safran sarı

İNCİ ARAL

ROMAN

MK
MERKEZ KİTAPLAR

"İnci Aral Türkçe'nin gizlerini elinde tutan önemli bir yazar."

Cemal Süreya - Günlükler -Milliyet Sanat

"İlk kitaplarından başlayarak kendine özgü bir "yazı dünyası" oluşturan Aral'ın, öykü ve romanlarında göze çarpan en kuşatıcı yan; insani duyarlılığın yoğunluğu... Kahramanlarını, tiplerini kucaklayan, onaran ya da bunu sezdiren bir atmosfer, hemen bütün kitaplarında duyumsanabilir, Onda, okuyucuyla diyalogunu sıkı tutan, okuru yormaktan ve zamanını almaktan kaygı duyan bir yazar sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Aral'ın Türkçe'yi kullanışındaki kıvraklık ise okuma zevki edinmişolanlar İçin başlı başına büyük bir keyif."

Leyla Şahin - Cumhuriyet Kitap Eki

"İnci Aral, kadının konumunu . yansıtması, kadın erkek ilişkileriyle biçimlenen dünyanın değişken yanlannı sergilemesiyle yazınımızda yeni bir duyarlık evreni oluşturmuştur... Çözülenler karşısında tutunamayan insanların dünyasını, çelişkilerini sergilediği yapıtlarındaki söylemi, onun toplumsal tavrının duruş yerini gösterir."

Feridun Andaç - Gösteri-San. Ed. Der.

İNCİ ARAL

İnci Aral, Denizli'de doğdu. Gazi Eğitim Enstitüsü Resim Bölümü'nü bitirdi. *Aral,* eserlerinde daha çok bireylerin çevre ve toplumsal oluşumların etkisiyle biçimlenen ve değişen ruh hallerini, kadm-erkek ve insan ilişkilerindeki iletişimsizlik, sevgi bağlan ve varoluş sorunlarını irdeleyen bir yazar.

Romanları: Ö*lü Erkek Kuşlar* (1991 {1992 Yunus Nadi Roman Ödülü]); *Yeni Yalan Zamanlar* (1994); *Hiçbir Aşk Hiçbir Ölüm* (1997); *İçimden Kuşlar Göçüyor* (1998); *Mor* (2003 (2004 Orhan Kemal Roman Armağanı]); *Taş ve Ten* (2005); *Safran San* (2007).

Öyküleri: *Ağda Zamanı* (1979 [1980 Akademi Kitabevi Öykü Başarı Ödülü]); *Kıran Resimleri* (1984 [1983 Nevzat Üstün Öykü Ödülü]); *Uykusuzlar* (1984); *Sevginin Eşsiz KJŞJ* (1986); *Gölgede Kırk Derece* (2000 [2001 Yunus Nadi Öykü Ödülü]); *Ruhumu Öpmeyi Unuttun* (2006).

Deneme: *Anlar İzler Tutkular* (2003).

Genel Merkez: Barbaros Bulvarı, No: 153, Kat: 3,

34349 Beşiktaş / İstanbul

Yayınevi: Şehit Muhtar Cad. No: 38, Kah 6, Taksim / İstanbul

Tel: 0212 237 45 02-03 Faks: 0212 237 45 04

www.merkezkitapcilik.com.tr

GENEL *YAYIN YÖNETMEN!* İlknur Özdemir

DÜZELT; Devrim Yalkut

KAPAK TASARIMI Melis Rozental

YAZAR FOTOĞRAFI Can Aral

GRAFİK Bilgi Erdoğan

BİRİNCİ BASIM Mart 2007, İstanbul

GENEL Y/*YJN 85 *EDEBITAT Dizisi* 51

ISBN 978-975-9174-87-3

BASILDIĞI YER Şefik Matbaası (0212) 47215 00

Merkez Kitapçılık bir CİNER GRUBU kuruluşudur.

İnci Aral

SAFRAN SARI

Yeni Yalan Zamanlar: 3

Roman

Safran Sarı; 1994'te yayımlanan *Yeni Yalan Zamanlat*'da, insanımızın serüvenine, değerler yitimiyle savruluş ve çözülmelerine yönelttiğim bakış açısı ve edebi ilginin 2003'te Mor'la gelişen devamı oldu ve bu iki romanı tamamlayan bir üçleme oluşturdu. *Safran Sarı'yu* başlarken çağının tanığı olmayı önemseyen bir yazarın yaşadığı yıllara ilişkin izlenim ve duygularının birçok bakımdan ciddi bir bütünlük oluşturduğunu gördüm. Bu yüzden ilk kitabı *Yeşil* olarak yeniden adlandırdım ve üçlemeyi 'YENİ YALAN ZAMANLAR' üst başlığıyla tanımlamayı uygun buldum.

İnci Aral

"Bazen de duman dudaklardan çıkar çıkmaz yoğun ve ağır, havada öylece duruyor, başka bir görüntüyü, metropollerin çatılan üzerinde biriken buhar ve kokulan, dağılmayan opak bir dumanı, ziftli yollann üzerine çöken zehirli havayı getiriyordu sahneye. Ne belleğin değişken sisleri, ne kuru saydamlığıydı bu, kentlerin üstünü bir kabuk gibi saran yanmış yaşamların yanık kalıntıları, artık akmayan bir yaşam cevheriyle şişen sünger, hareketin hayaliyle taşlaşmış yaşamlan donduran geçmişin, şimdinin ve geleceğin tıkanmışlığıydı."

Italo Calvino

Görünmez Kentler

Remzi Kitabevi-1990 / Çev: I. Saatçioğlu

Bu romandaki kişilerin ve olayların, gerçek kişiler ve olaylarla hiçbir ilgisi yoktur.

1

Akşam, Londra'dan döndüğünde kendisinin sanarak alıp eve getirdiği valizin bir başkasına ait olduğunu gece geç vakit, açtığında fark etmiş, içindeki eşyayı bir sapığın tutkulu dikkatiyle incelediği halde sahibinin kimliğiyle ilgiline bir bilgi bulabilmişti ne de işe yarar bir ipucu.

İşaretler valizin genç bir kadına ait olduğunu gösteriyordu. Sade, iyi kalite dış giyimle baştan çıkarıcı iç çamaşırlar çekici bir karşıtlık oluşturuyordu. Otuz sekiz beden koyu kahve kaşe bir pantolon, biri beyaz biri pembe iki gömlek, açık lila rengi dantelli bir sütyen g-string takımı, beyaz ve siyah birer takım daha, birkaç çorap, grili pembeli ipek bir eşarp, kemer, kısacık bir siyah etekle içi naylon kaplı bez torbaya konmuş bir çift kahverengi, klasik kısa topuklu - otuz sekiz numara- ayakkabı, Pantolon uzunluğundan valiz sahibinin boyunun bir yetmişer civarında olduğu anlaşılıyordu. Küçük tuvalet çantasındaki kozmetik pahalı ve iyi cins, kadife torbadaki gümüşler güzeldi. Hele aralarındaki biri yakut diğeri zümrüt gömme taşlı iki kalın altın yüzük olağanüstüydü.

Takıları yatağın üstüne dizdiğinde içinde şıkırdayan bir şeyler daha olduğunu anlayıp keseyi örtünün üstüne boşaltmıştı. Bir avuç eski paraydı dökülen. On altı adet gümüş sikke...

Şaşırtıcı mıydı? Emin değildi Volkan, ancak yüzüklerle sikkelerin Çok değerli olduklarını tahmin edebiliyordu. İnsan bunların benzerlerini ancak müzelerde, eski eserler arasında görebilirdi. Doğrusu valiz hiç de uygun bir yer değildi bu tür nesneleri taşımak için.

Taklit olabilirlerdi ama özellikle sikkeler tarihi eserse alışılmışın dışında, tersine bir yolculuğu işaret ediyorlardı. Belki de satılmak üzere yurtdışına çıkarılmış, bir nedenle geri dönmüşlerdi. Daha çok sayıda gitmiş, az dönmüş de olabilirlerdi ayrıca. Her ne idiyse bunları valizde tutmak cesaret işiydi. Öte yandan valiz, el çantasından daha elverişli, daha az dikkat çekici de olabilirdi. Bu konularda deneyimi yoktu.

Zulasma sahip çıkamayan bu dalgın kadın nasıl biriydi acaba?

Kendi valizinin dış cebinde bu tür karışıklıklara önlem olarak şirket antetli bir kimlik kartı bulunduruyordu. Havayoluna kayıp bildiriminde bulunmadan önce kadından bir-iki gün haber beklemek doğru olacaktı. Karar veremiyordu aslında. Valiz tehlikeli olabilirdi, bela aranmaya, basma dert açmaya gerek yoktu.

Kendini yazılacak polisiye bir öykünün kapı eşiğinde bekliyormuş gibi hissetti. Ofisteki odasında yalnızdı. Her zamankinin tersine sakin bir öğleden sonraydı. Kocaman bir salonu andıran zevkle döşenmiş çalışma odası beşinci kattaydı ve dış dünyadan özenle korunmuştu. Pencere önünde durduğunda caddeden geçen araçların, insanların, otobüs duraklan, kavşaklar ve trafik lambalarının başını döndürecek kadar aşağıda kaldığını görüyordu. Bazen paniğe kapıldığı, bir an önce yeryüzüne inip kalabalığa karışmak istediği de oluyordu ama bu odada hissettiği şey ayrıcalık ve iktidardı. Aşağıdaki karıncalar ordusunun çok uzağında sanal bir iktidar!

Koltuğuna gömüldü. Önündeki ekrana, holdingin çalışma alanlarını gösteren çizelgeye baktı. Finansman işlemleri, borsa ve çokuluslu şirketlere fon danışmanlığı, menkul ve büyük çapta gayrimenkul alım satımı, yatırımı. Özelleştirme kapsamındaki kuruluş ve kamu arazileri pazarlamasında aracılık. Kesinlikle her zaman büyük kazanç. Birtakım bayağı gerçekler ve alçakça durumlar.

Önemli bir satış yarın sonuca bağlanacaktı. Ayrıntıları bir kez daha gözden geçirmek gerekiyordu. Birtakım sayın baylar inandırılacak, hep birlikte durum sağlama bağlanacak, kime ne kadar rüşvet verileceği yeniden konuşulacak ve imzalar atılacaktı karşılıklı. İşi buydu Volkan'ın. Beş yıldır başkası adına ama çapını genişleterek aynı işi yapıyordu ve yaptıklarını değil, sürekli yapacaklarım düşünmekten ataklık ve cesarete fazlasıyla alışmıştı.

Şirkette yeniyken her başarılı iş sonrası kendini bir matematik dehası gibi görürdü. Raporlar, grafikler üzerinden pazarlık yapmak, şirket lehine ilk bakışta göze görünmeyecek avantajlar yaratmak, komisyon Hesaplarının içinden bir solukta çıkmak kolayca becerebildiği şeylerdi. Öte yandan asıl başarılı olduğu alan insan ilişkilerinde gösterdiği sıcak, ikna edici yaklaşımdı. Bu işte insanı çabuk sonuca götüren en önemli şey birikim ve kıvrak bir zekâyla birlikte sevimli ve güvenilir görünmekti. Kimse kimseye güvenmese herkes öyle görünmeyi gerekli saysa bile çok yönlü, çok yüzlü ve deneyimli olabilmek önkoşuldu. Volkan, doğuştan yetenekli olduğuna inanıyordu. İnsanların söylediklerini aşırı bir dikkatle, nezaketle dinlemekte, sabrını ve soğukkanlılığını korumakta hiçbir zaman zorlanmamıştı.

Yakınlarda bir yerde bir kompresör vızıldıyor, durup durup yeniden başlıyordu. Kalkıp pencereye yaklaştı, aşağı doğru baktı. Bir açıp bir kapayan bir hava, ince, kararsız bir güz yağmuru vardı dışanda. Caddenin öte yanındaki bir bahçeden görünen ağaçların tepeleri ıslak ıslak parlıyordu. Aşağıya, bodur çalı bitkileri ve doğal, heykelsi kaya parçalarıyla düzenlenmiş giriş avlusuna baktı. Başı döndü. Hiçbir şey düşünmemeye, kafasını yağmurla, ağaçlarla, rüzgârlarla doldurmaya çabaladı. Ne ki kompresörün sesi kesilmiyordu. Yine yollan deliyorlardı.

Çok az uyumuştu dün gece. Uyku hapı ya da içkiyle uyumak zorunda kaldığı geceler gitgide çoğalmaktaydı. Bazen tam uykuya dalacakken ayağı sekmiş de korkutucu bir uçurumdan düşüyormuş, ya da asla uyumaması gerekiyormuş duygusuyla sıçrıyordu. Gün içinde üzerinde durmadığı bir konu, söz ya da olay gece yansı ciddileşip hortluyor, kafasını meşgul ediyordu. Bütün ayrıntılar, aldırmazlıklar aşın önem kazanıyor, öfkeler, nefretler, duygusallıklar keskinleşiyordu.

Yine öyle olmuş, uyumama fırsatı çıkmış gibi bütün gece valizin, içindeki giysilere sinmiş hoş kokunun ve o iç gıcıklayıcı çamaşırlann nasıl bir kadına ait olabileceğini düşünmüştü. Uyuyamamak, yatakta karanlığın içinde dönüp durmak zihni iyice bulandırıyor, insanı tam anlamıyla sersemletiyordu.

Rüya görmüyordu çoktandır. Ya da yıpratıcı pazarlıklar, tumturaklı cümleler, rakamlar, karmakarışık ve batık borsa tahtalan görüyordu daldığında. Tuvaleti olmayan otel odaları, kalabalık caddelerde yalınayak ya da çırılçıplak kalmalar, etine gömülmüş irin toplamış kıymıklar. Hep bir çaba, telaş, kaygı. Bir kez de penisinin elektrikli olduğunu görmüş, tanımadığı bir kadınla yatacağı sırada alet kıvılamlar çıkararak kontak yapmıştı. Doğal. Çünkü çoktandır bir kadının koynuna girmemişti.

Telefon çaldı. Bir bayan ‘karışmış valizleri için’ arıyordu. İyi bağlayın!

"Volkan Bey? Ben Melike Eda. Valiziniz bende. Umarım benimki de sizdedir."

"Bende bir valiz var, isimsiz. Aramanızı bekliyordum."

"Emin olmanız için içindekileri sayayım mı?" Şıkırtılı bir kahkaha.

"Bir üçüncüsü de olabilir diye mi düşünüyorsunuz? Bu kadar karışıklık fazla olmaz mı?"

"Haklısınız, fazla olur.., Yine de söyleyeyim, kadife bir torbada takılarım vardı."

"Evet öyle. Kime ait olduğunu anlamak için valizinizi karıştırmak zorunda kaldım,"

"Nasü değiştirelim? Göndermemi mi isterseniz, buluşalım mı?"

Telefondaki ses diri, parlak, bir yankı gibi titreşimli, olağanüstü işveliydi. Buluşmak mı? Evet, neden olmasın! Bu işi şoför halledebilirdi ama bu tatlı sesin neşeli tonunda gizli bir çağrı vardı. Gözünün önüne getirmeye çalıştı kadım, olmadı.

"Nasıl'isterseniz. Buluşursak birinci elden çözeriz sorunu tabii. Ne yapalım?"

"Siz söyleyin Volkan Bey."

"Nerdesiniz?"

"Anadolu yakasmdayım ama karşıya geçeceğim bugün, uğrar bırakırım. Kozmos Plaza değil mi? Akşamüzeri yerinizde olur musunuz?"

"Sizi bekleyeceğim."

Volkan telefonu kapattı. Dağılmıştı. Kadının sesi güçlü bir akıntı gibiydi. Onu içine almış, kendi etrafında döndürüp bırakmıştı sanki. Bir kadını ayağına çağırmak kabalıktı ama konuşma kendiliğinden böyle gelişmiş ya da kadın yönlendirmişti. Haklıydı, gizemli bir valizdi onunki. Telaşa kapılacak kadar da değerli. Sözünü etmeden geçemediği küçük hazinesinin peşindeydi. Sesi bu yüzden heyecan ve uzlaşma doluydu.

Umarım kendisi de sesi kadar güzeldir, diye düşündü, cennetten düşecek bir meleğe ihtiyacım var.

Matematikte çelik beyindi ama düş dünyası değişken biçimler ve imgelerle doluydu. Hayal edebilmek için küçücük bir imge yeterli oluyordu ona, nasıl düşünme ağını harekete geçirmek için bir tek işaret ya da rakam yetiyorsa öyle. Ne zaman kendini bir başlangıçta hissetse korkuyla karışık bir sevince, çocuksu bir coşkuya kapılırdı. Bilmediği sulara yelken açacakmış gibi bir heyecana. Öte yandan sezgilerine güvenirdi. Kesinlikle hoş, çekici bir kadındı telefondaki. Düş kırıklığına uğrama olasılığı yok değildi tabii ama yan yarıya. Ne de olsa önemli veriler -boy bos, beden ölçüleri, hatta iç çamaşırları- vardı elinde. Güldü.

Kadının valizi evdeydi. Şoförünü, alıp getirmesi için Bebek'e gönderdi. Kapının yanındaki aynada kendine bakıp saçlarını düzeltti. İri, san ela gözleri öğle uykusundan yeni uyanmış gibi mahmur, derindi. Bu bakışlar kadınları hep etkilemişti. Evet biraz kiloluydu ama hiç değilse kabak kafalı değildi. Dalgalı, açık kumral gür saçları vardı. Çalan telefonu açtı. Nilhan'dı.

"Hiç ortalarda görünmüyorsun... Özledim seni."

"Görüşemiyoruz. Hayat çok hızlı. Nasıl geçti yaz?.."

"Tekneyle Yunan adaları... sonra biraz Bodrum. Eylülde bir New York... Bu arada âşık oldum ve kendimle ilgili çok önemli bir keşifte bulundum. Şaşıracaksın... ama şimdi başka bir şey soracağım sana."

Nilhan, büyük bir Amerikan bankasının Türkiye genel müdürüydü. Bankacılık konusunda tam bir yetke, cindi. Ama kadın olarak kördü. Erkeklere ilişkin kalıcı görüşler oluşturamıyordu. Ellisine yaklaşmasına rağmen sık sık çabucak usandığı acılar içinde âşık oluyordu.

Bir döviz transferi işinde çıkan pürüzden söz etti.

"Önemli değil, Harun'la bir konuşayım, çözülebilir," dedi Volkan.

"Yann akşam boş musun, buluşalım mı?"

"Norveç'te olacağım Nil, önümüzdeki hafta telefonlaşalım."

Ah, Nil! Bazı şeyler adlandırılamadan, açıkça tanımlanamadan olup bitiyor, yaşanıyordu. Volkan ne zaman onun sesini duysa birlikteliklerinin başlangıcım hanrlıyor, ama ancak gerçekten yalnız olduğu ve bugünkü durumlarına uymayacak bir hazzm utancını duymadığında özlüyordu tenini.

Nilhan'ı tanıdığında yirmi dört yaşındaydı. ODTÜ matematiği bitirdikten sonra burs kazanarak Amerika'ya gitmiş, New York'ta yüksek lisans programına girmişti. Üniversite yurdunda kalıyor, dünyayı ayaklarının altmda hissediyordu. Onunla büyüyüp yetişkinliğe geçmişti. Adını aşk koysalar da arkadaşlığa daha yakın bir şey vardı aralarında. Tutkuyla değil ama cinsellik ve sevecenlikle üç uzun yıl sürmüş bir yakınlık. İlişkilerini özel kılan belki ikisinin de sahiplenme duygusundan uzak oluşlarıydı.

Nilhan'la sevişmek, fiziksel bir saydamlık haliydi. Doruğa varmaksa sahiplenmenin sona erdiği nokta. Honolulu'daki evin yatak odasında geçirdikleri pazar günlerini anımsadı. Palamarsız açık denizlere açılır gibi bir gözü karalıkla, iştahlı, sanki ilk kezmiş, daha önce birbirlerini hiç görmemişler gibi sevişmelerini.

Çoktan unutmuştu onunla paylaştığı, otlarla dumanlanmış sayısız geceyi. Uyuyup uyanıp fısıldaştıkları, açık saçık sözcüklerin nemli havada uçuştuğu odaları. Unutmuştu ama yine de bunlar atıldıkları yerde kalmışlardı.

Alışkanlık yaratmadan sürüp gitmiyordu hiçbir şey. Yakın bir tanışlık duygusu dışında ilişki yoktu aralarında çoktandır. Geçen zamanda araya başka sevgililer, başka kaygılar, farklı yaşamlar girmişti. Çok değişmişlerdi. Özellikle Nilhan'm değişimi olağanüstüydü.

Bankanın Türkiye ayağı olarak İstanbul'a gönderilirken, Amerika'da tümüyle baştan yaratmışlardı onu. O hafif toplu, iri kalçalı kadm gitmiş, yerine her şeyi yerli yerinde bir afet gelmişti. Yağları alınmış, elmacıkkemikleri, burnu ve çenesi uzman ellerce, ideal ölçülere uygun olarak ve son derece doğal görünecek biçimde yeniden yapılmıştı. Volkan onu yalnızca gözlerinden tanıyabiliyordu artık. Yaşma rağmen çekiciydi, sevgililerinden söz ederken yüzünde beliren sağlıksız gençliğin gerisinde şaşırtıcı bir duygusal hamlık olsa bile zarifti. Bulunduğu makamın verdiği özgüven onu yaklaşılması zor, soğuk, kolay beğenmez biri yapmıştı ama kendinden genç erkekleri çok uzun süre olmasa da yanında tutabilmesinde üst düzey kariyerinin etkisi yadsmamazdı.

İstanbul'da yaşamaya başladıktan bir süre sonra yüksek sosyeteye girmişti. Seçerek değil, oluruna bırakarak. Kast içi partilerde görünüyor, Yeniköy'de bir yalıda, uşaklarla, korumalarla oturuyor, Cadillac'larla geziyor, ünlü sanayicilerin yatlarıyla dünyayı dolaşıyordu. Buna rağmen ruhsuz, yalıtılmış bir hayat yaşıyordu. Yalnızlık, olasılıkla kendisinin yarattığı bir hapishane olan o kocaman yalının süslü odalarında üzerine atılmaya hazır bekliyordu.

Yüksek bir zekâ, bunaltıcı bir bolluk ve öldürücü bir yalnızlık! Ne tatlı bir avuntu! Ne görkemli bir umutsuzluk! Volkan birden hafif bir çürüme kokusuyla, benzer bir aa duydu, içi şiddetli bir arınma isteğiyle doldu.

Bu istek, yaptığı işe, çevresine, her şeye eleştirel yaklaşan, sıkıa bulan ve kendi hayatına bir başkasmınkine bakar gibi bakmaya başlayan bir yabancı haline gelmiş olduğunu fark ettiği bahar aylarından beri sürüyor, niçin var olduğunu, yarından ne beklediğini netleştirene kadar da sürecek gibi görünüyordu. Yorucuydu bu. İçinden çıkılmaz sorularla hiçliğe düşmenin ne demek olduğunu iyi bilirdi. İnsanın içine bir karanlık yerleşir, yoğunlaşır ve birden patlayarak her yanı kaplardı.

Kapının dibindeki aynanın verevinde kendini dıştan gördü. Açık renk, bol kesim giysiler içinde iriyan bir Wüliam Hurt! Aym çocuksu, baştan çıkana gülüş, aynı sanşınlık, ama daha kaba saba, daha mağrur...

Başkalarına nasıl görünüyordu peki?

Nereden geldiğini unutmuş, öyküsü kanşık, geleceği gölgeli biri gibi mi? Yoksa somut basanlarla dolu, her bakımdan tatmin edici bir hayatı ve buna uygun etkileyici, gizemli bir imajı olan çekici bir genç adam olarak mı?

Tatmin edici? Genel geçer bir tanım, ileri bir varsayım.

Başarı? Asla emin olamayacağın soyut bir düşünce. .

Her ne olursa olsun sabahlan uyandığında gerçekte kim olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu artık. O sözde bahtiyarlık görüntüsünün arkasında yakıa bir doyumsuzluk vardı. Unutmayı başaramadığı anlaşılmaz bir yenilmişlik duygusu. İçinde kirli bir yavanlık, baş edilmez bir yalnızlık büyüyordu günbegün.

Kapı ansızın açıldı, Harun içeri girdi. Ablak yüzünde alayla, ışıl ışıl yanan iri mavi gözlerinin içi gülüyordu. Elini uzatıp Volkan'in avcuna 'çak' yaptı ve masanın önündeki koltuklardan birine çöktü. Kendini gizli, geniş bir örgütün üyesi gibi hissetti Volkan. Dünyanın gürültü patırtısından, çılgınlığından ve pisliklerinden uzak kalmasını sağlamasa da işine yarayan tanıdık bir duyguydu bu.

"Bravo, bir kez daha harika bir iş becerdin," dedi Harun. "Frankel aradı, pek keyifliydi. Satış kesinleşti."

Kozmos Yatırım Holding'in kurucusu, beyni, en büyük ortağı ve patronuydu. Volkan'dan daha kilolu ve biçimsizdi ama dert etmiyordu. Tosuncuk doğduğunu, çocukken bile gürbüz bir oğlan olduğunu söyler dururdu her fırsatta.

"Ötekilerden ne haber, Londra'da neler oldu?"

"Telefonda söylediğim gibi. Düşünmek istiyorlar. Pazarlık manevrası. Aslmda uçuyorlar. Mal hem ucuz, hem değerli. Onlar da biliyorlar arada olmasak en az üç katma başkasma gideceğini..."

"Dikkatli olmalıyız. Basın ya da birileri parmak atarsa beklenmedik terslikler çıkabilir. Herifler uyanık, bizimle uzun süreli işletme imtiyazı için ortaklık düşünüyorlar."

"Yerli ortak onlar açısından işi sağlama bağlar. Bizim için de iyidir. Alacağımız risk düşük, kazanma şansımız çok yüksek. Üstelik hem ortaklığın hem de satışın ayrıntılarım biz be lirleyeceğiz."

"Eee, içine sinmeyen bir şey mi var?"

"İş bitince büyük gürültü kopacak."

"Kopsun. Geçer gider. Şöyle düşünelim, biz işadamıyız. Ülkenin çıkarım, onu haraç mezat pazarlayanlar düşünsün!"

Soğukkanlı bir tarafsızlık maskesiyle Vblkan'a baktı. Kusursuz kayıtsızlık ve zekâsının kendisini kötülüklerden koruduğunu sanan birinin herkesle inceden ve gizlice alay eden ifadesiydi bu. Küçümser sırıtması, hem ondan nefret eden nem de seven birçok insana, "Hiçbir şey hızımı kesemez!" yolunda yollanan bir mesajdı.

Bir kısım solcu dinozor ve geri kalmış sözde vatanseverler, Harun'u sahtekâr, kan emici, ilkesiz, para hırsıyla adileşmiş bir işbirlikçi olarak anıyorlardı ama liberal para piyasası, parayla para kazananlar, ağzından çıkacak bir işaretin değerini iyi biliyordu. Yakalandığı ilk parasal krîzde gösterdiği başarı ve uyanıklık Harun'u genç yaşta finans sektörünün en önemli figürlerinden biri haline getirmişti. Son dönemde Kozmos Yatırım uluslararası bir önem kazanmış, özellikle Ortadoğulu büyük müşterileri adma yarattığı basanlarla göz doldurur hale gelmişti. Devletle işi olan fırsatçılar ve finans oyuncularıyla, özelleştirme furyasını aç gözlerle izleyen kelepir meraklısı yabancı yatırımcılar şirketin aracılık hizmetlerine yoğun ilgi gösteriyorlardı. Harun'un kollan uzun, el altından bilgi toplama ve iş bitirme yöntemleriyle yüksek kademe içindeki faaliyetleri olağanüstü verimliydi.

"Borsadaki toplanüya gideceğim," dedi saatine bakarak. "Döviz kritik... Akşamüzeri de özel ve güzel bir randevum var." Garsoniyerimde olacağım demekti bu. En zayıf noktası kadınlardı ama onlan parmağında oynatma, başı dinç kalsın diye gereken yerde fırlatıp atabilme yeteneğinden yoksun değildi. Bozguna geçit vermiyordu.

Acımasız bir kurnazlıkla parlayan gözlerini ve yüzündeki hatların olağanüstü düzgünlüğünü annesinden almıştı. Bir zamanlar Tahtakale'de kaçak döviz borsası üzerine iş tutan kavruk bir tefecinin banketinde, pembe beyaz, başı yerde helali olan bu kadın, bugün şirket koridorlarında bedenini çoğaltan kürkler içinde, görülmemiş azametle dolaşan bir valide sultana dönüşmüştü. Yazık ki oğluna aktardığı sanşm güzellik fazlasıyla kadınsıydı. Harun, iş hayatına aüîdıktan sonra,

malzemesindeki -yanlış anlaşılma riski taşıyan- bu yumuşaklığı göz boyayacak bir sertlik, ürkütücü bir soğuklukla kapatmayı öğrenmek zorunda kalmış olmalıydı.

Hantallığına rağmen dörtnala, soluk soluğa yaşıyordu. Onun yanında Volkan da bilmediği bir hedefe doğru uygun adım koşuyordu beş yıldır. Amerika'dan döndüğünde, övgülerle Nilhan tarafından sunulmuştu Harun'a. Doğrusu, eski sevgilisinin yüzünü kara çıkarmamıştı.

O dönem, hak hukuk kavramları geçerliliğini yitirmiş, boş sözler yerlerini yepyeni ve daha da boş sözlere bırakmış, ayağa kalkan toz bulutunda renkler silinip ortalık göz gözü görmez olmuştu. Rüzgâr tam anlamıyla Harun'un arkasmdan esiyordu. Sıçraması gerekmemişti Volkan'm. Birlikte esip gitmişlerdi.

Çıkar çıkmaz onun koridorda birilerine bağırdığını duydu. Sıkıntılı bir aşağılama ifadesiyle çalışanları belli bir uzaklıkta tutmakta üstüne yoktu. Sıradan bir üniversite öğrenimi görmüş olsa da para işinde çekirdekten yetişmiş oluşu ve genç yaşta yükselmesi nedeniyle fazlasıyla şımarmıştı. Yeri geldiğinde tam bir sokak esnafı gibi davranmayı iyi biliyordu, ilişkiye girip de çizmeyi aştığını düşündüğü insanları hiç beklenmedik kabalık ve çirkeflik gösterileriyle yıldırmakta da olağanüstü be cerikliydi.

Onu desteklemişti Volkan. Kişiliğine ve inançlarına ters gelen birçok durumda öfke ya da kararsızlık göstermemiş, yüzüne karşı eleştirmemiş, hakkında neler düşündüğünü belli etmekten özenle sakınmışü.

Acının irkilttiği biri gibi kaskatı kesildi ansızın. Neden? Ne olursa olsun başarmayı, başkalarına yeğlenmeyi, para kazanmayı ve şanslı olduğuna kendini inandırmayı istediği için mi?

Saat üçtü. Yapılacak önemli bir işi, görüşmesi ya da toplantısı yoksa büroda sevmediği bir saatti öğleden sonranın üçü. Zamanı daha çabuk geçirmek için sekreterin ayırdığı birikmiş postaya baktı. Kulağı aşağıdan gelecek telefonda beş buçuğa kadar çalıştı. Bir randevusu, yetişeceği bir yer yoktu, eve gidecekti ama nedense sabırsızdı. Birden hatırladı, Nilhan'ın işini konuşmayı unutmuştu Harun'la. Karışık, hassas bir konuydu ama kadına işini yarın halledebileceklerini bildiren bir elektro nik posta yolladı.

Hava karanyordu. Sigarasının kıvnla kıvrıla yükselen dumanına bakarken çok uzaklardaki bir okyanus kıyısını hatırladı. Denizin üstünde kümelenmiş bulutların dış çizgüerini yitirerek altın

rengine dönüştüğünü görür gibi oldu. İnsan seslerinin başaramadığı dalgaların sesini ve Nilhan'm kendi çıplaklığına sürtünen çıplak tenini duydu bedeninde bir an.

Melike Eda, oda kapısında duraksayıp gülümseyerek kendisine baktığında Volkan, umduğundan, hayal ettiğinden daha çekici buldu onu. Çabucak ayağa kalkarken, genç kadının canlı adımlarla, bedenini çok hoş biçimde kullanarak ve gülüşündeki ışıltıyı koruyarak içeri girişini izledi. Boylu, ince, hoştu. Üstünde soluk bir kot pantolon, dekoltesi oldukça derin V yaka kahverengi bir süveter, boynunda renkli boncuklarla işlenmiş güzel bir kolye vardı. Özentisiz, yalm, doğaldı. Yaklaşıp elini sıktı.

"Oturmayayım, zaten geç kaldım, sizi oyalamak istemem," dedi genç kadın.

"Ne demek, olur mu hiç, buyrun lütfen..."

Yer gösterdi. Pencere önündeki koltuklara karşılıklı oturduklarında kadının elini uzatıp sehpanın üstündeki rengârenk kasımpatıları sevecenlikle okşamasından hoşlandı. Bu hareket aralarındaki uzaklığı aşmak için yapılmıştı ve kesinlikle zekice, ince bir zaman kazanma taktiğiydi.

"Ne kadar güzeller, bunları çok severim," dedi Melike, tatlılıkla ve gözlerini çiçeklerden kaldırıp nasıl biri olduğunu anlamak istermiş gibi Volkan'a baktı. Bu öyle bir bakıştı ki gözlerini kaçınncaya kadar kendini onunla göz göze buldu Volkan. O bakışlarla sevilmiş, okşanmış hissetti kendini, içi karıştı.

"Sizi daha yaşlı başlı düşünmüştüm," dedi Melike. "Görünce şaşırdım, çok gençsiniz!"

Gözlerinde içtenlik ve dostluğun ışığı parlıyordu. Son zamanlarda her tür duygusal gösteri beni kolayca etkiliyor, diye düşünür buldu kendini Volkan. Kadının baştan çıkarıcı gülümsemesine karşılık verirken ne diyeceğini bilememenin şaşkınlığını duydu bir an.

"Sizse tam tahmin ettiğim gibisiniz..."

"Öyle mi? Öngörüsü güçlü biri olmalısınız."

"Çok hoş bir sesiniz var, insanın hayal gücünü harekete geçiriyor."

"Teşekkür ederim. Bu karışıklık için çok özür diliyorum. Size engel olmak istemem, işiniz vardır," dedi Melike yeniden, ciddileşerek. "Valizim burada mı?"

Dalgalı, kızıl ışıltılı uzun kumral saçlan omuzlarında dağılıp sırtına dökülüyordu. Buğulu, iri siyah gözlerinde gizlemeye çalıştığı bir çekingenlik, hatta ürküntü vardı. Klasik, Grek burnu etkileyici bir soyluluk havası katıyordu yüzüne.

"Burada iş dışındaki engellemelerden hoşlanırım," dedi Volkan. "Valizinizi de merak etmeyin, evdeydi, getirttim. İşte orada." Başıyla odanın köşesini işaret etti. Melike'nin getirdiği kendi valizi masanın yanında duruyordu. İki valiz gözle ayrılamayacak ölçüde aynıydı.

Bir süre, suçu üstlenmekte coşkulu bir heyecanla yarışarak yanlış valizi önce hangisinin almış olduğu üzerine tartıştılar.

"Dün çok dalgındım, uçaktan korktuğum için hap almıştım, sersem gibiydim inanın," dedi genç kadın. "Bana çok kızmadınız değil mi?"

"Hayır, hayır. Suç bende. Yorgundum ve kafam biraz dağınıktı. Sorun değil, hem bakın bu yanlışlık tanışmamıza araa oldu. Aynı valizi seçmişiz, rastlantılara inanır mısınız?"

"A, evet, bazen. Ya siz?"

"Ben de öyle."

Ona bakmak bir sevinç, tatlı bir zevkti. Korkak bir kadın değil, salak ya da acemi hiç değil. Yalın, açık yürekli, kesinlikle boş verilemeyecek biri, diye geçirdi içinden Volkan.

Yüzünün kusursuz bir ovali vardı. Gülüşünde güçlü bir özgüven ve rahatlık seçiliyordu. Hafif bir parlatıcı sürmüştü dudaklanna. Ağzı biçimli, narindi. Hani şu öpücüklerinde su tadı olan ağızlardan! Sözcüklerin üstüne basarak konuşurken sesindeki canlılık, sevincini henüz yitirmemiş bir kız çocuğunu çağrıştırıyordu. Bakışları alnına dökülen kızü perçemin ışıltılarıyla yanıp tutuşuyor, yüzüne akıp duran inatçı bir saç tutamını başını sık sık geriye atıp uzun boynunu gererek yerinde tutmaya çalışıyordu.

"Siz kim olduğumu, ne yaptığımı biliyorsunuz ama ben adınızdan başka hiçbir şey bilmiyorum," dedi Volkan.

"Kadıköy'de bir dükkânım var, takı tasarımı ve antika üzerine çalışıyorum," dedi Melike, ona hızlı bir bakış fırlatarak. "Hem eski eser ticareti yapıyorum hem de onlardan yola çıkarak özgün takılar üretiyorum. Konuyla ilgilenir misiniz?"

"Evet, biraz. Fazla anladığımı söyleyemem tabii. Ben daha çok resim sanatına meraklıyım."

"Bir ara ben de resim yaptım, akademi mezunuyum ama sonra takı işine başlayınca sürdürernedim."

Volkan, kıza kesesinde bulduklarından söz etmemeye karar verdi. Sormazsa hiç gerek yoktu konuyu açmaya. Öte yandan hazinesinin yerinde durduğundan emin olmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı. Ne içeceğini sordu.

"Kimliğinizle ilgili bir şey bulmak için valizinizi karıştırdığımı itiraf etmeliyim ama sonra yeniden yerleştirdim, her şeyi yerli yerine koydum," dedi, kaygısını gidermek ister gibi. Bekledi. "Doğrusu olağanüstü güzel takılarınız var. Sanırım çoğu antika. İyi ki valiziniz başkasının eline geçmedi."

"Gördüklerinizin hiçbiri orijinal parça değil ama yine de haklısınız."

Sekreter çay servisi yapıp çekildi.

Volkan onun yalan söylediğini düşündü. Gülümsedi. Gülümsediğinde nasıl göründüğünü biliyordu. Belirgin bir sabır, hafif bir keder ve güven verici bir zekâ! Kadınların sevdiği buydu onda. Kadın cinsi, göz alıcı yakışıklılardan çok, sade, zeki ve güven verici erkekleri yeğliyordu. Yeniden göz göze geldiler. Bir şey akıp geçti içinden, yumuşacık, kırılgan bir akım! Melike başını çay fincanına eğdi.

Otuzlarının başlarmda olmalıydı. Arada bir siyah gözlerinin karanlığında gizli kapaklı bir görmüş geçirmişlik yansıyor, güldüğünde ağzının kıyısında minicik kırışıklıklar beliriyordu. Hem durmuş oturmuş bir dişilik, hem de nasılsa bir tazelik yansıyordu varlığından. Davetkâr bir bakışla, "Bir gün atölyeme gelirseniz size ilginç şeyler göstermek isterim," dedi.

"Çok naziksiniz, zevk duyarım..."

"İzin istiyorum artık. Karşıya geçeceğim, trafik fazla sıkışmadan kalkayım."

"Aracınız var mı?"

"Evet, sorun yok." Birden kalktı, valizine yöneldi.

"Bir kez daha karışmasın, yoksa yeniden buluşmamız gerekir," dedi Volkan. "Sizi yine görmekten zevk duyarım ama üzmek de istemem."

Aynı anda yersiz buldu söylediğini ama nasılsa çıkmıştı ağzından. Melike güldü.

"Bunun için valizlerimizin karışmasına gerek yok ki Volkan Bey," dedi.

"Haklısınız, böyle durumlar dostluklara vesile olur, uygun bir zamanda yine görüşelim," dedi Volkan.

Melike bir an düşündü, "Tabii, neden olmasın?" dedi. Yaramaz bir çocuğa bakar gibi baktı ona, yine güldü.

Volkan kendinden beklemediği kadar atak davranmış olduğunu fark edip sıkıldı, yüzünü ateş bastı. Ne var ki genç kadın öyle bir zamanda karşısına çıkmıştı ki onu elinden kaçırmanın telaşma kapılmıştı. Bıkkınlığın, bezginliğin kocaman karanlık ağzına düşmek üzereydi. Tutkuyu fazla ciddiye almaktan kurtulmuş ama ilk gençlik heyecanlarım, belleğinin yıkıntıları arasında gizlenmiş bir geçmişin arka bahçesini çok özlemişti. İçinde yoğun bir adilik duygusu vardı.

"Ah, nasıl da unuttum, on gün sonra bir takı sergisi açıyorum," dedi Melike. "Gelebilirseniz çok sevinirim." Çantasından bir kartvizitle bir davetiye çıkarıp uzattı. Sesine bir uzaklık sinmişti, gururlu bir tını.

"Burada olursam gelmeye çalışacağım..." dedi Volkan.

"Neyse, zahmet verdim size, hoşça kalın."

"Tersine, çok mutlu oldum. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa, lütfen arayın... her zaman."

28 Bir kartm arkasına cep telefonu numarasını yazıp Melike'ye verdi.

Teninin ipeksi yumuşaklığına dokunmak, süveterinin açık yakasından görünen güneş yanığı göğüs çizgisini okşamak, boynunun çukurunu öpmek geçti içinden.

Kaba bir arzu değildi bu. Bir hatırlayıştı daha çok. Sevecenlik dozu ağır basan bir uyanıştı. Valizini aldığı için minnet duyuyordu ona nerdeyse. Zili çaldı, gelen görevliden valizi alıp arabaya kadar genç kadına eşlik etmesini istedi.

Koridorda ilerlerken ardından baktı. Bedeni kemiksiz ve dolgun, kalçası insanın rüyasına girebilecek güzellikte yüksek, yuvarlacıktı.

Yine de bunlar onun içirt pek olağan şeylerdi.

Kadınlar konu olduğunda gözlerine güvenmemeyi çoktan öğrenmişti. Deneyimli bir erkek olarak içine düştüğü şaşkınlıktı onu asıl çarpan. Üst sınıftan kadınlarla yaşadığı, karşılıklı yetersizlikleri ortaya çıkarmaktan başka yere varmayan ilişkilerden sonra böylesine doğal, olduğu gibi görünen bir kadın... ne sürpriz!

Dönüp masasına oturdu. Melike'nin kartına baktı:

KULPANTİK

Melike Eda Sezer

Tel...

Web sitesi...

e -posta...

Adres...

Eskici, diye düşündü, bir eskici. Bana uyar, çok uyar!

2

Melike Eda, evden çıkmadan hemen önce salonun girişindeki varak çerçeveli kocaman eski aynada kendine baktı. Rujunu, dudaklarını birbirine sürterek yaydı. Solgun yüzüne ve rüyasının üstüne yapışmış gibi görünen sıkıntısına rağmen güzel görünüyordu. Saçları özensiz bir dağınıklık içinde olsa da bakışlan yumuşak ve nemliydi. Bir süredir kendini olgunluğun rahatlığına bırakmıştı. Siyah kadife ceketinin içinden göriinen açık mavi tişörtündeki JUSTIMAGINE yazısı bunu yalanlıyor gibiydi ama olsun. Sokak kapışma yürürken telefon çaldı. Bir an bakıp bakmamakta kararsız kaldı. Sonra gidip açtı. Sahan'di. Sesi kaza haberi verecekmiş gibi telaşlıydı. "Konuşmamız gerekiyor Eda..." "Dışarı çıkmak üzereyim, ne oldu, neyin var?" "Bir şey söylemek zorundayım, beş dakikan var mı?" Melike bir kez daha içinde acımayla karışık bir öfke duydu. Üç ay önce tanıştıklarında kendini unutmaya, birine tutunmaya o kadar ihtiyacı vardı ki fazla düşünmeden adamın kollarına atılmıştı. Hiçbir zaman sevilmemiş, hem karmaşık hem de sıradan biriydi Sahan. Acizliğini bildik erkek numaralarıyla gizleme çabası başlangıçta Melike'yi Öfkelendiriyordu ama çok geçmeden acıma duygusu öne çıkmıştı. O kadar sıkıcıydı ki bazen onun yüzüne bakmaktan bile yoruluyordu. Son tartışmalarında, adamın sehpalarında iğne oyası örtüler serili dağınık evinden kapıyı vurup çıkmıştı ve on beş gündür görüşmüyorlardı.

"Bak canım, sana karşı dürüst olmak istiyorum. Bir aptallık

yaptım. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bu akşam buluşabilir miyiz?"

"Hayır. Bitirdik," dedi Melike.

"Böyle bir karar vermedik, sen tek taraflı bir şekilde..."

"Lütfen Sahan, acelem var."

"Tamam bak, yine de buluşmamız gerekiyor, çünkü telefonda anlatılacak bir şey değil."

Hep aynı hikâye, diye düşündü Melike, bezginlikle. Hep aynı şarkı.

"Kapatıyorum, ne diyeceksen kısaca söyle."

"Biriyle seviştim, iyi sevişen bir kadınla."

Melike en yakındaki koltuğa oturdu. Sehpanın üstünde sabah yarım bıraktığı soğumuş kahve duruyordu, düşünmeden fincanı alıp bir yudum içti.

"Güzel, senin adına sevindim."

"Ben seni seviyorum Eda. Süreceğini sanmıyorum. Manasız bir kız, bir öğrenci. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bir sessizlik oldu. Küçük bir incinme ânı. Melike kızı gözünün önüne getirmeye çalıştı, şu budala küçük orospulardan biri olmalıydı. Sıska, uzun siyah saçlı, kulaklarında kocaman teneke küpeler sallanan, dar pantolonlu, göbeği açıklardan biri. Salak, diye düşündü. Sınırsız bir can sıkıntısı kaplamıştı içini. Dürüst olmak ne zaman utanmazlıkla, aptallıkla aynı şey olmuştu? Ne tür bir zihin tutulmasıydı yaşadığı ki insan sanmıştı onu?

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun yoksa? Umurumda bile değil, benim için kaygılanma tamam mı?"

"Emin misin? Onunla ilişkimi hemen bitirebilirim."

"Bunun benimle ne ilgisi var? Sana iyi aşklar dilerim. Uğurlu olsun!"

"Hayır, lütfen! Bu bir kaza. Anlamanı bekliyorum. Geçen haftaki telefon konuşmamızdan sonra içimde birikmiş negatif enerjiyi boşaltacak yer arıyordum belki, bilmiyorum. Yani ilişkimiz rayına girerse... ki bu sana bağlı..."

"Bir," dedi Melike, sözün sonunu beklemeden, "ilişki sözcüğünü sevmem, içi boş, anlamsızdır. İki, kaza yüzünden bütün seferler iptal edildi. Üç, seni sevmiyorum, çünkü katıksız bir..."

Hıyarsın, diye tamamladı içinden. Telefonu çarparak kapattı. Üzülmekten çok sinirlenmişti. Adam bir firmada bölüm müdürüydü. Önce erkeklik dersini iyi ezberlemiş bir hava yaratmıştı üstünde ama ilk sınavda Melike'den yetersiz not almıştı. Boşluk dolduracak biri olduğunu onunla yattığı ilk gece anlamış, sevişme isteğini çabucak yitirmişti. Aşırı bir erkeklik güveni ve gururuyla doluydu ama öylesine çabuk uyarılıyordu ki bir dakika geçmeden boşalıyordu. Ona kalırsa Melike seksten pek hoşlanmıyor, aşkın bir parçası saymıyordu. Üstelik birleşme sırasında rahat değildi ve eğlenmeyi de bilmiyordu!

Adamın üstünkörü düşüncelerini değiştirmek için çaba göstermeye gerek duymamıştı. Uğraşmaya değecek bir mal yoktu ortada.

Eylül başmda birlikte bir haftalık tatile çıkmışlar, onun iç çamaşırlarından dans etmesine kadar görgüsüzün, pintinin teki olduğunu görmüştü. Hesap öderken sıkılıyor, çok bulmuş gibi kızanp bozararak elini cebine götürmek istemiyordu. Saymaya gerek yok, diye düşündü. Adı konulunca daha da çirkin oluyordu bütün bunlar. Bir kadın bu tür eksiklerin hepsini görüp yine de sevebilirdi bir adamı. Hiçbir mantıklı neden olmadan kirli donları, horlaması, takma dişleri, taşralılığıyla ama özüy le, o olduğu için çılgınca sevebilirdi. Öz ille de karşı tarafın sahip olması gereken bir şey değildi ayrıca. Bizimle ilgiliydi.

Büyük bir yalnızlık hissetti birden. Kendini nasıl, hangi doğru sözcüklerle açıklayabileceğini bilememenin acizliğini duydu içinde. Sıradan, uygun, temiz bir bitişti bu. Zaten hep böyle yarım kalıyordu giriştiği yakınlaşma denemeleri.

On yaşından bu yana hayatı daha çok ufacık yükselişler ve ardından gelen büyük düşüşlerle yaşamıştı. Sonra düşmenin tıpkı kaybolmak gibi başkalarının sığ yargı ve bakışlarından da düşmek, kurtulup özgürleşmek olduğunu anlamıştı. En azından teselli edici bir düşünceydi bu.

Otoparka yürürken pardösüsünü almadığına hayıflandı. Hava kapalı, hafif yağmurluydu. Bahçedeki çimlerin ortasındaki öbek öbek camgüzelleri dipdiriydüer. Akşamki fırtınadan pek etküenmiş görünmüyorlardı.

Altunizade'den Beylerbeyi yönüne saptı. Gözlerini kırpıştırıp iyice açarak yola baktı, yavaşça caddeye çıktı. Sinirinden bir parça görme kaybına uğramıştı sanki. Neyse ki trafik iyiydi. Arabanın silecekleri hafif bir gıcırtıyla sağa sola gidip gelirken, düşünceleri de oradan oraya sıçrıyordu, insan

aynı anda birçok şey düşünebiliyordu ama onları söze dönüştürürken sıraya sokmak gerektiğinden farkına varmıyordu bunun. Gerçek şuydu ki, herhangi bir kadını herhangi bir erkeğe bağlayacak fazla bir şey yoktu.

Serüvenler, yüzeysel, sığ birleşmeler yaşamışü. Kendinden geçiş, ret, cüretkârlık ve aldırmazlık günleri de. Kendi elleriyle kendi gözlerini bağlamış, bir ara geçit vermez dağların araşma düşmüş, uçuruma yuvarlanmasına ramak kalmıştı. Zor, büyük ve acı ayrılıklar yaşamış, her ayrılıkta dünya biraz daha doğrulanmış, aası anlaşılır olmuştu. Kendi incinmişliğine sahip çıkması onu büsbütün delirmekten koruyor, az çok dengede tutuyordu.

Sevdiği tek adamın akı yıl önceki intihan bir dönüm noktasıydı onun için. Bu olaydan sonra kendisiyle uzun bir hesaplaşmaya girişmiş, Nedim'le birlikteyken aklını kaçıracak kadar umutsuz olduğunu ve o sıralar, yaşanabilecek en yanlış hayatı yaşadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Nedim'i büsbütün hasta edenin kendisi olduğu kuşkusundan ise hâlâ kurtulabilmiş değildi. Nedim dünyaya biraz olsun umut besleyebilse, kapısını azıcık aralayabilse ona tutunabilirdi oysa. Olmamıştı. Aşkları denge ve doyumdan uzak yaşanmaya mahkûmdu, kesinlikle.

Uyumun, zorunlu bir uyumun değil, karmakarışık, yitik bir aşkın rüyasını yaşatıyordu içinde genç adam. Bir bulutun geçişinden, açık kalmış bir pencereden, kırlangıç kanatlarından, paslı bir anahtardan anbean heyecanlar üretiyor, aydaki çöllerin haritasını çıkarıyor ve bir şeylere *dahil* olmamak için yaşanacak yeni bir gezegen arıyordu. Ne Melike'ye aşkının, ne kendisinin, ne de dünyanın geleceğine inanıyordu çünkü.

Melike, zamamn örselediği bir acıdan kalan, o incecik sızıyı duydu içinde yeniden. Haklıydı Nedim. Bir kaybeden olarak, kaybedenlerin görülmemiş bir hızla çoğalacağını söylerken gerçekçiydi. Birçok insan gündelik kullanıma ait yassılmış nesnelere dönüşmüş, suskun, iradesiz, korkak ve dolaşım dışı hale gelmişti. Melike üstünde kendine ait olmayan bir imzanın yer aldığı boş bir kâğıt gibi hissetti kendini. Çaresiz bir eksilmişlikle hatırladı o dönemi. Nedim, keskin, ironik zekâsıyla Melike'nin düşüncesini kışkırtan kararlı bir rakip, mutsuzluğunun titiz denetçisiydi. Sevgilerini aşk yapan ancak belli duraklarda ya da şimşeklerin bir anlık aydınlığında uzlaşabilmiş olmalarıydı belki de.

Önce Kadıköy'e, dökümcüye gitti. Geciken bir şey yoktu, adam iyi çalışmıştı. Dökülmemiş bir-iki parça daha vardı ama onları da sergiye yetiştirecekti.

Başlangıçta kopyalar üretiyordu Melike. Asıllarından ayrılamayacak ölçüde başarılı kopyalar. Sonra sıkılmaya başlamıştı. Kopyalama fazla durağan, tekdüze, somut ve kapsamlıydı. Geleneği, bir çıkış noktası, farklı biçim ve yorumlara dönüşecek sağlam bir temel olarak algılamak gerekiyordu. Bunlar yükleme noktalan, belleğini ateşleyen belirleyicilerdi ama yaratma edimiydi onu asü çeken. Burada sanat başlıyordu. İçsel, çocuksu ve heyecan verici yaratma süreci.

Kafasındaki biçimlere hayat vermek, onları nesneye aktarmak, bağımsız ve kendi başlarına yaşar kılmak bir tutku haline gelmişti bir süredir onda. Nesneler ve canlılar dünyası iç içe, birbirine dolanmış soyut biçimler halinde görünüyordu gözüne. Anadolu uygarlıklarının, özü kusursuz bir kavrayışla yakalayan soyut figürleri, halı motiflerinin sayısız anlam yüklenmiş işaretleri ya da Osmanlı mimarisinin varoluşu güçlendiren sadeliği somuttan soyuta varmada vazgeçilemeyecek verilerdi ama büyüyü yaratan asıl şey eski biçimlerin yeninin içinde saklı kalmasıydı.

Kuaförün önünde park yeri bulamadı. Arabayı yan sokaklardan birine bırakıp yürüdü. Saçım taratacakü yalnız. Tırnaklan kötü durumdaydı ama sergiye kadar çalışacağı için manikürünü son gün yaptıracaktı.

Saçları tarandıktan sonra kendini aceleyle dışarı attı. Önce alışveriş yapacak, sonra da yalıya çaya gidecekti. Çay keyfine uygun bir gün değildi ama hem dayısma son yolculuğuyla ilgili bilgi verecekti hem de sergi düzeni için fikrini almak istiyordu.

Niyazi Bey tanınmış bir eski eser uzmanı ve antikacıydı. Kendisini antika işine çeken, sanatın inceliklerini öğreten, hatta takı işine yönlendiren oydu. Melike, kişisel yenilgiler tarihinin son satırlarını yaşadığı sırada dayısı onu yerden kaldırıp ayaklanmn üstüne dikmiş, geçmişini geride bırakma fırsaü vermişti. Ona bir hayat borçluydu.

Market işini çabucak bitirdi. Yağsız süt, yoğurt, tahıl gevreği ve meyve aldı. Az uyuduğu için başında hafif bir ağn vardı.

Sabaha karşı kalp çarpıntısıyla uyanmıştı. Sitenin bahçesindeki ağaçlar fırtınada uğulduyor, pencereden dışarıda biri varmış gibi tekdüze, kof vuruşlar geliyordu. Kalkıp baktığında yatak odasının önündeki ıhlamur ağacının küçük dallarından birinin kınhp pervaza doğru eğilmiş olduğunu ve rüzgâr savurdukça cama değdiğini görmüştü. Dolunay vardı gökte. Sitenin bahçe lambalannın beneklediği geceyi ve bahçenin bakımlı çimlerini kadifeye çeviren berrak bir ışıltı. Perdeyi aralayıp ay ışığını odaya aldıktan sonra yatağına dönmüş, az önce görmekte olduğu rüyayı hatırlamışü.

Dükkândaydı. Gelip gidene eski eşya ve takılardan çok bu objelerin yüklenmiş olduklan düşleri satmaya uğraşıyordu. Rüya gerçeği içinde anlayabildiği kadarıyla değerli olan takılar değil/ temsil ettikleri gizli düşlerdi. İyi kötü, olumlu olumsuz düşler. Dışardan bakmakla anlaşılmayan içerikleri seçimi zorlaştırıyordu kuşkusuz. Her bir takı ya da eşyanın nasıl bir giz taşıdığım kestirmek güçtü. Bu yüzden yorucuydu alışverişler, uzun sürüyordu. Bazen bir taş, bir renk, biçim ya da desen olmadık bir duygu esinliyor, yine de kendini asla büsbütün ele vermiyordu. Önemli olan bilmemekti çünkü. Bilmemek ve yalnızca ummak.

Korna çalarak yarandan neredeyse sıyırarak geçen taksiye küfretti. Çabucak rüyasına döndü. Asîmda alıcı mı satıcı mı olduğum da belirsizdi, diye düşündü. Müşteriler de ısrarla görünmeyen bir şeyler satmaya çalışıyorlardı ona çünkü. Uzun bir rüyaydı. Zahmetli, saatlerce sürmüş gibi yorucu. Somut olmaktan çok, bilmeden bilmeye dayalı. Rüyanın sonlarında bitkin bir halde dükkândan çıkmış, kapının önündeki tuhaf bir ata binmişti. Tuhaf, çünkü at tahtadan yapılmış, köylü boyaları, püsküller ve boncuklarla süslenmişti ama aynı zamanda canlıydı. Adı bile vardı. Kulluk! İyi huylu, yumuşak kalpli bir tahta hayvandı, yüzünde gülmekle ağlamak arası bir ifade vardı. Eğilip sırana almıştı Melike'yi. Sonra onunla yabancı bir kentteymiş, evinden uzakmış gibi dolaşarak kendine atını da kabul edecek bir yer arayıp durmuş, kadınlarla dolu kalabalık koğuşlarda, izbe hanlarda gezinmişti. Ya çok gürültülü, ya ahırı olmayan, ya da kalınamayacak kadar sefil yerlerdi hepsi.

Sık sık böyle garip rüyalar görüyordu. Belki de gönderilmemiş mektuplar, büinçdışı kendini arayış egzersizleriydi bunlar. Şifreli mesajlardan oluşmuş bir bellekti onunki çünkü. Normalde şifreleri çözmeye uğraşmıyor, mezar arayıcısı olmayı kendine yediremiyordu. Uzak geçmişi, bilmediği bir zamandan beri kayıptı ve çocukluğu hakkında bir yabancıdan daha fazla şey bilmediğine inanmayı yeğliyordu. Ancak rüya gördüğü zaman uyuşmuş belleği yeniden uyanıyor, *tatlı* etiketi vurulmuşlar dışındaki her şey ve özellikle utanç ya da pişmanlıklar geri geliyordu.

Kasabadaki bir evin gıcırdayan iç merdivenleri, kül rengi günler, yabancı, öfkeli, deli bir yüz, çiğnenmiş bir gökyüzü geri geliyor... gibi oluyordu.

Gibi. Çünkü o kadar çok zaman geçmişti ki o gecelerin, odaların, çığlıkların, üşümelerin, yatakların ve bedenlerin üzerinden, gerçek olduklarından emin olunamazdı artık. Hiçbir duygudan, yönelmeden, yanlışlıktan, acımasızlık, nefret ve merhametten -ölü ya da diri- emin olunamazdı.

"Nefretten daha kolaydır acımak!" Böyle yazmıştı Nedim. Ama çabuk verilmiş bir yargıydı bu. Bazı duygulan adlandırmak olanaksızdı. Hem zaten hepsi öylesine toza toprağa gömülmüşlerdi ki en

iyisi onları kendi hallerine bırakıp unutmaktı. Ne var ki rüyaların gözü karanlıkta da görüyordu ve gerçek kapkara dekorlann içine gömülmeden önce bir an için parlayıp sönüyordu.

Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi kendini bazen bağırarak, ağlayan iskeletlerle birlikte dağlara çarpan uçakların içinde alev alev yanarken görüyordu. Ateş, günah ve yas bedenini en derin yerinden kemirmişti yıllarca çünkü. Varsayılan o korkunç çocukluğu sırtlanmış ama yine de yadsımıştı. O çocukluk ki ne sevinç ne de üzüntülerine ilham veriyordu. Bu yüzden içindeki devamlılık çizgisi kırılmış, her şey sıkıcı bir şimdiki zamana dönüşmüştü çoktandır.

Belki de hayatta kalmanın en güvenli yolu buydu. Geçmiş ve gelecekle ilgili bütün yanılsamaları öldürmek.

Köprü ayağından Beylerbeyi'ne indi. Dayısı güvenlikli, silahlı birkaç adamla korunan büyükçe bir yalıda ortağı ve sevgilisiyle oturuyordu. Otuz beş-kırk yaş arası, bildiği kadarıyla tıp okumuş biriydi Hayali adlı bu sevgili. Eski eser konusunda uzman, piyasada bilinen, başvurulan biriydi.

Asıl adı Hayati'ydi. Eski Karagöz-Hacivat tasvirleri topluyor, aynı zamanda hobi olarak kendisi de üretiyordu, Yalının giriş katında çalışma odası olarak da kullandığı bîr atölyesi vardı.

Melike onu görür görmez nefret etmişti. Tam olarak nefret değil. Bir tür korku, irkilme daha çok. Hayali, adi bir ışıltıyla, kadın oluşunu hor görür, aşağılar gibi bakıyordu kendisine. Hem arzular hem de kendi arzusunu tiksindirici bulurmuş gibi. Bu bakış altüst etmişti Melike'nin benliğini. Daha sonra onun inatçı bir savunma güdüsüyle herkesi hor gördüğü kanısına varmıştı. Dayısını bile.

Hayali'yle karşılaşmaktan pek hoşlanmıyor olsa da genç adamı gördüğünde anlamsız bir heyecana kapılıyordu nedense. Aralarındaki gizli çekişmeydi belki de bunu yaratan. Hayali kendisine nasıl bakıyorsa Melike de ona öyle, aynı gizli nefret, şiddet ve reddedişle bakıyordu. Karşılıklı olarak birbirlerinin görünmeyen yüzünü görüyorlar ve aynı korkuyla birbirlerini yok etme isteği duyuyorlardı sanki.

Yine de Hayali, duygularını Melike'den daha iyi gizliyordu. Doğal ve dişil bir oyunculuk yetisine sahipti. Güzel, ince zevkli, sevecen, cömert, nazik, sanat tutkunu, zeki, seçkin, dengeli, mesafeli... sevgiliyi oynuyordu dayısına ustalıkla. Yaşlı adamın talep eden ruhunu susturmak, aralarındaki yirmi beş yılı ve statü farkını hiçe indirmek, iradesini eritmek, yok etmek için elinden geleni yapıyormuş gibiydi.

Bir süre önce, sözüm ona akrabası bir kızı, sekreter olarak yalıya aldırmıştı. Işık adlı bu narin kız, yeniyetme bir oğlan çocuğuna benziyordu. Bedeni dümdüzdü. Daracık kalça, varla yok arası göğüsler, uzun bir boyun, mağrur duru bir yüz ve kısacık, saman şansı saçlar. Cinsellik durumu belirsiz göründüğünden bazen Melike'de acımayla tedirginlik arası tuhaf bir duygu uyandırıyordu.

Dayısının bu ikili tarafından incitilmesinden korkuyordu biraz. Hoş, kimse halinden şikâyetçi değildi. Birlikte yaşayan bu üç kişi arasında insanın hayal gücünü zorlamadan tahmin edebileceği yoğun bir seksüel iletişim ve denge olmalıydı. Açık bir belirti görmemişti, yalnızca sezgiydi bu. Hayali'den nefret ediyor olmasının bir nedeni de, kafasında bu üçlüyle ilgili olarak taşıyıp durduğu yorucu cinsel çağrışım ve imge zenginliğinin, genç adam tarafından hissediliyor olma ihtimaliydi. Ba zen onun bu farkındalığı bilerek ele veren imalı bir bakışı ya da hafif alaycı, baştan çıkarıcı bir gülümsemesinin içine battığı oluyordu.

Caddeden yalıya inen dar yola saptı. Bahçe kapısını açan korumalardan birinin gösterdiği yerde durdu. Anahtarı kontakta bırakarak indi. Hayali'nin cipi park yerindeydi, evde olmalıydı. İğrenmeyle karışık bir ürperti duydu Melike.

Bahçe yağmurla yıkanmış rengârenk sonbahar gülleriyle hâlâ canlıydı. Evin yan duvarına tırmanmış sarmaşık, kameriyeye dolanmış çarkıfeleğin mor çiçekleri son gürlüğü yaşıyorlardı. Eflatuna çalan gökyüzü ve gri-mavi denizin kararsız iç çekişleriyse hüzün verici bir yalnızlık duygusu uyandırıyordu insanda.

Köpek havlamaları arasında evin arkasına dolandı. Şadan Hanım'ın açık kapıda kendisini beklediğini gördü. Selamlaştılar.

"Şansına hava kapalı Eda Hanım. Çayı içerde içeceksiniz. Dayınız yukarda, odasmda sizi bekliyor."

Geniş dikdörtgen girişe açılan bölüm ıssız, oda kapılan kapalıydı. Eskiden taş döşeli olan zemin maun parke kaplanmıştı. Geçen yıl Hayali'nin gözetiminde baştan aşağı yenilenmişti yalı. Dış kaplamalar onanhp çağla yeşiline boyanmış, içerde kullanımı kolaylaştıran bazı değişiklikler yapılmıştı.

Hayali'nin çalışma odasının kapısı kapalıydı. İçerden dokunaklı bir tambur sesiyle, deri, anilin boya ve balmumu kokusu geliyordu. Atölyeleri sevdiği için bir an içeri girip onun ne yaptığına bakmak, o sıcak havayı solumak arzusu duydu Melike. Sonra hemen vazgeçti, boğup attı isteğini.

Merdivene doğru yürüdü. Sofadaki yüksek, zarif ayaklarla desteklenen çepeçevre raflar değerli Çanakkale testiler, sürahiler ve tabaklarla doluydu. Duvarlar açık krem rengi boyanmıştı, dipte, salonu denize bakan verandadan ayıran boydan boya cam kapının önünde karşılıklı konmuş iki deri kanepe duruyordu. Dışarıdaki yazlık tik koltuklarla şezlonglarsa henüz kaldırılmamıştı.

Yukarı çıktı. Terasa bakan üst sofaya açılan kanatlardan birine sekiz kişilik antika bir yemek masası, ötekine ise siyah, kuyruklu bir piyano yerleştirilmişti. Piyanonun üstüne sarkan görkemli kristal avize, denizin tavanda ve duvarlarda oynaşan yansımalarım pembemsi, altın ışıltılarla çoğaltarak aynalara ve yerdeki yüz yıllık Şiraz halısının üstüne boşaltıyordu.

Melike kapıyı vurdu, gülerek içeri girdi. Niyazi Bey abartılı bir sevinçle masasmdan kalkıp kucakladı onu. Oturdular. Siyah kedi, Ares, yattığı minderden kalkıp Melike'nin bacaklarına sürtünerek efendice bir 'hoş geldin' nezaketinde bulundu.

"Görüşmeyeli epey oldu değil mi?" dedi Niyazi Bey, gözlerinin içi gülerek.

"On beş gün dayıcığım..."

"Ah... İnsanı yaşlandıracak kadar uzun... Yaşlanmak insanın özgüvenini zedeleyen bir şey Melike. Durmadan eskinin soylu güzelliğini düşünen soyut bir zihin için acıklı bir çelişki."

"Sen yaşlı değilsin dayı. Hem kadınlar için daha zor. Bana bak, göz açıp kapayana kadar otuz dördüme geldim."

Melike, gençliğinin bir başlangıcı ve sonu yokmuş gibi yaşasa da, hızla geçen yıllardan kaygı duymaya başlamıştı. Koruyucu kremler, jeller, kolajen maskeleri işe yaramaz olacaktı bir süre sonra. Güzelliğine sıkı sıkı bağlı olmayan bir kadın için yersiz bir korku sayılabilirdi bu ama kayıtsız kalmak, farkında değilmiş gibi davranmak olanaksızdı. Tabii ki, genç kalmak istiyordu herkes gibi ve kaybetmekten asıl korktuğu şeyler, gençlere özgü neşe, asilik ve umuttu. Bunlara hiçbir zaman sahip olmamış biri için ne yersiz bir korku...

"Otuz dört güzel bir yaştır," dedi Niyazi Bey, özlemle. "Büyük tutkulara kapılma çağı."

"Durulup oturma çağı da derler," dedi Melike.

"Eskidendi o. Mutlu olmanı çok isterim yavrum. Bu kadar yalnız olman üzüyor beni."

"Tecrübenden yararlanmayı isterim doğrusu." "Bilemem hayatım. Eksiğinin ne olduğunu tahmin edebilirim ancak. Bence bu, geçmişinin sende yarattığı fiziksel ürkeklikle hayal gücün arasındaki çelişkiden doğan bir sorun."

"Etrafımda bol bol bencillik, miskinlik, pespayelik ve sofuluk var. Erkek soyu bu kadar düşmüşken nereye kamp kuracağımı bilemiyorum."

"Çok şey bekliyorsun. İnsan böyle sevemez Melike." "Sevmek? Çok zor dayı. İnsan olgunlaştıkça..." "Daha bilinçli seviyorsun. Tabii bir yaştan sonra hüzne, umutsuzluğa düşüyor, daha şüpheci ve huysuz oluyorsun ama..."

Melike, bu konularda ilk kez konuşuyoruz dayımla, diye düşündü. Onu hiç bu kadar karamsar görmemişti. Hayali'den söz ediyor olmalıydı ve konuyu açtığına göre başka şeyler de söyleyecekti.

"Sevgiye yatırım yapamıyorsun," diye sürdürdü Niyazi Bey. "Kendiliğinden yaşanıp bitiyor. İnsan bitmesin istiyor ama bitiyor."

"Soğukkanlı bir yaklaşım. Konu Hayali mi?" "Mantıklı olmaya çalışıyorum. Hayali'ye gelince, genç bir adam. Eninde sonunda kendi hayatını yaşamak isteyecek. Bana çok emeği geçti. Son zamanlarda büyük işler çıkardı ama duygularına saygı duyarım."

Dayım taştığma göre bir çatlak olmalı, diye düşündü Melike. Belli belirsiz bir sevinç duydu. Keşke en kısa zamanda bitseydi bu hikâye. Yok, pek öyle görünmüyordu. Hayali büyük işler başarmışmış! Şu kutsal Kabe kapısı örtüsünden söz ediyor olmalıydı Niyazi Bey. Ne var ki bir uzman Londra'da yüz binlerce dolara satılmış olan örtünün sahte olduğunu iddia ediyordu ve büyük olasılıkla öyleydi, yakında başlan derde girecekti.

"Sorun şu ki, yalının yarı hissesi Hayali'nin. Ayrılık konu olursa ikimiz de zor duruma düşeceğiz."

Melike şaşkın kalakaldı. Sekiz yıl önce, dayısı bu yalıya varını yoğunu yatırmamış mıydı?

"Geçen yıl ona hisse devri yaptım. Ortaklığımızdan doğan bazı ekonomik ve kişisel sebepleri vardı bunun, " diye açıkladı Niyazi Bey.

Yakıcı bir öfke Melike'nin içinde hızla dolanıp boğazma yükseldi. Vâris olarak yalının kendisi için fazla önemi yoktu. İnsani olmayan bir durum ortaya çıktığı için kızıyordu. Niyazi Bey, belli bir çevreye sokmuş, desteklemiş, duygudaşlık göstermişti Hayali'ye. Onun neyin peşinde olduğuysa anlaşılmıştı. Bu kadar deneyimli, sevmediği insanlara bunca üçkâğıt açmış bir adamın nankör bir sahtekârın dümenine gelmesi olacak şey değildi.

"Cömertliğinden faydalanmak isteyen insanlara karşı dikkatli davrandığını bilirim. Fakat nedense bu kez tedbiri elden bırakmış gibisin," dedi Melike.

"Bizimki sıradan bir bağ değil. Hayali'ye güvenirim. Ama iş başka aşk başka. Tedirginim, çünkü buraya bağlıyım, elimden çıkması çok üzer beni."

Melike kapıya baktı. Neden kaçıyor, neden ortaya çıkmıyordu şu Hayali Efendi? Ortalıkta görünmeyip sinsice dolaplar çevirmek için mi? Onun gibi ikiyüzlü birinin yalnız, zaaflar içinde bir ihtiyarı kandırmasından kolay ne vardı?

Dayısının bakışında, dudağımn kıvrımında, ne olduğu tam olarak söylenemez bir incinmişlik, iyilik gibi görünen bir kötülük ve bencilce bir keder vardı. Melike birden aralarındaki ilişkinin başkalaşmış olduğunu hissetti. Dayısı onu uzun süre, biricik kızı, doğal ortağı ve tek güvendiği insan saymıştı ama sonra aralanna birdenbire Hayali girmişti. Kendini beğenmiş, açgözlü, gözüpek bir ibne!

"Onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Ortada bir şey yok, yalnızca uzaklaştığımızı hissediyorum."

Bulundukları oda daha çok okuyup yazma ve dinlenme odası havasındaydı. Döşenmekten çok gerekli eşya ve ıvır zıvırla savrukça doldurulmuş etkisi bırakıyordu insanda. Köşede bir gramofon, yerlerde karmakarışık plaklar ve dergiler duruyordu. Kapının yanındaki, seçilmiş içkilerle dolu içki dolabı, mekânda hafif bir ofis duygusu yaratıyordu ama dolabın Osmanlı cam sanatının ilginç örneklerinin sergilendiği rafları hızla yıkıma uğratıyordu bu duyguyu. Bir duvar tümüyle camlı bir kitaplıkla kaplıydı ve tıklım tıklım, karmakarışık, güzel ciltli nadide kitaplarla doluydu. Melike kendim bir an kocaman bir eskici sandığına kapatılmış gibi hissetti.

Niyazi Bey, bir dönem -doksanlı yıllar- büyük çapta tarihi eser kaçakçılığı yapmış, servet sahibi olmuştu. Şimdi zevk için daha önemsiz işlerle zaman geçiriyordu ya da gücü bu kadarına yetiyordu. Öte yandan Hayali, onun admı kullanarak bazı eski bağlantılar üzerinden iş yapıyordu ve herhalde kendi hesabına da küpünü doldurmaktaydı. Melike hem dayısının özel hayatıdır diye hem de kendini

dışlanmış hissettiği için şimdiye kadar sesini çıkarmamış, durumu bilmezden gelmişti. İlk defa kaygı duyuyordu.

Dayısının yükseliş yıllan, Melike için savrulma, nerde sabah orda akşam yıllarıydı. Yirmi yaşında bile değilken -henüz öğrenciyken- evlendiği kocasından ayrılmış, orda burda dolaşıyordu. Gözünü yabancı yataklarda, tanımadığı kaba saba adamların yaranda açtığı oluyor, nereye gideceğini kestiremiyordu.

O günlerde dayısı okulunu bitirmesini şart koşmuş sonra da Mühürdardaki altı eski eşya deposu ve dükkân olan iki kath eski evini restore ettirip hem oturup hem çalışabileceği bir mekân haline getirerek Melike'ye devretmişti. Böylece iş ortağı olmuşlar, Melike bir yıl içinde dükkânı tek başına çekip çevirmeyi, dayısının güvenilir adamı olmayı başarmıştı. O zamandan beri, nerdeyse on yıldır birlikte çalışıyorlardı. Birbirlerini iyi tanıyor, birtakım şifre ve işaretlerle anlaşabiliyorlardı. Dayısının çalışma biçimine, kurallarına ve düzenlemelerine sıkı sıkıya uymakla yetinmişti başlangıçta. Dayısıyla iş yapan bir fotoğrafçıyla, Metin'le ilişki kurduktan sonraysa bir ucundan kaçakçılık işinin içinde bulmuştu kendini. Kuryelik, bazı parçalan üstünde taşıma gibi hizmetlerdi bunlar. Hem vicdanen hem de yasal bakımdan biraz tedirgin olmuştu elbette ama Metin'e karşı çıkamadığından durumu kabullenmişti.

Bir bakıma dayısının kalkanı, temiz eli yüzü olmuştu. Sistemi tanıyıp inandırıldıklarımdan vazgeçmekten başka bir şey yapmadım, diye düşündü. Yasalara ancak istisnasız herkese uygulanır oldukları zaman uymak gerektiğini ileri sürerdi dayısı. Var olan ama yalnızca güçsüzlere uygulanan yasalar ister istemez kaçaklar yaratıyordu. Çoğunluğu oluşturan bir kurbanlar ve mağdurlar ordusu için kaçınılmazdı yasa dışına çıkmak. Niyazi Bey, her zaman, bu ülkede yaşayabilmek için biraz vahşi olmak gerektiğini, ülkenin bağımsızlığını kaçakçılığa borçlu olduğunu söylerdi. Her türlüsüyle. Bilmeyen yoktu bunu, sistem böyle beslenip ayakta kalıyordu ve zaten devlet göz yummasa adım atmak mümkün olmazdı.

Görünüşü kurtarmak için birkaç kez yargılanmış, hatta birkaç aylık sürelerle içeri girip çıkmıştı Niyazi Bey. İki yıl önce de bölgesel bir define mafyasının silahlı saldırısına uğramış, ayağından vurulmuştu. Asıl tehlike yasalardan değil paylaşım savaşlarından doğuyordu çünkü ve yaşlı bir adamı dışlamak kolay görünüyordu birilerine. Hayali, bu noktada devreye girmiş, ona arka çıkıp, deyim yerindeyse göğsünü siper etmişti.

Gerçek böyle miydi acaba? Dayısının aldatılmış olabileceğini düşündü. Geniş bir bağlantılar ağı içersinde anlı şanlı koleksiyonculardan ayakçısına organize olmuş, kuralları belli bir işleyişi vardı

piyasanın. Bunun dışına çıkan, zinciri kıran, ortadaki değerin büyüklüğüne bağlı olarak bir biçimde cezalandırılıyordu. Dayısının işe başladığı yıllarda böyle bir oluşum yoktu henüz. Daha çok kendi başına çalışıyordu Niyazi Bey. Bu arada bazı şeyler aksamıştı kuşkusuz. Hayali gelip biraz zorbaca ama görünürde incelikli bir ciddiyetle her şeyi toparlayana kadar!

Melike kendini küçücük, saf, fena halde aptal hissetti birden.

Takı işine girişi biraz da ortamdan uzaklaşmak içindi. Risklerin dışında kalmayı, özgür olmayı özlüyordu. O günlerde Hayali'nin ortaya çıkıp işleri ele alması işine gelmiş, yaşlı adamın bilerek ya da bilmeden kendisini azat etmiş olmasından rahatlık duymuştu.

Bana ihtiyacı var, diye düşündü dayısına bakarak. Nasıl bir oyuna geldiğini görmüş olmalı. Orada, aşağıda, saz semaileri dinleyerek Karagöz-Hacivat figürleriyle oyalanan adam, elhak, kendine özgü bir parlaklık, çekicilik ve gururla dayısının aklını başından almış, iki yıl boyunca dünyasını doldurmuştu ama işi bitmiş görünüyordu artık. Melike, kendisinin her zaman gerekli ve vazgeçilmez olduğunu, oysa Hayali'nin kolaylıkla bir başkasıyla değiştirilebileceğini hissetti. Peki ama ne yapabilirdi ki? Bu uyanma noktasından sonra başkası adına bile olsa, Hayali'ye el açacak, insaf dilenecek kadar alçalacak değildi.

Dayı. Hiç bu kadar, âdz, çökük görünmemişti gözüne. Altmış beşini bulmuş, çıkık, geniş alnında çizgiler çoğalmıştı. Yeşil gözleri hâlâ canlıydı ama gözkapaklan kırışıp sarkmıştı. İnceliği, uzun bacaklarının üstündeki dik duruşu ve davranışlarındaki kendine özgü kadınsı titizlik ve zarafet ise hep aynıydı.

Hava kararıyor, Boğaz'a bakan pencereden sızan mavimsi ışık hızla koyulaşıyordu. Niyazi Bey, zamanı yavaşça emen akşamın karşı kıyılarda yanmaya başlayan ışıklarma, çok yakın görünen bir Rus tankerinin süzülerek Boğaz'dan geçişine baktı, sonra zili çalarak çay istedi.

"Hayali nerelerde? Niye saklanıyor benden?" diye sordu Melike. "Ne zaman gelsem göremiyorum onu."

"Birbirinizi pek sevmiyorsunuz sanırım," dedi Niyazi Bey.

"Samimiyetsiz, içten pazarlıklı biri gibi geliyor bana..."

"Yo, iyidir. Zayıf yanlan var... narsis de üstelik. Ama yine de idare edilemez biri değil."

Melike sustu. Niyazi Bey anlamlı bir gülümsemeyle ve derin düşüncelere dalmış gibi dışarıya baktı.

"Nefret bile derin bir duygusallık içerir sonuçta," dedi.

Ne demekti bu! Melike irkildi, ne söylemeye çalışıyordu dayısı?

"Sen hiç sevmedin kızım, ya da sevgini göstermek doğana uygun değil."

"Gösterememiş olabilirim ama sevdim dayı," dedi Melike.

"O sevgi değildi. Çocuktun o zaman. Adam da deliydi zaten. Neyse geçmiş şeyler. Nedim, özünde dürüst, temiz biriydi ama benzer durumlarda hep olduğu gibi hayat çocukcağızın peşinden yetişip borcunu tahsil etti."

Nasıl da tüccarca bir yaklaşım, diye düşündü Melike.

Şadan Hanım çayla birlikte evde yapılmış zencefilli kurabiyeler ve zeytinli poğaçalar getirmişti. Servis yapıp çıktı.

"Sikkelerde bir sorun olmadı ya?"

"Oldu," dedi Melike. "Alıcı otuzunu aldı. On sekizini ise sahte olduğu gerekçesiyle geri çevirdi."

Niyazi Bey bir süre konuşmadı.

"Olabilir, ben de yanılmış olabilirim ama sahte olduklarını pek sanmıyorum," dedi sonra. "Sorun günümüzde kuşkunun deha niteliği kazanmış olması"

Zor durumda kaldığını, adamın sinirlenerek yüzüklere bakmadığını anlattı Melike belli bir kırgınlıkla. Bu son işiydi zaten. Artık sürdürmek istemiyordu. Dayısı düşünceli bir halde dinledi onu. Eh, haklıydı. Yine de sikkelerin çoğunun temiz çıkması hiç de fena değildi. Üreticiler üst düzey yöntemlerle çalışıyorlardı çünkü.

Melike dayısının ne ölçüde samimi olduğundan emin olamayacağını düşündü. Bildik tavırlardı bunlar. Bal gibi biliyordu. Neyse, bu sondu zaten, ona borcumu ödedim, diye düşündü. Çantasından

bir kese çıkarıp masanın üstüne koydu. Valizini kaybetme hikâyesinden söz etmeye gerek duymuyordu.

Eve dönerken dayısıyla sevgi ve aşk üzerine konuştuklarını düşündü.

Hayatını yeniden düzenlerken sekse ilişkin arayış ve düşkünlük boyutundaki savruluşlarını büyük ölçüde dengelemeyi başarmıştı ama hâlâ yaşam ve ölümün bu ateşli bilmecesinin fazla uzağında durmuyordu. Cinselliğin türlü çeşitli görünümlerine aşk adı verilmesini ise hiç anlayamıyordu. Cinsel aşka inanıyordu, seksin yalın, eğlenceli ve sıradan bir eylem olduğuna da. Bu kadar doğal bir gerçeğin, o tatlı mı tatlı körlüğün, gözü yaşlı duygusallıklar, mantıksız vaatler ve acı veren geçici bağlanmalarla sansürlenmesine ne gerek vardı ki!

İnsanın bu özel ve kapalı özgünlük alanına özgü alışılmış bakışa karşıydı aslında. İkiyüzlü, gizli kapaklı, adaletsiz, özellikle kadın cinsine uygulanan toplumsal hüküm ve cezalarla ağırlaştırılmış haksız bir kavrayıştı bu.

Belki bir yüzyıl sonra seks, daha güvenli olacak, bütünüyle teknolojik hale getirilerek steril, sağlıklı, tek tip, sanal ve kesinlikle daha az eğlenceli olacakü. Böylece daha bağımsız, olduğundan daha sıradan ve kolay ilişkiler yaşamak mümkün olacaktı. Daha şimdiden insanların aşka ve sevişmeye ilişkin hayalleri yozlaşmaktaydı zaten.

Öyle miydi? Volkan geldi gözünün önüne. Biraz kilolu olmakla birlikte hoş bir adamdı. Bulunduğu önemli konuma rağmen çocuksu bir havası vardı. Büyük bir holdingin genel müdür yardımcısı olabilmek o yaşta biri için üstün yetenek göstergesiydi ama kibirli değildi. Melike'den etkilendiğini açıkça belli etmişti. Gizlemeye çalışmasına rağmen beğenisi öylesine ortadaydı ki Melike'yi de heyecanlandırmışta. Son zamanlarda pek sık karşılaşmıyor olsa da seçkin bir erkeğin incelmiş ilgisini, gizli arzusunu yakalamak hoşlandığı bir şeydi. Bir erkeğe kucak açmasının ilk koşuluydu hatta. Adamın çirkin ya da yakışıklı, şişman, zayıf, genç, yaşlı olması önemini yitiriyordu o noktada.

Bir an heveslendi ama ardından gelen umutsuzlukla yüreği karanverdi. Daha dün tanımıştı adamı. Benzer biçimlerde başlayan birçok kısa serüven yaşamışü. Bir erkekle ne olabileceğini, daha doğrusu olamayacağını onu görür görmez seziyordu artık. Adamın içtenlik ve açıldığına rağmen kendisi açısından kısa zamanda her şey yapmacık, sıkıcı bir bilmezden gelme oyununa dönüşecekti.

Acaba? Neden önyargılı davranıyordu ki? Daha zaman vardı ama genç adam sergisinin açılışına gelirse aralarında bir yakınlık oluşabilirdi. Gelmesini istiyordu. Bu klas borsaa yedekte tutulacak iyi

bir figüre benziyordu çünkü.

Altunizade'ye döndü. Korunaklı bir sitede geniş, aydınlık bir dairede oturuyordu. Mühürdar'daki evi yeniden atölye ve dükkân haline getirip buraya taşınalı üç yıl kadar oluyordu. Sokakta o kadar çok işyeri açılmıştı ki o ev konut olarak kullanılmaya her bakımdan uygunsuz hale gelmişti. Yeni evinin biraz borcu vardı ama yakında bitecekti. Hayatının ekonomik coğrafyası yalıtılmış iç coğrafyasından çok daha zengin ve renkliydi aslında.

Eve varır varmaz soyundu, üstünü değiştirdi. Makyajsız, banyo aynasının sert spot ışıklarından hatları sertleşmiş yüzüne baktığında hayatına el koyan ilk erkeğin, amca-baba-üvey-babasının yüzünü, verebileceğinden daha fazlasmı isteyen gözlerini görür gibi oldu bir an. Küçük çatı odasında yatan kızı, kızın kalçalarının arasındaki sertliği hissedip birden dönüşünü ve adamın bakışlarının elektrikli mavisi karşısmda gözlerini indirip geriye kaçışım...

Peki ama neden, neden hatırlıyordu bunları şimdi?

Ne zaman birine, bir erkeğe ilgi duysa kendini kapana kısılmış hissediyordu. Etini cezalandırmak, böylece içindeki zehri akıtmak için güçlü bir arzu duyuyor, geçmişi silmek istiyordu. Silmek istedikçe dirilen geçmişi. Gözlerinde çocukluk masumiyetini aradı ama günahkârlığının açık kabulünden başka bir şey bulamadı.

Artık yok o, diye düşündü. Tam olarak kimden söz ettiğini bilmeden. Öldü. Istırabın ötesinde yokluğun biçimine dönüştü belleğimde.

Hiç baba olmamış bu üveybaba, asla babası olmamıştı ve olmayacaktı. Yolunu kaybetmiş bir kız çocuğunun korkulu mutsuzluğunun nesnesi, acizliği ve umutsuz kurtulma çabasından ibaret kalacaktı. Kendisine her zaman, insanın ölmeye yazgılı tenini ve arzunun arsız, havai geçiciliğim hatırlatacaktı.

İki tavuk budu ısıtıp biraz salatayla yedi. Gününün büyük bölümünü atölye ve dükkânda geçiriyor, haftada üç gün jimnastik salonuna gidiyor, akşam yemeklerini çoğunlukla bir 48 parça et ve otla geçiriyordu. Ne var ki ömür boyu tek bir kişiyle olmanın, -getireceği yüklerle birlikte- daha hoş ve tatlı olacağının hiçbir garantisi yoktu. Hayır kaldıramazdı böyle bir hayatı, dayanamazdı. Daha iyi, daha ilginç bir dünya benden başlamak zorunda, diye düşündü. Ama nasıl?

Sahan geldi aklına. Telefonunu açtı. Evet, o salak tahmin ettiği gibi üç mesaj göndermişti. İlkinde sevdiğini söylüyor, sonraki ikisinde ise düpedüz saçmalıyor ve onu soğuk bir orospu olmakla suçluyordu. Eh, özgürlüğün bedelinin bu kadar yan etkisi olacaktı artık. Dert değil, diye düşündü.

Yemek masasına dirseklerim dayadı, boş tabaklara baktı. Filmlerde gördüğü kalabalık aile sofralarına, çoluk çocuk neşeyle yenen yemeklere hep özenmişti. Gözleri doldu birden. Kırk yaşında ne yapacaktı, ya elli, altmış? Bir çocuk yapmalıydım, yapmalıyım diye düşündü. Bir liman olmasa da iyi kötü gemi olabilecek bir erkekten bir çocuk yapmalıyım. Mutluluğun o belirsiz, biraz eğri büğrü biçimini görür gibi oldu. Anılarından, göstermelik kendim beğenmişliğinden, yalnız kalma korkusundan ve sayısız erkekle sevişirken duyduğu yalnızlıktan boşalmak ister gibi sessizce ağladı.

Okumaya çalıştığı kitap elinden düşünceye kadar direndi uykuya. Yatağm üstüne atlayan kedisi Pati'yi okşadı. Gelecek hafta başı, Volkan'a telefon edip, sergiyi bir kez daha hatırlatacaktı. Şanstnı denemeliydi. Bir tutamak, onu gerçeklere taşıyacak ufacık bir umuttu bu... şimdilik.

3

Volkan, koridorun iki yanındaki vitray panolardan süzülen ışığın renkli çiçekler halinde üzerine serptiği dantelsi lekelerin içinden, adımlarını müziğe uydurarak geçti, kulübün loş, uğultulu derinliğine girdi.

Mekân, ansızın bastıracak soğuklara, öncü yağmur ve sert lodoslara az çok hazır hale getirilmiş, yazın kaldırılarak ön tarafı bütünüyle sahile açan panellerle portatif pencereler yerlerine takılmıştı.

Bu gece hava sonbahar hiç bitmeyecekmiş gibi ılık ve tatlıydı oysa. Geniş camlar çürük yaprak ve deniz kokularına ardına kadar açıktı. Yoğun alkol, yemek ve parfüm kokuları karışıyordu saf, yaban bir esintiye.

Garsonun ardınca pistin kıyısından ilerledi. Hem bara, hem piste eşit uzaklıkta, manzaraya hâkim bir masaya oturdu. Hafta arası olmasına rağmen masalann çoğu doluydu. Bu seçkinler kulübünde işleyiş, servis, yemekler gelenlerin zevkine, kalitesine ve beklentilerine tam tamına uygundu ve bardağından koltuğuna, lambasından aynasına her şey pahalı bir ayrıcalığı vurgulamak üzere akıllıca tasarlanmıştı. Görgüsüz insanların ayıp-günah dolu dünyalarından ve paparazzilerin arsız gözlerinden elden geldiğince kaçırılmış bu adacık öyle ya da böyle, bir tür sığınak, buluşma, birbirini görüp hatırlama, taşıp dağıtma yeriydi ve iyi ayarlanmış ışıklar altında her şey hafifçe duyumsuzluk aşılıyordu insana.

Arkasına yaslandı. Pencerelerin ötesindeki gece büyüleyiciydi. Tepelerde gökdelenlerin ardından doğan bakır ay, karşı kıyıdan denizin sakin, koyu lacivert ışıltısına dökülen kıpırtılı, rengârenk yansımalar yalın bir sonsuzluk ve hiçlik duygusu uyandırıyordu. İnsan doğa için, gelip geçici, anlık bir şeydi. *50* Dünya, yaşamın değişkenliğini meşru bir karşıtlık, geçici bir zorunluluk gibi kabullenen yüce bir bilgeydi ve zavallı insanoğlu anlamsızca onunla didişmeyi sürdürüyordu.

Eğilip kalabalığın arasından bara doğru baktı. Cüssesinden tanıdı Harun'u. Yay biçimi tezgâhın uzak ucunda yüksek bir tabureye tünemiş, dirseklerini bankoya dayamış, ünlü bir işadamının

bankacı oğluyla ağız ağıza sohbet ediyordu. Böyle uzaktan, fazla doldurulmuş bir dondurma külahına ne kadar da benziyordu.

Epeydir gelmemişti kulübe. Birdenbire sosyetenin ilgisine mazhar olmuş genç, ünlü bir arabesk türkücüyü sahnede feryat figan bağırır gördüğü gece tüyleri diken diken olmuş, çıkıp gitmişti.

"Postmodern dünyada olur böyle hoşluklar oğlum, herif çok moda bu aralar," demişti Harun. *"Geçenlerde gelen şu Amerikalı caz şarkıcısı kandan iyi olduğuna kalıbımı basarım... Sen de kasma kendini yaa bu kadar!"*

O her zaman kötünün içindeki beteri kıstas alırdı zaten.

Birkaç kişiyle selamlaştı. Geniş bir çevresi vardı. Ne var ki tanıdık ya da arkadaş saydığı kişilerle birlikteyken, eskiden olduğundan daha sık, yakınlıklannm sağlam bir temeli, ciddi bir anlamı yokmuş kuşkusuna kapıldığı oluyordu. Birçoğunun yapıp ettikleri, doğru saydıkları ya da düşündüklerini yansıtma yolları sinirine dokunuyor, onları hor gördüğünü belli etmemek, dahası yersiz tartışmalara girmemek için çaba göstermesi gerekiyordu.

Midesinde bir burkulma, açlığa benzer rahatsız edici bir tırmalanma hissetti. Aç değildi, hayır. Evden çıkmadan önce bir şeyler atıştırmıştı. Harun da öyle hiç kuşkusuz. Bu çifte akşam tıkınmaları, Tokyo'dan Toronto'ya dünyanın en ünlü restoranlarındaki arkası gelmez iş yemekleri mahvetmişti ikisini de. Kilo sorununu çözmesi, en az on kilo verip delikanlılığındaki çekiciliğine kavuşması o kadar da zor değildi aslında. Biraz kararlılık gerektiriyordu sadece.

Çevresindeki kıpırtılı, dalgalanıp duran kalabalığa baktı. Ellerinde içki bardaklarıyla ayakta dikilenler ya da yemek bölümündeki masalarda beyaz dişlerini göstererek kahkahalar atan, kimi loş ışıkta bile kara gözlüklerinden vazgeçmeyen rahat, gamsız, hafiflemiş tipler... Elbette, herkes maskesini takarak çıkıyordu evinden. Süslenip püslenip canlı, güzel, sağlıklı görünmek, *pozitif enerji* yaymak ve kuralları belli oyunları oynamak üzere. Arada bir oyunu değiştirmeyi hayal ediyorlardı belki ama asla kuralları değil. Yoksa tersi mi?

Ortama, şanslı, güzel, zengin olmanın ve bütün kontrol ve baskıların dışında kalmanın rahatlığı hâkimdi şu an. Gece ilerledikçe bazılarının en zayıf, en hasta halleri ortaya dökülecek, sınıflarının gururu ve güveniyle dolu bu insanlar kendi alkol ve uyuşturucu sınırlarını aşmış olarak içlerinde birikmiş sıkıntıyı korkmadan dışa vuracaklardı.

"Nerelerdesin aşkım? Bana büyü mü yapan ne? Hep seni düşünüyorum..."

Arkadan boynuna dolanan incecik, yumuşak kollar ve bildiği o biraz baygın yaban karanfili kokusuna döndü. Fundi!

Kakao rengi satenden kısacık, butlarının yarısını açık bırakarak güzel kalçalarını sımsıkı saran bir etek giymiş, siyah saçlarını tepesinde toplamıştı. Abartılı bir biçimde boyadığı iri yeşil gözleri yüzünün yansım dolduruyordu. Bu gözlerde arada bir, hüzünle gölgelenmiş bir bakış belirirdi. Gülümseyişi ise her zaman dayanılmazdı. Bu ufak tefek, sosyete ressamı genç kadın yırtıcı bir kediydi!

"Aşk diyetindeyim Fundi. Kendime acımaktan hoşlandığımı biliyorsun."

"Diyet sana yaramamış, yatak egzersizlerini bırakah yağlanmışsın!"

"Kesintisiz büyüme ekonomisi, kedicik! Elden ne gelir!"

Fundi, İstanbul ve Bodrum'daki atölye galerilerinde çılgın partilerle biten sergiler düzenlemesiyle ünlüydü. Resimlerini, sohbetini, en çok da poposunu severdi onun Volkan. Azgınlık günlerinde bir-iki kez sevişmişler, altta kalmamak için birkaç resmini satın almıştı. Yatakta tanıdığı en yaraücı ve eğlenceli kadınlardan biriydi. Volkan'ın kulakmemesini şakadan, hafifçe ısırarak fısıldadı:

"Diyeti bitirince ara da pasını silelim. Bu arada biraz küçülmeye çalış tonton, ha!"

Bir kedi yumuşaklığı ve kıvraklığıyla karnım Volkan'ın yanağına sürtüp geriye çekildi. Kediliği öyle benimsemişti ki bedeni adeta mutasyona uğramışta. Uzaklaşırken, kadınm parlak satenin altmda ahenkle oynayan kalçalarına gözünü ayırmadan baktı Volkan. O top gibi yuvarlakları avuçlayıp Fundi'nin yumuşacık karnını karnına bastırdığını düşlemek hoşuna gitti. Cesur, gerektiğinde sevecen, biraz edepsiz ama dobra, kötünün iyisiydi Fundi. İnsan ona -belli ölçüde- içini dökebilir, birlikte kısa bir yolculuğa çıkabilirdi. Bu kadarı da yeterdi zaten.

Bu çevrede herkes birbirini az çok bildiğinden kadınların çoğunu tanıyordu. Kimileri ilk bakışta ilginç ve derin görünürler ama çoğunlukla ödünç benliklerle var olmayı yeğlediklerinden çabuk sığlaşırlardı. Dışlanmamak için kişiliklerim aşın sivriltmek ya da hızla kalıp kimliklere dökmek zorunda kalmak kolay değildi sonuçta. Öte yandan dış görünüşleri, hemen hemen aynı yöntemlerle yeşertilip parlatüdığmdan, şaşılacak ölçüde bir örnekti. Saç savurmaları, sarışınlıkları, çıplak yanık tenleri, abartılı avuç içi giysileriyle o kadar birbirlerine benziyorlardı ki içlerinden herhangi birini ayırt edebilmek, farklı bir özellik bulup sevmek neredeyse imkânsızdı.

Erkekler de öyleydi. Son model aksesuvarlan, saat-gözlük-telefon gibi kişisel eşya ve giyimleriyle bol keseden şenlendiriyorlardı elden kaçırdıkları 'kendileri' olma hakkını. Özenle kesilip taranmış jöleli saçları, dövmeleri, aşın düzgün yüz çizgileriyle *cool,* robotsu tipler olmaya kadınlardan daha az zaman ve para harcamadıkları ilk bakışta belli oluyordu.

Önünden geçen kadının diz üstüne çıkan beyaz çizmelerle kapamaya çalıştığı kısa bacakları büsbütün eğri göründü gözüne. İri, dipdiri, yağlanıp parlatılmış yan çıplak memeleri ise hayret vericiydi. O kısa, sıska bedenle hiç uyuşmamıştı bu yapma göğüsler. Lambanın yanındaki kırmızı bir koltuğa oturan kadının yüzüne bakınca birden çaylaklık günlerinde bir gecelik yatak ilişkisi yaşadığı sosyete yellozunun anlamdan yoksun, boş yüzünü tanıdı. Bir an göz göze geldiler ama kadın görmüyormuş gibi bakıyordu. Soğuk bir esinti yalayıp geçti Volkan'ın içini. Rahatsız edici bir eskimişlik ve pişmanlık duydu birden. Geriye düşüyormuş gibi hafifçe sallandı oturduğu yerde.

Yağmurlu bir gece yansı canlandı belleğinde. Donuk, hareketsiz görüntüler. Çukur, kuru bir göğüs, uçlan kara boş memeler. Parmaklannm arasındaki kamışa iştahla yaklaşan obur bir ağız...

Beklenmedik, hoyrat, aa bir arzu dalgası uyandı içinde. Çabucak sönen iştahsız bir kabarma. Sonra şiddetli bir iç bu-lantısıyla başı döndü. Yaşanmış kimi sahneler, eskiye ait bazı görüntüler gözünün önüne gelir gelmez onulmaz bir hırpalanma duygusuyla sarsılıyordu her seferinde. Bu bedensel olmaktan çok duygusal bir tepkiydi. Geçmişi yadsımak ya da unutkanlığa sığınmak gibi yararsız bir kaçışın şimdiyi zorlaştırmasıyla ilgili bir olumsuzluk.

"Hoş geldin Volkan, çok beklemedin ya?" diye sordu Harun, karşısındaki koltuğa çökerken.

"Şimdi geldim."

"Şu bankacı bozuntusunu dövesim geliyor. Benden yardım umuyor. Ben ne yapayım kardeşim?"

"Kendi bankasını soyarken başına gelecekleri bilmiyor muydu?"

"Ummuyordu," dedi Harun. "Ne yapalım, şeriatın kestiği parmak acımaz."

Adalet demek istiyordu herhalde. Hangi adalet? Adaletin yüzde doksanı paraydı artık. Volkan'ın aklına geçen ay ofisin alt katında tanık olduğu olay geldi. Bir davayı bağlaması için Harun'un iki yüz bin dolar rüşvet verdiği bir yargıcı, başarısız oluşu yüzünden bir odada kameraya konuşturuyordu şirketin hukuk danışmanı. *"Affedin, yapamadım, karşı taraf haklı ve güçlüydü,"* diyordu yargıç, ezik, perişan bir halde. *"Başka şekilde ödemeye çalışırım. Ne yaparsanız yapın, ben bittim zaten."* Kır saçlı, orta

yaşlı bir adamdı. Ağlar gibiydi sesi. Taşlaşmış, iki büklüm oturuyordu. Volkan ne adama ne de düştüğü duruma acımıştı. Ne yapacağını şaşırıp altüst olmuş, adalet kavramına hâlâ inananlar adına kalbinde büyük, derin, incitici bir umutsuzluk duymuştu.

Böyle tek tuk çıkan pürüzlerde sert tepkiler veriyor olsa da 1 iş hayatında büyüdükçe kötü adam kılığından sıyrılmayı büyük ölçüde başarmıştı Harun. Üzerine bir seçkinlik, parayla edinilmiş bir saygınlık sinmişti geçen yıllarla. Ne yaparsa yapsın, işini kitabına uydurup tepki çekmemesi, kolay alaşağı edilebilir haksız bir güç konumuna düşmekten özenle kaçınması gerektiğini öğrenmişti.

Volkan'm bilgi ve birikimine, sır tutma ve iş bitirme yeteneğine çok çabuk güven duymuş, sevebilme gücü ölçüsünde de sevmişti onu. Ne ki kendisinin patronuyla ilgili duyguları, iyi tanıyor olmasına rağmen, hâlâ tam olarak netleşmiş değildi. Harun, yeterince işlenmemiş bir cevherin bu ülkenin iş hayatında başarılı olabilmek ve hayatta kalabilmek için üçkâğıtçılığa, gayrimeşruluğa düşmesinin kaçınılmazlığım düşündürüyordu Volkan'a daha çok. Onun gibiler ender bulunan yeteneklerdi. Suçlu bile olsalar yaptıklarmdan emin ve soğukkanlı duruşlarıyla ilgililerde saygıyla karışık bir hayret uyandırıyorlardı.

İçki ve yemek söylediler. Baştan beri birbirlerine yaklaşmada ölçülü ve dikkatliydiler. Yaşlarının birbirine yakın olması, çoğunlukla birlikte seyahat etmeleri ve boğazlarına düşkünlükleri dostluklarını pekiştirmişti. Volkan, şirkette önemli bir konuma gelip sorumluluklar üstlenmiş olması, basanlarının ortaklık payıyla ödüllendirilmesi gibi nedenlerle körü körüne bağlılık duyuyor değildi Harun'a. Hep tetikteydi. Bu hırslı adamın yetenekleriyle birlikte, tehlikeli ve çok karanlık yanları da olduğunu iyi biliyordu çünkü.

"Bak güzelim, toplantıdayım. Bana eziyet etmekten vazgeç tamam mı? Hadi işine bak, yat uyu sen yahu! Tamam be!.. Oğlan geldi mi? Okey! Birazdan evdeyim."

Yan dönmüş, cep telefonuyla, alttan alan bir sesle karısıyla konuşuyordu Harun. Güzel, zarif karısı Selda geldi Volkan'm gözünün önüne. Kızcağız delirmek üzereydi. Yarı sersem, uykuyla uyanıklık arasmda geziyordu son zamanlarda. Evliliği zekâ, kuşku ve duygusal gelgitlerin çizdiği yolda ilerlemesine imkân vermiyormuş gibi bunalımdaydı. Hiç çıkarmadığı güneş gözlüklerinin ardından bakıyordu kahpe dünyaya. On üç yaşında, iri yapılı, kırmızı yanaklı, ana babasıyla hiçbir biçimde iletişim kuramayan bir de oğulları vardı. Kolejdeki öğretmeninin kafasına derste cep telefonu fırlattığı için okuldan kovulacakken Harun devreye girmiş ve sorun geçen hafta -doğal olarak- öğretmenin işine son verilerek çözülmüştü.

"Şunu unutmayalım," dedi, yeniden Volkan'a dönerek, "ihalenin yüzde yüz garantisi olmayacağmı baştan söylememiz gerekiyor adamlara. Bakarsm başkası birilerini daha çok yemler filan!"

"Olur mu abi!"

"Olmaz da, sen öyle görün."

Volkan, yorgunluğun ağır bastığı bir dalgınlık ve kopuşla dikkatinin dağıldığını, patronunun yarın Cenevre'de yapacağı görüşmeler için vermekte olduğu uyanları dinleyemediğini fark etti. Hem gereksiz şeylerden söz ediyordu, hem ortam aşırı gürültülüydü, hem de Harun, yakın masalardan birindeki eski manken yeni popçu kızla, gözleriyle sevişmekteydi.

"Yorgunsun sen," dedi birden Volkan'a bakarak.

"Evet. Ayrıca zor duyuyorum seni..."

"Gece ve eğlence yeni başlıyor, dostum..."

Bu saatte çalınan müziğin sesi yüksek, alabildiğine kışkırtıcıydı. Sevişme efektlerinden oluşmuşa benzer iç gıcıklayan disko parçaları yüksek tonda kulakları dolduruyor, en sakin insanı bile baştan çıkarıp azgınlaşmaya çağırıyordu. Havada adeta görünmez bir yerde mikrofon başında sevişen bir kadının insanı aşın derecede tedirgin eden iniltileri, küçük feryatlan uçuşuyordu.

Dans yeniden başlamıştı. Garip bir danstı bu, gerçekten çok garip! Kadınlar kalçalarını geri geri vererek, erkeklerse hemen arkalarında durup belden aşağılannı öne iterek müziğin ritmine uyuyorlardı. Tempoyla kendiliğinden oluşuyormuş gibi görünen bu hareketler tekdüze, çocuksu, nerdeyse bedensizdi. Kalabalıkta sık sık ve kazayla çarpışıyor olsalar da kimse birbiriyle yüz yüze buluşamıyor, doğrudan ilişki kuramıyordu. Kimse ötekinin gözlerine bakmıyor, sağır edici müziğe teslim olmakla yetinip herhangi bir biçimde iletişim kurmaya yeltenmiyordu.

"Şunlara bak," dedi. "Yalnızlık dansı bu, katmerli bireylik hali. Hem acıklı hem de gülünç. Karardık bir ağıla doldurulmuş şaşkın, korkmuş bir koyun sürüsüne benziyorlar."

"Şimdilik," dedi Harun. "Az sonra birbirlerine yapışmaya başlayacaklar. Şu kızı görüyor musun, şu siyahlı şarkıcı fıstığı? Sesi yok ama çok güzel değil mi? Gidip onunla biraz eğleneceğim..."

Harun gidip kızı kolundan çekerek kaldırdı. Kız gülücüklerle Harun'un önünde kalça kıvırarak dans etmeye başladı. Sanşm, boylu boslu, eni konu güzeldi. Bu tür hiçbir şeye sahip olmayan ama her şeye sahip olmayı özleyen kızlar ne hissediyorlardı acaba, Harun gibi ayılarla birlikte olduklarında? Ödeyecekleri telefon, giyim kuşam faturalarını, ev kirası ve otomobil taksitlerini mi düşünüyorlardı?

Kalkıp gitmek isteği duydu birden. Bir zamanlar burada uzun geceler geçirir, sabahlara kadar içip eğlenirdi. Şimdiyse hayalet bir ses, bir tiyatro dekoru bu, her şey anlamsız, diye sesleniyordu içinden.

Harun kızı kendine çekip kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yanağından bir makas alıp bıraktı. Ter içinde geldi, oturdu ve garsona el etti. İçki istiyordu.

"Bana yeter. Yarın sabah yolcuyum," dedi Volkan.

"Ben de' almayayım öyleyse. Zaten bu hafta iki kilo daha artmışım. Yeni bir diyetisyenden söz ediyorlar, durmadan atıştırma yöntemiyle kilo verdiriyormuş, ne diyorsun?"

"Buna benzer diyetlerin bana hiç faydası olmuyor..."

"Denemeye değer bence. Düşünsene, her an bir şeyler tıkınıyorsun..."

"İştahını daha da azdırıyorsun." Sustular. Zoraki konuşmalarla, laf olsun diye sorulan sorular ve laf olsun diye verilen cevaplarla dolu bir akşam daha, diye düşündü Volkan. Ya ne olacaktı? Kim bundan çoğunu istiyordu ki şu ortamda.

"Sıkıntın ne Volkan, ne zamandır sorayım diyorum, fırsat olmuyor. Neyin var?"

"Belli bir şey yok. Yoğun işler üst üste geldi. Sanırım biraz da yalnızlık çekiyorum..." Zorla gülümsedi.

"Neden yalnız olasın ki, genç, bekâr, yakışıklı adamsın... Gittiğin her yerde istediğin anda istediğin kadını ayarlayabilirsin..."

"Gücüm yok..." dedi Volkan, ağzında geveler gibi, şaka tonunda bir sesle.

"Yapma, bildim bileli hızhsmdır sen. Yoksa dokunma duyun dumura mı uğradı ha? Gecelik aşklara bağımlılık sonucu geçici duygusal felç durumlan yaşanabiliyormuş. Millet bu yüzden,

internet yollarına sapıyor. Bence eğlenceli, yalnızlığa birebir..."

"Boş sözler, yalan dolan ve hava atmalar... ibnelik ve aldatma edebiyatları... hepsi bu." Boş ver gibisinden salladı elini.

"Yaa, o ilginç porno animasyon sitelerini gördün mü? Her Şeyi sen yönlendiriyorsun," dedi Harun.

"Soğuk... Çok soğuk."

"Biraz öyle ama bu tür fantezilerin insana her bakımdan yaran var. Cinsellik müthiş yaratıcı bir enerji. Başarı ve iktidara giden yol buradan geçiyor. Politika için de geçerli bu söylediğim. Ülkenin haline bak! Hep içi geçmiş moruklar yönetiyor bizi. İnan ki bu yüzden millerin ziyan zebilliği."

"Kimin kimi yönettiği belli olmasa da yabana atılacak bir görüş değil..."

"Bana bak oğlum, içine kapanıp kendini köreltme. Unutma, çok daha güzel günler göreceğiz. Şimdiden elden belden düşürme kendini..."

"Merak etme, başımın çaresine bakıyorum," dedi Volkan, bir kahkaha atarak. "Gelip geçici, bunaltıcı ilişkilerden bıktım hepsi bu."

Harun'la özel hayatını bölüşmekten -içgüdüsel bir korkuyla- genellikle kaçınırdı. Bu konularda dedikoducu, ağzı gevşek ve palavracıydı çünkü.

"İlişki değil, eğlenmeye yönelmelisin. Bu ihtiyacı karşılamak için bazı gelişmeler oluyor," dedi Harun, sesini duyurabilmek için eğilerek. "Son haberler şöyle: Eskiden ajan mı, gizli polis mi neymiş, öyle kulağı kesik karılardan biri piyasaya girmiş. Üniversiteli, kültürlü fıstıklar çalıştmyormuş. En çok yirmilik garantili kızlar."

"Tuhaf değil mi abi, evinde verdiği partilerle tanınan bu dişi Bond, ortalıkta gezinip Maçka'daki sözde butiğini ofis olarak kullaruyormuş. Garantisi neymiş peki?"

"Ooo, her şeyden haberlisin bakıyorum! Garantisi müşteri mutluluğu ve memnuniyeti oğlum! Sistem iyi işliyor, ekip süper! Polis, baskın, skandal gibi uyuz şeyler yok. Güvenlik desteği sınırsız. Bir kere kızlar yalnız belli bir çevreye, bildik seçkin kişilere çalışıyor. İş bizimkine benziyor yani, üst düzey aracılık hizmetleri..."

"Amma yaptın ha!" Boğazına bir şey batmış gibi yutkundu Volkan.

"Öyle. Her tür aracılıkta bir çıkar, dolayısıyla az çok erik dışı bir şey vardır değil mi? Neyse, yeri sen sağlıyorsun. Uygun bir ev ortamı tercih ediliyor. Oturuyorsun, müzik, şiir, sinema konuşuyorsun. Genç bir fıstık, *Kazablanka* filminden ya da Rimbaud'dan söz ediyor sana. *Simyacı* ya da *Da Vinci Şifresi* kitabından. Mozart dinliyorsunuz ya da Leonard Cohen... Birbirinize hafiften dokunup şampanya içerken duygusal, entel bir ortam doğuyor... heyecan tırmanıyor..."

"Satıcı bildik hikâyeyi iyi allayıp pullamış doğrusu. Reklamını da çekerler yakında."

"Kızların güzellik ve kalitesi ağızlarda dolaşıyor. Huysuzluk, somurtma, dırdır, kapris, kıskançlık, gebe kalma, evlenelim, boşanalım lafları da yok..."

"Sanki cennet..."

"Ciddiyim. İsteğe uygun sipariş alıyorlar. Sürpriz ya da grup seks partilerine hizmet için eğitilmiş kızlar varmış. Eskort, hatta jigolo servisi veriyorlarmış."

"Eh, bunlar yeni şeyler değil."

"Yeni olan kızlar! Düşünsene; eğitimli, bebek gibi, az kullanılmış, ağzı süt kokan aile kızlan, resim gibi sımsıkı oğlanlar! Telefon ediyorsun, istediğin yere getiriyorlar."

Harun'un bu hizmetten yararlandığı belli oluyordu.

"İlgini çekmiyor mu?" diye üsteledi.

"Bu aralar Afrika'ya safariye gitmek daha çok ilgimi çekiyor. Belki de kendi imajımla başım hoş değil."

"Yaa sen güzel, kapı gibi adamsın. Zayıflık takıntısı mı geliştirdin yoksa? Aynca parasını ödediğin kızın seni beğenmesi gerekmiyor, biliyorsun..."

Volkan açısmdan sorun tam da buydu. Para verenin -her türlü yaklaşım içinde olmak üzere- her zaman baskm konumda olması. Sorun, kendisine iğrenerek, para yüzünden katlanacak bir kadınla sevişmenin mastürbasyondan daha zevkli olacağından artık emin olmayışıydı. Paralı seksin görüntü cömertliğiyle coşup arkadan gelen yavanlığı yaşamak sinir bozucuydu. O zaman kendini mutsuz, tutuk, âciz ve bir kez daha ölesiye yalnız hissediyordu. İşin doğrusu ve açıkçası orospularla yatamaz olmuştu!

"Gece uzun," dedi Harun. "Ben şu kızla başka yere tüyeceğim. Eve gitmek istemiyorum. Selda'yla aramız iyi değil. Boşanalım diye tutturdu. Olacak şey değil tabu, çok saçma. Bazen boğup atmak istiyorum onu." Yardım umar gibi baktı Volkan'a.

"Düzelir, atlatırsınız" dedi Volkan, sözü kısa kesmek için. Nazik bir konuydu bu. Fikir yürütmeye gerek yoktu. Selda hastaydı. "Daha önce de yaşadınız benzer şeyleri. Olur bunlar, Terapiye gitmiyor mu?"

"Gidiyor, ilaç da alıyor ama... bak, ben iyi niyetli biriyim ve karımı seviyorum; sorun şu ki kadınlarda aşk takıntısı var. Bu yüzden sevgi gündelik hayatı kurtaramıyor. İhtiyaçlar hızla değiştiği için her yakınlık zaman içinde sıkıcı, bezdirici hale geliyor."

"Ürkütme beni, son günlerde aşın duygusalım," dedi Volkan. Boşboğazlığına kendi de şaşarak. "Bir yaştan sonra insan sahici, kalıcı birini özlüyor."

"Hoş bir düşünce. Hayal."

"Doğru kadım bulmak gerekiyor tabu. O zaman aşk uzun sürebilir."

"Aşka inanma. Çaylaklar, çoluk çocuk idare ediyor da bizim gibi feleğin çemberinden geçmişler için zor."

"İnsan aşkı yitirirse doğuştan özürlü, hasta bir hayvana dönüşür," dedi Volkan, yakınır gibi.

"Hayır, hiçbir kaybı olmaz, özgürleşir, paçayı toplar, kendine gelir."

Kademeli bir teras biçiminde düzenlenmiş salonda, alçak panellerle ayrılmış oturma bölümleri, gecenin ilerleyen saatlerinde daha yalan ilişkilere imkân verecek kuytu köşeler, karanlık locamsı boşluklar vardı. Yer yer çok yakın oturanlar, öpüşenler görülüyordu. Git-gel temposundaki müziğe uygun bir ritimle yanıp sönen morötesi ışık düzeni, ortamı belli bir saatten sonra heyecan verici ucuz kaçamaklara uygun hale sokmuştu. Peki ama bütün bu insanlar nasıl olur da aşksız kalabilirlerdi? Bencillik ve yalanların dünyasında aşk yalnızca bir çocuk oyununa mı dönüşmüştü artık?

Öyle görünüyordu. Kalabalığa bir tür acımayla baktı Volkan. Dünyada olup bitenler, önemli değişimlerin dinamikleri ve uygarlığın hızla bunalıma sürüklenmesi onları yalnızca kendi açılarından

ilgilendiriyordu. Başkalarının başına gelen bütün olumsuzlukların dışında kalmak, görmemek-duymamak-bilmemek genel tavırlarıydı. Kendilerine özgüydü hırsları, yalnızlıkları, kaygılan. Paranın dünyasıydı bu. Çok iyi biliyordu ki şu insanlann pek çoğu yalnızca paraya tapıyorlar, her türlü doyumun parayla satın alınabüeceğine kesinkes inanıyorlardı. Aşkın, huzurun, sağlığın ve mutluluğun tek araa buydu. Özgürlüğün de elbette.

Onların nelere inandıklarını ve para harcadıklarını, haftada kaç sevgili değiştirdiklerini, dünyanın nerelerine gidip geldiklerini, kendilerini ifade edebilmek için ne gibi yollara başvurduklarını, hangi doktorlan, terapistleri dolaştıklarını merak etmiyordu çoktandır. Bilmediği hiçbir yanları yoktu.

Anlayamadığı tek şey, bir saatten sonra nasıl olup da defalarca birlikte oldukları, sürekli değiş tokuş ettikleri ve artık hiç mi hiç ilginç bulmadıkları birini, bu ortam ve ışıklar altında az çok değişik biriymiş gibi görebildikleri ve hangi beklentiyle gecenin sonunda birlikte çıkıp gittikleriydi. Oysa bunda da şaşacak bir şey yoktu. Yaşadıkları geniş bir ailenin tazelenip duran çaresiz, ensest ilişkileriydi.

Harun az önce dans ettiği kızı masalarına çağırmak için izin isteyince, keyifsiz olduğunu, gidip yatacağını söyleyerek kalktı Volkan. Hem onlara dayanacak hali yoktu hem de Harun'un bunu beklediği açıktı.

İki yanı vitraylı koridordan geçerken, bir dönüşüm yaşıyorum galiba, diye düşündü. Her nasılsa şu an hiçbir şey üç yıl, üç ay, üç gün önceki gibi değildi. Yalnızlığıysa daha çok, kendinden memnun olmanın sıradan yollarından bıkmış birinin seçimlerini ortaya koyma sıkıntısına benziyordu. Dönüşümü, daralmadan çok kendi sınırlannı genişletme, esnetmeyle ilgili olabilseydi keşke.

Bebek'te bir çatı dairesinde oturuyordu. Evinin bahçe kapısında inip şoförünü gönderdi. Gece sessiz, serin, yolun öte yanındaki deniz koyu ve parlaktı. İçinde şarabm sıcaklığı, ağzında az önce söndürdüğü puronun tadı vardı. Kendini nerdeyse tükenmiş, duyarsızlaşmış, yaşlanmış hissederek asansörle en üst kata çıktı. İdman saydığı için son günlerde merdivenleri kullanmaktaydı oysa.

Yıllar geçiyor, çatlaklar bir bir ortaya çıkıyordu işte. O eski neşeli delikanlıya ne olmuştu peki? Otuz yedisindeydi. Belki de kırkma varmadan beklenmedik bir kalp kriziyle işi bitecekti. Hiçbir anlamı kalmayacaktı o zaman başarıların, para kazanmanın, sevişmelerin ya da sevişememelerin.

Ev sıcacık, derli topluydu, temizlikçi kadm her yanı parlatmıştı. Yaz başında, tam bunalıma girmek üzereyken ve pek de niyeti yokken, ev değiştirmiş, yeni aldığı bu daireyi elden geçirip değişiklikler yaparak zevkine uygun biçimde döşerken biraz olsun oyalanmıstı. Sonra ağustosta Venedik'e, Roma'ya, Danimarka'ya yan iş yan avunma gezileri yapmış, tatilini güneyde beş günlük bir tekne turuyla bitirmişti. Bundan da zevk alamamıştı aslında. Yaz yorgunu, ruhu aşksız, nefretsiz, tatsızdı.

Alıcı gözüyle baktı ortalığa. Geniş, ferah salonda beyaz ceylan derisi bir kanepe ve iki siyah koltuk vardı. Müzik ve ev sineması düzenekleri ise göze batmayacak biçimde yerleştirilmişti. Gösterişli hiçbir eşya, gereksiz, rasgele hiçbir obje yoktu, her şey yalın ve yeterliydi. Yerler düz beyaz, parlak linolyumla döşeliydi ve iki küçük, uzun tüylü düz beyaz halıdan başka bir şey serili değildi. Renkli olan şeyler yalnızca şöminenin üstünde ve kanepenin arkasındaki duvarda asılı Fundi'nin iki soyut tablosuydu.

Yattı. Uykusu yoktu. Gittiği terapist uykusuzluk ve bezginlikleri üzerine yorum yapmamış, sürekli susmuş, onu paçavraya çeviren ilaçlar vermekle yetinmişti. Beyin kimyasında bazı değişimler, eksilmeler olduğunda eksiği yerine koymak gerekiyormuş! Bu kadar basit mi? İlaçlan atmış, terapiyi bırakmıştı eeçen ay. Düştüğü çölde, kuma daracık bir geçiş yolu çizebilmesine yardım etsin diye gidiyordu o adama. Nasılsa kaybettiği bir şeylerin acısından kurtulma bekleyişiyle. Sanki o şey, her neyse, geri gelebilirmiş, ya da çabalarsa ona dönebilirmiş gibi bir umutla.

Işığı söndürdü. Karanlığın içinde kollarını bedenine dolamış yatarken birinin ona sarılıp göğsüne bastırmasını şiddetle özledi. Bir zamanlar, sevişmedikleri geceler bile, Nilhan'ın koynunda duyduğu huzuru aradı.

Annesinin uzak akrabalarından birinin kızıydı Nilhan. Ailesi o dört yaşındayken göçmüştü Amerika'ya. Baba, bir otelde valiz taşıyarak işe başlamış, daha sonra manavlıktan taksi şoförlüğüne bir sürü işe girip çıkarak büyütmüştü iki çocuğunu. Nilhan, matematik ve bilgisayar üzerine iyi bir eğitim görmüş, yetenekli bir yüksek mühendis olarak hızla yükselmişti. Hawaii'de bulgusal programlama teknikleriyle araştırmalar yapan bir şirkette çalışıyordu. Volkan'm bursunu uzatan, New York'tan sonra Hawaii'ye geçmesini sağlayan ve ona bir bankada iş bulan hep o olmuştu.

Önceden tanışmıyorlardı. Amerika'ya gitmesi kesinleştiği zaman hatırlanmış, sözü edilmişti evde. İlk karşılaşmaları New York'ta oldu. Bir nisan akşamı Beşinci Cadde'deki bir barda buluştular. Sıradan, hafif toplu, geniş kalçalı, kumral, orta boylu bir kadındı. Mavi-yeşil gözleri en güzel yanıydı ve deniz dibi kadar şaşırtıcıydı.

Volkan'dan on yaş kadar büyüktü. Otuz beş yaşlarındaydı o sıralar. Yanıp sönen bar ışıkları altında güzel, etkileyici görünüyordu. Düğmeleri açık bırakılmış gömleğinden görünen beyaz, dolgun göğüsleri kadmm her hareketinde, olağanüstü bir canlılık ve dirilikle kıpırdanıyor, göz alıyordu. İlk kez doğru dürüst içki içiyordu Volkan ve içtikçe zihni açılıyormuş gibi bir hafiflik duyuyordu. Aileden, üniversiteden, Amerika ve Türkiye'den söz ediyor, bol bol gülüyorlardı. Nilhan ona, özgüveni yüksek bir kadının hoşlandığı bir erkeğe baktığı gibi, aralarında bir ilişki olup olamayacağını tartmaya çalışarak bakıyordu. Olursa ne olacaktı? Mademki o istiyordu itirazı olamazdı Volkan'ın ama bu işler bir plan program dahilinde yapılmalıydı. Bu kadar çabuk, açık ve alelacele değil.

O gece yalnız kalmak istemediğini söyleyerek oteline götürdü onu Nilhan. Volkan'm yanlış yapma korkusu, açık vermeme kaygısına dönüşmüştü. Demek Amerika'da böyle oluyor, insanlar çok çabuk yatağa giriyorlardı. Fazla deneyimi yoktu. İyi tanımadığı birinin bedenine dokunmasını isteyebileceği gerçeğine de hazır değildi. Yine de çok geçmeden kadının çıplak etin temasına ihtiyacı olduğunu anladı ve boyun eğdi.

Nilhan'm New York'a geldiği zamanlarda aralıklı olarak birlikte olmayı sürdürdüler. Okul bitince, Türkiye'ye dönmekten vazgeçip Havvaii'ye, Nilhan'ın yanma gitti Volkan.

Yeni hayatı kimi zaman hoş bir şaşırtmaca gibi görünüyordu gözüne. Coşkulu bir dişi, muhteşem bir doğa, nefis bir iklim, güzelim parklar, hayranlık uyandıran mağazalar, rahat bir yaşam, zenginlik ve can sıkıcı olmayan bir iş. Basit zevkleri vardı Nilhan'm. Yorucu değildi ve iyi bir çevre içindeydi. Bu ona yükselmek için ciddi yarar ve etkinlik sağlıyordu.

Bahçeli, güzel bir evde oturuyorlardı. İkisi de kendisini bütünüyle sunmuş değildi ötekine. Nilhan, bedenini çözüyor, sıkılmış yumruklarını açıyor, bir çocuk gibi göğsünde uyutuyordu onu. Kadınlara saygılı, çekingen genç bir erkeğe, kendini beğenmişliği, hayatı ve neşeyi öğretiyordu. Volkan'sa ona duyduğu şükran duygusunun sürekli bir açlığa, yoksunluğa, hatta özveriye dönüşmesinden ürküyordu.

Üç yıl sonra çalıştığı bankada belli bir konuma yükselmiş, yeteneğine, kısa zamanda yükselip göze batacak biri olacağına dair sarsılmaz bir güven geliştirmişti. Ancak özgür bir 'kişilik' edinmede aynı başarıyı gösterebildiğinden emin değildi. Tedirginlik, yerine çakılıp kalmış gibi bir daralmışlık duymaya başladı zamanla. Nilhan'la aralarında, küçük keyifsizlikler, ertelenmiş ya da görmezlikten gelinmiş uyumsuzluklar su yüzüne çıkmaya başlamış, fazla alışılmış güzellikler ruhunu eskisi gibi aldatamaz olmuştu. Kadının önüne koyup sundukları yerine, ölçülü biçimde acı çekmek ve seçtiğini elinde tutmak için çaba göstermek isteği büyüyordu içinde.

Nilhan, bankanın New York finans müdürlüğüne getirildiğinde sorun kendiliğinden çözüldü. Sanki çoktandır bekledikleri bir şeymiş gibi tasasız bitirdiler. Volkan, onun merkeze sık sık gidip gelişlerinin orada ilişki kurduğu üst düzey bir adamla ilgili olduğunu, yıllar sonra öğrendi.

Hayatına karışmış kadınları düşündüğünde onların artık ateşini körüklemeyen adlan geliyordu akhna hep. Bazılarını tatlı, ılık bir özlemle anıyordu, bazılarını ise sessiz, yorgun bir acıyla. Yıpranmasın diye değerli bir taş gibi koruduğu yalnızca bir ad kalmıştı yüreğinde: Carol. Volkan, onu sevildiğine inandırmış, sonra mutluluğun verdiği kaba bir aldırmazlıkla umutlarını yıkmıştı. Carol da onunkileri tabu, kuşkulan, sımsıkı ağzının içinde öfkeden kabarmış dili ve kararan sevinciyle.

Geçmişle şu ânın birbirini etkileyen ve hazırlayan süreçler olarak birlikte akmakta olduklan hissine kapıldı birden. Şimdi, biriktirilmiş bir geçmişe, geçmişse çoktan unutulduğu sanılan durumların yenilerine götürüyordu insanı durmadan.

Ya gelecek? İçindeki çözülme duygusu geleceğe bakmaktan alıkoyuyordu onu. Orası uzak, boş bir alan, bir alacakaranlık kuşağıydı!

Bir günlük ömrü olan bir kelebek gibi hızla yaşlanıyordu!

4

Eylem, caddenin başında dolmuştan inip aşağı doğru bir sağa iki sola saparak yürüdü. Apartmanların beton bir duvar halinde yan yana sıralandığı sokaklar iki yana park edilmiş araçlar yüzünden büsbütün daralmıştı. Güneş görmez açık pencerelerden çok açılmış televizyonlardaki futbol bağırtılan, arabesk şarkılar, eski yerli filmlerin abartılı, yapmacık seslendirmeleri geliyor, kafa karıştıran bu gürültüyü caddedeki müzik marketin akşamın bu saatinde hâlâ gümbür gümbür vuran davulları bile bastıramıyordu.

İşyerinden altıda çıkmıştı. Şimdiyse saat sekize geliyordu. Ulaşımı kolay olmayan bu evi, hem kirası uygun, hem de ablasına yakm olduğu için tutmuştu ama trafik yüzünden gündt iki saatini alan gidiş geliş enerjisini tüketiyordu.

Su istasyonu, pastane ve bakkalın kör, mavimsi neon yansımalarına boğulmuş sokak ıssızdı. Kara yağız su dagıtıcısmır kapıya çıktığını gördü, yanından geçip gittikten sonra, arkasından baktığını hissetti. Adam, iki hafta önce karşı sıradaki apartmana taşman, sabah gidip akşam dönen bu kadının neyin nesi olduğunu anlamaya çalışıyor, ya da bacaklarına bakıyor olmalıydı. Geçen hafta bütün eteklerini biraz daha kısalt mıştı çünkü.

Hafiften serinlemeye başlamış pastırma yazı akşamının ya pışkan, tozlu uğultusu kulaklarında büyüyerek sokağm karşı kıyısına geçti. Katılıma değil izleyici gibi yaşıyordu bu mahallede henüz. İzleyişi derin, anlayarak bakmaya yönelik değil duygusaldı. Yoğun bir yabancılık, tatsız bir izlenme kuşkusu duyuyordu. Mahalledeki çocuklar bile sevimsiz, arsız, itici görünüyordu gözüne bazen ve onlara bakışının belli bir şiddet içerdiğini düşünüyordu o zaman, sıkılarak.

Kuşkusuz kör değildi. Darlık çekiyor, yaşama ve hayata tutunma savaşı veriyorlardı bu insanlar. Yalnızlık korkularını eürültüyle yenmeye, uygarlık koşullarına uyum sağlamaya, dayanıklılıklarını sessizce bileyerek lokmalarını hak etmeye çalışıyorlardı. Bu arada *kentin insan kalitesi, kültürel dokusu* bozulmuş, tuhaf bir *varoş ve göçebe kültürü* her yana egemen olmuş, sorun edecek halleri yoktu.

Doğruydu, zenginlik ve kültür gittiği her yeri güzelleştiriyor, yoksulluk ve cehalet ise olabildiğince çirkinleştiriyordu. Öğleden sonraki çay molasmda içtiği koyu çayın burukluğunu duydu ağzında. Düşündükleri kendi yaşamının gerçekliğiyle bağdaşmıyordu. Tuzu kuruların tasalarıydı bunlar. Durumun onu ilgilendiren yönü; gelişmemiş, yoz, tutucu insanların doldurduğu, pencere ve daracık balkonlarında atletli adamlarm, başı çatkılı karıların oturduğu, ışıklıktan sümkürme, balgam sökme böğürtüleriyle çocuk feryatlarının geldiği bu mahalleye alışmasının zor olacağıydı. Alışacaktı sonunda ister istemez. Ait olma zorunluluğu hükmünü sürdürecek, yaşadığı yeri benimsemek zorunda kalacaktı. Başka yerde oturma olanağı yoktu şimdilik. Şimdilik mi? Sonrası olacak mıydı bakalım...

Kapısını açarken bir kez daha yeni hayatının kendisine neler hazırladığını bilmek isteğiyle doldu içi. Bilmek güzel olur muydu acaba? Emin değildi. İnsan olgunlaşmadan önce, uzun zaman geleceği sürekli bir bahardan, mutlu sürprizlerden, huzur ve aydınlıktan ibaretmiş samyordu. Acılar, kederler, kayıplar, büyük olumsuzluklar içerebileceğim aklına getirmiyor, getirmek istemiyordu.

Merdiven boşluğu her zamanki gibi kavrulmuş biber, yanık soğan ve derinden lağım kokuyordu. İçeri girdi. Hâlâ kitap kolileriyle dolu girişten salona geçer geçmez ışığı yakıp perdeleri çekti. Bu küçük zemin katın en sevimsiz yanı kolayca gözetlenebilir olması ya da ona bu duyguyu vermesiydi. Neyse ki yalnızca salon sokağa bakıyordu. Koridorun sonundaki ya. tak odası, apartmanın yaban otları bürümüş bakımsız arka bahçesine açılıyordu. Odadaki demir parmaklıklı kapı pek güven vermiyordu ama bahar gelir gelmez kapı önündeki otlan biçip, portatif bir masa koyacaktı oraya. Eski, paslı eşya dolu, zavalh esir köpeklerin havlayıp durduğu üst arka balkonlara aldırmazsa arada bir sabah ya da akşam çayı içebileceği bir hava deliğine sahip olacaktı o zaman.

Gözetlenme korkusu çocukluğundan kalmaydı. Uzun zaman Allah onun için ürkütücü bir güç olmuştu. O yüce varlık insanları yukardan gözlediği ve her şeyi bakar bakmaz, hatta bakmadan bildiği için yanlış yapmaktan ödü kopardı. Üstelik dünya her adımda günahlarla dolu bir yerdi. Eylem, küçükken huşu dolu bir bilmezlikle sayısız suç işler, sonra da günahkârhk duygularıyla kahrolurdu. Allah'a bağışlanma dileklerini duyması, meleklere sabıka dosyasındaki suçlan sildirmesi için her gece yalvarırdı. Çok sonra anladı ki utançları yaptıklarından da kötü olduğu şeyden, başlı başına cinsiyetinden doğuyordu.

Bu yüzden, basma gelen ya da gelmeyen ama her an gelme olasılığı bulunan birçok şeyin acısını çok uzun zaman içinde taşımış, yirmi yaşını doldurduktan sonra da adıyla birlikte bütün günah ve utançlarını geçmişe gömmeye karar vermişti. Eski adı Mutena'yı, rahatsız edici bir tanıdıkhk

duygusuyla hatırlıyor" du bazen ama bu adm yazgısını yadsıyan anlamının, kendisi için uzun bir umutsuzluktan başka bir şey olamayacağına inandığında vazgeçmekte tereddüt göstermemişti.

Yasal olarak değil, ötekini kimlik kanında bırakıp kendini yenisiyle tanımlamaya başlayarak.

Tvlutena'mn iddialı boşluğundan Eylem'e giden yol neredeyse beş yılını almışü. Başlangıçta bir anahtar gibi gördüğü Eylem'i yaratmak, ona hayat yermek kolay olmamışü elbette Resmi işlemlerde, çalıştığı yerlerde kullanım adı hâlâ yılan derisi gibi sıyrıldığı addı. Unutturmak, bütünüyle silmek için biraz daha zaman gerekiyordu ama belirleyici olan kendini nasıl andığıydı.

Terliklerini giydi, ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına astı. Ankara'dan geleli beş hafta oluyordu ve nedense orada geçirdiği yıllar çok uzaklarda kalmış gibiydi. Evi ablası bulmuş, üstünkörü boyatmıştı. Kısa koridorda yer alan ve her ikisi de, jcüf ve bayatlık kokan bir aydınlık boşluğundan ışık alan küçük mutfakla banyo öyle karanlıktı ki gece gündüz ışık yakmak gerekiyordu.

Hemen işe başlayınca on beş gün ablasında kalmış, bu arada biraz eşya edinmişti. Buzdolabını, salondaki çekyatı, eski model televizyonu eskicilerden almıştı. Yatak, portatif kitaplık, kınk dökük küçük yemek masasıyla sandalyeler ise ablasının temizliğe gittiği bir evin atıklarıydı. Taşınır taşınmaz ilk işi evden çıkan kiracıdan kalma öğrenci işi çalışma masasını koli bantlanyla biraz sağlamlayarak bilgisayarını kurmak olmuştu. Dünyayla bağ kurabileceği tek şey oydu şimdilik.

Ankara'dan getirdikleri, giysileriyle kitaplarıydı. Çok fazla kitabı vardı. Bu hafta sonu ne yapıp edip onları yerleştirecekti. Yeni işi o kadar yoğun, yolu -trafik yüzünden- o kadar tıkanıktı ki eve bitkin dönüyor, karnını aceleyle doyurup uzanıyordu. Öğle yemeğini şirkette yediği için yemek telaşı yoktu. Akşamları daha çok kahvaltıyla yetiniyordu.

İş görüşmesine çağrıldığında başına talih kuşu kondu sanmıştı. Oysa şu bir ayda yaşadığı sıkıntı ve gerilim, Sıhhiye'deki bir hanın üçüncü katındaki eski odasını, darmadağınık yazışma ve faks dosyalarım, köfte ekmek ve lahmacunla geçirdikleri öğle aralarını, Lale Abla'nın ağır parfüm kokusuyla pencere içindeki kelleşmiş kuşkonmazı -hatta küçük çıkarların ikiyüzlü arkadaş ilişkilerini- bile özletmişti ona.

Büyükdere'deki görkemÜ bir gökdelenin sekizle on birinci katlan arasındaki yeni çalışma ortamı pınl pırıl, her bakımdan yalıtılmış, soğuk, ürkütücü, köle deposu gibi bir yerdi. Bir tek eli kamçılı muhafızlar eksikti başlarında ki o işi her yana yerleştirilmiş kameralar yaptığmdan değişen bir şey

yoktu sonuç olarak izlendiğini bilmek korkunç bir şeydi. Yüzü, bedeni heykel gibi kaskatı kesiliyordu içeri girer girmez. Sonra en dipteki masasına geçip oturduğunda kendini âciz, edilgen, hiç tanımadığı kaza kurbanlanyla birlikte belirsiz bir yere doğru hızla yol alan bir kurtarma sandalında hissediyordu. Çalışanlarla pek iletişim kuramamıştı henüz. Bakışları, yaklaşımlarıyla gereksiz olduğunu göstermeye çalışır bir tavır içindeydiler. Bazen morali o kadar bozuluyordu ki sokağa fırlayıp avaz avaz bağırmamak için zor tutuyordu kendini.

Asıl sorun, aldığı parayla geçinip geçinemeyeceğiydi. Başlangıç için, İstanbul'da tek basma yaşamaya yetmeyeceğini yeni kavradığı bir ücret alacakh. Biraz çaresizlikten biraz da bu büyük Amerikan şirketine atlamanın kariyeri açısından önemli olduğunu düşünerek kabul etmişti bu ücreti ama kaygılıydı. Kendine ait bir evi olması aynı zamanda kendi parasıyla ödeyeceği kira ve faturalar demekti. Kaba bir hesapla, giderler çıktığında eline gelirinin ancak üçte biri kadar bir para kalacaktı. Daha yüksek ücretli başka bir yere geçme fırsatı bulana kadar dişini sıkacaktı ister istemez. Ne var ki iş bulmak çok zor, nerdeyse imkânsızdı.

Ankara'daki son dört ayı tam bir kâbustu. Şirket zordaydı ve yaz başında, sözleşmesi bitince yalnız onu değil, dört kişiyi daha işten çıkarmışlardı. Eylem aylar boyunca, Ankara'nın boğucu, tatsız yazında katlanılmaz bir sıkıntıyla ve umutsuzca iş başvurularına yanıt beklemişti.

Seyitle ilişkileri kopma noktasındaydı aynı günlerde. Sorunları öylesine kendine özgüydü ki onunla konuşurken gereksiz bir iş yapıyormuş duygusuna kapıldığı oluyordu bazen. Adamın sağırlığı yıldırıcıydı. Zaten eve pek az, birkaç günde bir -hayatta olup olmadığını anlamak ister gibi- uğruyordu artık. Ondan uzaklaşmak, hayatının bu sayfasını sonsuza kadar kapatmak istiyordu. Ölçüp biçmeden kendini apar topar İstanbul'a atması biraz da bu yüzdendi.

Ocağa çay koydu. Banyoya girip küçük şofbeni yaktı. Sıcak suyun altında bedeni gevşeyinceye kadar kaldı. Sıcacık, sabun kokuları yayarak çıkıp eşofmanını giydi ve televizyonun karşısına oturup bir şeyler yiyerek boğazında düğümlenen gücenikliği çözmeye çalıştı. Yarın sabah erken kalkması gerekmiyordu, geç yatabilirdi. Televizyondaki diziyi izlemeye çalışarak yarım saat kadar uyukladı. Uyandığında dinlenmiş buldu kendini. Bilgisayarın başına geçip postasına baktı. Seyit bir mektup yollamıştı:

"Senden sonra çok düşündüm. Kişiliğime dair söylediğin sözler çok ağırdı. Bu terbiyesizlikleri hak etmedim. Fakat haklısın, çok farklı insanlarız. Giderken anahtarı kapıcıya bırakmışsın. Telefon açıp bir teşekkür etmek gelmedi mi aklına? Ben hayvansam sen de nankör bir sürtüksün tamam mı! Artık ailemle düzgün bir hayat yaşayacağım. Onları

senin yüzünden çok üzdüm. Umarım mangal kalpli biri çıkar karşına, seni benden daha iyi düzer. Büyük (!) amaçların da gerçekleşir. Yolun açık olsun kızım, hadi güle güle!"

Eylem, bu satırlara bakarken donakaldı. Önce keskin, buz gibi bir öfke duydu. Seni adi, ruhsuz herif, diye söylendi, seni tekmelemekle ne iyi etmişim! Sonra üstünden büyük bir yük kalkmış gibi ferahladı. Ne mal olduğu ortaya çıkmışü işte. Tamam, en dar, en çaresiz zamanında başmm üstüne bir dam koymuş, kanuni doyurmuştu ama iyiliğinden değil.

Evet, kötü sözler söylemişti ona ama pişman değildi.

Kuşkusuz, cinsel gücüyle övünüp duran bir erkeğe, dahası hiçbir erkeğe asla söylenmemesi gereken sözlerdi bunlar ama kavgada, ağzından çıkanları kontrol edemiyordu insan. Gözden çıkardığınız biri karşısında bilinçaltı boşahveriyordu.

"Ruhsuz, hayvanca sevişmelerden başka ne bağ var aramızda ha? Ben hep kendimi seninle yatmanın harika, doyurucu olduğuna, tam da özlediğim gibi olduğuna inandırarak kandırdım, hepsi bu!"

Bunları duymak Seyit için tam bir yıkım olmuştu. Afallamış, gözleri buğulanmış, kollan bedenine doğru bükülü odanın ortasına doğru gerilemişti.

"Seni yalana... demek şimdi böyle olduk. Ha?"

"Sevmiyorum seni, hiç sevmedim anladın mı!"

"Senden sevgi bekleyen kim be!.. İstediğim o değildi ki..."

Değildi evet!

Obur bir çocuğun arsızlığı vardı Seyit'te. Cinsel isteği smır tanımıyordu. Açlıkla ilgisi olmayan, sadece tadı için özlenen yiyeceklere düşkünlüğe benzer bir şeydi bu. Eylem'in bedenine bitkin düşürene kadar yükleniyor, bilincindeki bütün savunma olanaklarını sarsarak, ona yadsınmış ve geride bırakılmış acıları hatırlatıyordu.

Arzusu doyuma ulaştığında kendisine, kıskançlık duymadan, sevdiği bir kız kardeşmiş gibi davranan bu adamın içinde yarattığı duygu küçümseme ve tiksintiden çok, tuhaf bir iç çalkantısıydı. Gözüne bazen bir hödük, bazen aşk yoksunu mutsuz bir adam, bazen de güven duyabileceği bir sevgili gibi görünebiliyordu. Bu yüzden ne olursa olsun vazgeçememişti ondan iki yıl boyunca. Yanında uyandığında kendini kocaman bir kuşun sıcacık kanadı altına tünemiş bir asalak gibi korunmuş, benliğinin en derinlerindeki kimsesizlik duygusu kaybolmuş hissediyordu. Sonra, buruşuk çarşaflara sinmiş, geceden kalma o yavan, ağır sevişme kokusunu duyuyor ve kendi gerçekliğinden çok uzaklara düşmüş gibi irkiliyordu.

Yattıkları oda daracıktı. Duvarların nemle koyulaşmış sarı boyası zemine yakm yerlerden pul pul kabarıyordu. Her şey küçücüktü. Yatak, giysi dolabı, pencere ve asıl kendi yaşamı. O odadan dışarı uçuvermek, kırlara açılmak, hava almak ve asla geri dönmemek isteği duyuyordu öyle sabahlarda. Bu darlık, uzaklık, bu kaba saba adam, Eylem'in kendisine yeni bir hayat kurmasına, yeniden sevmesine, şairliğine, her şeyine engeldi! Cehenneme kadar yolun var Seyit, senin yanında bir hiçtim, şimdiyse varım, diye düşündü. Bu dünyanm acımasız güzelliği için, kendim için her türlü güçlüğe, olanağa, şiire, yaşam ve ölüme hazırım.

On dört yaşmdayken şair olma hayalleri kurmuştu. Şair olup herkesi şaşırtmak gibi hüzünlü ama yüce bir özlemi vardı. Yazdığı ilk birkaç şiiri sakladığı yerde bulan annesi dehşete kapılmış, şair olacağını söylediğinde yüzüne okkalı bir tokat atmıştı: *"Sakın baban duymasın bunu! Öldürür seni vallahi!"*

O evde özlemleri olmanm fazla anlamı yoktu. Şair olmaksa büsbütün olanaksız, kör bir arzuydu. On iki yaşından sonra değiştirilemeze zincirlenmiş halde yetişkin olmaya zorlanmıştı. Evdekiler hiçbir zaman ne düşünüp ne hissettiğini anlamaya çalışmamış, onu değersiz bir eşya, aklı kıt, güvenilmez bir yaratık saymışlardı. Kız çocuğu oluşunun bedelini eve kapatarak ödetmişler, korkular içinde genç kızlığa geçişini izlemişlerdi.

Ne ki yetişkin olmak insanı acıdan ve öfkeden korumuyordu. Tam tersine.

Sessizliğin, yalnızlığın yedeğinde geçmişe sürüklenir gibi oldu. Ama artık uzun sürmüyordu bu ani düşüşlerle gelen sızı. Geldiği gibi çabucak geçiyordu. Belleğinin kendisine acı veren anıların depolandığı bölümündeki işleyişi en aza indirmek, hatta durdurmak zorunda kaldığından geçmiş algısı sınırlanmıştı. En kötü anılan bile artık olabilirliğin acıtmayan sis tabakası altındaydı. Şu anki gerçeği, kimseye ihtiyaç duymadığı, yaşadıklarını hayata dair iyilik ve kötülükler sayarak ister istemez daha geniş bir yürekle kabullendiğiydi.

Yadsıma ya da kayıtsızlıktan doğuyor değildi bu. Geçmişiyle şimdi arasındaki süreçte, belli bir donanımdan sonra tabii, kendine acımamayı öğrenmişti. Özellikle kimsenin ona acımasını istemediği için başarmıştı bunu. O yere varıncaya kadar, sivri, hafifser, küstah tavırlar gösterdiği, hatta kendisi ne acıma eğilimindeki insanları kızdırdığı da olmuştu ama acınarak aşağılanmanın utancını duymaktansa öfkeye hedef olmayı yeğ tutmuştu.

Hâlâ şiir yazıyordu, vazgeçmiş değildi. Şairlik bir meslek değil, insanın kendi dipsiz kuyusuna eğilip bakması gibi içsel bir çabaydı, biüyordu. Bu yüzden şairler biraz mahcup, utangaç ve ürkek, gölgelerde yaşarlardı. Çocukluğu boyunca böyle yaşadığı için seviyordu şiiri belki de.

Bu da bir başka konu, diye geçirdi içinden...

Bazen yirmi beş yıllık hayan uzun, zorlu bir serüven gibi görünüyordu gözüne.
Öğrenciyken, yani daha birkaç yıl öncesine kadar, insanın kendi geleceğini hazırlayıp kurabileceğine inanıyordu. Zeki ve çalışkandı. Bütün olumsuzluk ve engellemelere rağmen sınıflarım takılmadan geçmiş, üniversiteyi zorlanmadan kazanmıştı. Ne ki fakülte, kafasının dışındaki örtü ve içindeki sorular yüzünden, uzun sürmüştü. Beş yıl. Başörtüsü yüzünden okula giremediği ikinci yılı kaybetmişti. Üçüncü ders yılındaysa ailesinin maddi desteğinden yoksun kaldığı için, bir 'gıda pazarlama ve dağıtım' şirketinde çalışmak zorunda kalıp kafasını da dağıtmış, bir yığın ders takmıştı. Ailesini reddetmek yaşama pratiği bakımından pahalıya patlamıştı ona aslında.

Yozgat'a yakın bir kasabanın yerlilerindendiler. Aile, birkaç kuşaktır yaygın bir tarikata bağlı, aşırı dindar, kapalı, bağnaz bir yapıdaydı. Anne tarafından dedesi, ölünceye kadar cami imamlığı yapmıştı. Annesi, çocukluğunun camiye bitişik I imam evlerinde, cami bahçelerindeki gömütlüklerin arasmda geçtiğini, ölülerin etiyle beslenmiş meyve ağaçlarındaki meyveleri yiyerek büyüdüklerinden *"böyle gamlı olduk"larını* anlatırdı Eylem'e.

Gamlı, evet gerçekten hayata bir kefaret, sonsuz bir yas gibi yaşandığı, Allah sevgisi olarak adlandırılan kör bir kulluğun her solukta hissedildiği

bir evdi onlarınki. Eylem dört kardeşin en küçüğüydü. Okumaya meraklıydı. On yaşında hatim indirmiş, lise çağma kadar sürekli dini öyküler, İslam tarihiyle ilgili kitaplar, manzumeler, tefsirler okuyup durmuştu. Tutkulu okuma isteğinin kaynağı, annesi/'ablası ve tanıdığı birçok kadına benzemek korkusu kadar, doğuştan özgür ruhlu oluşuna da bağlıydı. Kaf asında gelecekte nasıl biri olacağına dair bir resim, belirli bir ülkü yoktu ama ne olmayacağını az çok biliyordu.

Babası liseye gitmesine karşıydı. Annesiyse kocasının her fikrini kesinkes kabul edip onaylamaya alışkındı. Birbirleriyle pek az konuşurlardı. Eylem onların nasıl olup da dört çocuk yapacak kadar yakmlaşabildiklerine hep şaşmıştı. Ara sıra, sevgi duymadan, yolunu şaşırmışlar gibi telaş içinde birleşiyor, sonra hemen birbirlerinden hızla kopuyorlardı herhalde. Tersini hayal etmeye imkân yoktu. Paylaştıklan tek şey bu dünyada var olmama duygusuydu çünkü.

Ortaokulu bitirir bitirmez Eylem'i uzak akrabalardan bir oğlanla evlendirmeye karar vermişlerdi. İsyan etti. İtilip kakılmaya, kötülük ve aşağılamalara direndi. Evlenmektense ölmek için ant içti. Dayatmalar, intihar tehditleri derken, Ankara'ya dedesinin yanma yollandı ve liseye başladı.

Dede, kendinden otuz yaş küçük sinsi karısıyla Keçiören'de bahçeli bir evde oturuyordu. Yetmişine yakm, iriyan, dinç bir adamdı. Gözleri velfecri okuyan tombuluyla günün yandan çoğunu ibadetle geçiliyorlardı. Kadm Eylem'in her adımını izliyor, hilelerle ve yaranma isteğiyle bire bin katarak kocasına fitliyordu. Uyumlu olmaya aşırı özen gösteriyordu Eylem oysa. Başı önde okula gidip geliyor, okul kapısında çıkanp takıyordu örtüsünü. Ev işlerine yardım ediyor, beş vakit namaz kılıp kendisine güç vermesi için Allah'a yalvanyordu ama yine de akla gelmez kusurlar için azarlanıyor, bazen dedesinden -süpürge sapıyla- dayak yiyordu. Yozgat'a kıyasla değişen pek az şey vardı, baskı aynı biçimde sürüyordu.

Kimse beklemediği halde üniversite sınavım kazandı. Dedesinin yanında yaşamak şartı yüzünden istemediği bir bölümü -iktisat- seçmişti ama olsun. Fakülteye başladığında önce Kendisi gibi kapalı kızların safına katıldı ve onlarla dayanışma içine girmek zorunda kaldı. Kızlar umutsuz çıkışlar yapmayı deniyorlardı ama tam bir birlik yoktu aralarında. Eylem, artlarında ateşli inançlarını yayma, aşılama amacı taşıyan başka insanların var olduğunu anlayınca koptu onlardan. Belli gruplar kızları, yardıma kuvvet olarak kullanıyordu ona göre. İnançla ülke yönetimini bütünleştirmeyi amaçlayan bir

görüşün basit bir nesnesi, süs eşyası olmaktansa yalnızlığı yeğliyordu. Biraz da dedesinden korkuyordu işin doğrusu.

Çekingendi, erkeklerle konuşurken yüzlerine doğrudan bakamıyordu. Onların varlığını görmeden, içgüdüyle hissediyordu. Binde bir ilgisini çeken ya da ilgi gösteren biri çıktığında kafasının içinde gök gürültüsüne benzer bir ses duyuyordu: *"Hayır, yapamazsın! Düşünme bile, biliyorsun onlar utanç ve acı kaynağıdır..."*

Çok uzun boylu sayılmazdı ama bedeni incecik, kıvrak, orantılıydı. Uzun bacakları, yüksek, düzgün kalçaları vardı. Güzellikle sıradanhk arasında bocalayan yüzüne gizemli bir hava veren kocaman açık kahve-yeşil gözleri ve gülüşü çok hoştu. Fiziğini oluşturan öğeler tek tek incelendiğinde olmasa da bütünü oluşturan parçaların bir araya gelişinde benzersiz bir uyum ve anlam vardı. Beyaz teni, siyah, doğal dalgalı gür saçları, zekâsını gizlemeyen büyükçe, vakur ağzı ve çıkık elmacık kemikleriyle çekici, kendine özgüydü. Ne ki, tesettür giysileriyle gizlenmiş güzelliklerini kimse görmüyordu.

Görünen dünyanın bütünüyle Allah'ın eseri olduğuna inanıyordu, ne ki örtünün biçimselliğini, öze üişkin bir ayrıntı olmadığını giderek daha sık düşünmekteydi. Başlan açık olduğu halde inancı tam, birçok iyi kız tanımıştı. İyi nitelemesi onca herkesçe kabul gören ve sevilen anlamındaydı tabii. Çağa uygun bir biçimde yaşayan bu kadınlar Allah'tan başka kimsenin kulu değildiler ve ne cehennemlik ne de lanetliydiler! Tersine cıvıl cıvıl, sevme ve sevilmeye açık, hayat doluydular. Örtünme konusuna eğildikçe, inancın siyaset oluşturma ve yürütme evrelerinden geçerken nasıl farklı biçimlerde, bağnazlıkla ve ağırlıkla kadın cinsi aleyhine yorumlandığım gördü. Kadın, bütün dinlerde kirli, tehlikeli ve günahkâr sayılıyor, yıkıma uğruyor, kullanılıyordu.

Bunu anlamak zor değildi. Onu silahsız bırakan kendi yetersizliğiydi.

Annesinin öldüğü ikinci yıl, babası zaten alınmadığı fakülteyi bırakması, dönüp evi çekip çevirmesi, dükkânda kendisine yardımcı olması için Yozgat'a götürdü onu. Öldürücü bir sessizlik vardı evde. Akşamlan sahanlıkta, eve gelen babasmm gölgesini gördüğünde kam şakaklanna fırlıyor, gözleri karalıyordu. Oysa eskisinden daha zavallı bir haldeydi baba. Vaktinden önce yaşlanmış, çocuklaşmış, yapayalnız kalmıştı. Yalvaran gözlerle bakıyordu kızına. İnsanlardan çok fazla vefa, özveri ve sevgi bekleyen bir bakıştı bu ama Eylem bakımından, o vefa için gerekli sevgi yatırımı eksik kalmıştı.

Tek özgürlük alam, tek zevki ve avuntusu okumaktı. Şehir kitaplığının müdiresi ile yakınlık geliştirmişti. Önce tasavvufa eğildi, sonra her türlü kitabı açlıkla tüketmeye başladı. Edebiyat, tarih, mitoloji. Okuduğu her sayfada kendini arıyor, korkular ve yanlışlarla dolu iç dünyasını keşfediyordu. Onun Allah'ı, sonsuz şefkati, bağışlayıcılığı, kullarını iyiye, güzele yöneltme gücüyle yüceydi. Mademki insanı iki cins yaratmıştı, eşit saydığı kullarını neden kadın-erkek, üst-alt diye ayırsındı ki...

Algılama biçiminin değiştiğini fark etmek, hiçlikten kendine doğru yürümek büyüleyiciydi. Dinler tarihini, kutsal kitapları hatmetti. Din felsefesinden Batı felsefesine atladı. Düşüncenin sınırsız, sonsuz dünyasında gezinip durdu o yıl. Kafasındaki sorulara cinselliğin ayrıksı, çözülmez hüzünleri eklendi sonra, büyük bir iç daralması halinde.

Kutsal metinleri değil, dünya yazarlannm kitaplarını okumak onu duyguya, ışığa boğuyor, bir yandan da yazma cesareti veriyordu. Şiire ilgisi kadar düz yazısı da kusursuzdu. Yazmak, bir yakınma ya da mutluluk arayışı olmaktan çok açık yüreklilik isteğiydi. Okumaya ve yazmaya harcadığı çaba, bütün yaşamsal parçalarım bir araya getiriyor, ona etten kemikten, hayal ve arzulardan yapılmış olduğunu öğretiyordu. Ne ki, düşüncesinin korkulardan, yasaklardan kurtuluyor oluşu hayatını büsbütün havadar kılmasına yetmiyordu. Ne yöne dönse kalın duvariar çıkıyordu önüne. Düz bir çizgide ilerleyemiyordu...

Ailesiyle bağlanm koparma isteği böyle büyüdü içinde. Çelişkilerinin verdiği acıyı kovalamak için, kimse'ye ve hiç. biryer'e mektuplar yazmaya başladı. Yokluğa seslenen mektuplar. Şnrler, rüyalar, günlükler ve izlenimler. Tann sevgisi ve arzularının gizemli pırıltısını yansıttığı, insanın sona ermemiş değişimini sorguladığı çocuksu, içten sayfalar. Kendini bir bilgi deposuyla donanmış hissediyor, dünyaya biraz yukardan bakıyordu artık ama...

Nasıl öpüşüleceğim bile bilmiyordu henüz!

Üçüncü ders yılı başında fakülteye devam edeceğini söyledi babasına. Kendi yaşamına dönecekti. İhtiyar bir başına ya şamayı öğrenmeli, yapamıyorsa uygun biriyle evlenmeliydi. Kötü bir evlat olmakla suçlandı doğal olarak. Maddi desteği kesilecekti. Önemsemedi. Uysal, ağzı var dili yok biri olmaktansa, söz sahibi kötü ve bencil olmanın kendisine daha uygun olduğuna karar vermişti. Bu şansı bulabileceğinden pek emin değildi aslında. Gayret göstermesi gerekiyordu. Söz verdi kendine.

Trenle döndü Ankara'ya. Yerköy'ü geçer geçmez örtüsünü çıkardı, pencereden rüzgâra saldı. Sararmış tarlaların, harman yerlerinin, bahçelerin üstünden çırpınarak uzaklaşan, eski suretiymiş gibi uçup giden o alacalı bez parçasını gözden kaybolana kadar izledi, sonsuza kadar geride bıraktığı hayatına bakar gibi...

Küçük bir burs ve bir kız yurdunda yer buldu. Seyit'in şirketinde yanzamanlı çalışmaya başladı. Ticari yazışmaları yürütüyor, muhasebe ve telefonlara bakıyordu. Patronuyla içten ama mesafeli bir yakınlık kurmuştu. O zamanlar ağabey gibi seviyordu Seyit'i. İriyan, esmer, yüz çizgileri sert, sağlıklı, az bunalımlı, sevecen ve neşeli bir adam. Kimi akşamlar büroda daha uzun kalıp sohbet ettikleri oluyordu. Sonra, bir-iki kez de yemeğe götürdü onu Seyit.

Bitirme tezine başladığında yurtta iyice huzursuzdu. Ders çalışamıyor, uyuyamıyor, kızlarla dalaşıyordu. Süresi dolduğu için bursu kesilince durum daha da zorlaştı. Bir süre kaçak kaldı yurtta. Dünya var gücüyle üzerine geliyordu sanki. O kocaman donuk kentin ortasında öyle bunalmıştı ki iki yıldır tanıdığı evin çoluk çocuk sahibi, kendisinden on beş yaş büyük bir adamın ona çok inandırıcı bir dille dostluk ve yardım sunmasına karşı çıkamadı. Adam yanmda, burnu havada, ağzı açık bekliyordu nicedir.

Seyit ona, -rahatça çalışıp tezini yazabilmesi için- Küçükesat'ta gıda deposu olarak kullandıkları küçük giriş katında bir oda verdi. Arka cepheye, birkaç kuru ağacın bulunduğu bir bahçeye bakan dörde üç, loş bir oda. Yaşh şoförle taşıyıcı çocuktan başka kimse girip çıkmıyordu eve. Orada kalmaya başladı Eylem. Özgürlük ve dinginlik hoşuna gitmişti. Bir divanda yatıyor, uyanınca yorganını katlayıp kaldırıyordu. Giysileri bir valizde, kitapları üst üste yerde duruyordu. Mutfak tezgâhında küçük bir tüp, apartmanda haftanın iki günü sıcak su vardı. Peynir, sucuk, bisküvi ve nem kokan o karanlık yerde kendini kurtulmuş hissediyordu.

Bir-iki ay içinde depo yavaşça boşaldı. Salondaki ve diğer odadaki koliler kalktı. Birkaç ucuz eşya geldi eve, salon ve mutfak basitçe döşendi. Ev bütünüyle Eylem'e ait oldu. Bahçedeki erik ağaçlan çiçekteydi. İşyerinden eve yürüyerek yirmi dakikada gidiyordu. Hayatının en güzel baharım yaşıyordu. Ücretinden küçük bir miktarın kira için kesilmesini rica etti, bakarız, dert etme, dedi Seyit.

Yaz başında bir akşam ziyaretine geldi. Dostça bir yoklama, güvende ve rahat olup olmadığına şöyle bir bakma amacıyla. Eşikte bambaşka bir yüzle dikildiğini gördü onun Eylem. Aralarında yalnızca paspas vardı. Küçük bir adımla geçilecek bir paspas. Onu aştı, içeri girdi.

Zamanın akışına, rüzgârın yönüne uyup gitmek...

Eylem, on beş yaşındayken bir öykü yazmıştı. Öykü, bedenini kaybetmiş küçük bir kıza ait gölgenin dere tepe gezerek kendisinden zorla alınmış bedeni arayışını anlatıyordu. Gölge-kız, tek basma dolaşarak uykuya dalmış kentlerin, köylerin üstünde dolaşıyor, gecenin karanlığında süzülerek uçuyor, rüzgârlara karışıp denizler geçiyordu. Arayışı yüzünden sürekli hareket halindeydi. Kuşlar gibi yalnız ve narin gezinip durmak, gitmek, hep gitmek zorundaydı. Sonunda bir zaman geliyordu ki arayışının kendisine dönüşüyordu. Kaybettiği şeyin ne olduğunu unuttuğu için artık hiç aa duymuyor, sınırsız bir hiçlik ülkesinde belleksiz ve amaçsız gölgesini gezdirmeyi sürdürüyordu.

Eylem bu öyküyü hatırladı ama Seyit hiçbir girişimde bulunmadan, sevecen bir ağabey edasıyla bir çay içip gitti.

İkinci gelişte ısınma tavrıyla yapılmış birkaç küçük el şakası... karşılıklı gülüşmeler. Vedalaşırken kazaya benzer bir çarpışma ve kaçamak kucaklaşma.

Üçüncü. Eylem, Seyit'in ilk dostluk ve yardım talebini nasıl rahat karşıladıysa adamın kendisini çok çekici ve dayanılmaz bulduğu, deü gibi arzuladığı açıklamasını da o kadar olağan karşıladı. Hazırlıklıydı. Dizlerini açmış kanepede arzusunu sergileyerek oturmakta olan Seyit'in kucağına kaydı ve onun kendisini soymasına izin verdi.

Bedeniyle ilgili önemli bir şey öğrenmişti. Duyarsız değildi, öpüşmeyi de her nasılsa kendiliğinden biliyordu. Sonra Seyit denetimli bir biçimde içine girdiğinde bedenine geri döndüğünü hissetti. Kollarını erkeğin sırtına doladı, onu kendine biraz daha bastırdı ve aayı akıtmak ister gibi gözyaşlarına boğuldu...

Böylece adam, dizlerinde oturan bu hafif Gölgekız'a, onun gizlice hüzünlü çocuk masalları anlatan tatlı sessizliğine, masum, iri gözlerinden geçen belli belirsiz ürküntüye; ve sonra teninin, memelerinin, ağzının körpeliğiyle doyumsuz tadına oracıkta, şaşırtıcı bir kolaylıkla sahip oldu.

Aha pozunda. Yüzünde aptal ve tuhaf bir balık gülümsemesiyle onu koruyacağına, kraliçesi yapacağına söz vererek. Sarı oysa bu alışverişte kandırmaca gibi görünen şeyin bir ödeşme olduğunu ve Seyif in birazcık acımasının karşılığı olan ödemeyi fazlasıyla yapmış olduğunu düşündü soğukkanlılıkla. Acıma duygusunun pis, sinsi bir duygu olduğunu çok erken öğrenmişti.

Eylem, e-postasında birikmiş çöplerle birlikte Seyit'in iğrenç mektubunu sildi.

Ne de olsa insan rüzgâra karşı yürürken biraz yalpalıyordu.

İşyerinde takıldığı birkaç soruna bakmak için üç-beş siteye girip çıktı. Biraz çalıştı. Dün akşam bir blog sitesinde yayımlamak üzere GELECEK başlığıyla bir yazı yazmış, biraz içini dökmüştü. Yazdıklarını yeniden gözden geçirdi. Hem şürsel hem de düşünsel yönden etkili olmak istiyordu. Kendisininkine benzer hayatları olan genç insanların,, *kimse'lerin* aklına, duygularına kendi kendine konuşur gibi seslenirken zorlanmıyordu, çünkü yazdıkları benliğinden ve kendi yalıtılmışlığından doğan sözlerdi. Yine de saat üçe kadar çalıştı, metne son biçimini verip beğendiği bir siteye koydu. Bakalım tepkiler ne olacaktı. Kimilerini kızdıracaktı belki ama duygularını paylaşacak insanların çıkacağından da emindi.

Özellikle kendisi gibi birçok genç insanın bir süredir gelecek perspektifini kaybetmiş olduklarını görüyordu çünkü. Umutsuzluğu, acıyı, hiçliği, itilip kakılmayı yaşıyorlardı. Büyük çoğunluk için bütün kapılar kilitliydi ve açmak için en azından bunun farkına varmak gerekiyordu. Kuşağına sorumluluk duymakla ilgisi yoktu çabasının ama insanın ne kadar az şeyi varsa o kadar çok bölüşme arzusu duyuyordu.

Başkalarıyla iletişim kurma isteğinin uzun zamandır her şeyi içine atmaktan mı yoksa sevme-sevilme arzusundan mı doğduğunu sordu kendine. Her ikisi de, diye yanıtladı. Bölüşerek biraz daha huzurlu olmak, iyileşmek ve yalnızlığı yenmek istiyordu. Yetiştirilme biçiminin çok ötelerine uzun yolculuklar yapmış, bükülebilen ama kırılmaz bir çubuğa dönüşmüştü. Yazdığı bir cümleyi anımsadı: *Bazen kötü, çok kötü yollara sapmayı düşünüyorum!* Bu yollarm neler olabileceğini kestiremiyordu şimdiden. Kötülük görece bir kavramdı çünkü. Bazen aşın uysallık, bazen asilik olarak adlandırılabilirdi. Önemli olan bilinmez *yollarda* kimliğini yitirirse insanın kendini yeniden nerde bulacağını biliyor olmasıydı.

Elbette görülmek de istiyorum, diye düşündü. Bu önemliydi. Birilerinin onu kimsenin görmediği bir biçimde görmesini bekliyordu ve buna hakkı olmalıydı.

Dayanamayıp şiir dosyasına girdi, dinlenmeye bıraktığı, bir süre bakmamaya karar verdiği son şiirini gözden geçirdi. Bir dize daha ekledi. Baştan okudu:

Süzülüp geçerken gölgem gecenin puslu mavisinden

sönmüş yıldızlar gibi uzaklaşıyor rüyalarım

benden atlayıp rüzgârın terkisine gitmek istemiyorum

arkalarından yeni rüyalar yaratırım belki de dökülen yıldız tozlarından

umut kesmemeli insan dünyadan

kanat sesleri geliyor çünkü hâlâ kuşların aşağıya baktığı ferah yerden...

Bu dizeler üzerinde biraz daha çalışacaktı sonra.

Bilgisayarı kapatıp yattı. Üst kattan bağırış ve gürültüler geliyordu yine. Anladığı kadarıyla uyumsuz bir çift oturuyordu orada. Apartmanda hiç kimseyi tanımıyordu daha. Tanımaya niyeti de yoktu. Bu hem özel hayatının gizini korumak için, hem de konu komşuya ayıracak zamanının olmayışmdandı. Kimseyle yakın olmamak, kimseye hesap vermemek demekti. Karşı dairedeki üç çocuklu genç kadınla kapıcıdan başka merak eden yoktu yalnızlığını zaten. İç içe hayatlann yaşandığı yerlerde genç bir kadının tek basma yaşaması hâlâ sıradan insanların merak duygusunu kışkırtıyordu. Eylem komşu kadının ısrarlı sorularına kimsesi olmadığı yanıtını verince kadın, kolaylıklar dileyerek sağlığı ve başarısı için duacı olmuştu. Kapıcı ise bu yalnız kadının apartmanda çıkacak bir rezaletin başrol oyuncusu olması çok mümkün görünüyormuş gibi dikkatli ve uzak bir tutum içindeydi. "Abi yok mu?" gibisinden bir şeyler gevelemişti ilk günlerde. Yanıtlamamıştı onu Eylem.

Bazı insanlara, herhangi bir sıradan eşyayla ilişki kurar gibi duygusuzca yaklaşmayı, onları devre dışı bırakmak için aptallığa tahammülü yokmuş görünmeyi becerebiliyor ama bunu nasıl öğrendiğini açıklayamıyordu kendine. Her şey olması gerektiği gibi oluyordu belki de, kendiliğinden uyuyamıyordu. Bir üst katta öfkeli bir erkek sesi küfürler ederek bağırıyor, bir kadın, *"Allahını seversen yapma, ayağının paspası olayım, yapma,"* yolunda sözlerle yalvararak ağlıyordu. Yere savrulan ağır bir şeyin gürültüsüyle tavan sallandı. Gürültü patırtı aynı ton ve tempoda biraz daha sürdükten sonra giderek duruldu. Eylem, tanımadığı bir kadının bulanık yüzünü, kanayan burnunu, moranp kapanmış gözünü görür gibi oldu bir an. Sonra yüz geriye, çok gerilere doğru kayarak değişip kendi yüzü oldu.

Yatağın içine oturdu. Yüreği ağzında bekledi. Hayır, cinayet savuşturulmuştu bu gecelik. Görüntüleri çabucak sildi. Biraz sonra bir karyolanın ileri geri ritimle gıcırdayan sesine karışan cılız mınltılar duydu. Adam kadını kıyasıya dövdükten sonra tecavüz ediyordu!

Işığı söndürüp yorganın altına kaydı.

İnsanı anlayabilmek için en derin yerlerine kadar kazımak gerekiyordu. Kazımak, kazımak ve kazımak...

5

Hafta sonuydu. Hafif bir kırıklık hissediyordu Volkan ve evden çıkmak istemiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama öğlene doğru başlayan telefon zilleri susmak bilmiyordu. Bir gazetede çıkan kısacık bir haber, tam da ihale öncesi ortalığı karıştırmıştı ve cesur bir girişim haksız bir eyleme dönüşme riskiyle karşı karşıyaydı.

Haber, adı saklı yerü müşterilerden birinin, almaya hazırlandıkları ve üzerinde çalıştıkları tartışmalı bir bölgenin ihalesine fesat karıştığı iddiasına dayandırılmıştı. Bu alan yasal açıdan turizm yatırımı yapılmaya uygun değildi. Ancak Harun, anlaştığı ahaya, yalanda Meclis'ten çıkacak yasayla sorunun çözüleceği garantisini vermişti. Bunun için hükümetten söz almıştı. Ne var ki iş sessiz sedasız kotarılmadan önce bir zıpçıktının ortalığı bulandırması bunca hazırlığı ve kulis çalışmasını zora sokuyordu.

Kozmos'un, bu alanı talana açabilmek için satışı içerden bağladığı, aradan çıkmaya direnen bir şirkete de rüşvet önerdiği gibi aslı olmayan, daha doğrusu basite indirgenmiş bir iddiaydı bu. Harun öfkeden kudurunca avukatlar gazeteye usturuplu bir yalanlama yazısı göndermeye karar vermişlerdi. Kötü niyetli kişilerin kanıtlara dayanmayan, söylentinin ötesine geçemeyen sataşmalanyla şirketin itibarını zedelemeye yönelik yayınlarını kınıyorlardı. Ne var ki çalkantı dinmiyordu. Bu işle uzaktan yalandan ilgili kim varsa telefona sarılmıştı.

"Nerede açık verdik söylesene!" diye bağırıyordu Harun telefonda. "Zaten o şarlatanı ta baştan büsbütün işin dışında tutmamız gerekirdi!"

"Bundan biraz kötü kokudan başka bir şey çıkmaz ağabey! Sakin ol. Çabuk atlatacağız."

"Hiç belli olmaz Volkan! Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey yapmayacağız. Bekle ve gör. Kimse bizi köşeye sıkıştıramaz. Kaygılanmaya gerek olmadığını sen benden daha iyi biliyorsun zaten."

İş ustaca ayarlanmıştı. Görüşmelerin akışı içinde dört ayrı oyuncu vardı. Her biri ötekinden daha hırslı ve zorlu dört ayrı para babası. Bunların arasındaki boşlukları belirsiz bırakmışlardı ki oyun, kurcalamaya kalkışanı gittikçe daha karmaşık bir ilişki ağma çekip bunaltsın. Bu kadar iyi düzenlenmiş bir kumpas kolayca yok edilip bozulamazdı.

Sorun Völkan'ı kişisel olarak daha fazla ilgilendiriyor, bu işte oynadığı isimsiz rolden huzursuzluk duyuyordu. Zaten son zamanlarda ortaya çıkan her terslikte şimdiye kadar yaptığı, yaşadığı her şeyden biraz daha nefret ediyordu.

Bunun dışında, olan biten hiçbir şey üzmüyordu onu.

Nasıl olsa her şey planlandığı gibi sonuçlanacaktı.

Yorganı başına çekti. Tembelce, sabırlı, küçük duygular arasında gezinerek öylece yattı. Hayal kurmayı seviyordu. Hayal seansları, diyordu, günlük kaygılardan çalıp kaçırdığı bu yatak sefalarına.

Melike giriyordu içeriye işte. Çantasını yere atıyor, ağır ağır soyunuyordu. Lila rengi çamaşırım giymişti. Güneş yanığı kalçaları diri, iple boğulmuş göz aha bir hediye paketi gibiydi. Yatağın üstündeki san örtüyü bir hamlede yere savurmuş, başucunda durmuş sutyenini çıkarıyordu ağırdan alarak ve Volkan'a öncelik tanıyıp girişimde bulunmasını kolaylaştırmak için...

Görüntü değişti birden.

Gözünün önünden aydınlık bir bahçe, camlan buğulu çift kath bir otobüs, bir şarkının ince kırıkları arasmdan ağaran karlı bir gece, nefis bir ekim akşamında Broadway'in ılık bir buğunun içinde ışıldayan baş döndürücü ışıkları, yağmur altında kırmızı bir şemsiyenin görüntüsü gelip geçti.

Kadınlar, diye düşündü, kollarını yorganın üstüne çıkarıp camlara vuran yağmurun sesini dinleyerek, kadmlar ani bir yüzgeç vuruşuyla çarparlar insanı. Birini kaybeder ya da terk edersin, sonra birden yeni biri keser yolunu. Çok daha şehvetli, şaşırtıcı, koklanacak, tadılıp keşfedilecek yeni bir hediye paketi.

Carol gibi örneğin..

Nilhan'ın gidişinden hemen sonraydı. Serin, içe işleyen zamanlardı. Dallarda mavi, siyah kuşlar ötüşüyor, egzotik çiçeklerin kokusu baş döndürüyordu. Dünyanın görüntüsü arzudan ibaretti.

Aloha havayollarının Mauri uçuşunda yan yana düşmüşlerdi Carol'la. Kız, öylesine güzel ve baştan çıkarıcıydı ki peşinden gitmek, tutulmak dışında yapılacak başka şey yoktu. Yalmzca bir yamlgı, yersiz bir sapma, kolay bir uyum, yarı düş yarı gerçek bir tanrıça, kurtarma sandalı... bu gidişin tanımı yoktu. Ertesi gün, Haleakala'nm görkemli gün doğumunu baş başa izlediler ve bir yıl sonra Türkiye'ye birlikte döndüler.

Sevişmelerin, geciktirilmiş okşayışların, sokakların, evler ve ağaçların, deniz kıyıları ve mutfakların, günlerin ve ayların gelişigüzel sarüdığı karışık bir çileye benzeyen dört yıl.

Sonra bitmişti.

Mutluluk çıplak gözle görülebiliyor, daha zor anlatılıyordu ama mutsuzluğu dokunmadan anlayabilmek olanaksızdı ve nedense daha kolay anlatılıyordu. Mutluluk başka bir şeydi belki de. Birbirini delice istemekten daha bilinmez, daha dingin, daha düzenli ve alçakgönüllü, kendiliğinden bir duygu. Bir senfoninin en yüksek notasının tam gereken yerde ve anda yükselmesi gibi bir şey. Olağandışı sandığınız bir durumla yüz yüze gelmek gibi şaşırtıcı, sessiz, içi dolu bir yükseliş.

Genç kadın, sevdiği adamm ülkesinde yabana, yitik, eğretiydi. Volkan'sız bir hiç, geçici hazlar dışında işe yaramayan bir nesneydi. Ülkesinde ilgi çeken, gelecek vaat eden bir tiyatro oyuıcusuyken, burada kendi ekseni çevresinde dönen bir oyuncaktı. Bazen öylesine hüzünlü, bedeninin sınırsız yalnızlığında öylesine avuntusuz bir aayla sarmalanmış olurdu ki Volkan onu kucaklar, üstüne çekerdi. Sonra o umutsuz, devinimsiz yığılışa dayanamaz, yeniden uzaklaşırdı.

Son aylarla ilişki kuramıyorlardı. Başkalarıyla oluyordu Volkan ama ona duyduğu düşmanca arzudan kaçınmak için Carol'a, şefkatle yaklaşıyordu. Bu tavır kızın duyduğu hayal kırıklığını çoğaltmaktan başka yere varmıyordu oysa. Vazgeçilen Volkan'dı gerçekte, sevilmez olmuştu ve çaresiz, kayıtsızlıkla savunuyordu kendini. Carol'un, acı çekmesini, tam anlamıyla karaya oturmasını, hatta ona sadık kalarak ölmesini istediğini hissediyordu çünkü.

Kariyerinin doruğundaydı o sıralar ve beklenmedik biçimde aşağıya yuvarlanmaktan çok korkuyordu. Özel hayatındaki açıklanamaz başarısızlığın acısını çekmek güçsüz kılıyordu onu. Yalnız yaşama isteği gitgide artıyor, uzlaşma dönemlerinde bile kendini başka yöne bakmaya zorluyordu.

Kız, yemek yemiyor, uyuyamıyor, gözyaşlarına boğulmadan hiçbir şey yapamıyordu son zamanlarda. Onu öyle görmek buz gibi suya ansızın atlamaktan farksızdı. *Seni tahmin edemeyeceğin kadar büyük bir acıyla seviyorum,* derken kendisine katılamayan erkekten nefret ediyordu.

İnsan bir yerden yola çıkıyor, umutla belli bir yöne doğru yürüyordu ama aynı yerde çakılıp kalması mümkün olmuyordu. Hayat süreçlerden oluşuyordu. Belirleyici olan buydu. Bir Şeyler başlıyor sonra bitiyordu.

CaroFla olan da buydu. Ülkesine, ait olduğu yere ve dünyaya geri dönmüştü sonunda, izin vermişti gitmesine Volkan, bırakmıştı, gitsin.

Yorganı üstünden atıp yatağın kıyısına oturdu. Zamanın sarkacı durmaksızın ileri geri sallanıyor, Carol'la bir noktada Şu an, yeniden buluşuyorlardı işte. Yan mutlu yan yaslı birbirlerine sarılıp ağladıkları o akşamüstündeydiler bir daha. Ayrılırken dönüp ona omzunun üstünden bakıyordu Carol ve Volkan yüreğini yırtan bir acıyla onun gözlerindeki bağışlamazlığı görüyordu.

Görüntüsünü ve anısını bir zaman kafasında taşımıştı. Sonra hayali netliğini yitirmiş, neredeyse yok olmuştu. Buzlu cam ardından görülür gibi uzun, narin sarışın bir gölge kalmıştı ondan. Anlar, renkler, aykırılıklar ve yabancılıklar...

Kalkıp perdeleri açtı, denize doğru baktı. Yağmur dinmişti. Güneş hızla dağılan bulutların ardında donuk, bembeyaz bir top gibi bir belirip bir kayboluyordu. Mutfağa gitti, çay koydu. Okuması gereken raporlar, gözden geçirmek zorunda olduğu çizelgeler vardı ama isteksizdi.

Kahvaltı ederken televizyonda bir *talk show,* ortak sohbet programı izledi. Sözde kurnazca ve sözde ısrarlı sorular karşısında ünlü konukların sır olmayan sırlarını kimi zaman sırıtarak, çoğunlukla da yapmacık bir kederle açıkladıkları bu tür seyirlikler çok ilgi topluyordu. Toplumun altta kalanlarının, özellikle paralı, süslü püslü ve ünlü insanların dökülüşlerinden bir biçimde ödeşme doyumu sağladığı belliydi. Dağılan hayatları, acılan, yoksunlukları ve itilmişlikleriyle yalnız olmadıklarını bilmek ya da her şeye rağmen dört dörtlük mutluluklar olmadığını anlamak avutucu geliyordu birilerine herhalde. Bir de kadın programlan vardı aym duygularla izlenen. Arapsaçına dönmüş anlaşılmaz aile sorunlarının, en özel, en gizli günah ve suçların dehşet verici teşhir ve cinnet görüntüleriyle topluca ortaya döküldüğü bu seanslar daha da şaşırtıcıydı ve gözyaşlan, sahte kızgınlıklar, acımalar ve alkışlarla büyük bir tutkuyla izleniyordu.

Melike'yi aramayı istiyor ama ne diyeceğini bilemediğinden eli varmıyordu. Oyunu baştan kaybetmek istemiyordu belki de. Melike engeli olmadığını ima etmişti ama bir sevgilisi, bağlı olduğu

biri olabilirdi. O kadar hoş bir kadın boş kalacak değildi ya! Belki de küçük hazinesine bir zarar gelmemiş olduğunu görerek rahatlamış. Volkanla işini bitirmişti. Kadını kendine hak görmenin hiçbir mantığı yoktu bu durumda. Eldeki veriler iki kişilik bir sevda hikâyesi yazmaya yeterli değildi. Sıradan bir karışıklık, olağan bir kaza bu noktadan öteye götürülemezdi. Kesinlikle çocuksu, ham bir hayaldi bu. Gelgeç ilgiler inşam yenileyebilirdi ama bir kadına uzaktan asılmak yoz, işi gücü olmayan adamların haraydı.

Evet, kabul, durup durup onu hatırlamaktan alıkoyamıyordu kendini ama bu, huzursuzluğun, cinsel isteğin şişirilmiş .duygularıyla faka basa dolu kafesinden, yönsüz yordamsız uçma isteğiyle ilgili bir rüyanın Melike denen kadında biçim kazanmış olmasındandı.

Geçen kış -Carol'dan ayrıldıktan sonra- yoğun olarak profesyonel aşırılığa, yalın, açık saçık, duygusuz cinselliğe yönelmişti. Konuya bakışı, duyulan, hızı ve ilgileri boyut değiştirmekteydi. Hiçbir duyguya kök salmamak, ağırlık edinmemek, esintiye göre yönlenmek istiyordu. Yalnızca doyumsuz kalmış isteği bastırmak, bu yaşında aşkın yapışkan örümcek ağma düşmemek, acıya yan çizmek için bayağılığın kolaylığına ihtiyaç duyuyordu. Duygusallık yoktu, sevişmekle ne ilgisi vardı duygusallığın!

Sonra bu tür cinselliğin kısa sürede bir tür bağımlılığa, cinsel obezliğe dönüştüğünü görmüştü. Derindeki boşluğu doldurmak için dozu ve şiddeti giderek artan öfkeli bir açlık duyuyordu insan. Burularak içi boşaltılmış gibi daha çok, daha çok istiyordu. Uyuşturucu gibi tıpkı.

Üstelik daha bencil, daha zor uyarılır oluyordun. Bu açığı kabalık ve şiddetle giderme, en kestirme yol olarak devreye girebiliyordu. Kendisinde bu eğilimi gördüğünde ruhunun derinlerinde gizli, çok güçlü bir aşağılanma, düşme isteği sezmişti.

Yıllar yılı ruhunu büyük bir çabayla normalin sınırlarına sıgdırmaya çalışmış, sonra da sanki hayattan alacağı kalmış gibi kendini yüksek bir uçurumdan kirli suların içine bırakmıştı. Bir köpek gibi yemeden içmeden kesilerek cezalandırılmak, herhangi bir insanla yırtıcılıkla, dalaşır gibi sevişmek, bütün insani zaafları için ağlayarak ölesiye yalvarmak ve af dilemek istiyordu durmadan!

Yine de tenine değiniyordu hiçbir işkence. Derken kavrayışı bu deneyimin hiç de özgün olmadığını, taklide yönelik yaygın bir özentinin ötesine geçemediğini ve çok tehlikeli olduğunu söylemeye başladı ona.

Tıkanıp kapandı. Esirger oldu kendini, kendinden.

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar limonlu çay ve kahve içerek yarım işler üzerinde çalıştı. Pürüz çıkmasın diye elindeki işin son raporlarını titizlikle gözden geçirdi.

Midesi sürekli isyan halindeydi. Melike'yle görüştüğü günden beri diyetteydi, bir haftada iki kilo vermişti. Ama açlık, ne kadar dayanacağını bilmediği bir işkence gibi acı veriyordu bedenine. Ev işlerine bakan kadının hazırlayıp bıraktığı birkaç çeşit zeytinyağlı yemek arasından seçim yaparak 'imambayudı'da karar küdı. Yanında biraz yağsız salata yedi.

Evin içi sigara kokuyordu. Terasm sürgülü kapısını sonuna kadar açıp dışarı çıktı. Arkası ormana ön cephesi Bebek Koyuna bakan bu çatı dairesi panoramik Boğaz görüntüsüyle büyüleyiciydi. Terasm bir bölümü ahşap bir ızgara ve yarım ay biçiminde bir oturma sırasıyla tekne güvertesi havasına sokulmuş, bir başka köşesi ise Zen bahçesi olarak düzenlenmişti. Oturma bankına ve yere gri-mavi minderler ve yastıklar konulmuştu. Yazın konuklarını burada ağırlamaya heves ediyordu ama annesinden başka konuğu olmamıştı. Yaz bitmeden bir parti vermeye niyetlenmiş tatili telaşlarla, yolculuklarla geçtiğinden o fırsatı da bulamamıştı. İşin doğrusu kimseyi davet etmek gelmemişti için den.

Akşamın serinliği ürperticiydi. Ağaçlar kışın habercisi olan kuru, kâğıt hışırtısına benzer sesler çıkarıyorlardı hafif esintide. Arada bir aşağıdaki caddeden geçen arabaların gürültüsüne, yakındaki bir tavernanın, rüzgârın usulca yumuşattığı çakırkeyif, cümbüşlü ezgüeri karışıyordu.

İstediği biçimde, yalnız yaşamayı bilerek yaşamak hoşuna gidiyordu çoğu zaman. Başka biriyle yaşamını ucuzculukla paylaşmaktan daha güzel ve onurluydu böylesi. Batsan da çıksan da!

Kendini insan türüne özgü bir örnek olarak oldukça gelişmiş buluyordu aslında. Arada bir arayışlarının bozgunla sonuçlandığı olmuştu elbet ama başarısı biraz da bununla ilgiliydi. Arayış arzuyu ifade ediyordu, büyük bir güçtü arzu ve içinde duyuyordu bunu. Her ileri atılışta, hatta yenilgide. İnsan olmak hayata duyulan yakıcı özlemin ta kendisiydi. Kendi yalanları içinde yalpalayıp duran güçlerin, insanı ezen baskıların, yoksunluk ve başarısızlıkların üstesinden gelemedikleri tek şey buydu, çünkü arzu sürekli bir başkaldırı haliydi.

Duyduğu huzursuzluk yaşama arzusunun kaybına mı işaret ediyordu yoksa? Hayır. Sahip olduğu şeyler etkileyici olmaktan çıkmıştı yalnızca. Elbette hepsi yaşayabilmek ya da yaşıyor olduğunu hissetmek için gereken şeylerdi ama anlamsızlaşmalardı. Bir şeyleri fark edebilmek, uyanabilmek için değişik durumlar, bakış açıları ve yorumların bir araya gelip bir bütünlük oluşturması gerekiyordu bazen. Tıpkı bir sözcüğün anlam kazanması için ilk heceyi tamamlayacak başka he celer, sesler, işaretler gerekmesi gibi.

İçeri girdi. Yazdan bu yana o kadar az kalmıştı ki henüz, alışamamıştı evine. Ayakları eski evinin düzenine uyduğundan bazen banyonun, mutfağın yolunu şaşırdığı oluyordu. Annesi hastaneye benzetmişti ama evinin bütününde yalınlık hâkimdi. Çizgiye uymayan tek yer çalışma odasıydı. İki duvan kaplayan kitaplık, birkaç tablo, öteki yandaki terasa açılan geniş pencerelerin önünde büyük bir çalışma masası ve bir yataklı kanepe bulunan bu oda, en çok zaman geçirdiği yerdi. îç mimar, evin her yanını beyaza boyatmış, yalnızca çalışma ve yatak odasının renkli olmasında ısrar etmişti. Sarıyı uygun görmüştü geniş ve aydınlık olan bu odalar için. Ona göre san, enerjik, canlandırıcı bir renkti. Ne var ki bilerek ya da bilmeyerek epey koyu kaçmıştı ton. Sandan çok metalik bal rengine, safran sansma yakındı. Önce hoşuna gitmiş, sonra ruh haline uygun olarak bazen kışkırtıcı bazen de yorucu ve moral bozucu görünmeye başlamıştı gözüne. İlk boyada değiştirecekti.

Sıkılınca hep yaptığı gibi internete girdi. Gecenin büyük bölümünü ekonomik yorumlar okuyarak ve müzik dinleyerek geçirdi. Yorgun olduğu gecelerde, yatmadan önce 'sokağın nabzı' olarak adlandırdığı yerli blog ve tartışma sitelerini dolaşmaktan hoşlamyordu. İnsanlardan, dipteki insanlardan öylesine kopmuştu ki kendininkinin negatifi olan dünyayı izlerken çok eğleniyordu. Eğlenmek sözü yanlıştı aslında. Başkalarının yaşamım gözlemek bu genel güvensizlik, kirlenme ve yozlaşma ortamında başım dik tutma gücü veriyordu insana. I Bulunduğu yerden, sıradan, kaygan, iç karartıcı yaşamlara bakmak geçici de olsa olup bitenleri sineye çekmesini kolaylaştırıyordu biraz da.

Genç kalabalık, eğitimsiz ya da az eğitim görmüş insanlar, basitlikleri yüzünden güruh gibi görünüyordu gözüne bazen. Böyleleri, kıstınlmışlıklannı yadsıyacak tek alan olarak görüyorlardı sanal dünyayı. Hayatta derinlik ya da anlam aramak gibi bir sorunlan yoktu yüzde doksanının. Ne yenilik, ne dişe dokunur bir görüş, ne de ruh! Bozulmuş, daralmış, içi boşalmış bir dil! Derme çatma yargılar. Akıllı ya da akılsız girişimler. Bilinen hiçbir şeyi açıklamayan yavan duygular, gündelik suç ve itiraflar. Ucuzluk, düzeysizlik ve cahillik! Marazi bir mizah anlayışı, narsis bir hazcılık ve sözde kayıtsızlık. Gene de büsbütün yadsmamazdı kendi zırhı içinden çıkmadan dünyaya iyi kötü uyum sağlamaya, sesini bir biçimde duyurmaya yönelik bu tür çabalar. İnsanlann safralarını boşaltacakları, kaçıp sığmabilecekleri böyle bir icat olmasaydı genel bunalım daha korkunç boyutlara ulaşabilirdi.

Düzeyli bir grup da yok değildi kuşkusuz. Kimileri -daha çok köşe yazarı ya da yazar olma heveslileri- insanı pek uğraştırmayan bir içtenlik tablosu sergiliyor, kimileriyse sert ama kollayıcı bir tutumla el altındaki sözleri biraz daha etkili kılmaya çalışıyorlardı. Unutulmuş ya da henüz keşfedilmemiş güzelliklerden dem vuranlar, seçimleri yüzünden lanetlenmekten yakınanlar vardı.

Amaçsız dolaştı. Biri çıksın, beklediği duyguyu uyandırsın istercesine uyuşmuş gezindi ordan oraya. Büyük bir koronun uyumsuz, umutsuz gürültüsü içinden yüreğine değecek, kulağına hoş gelecek tek bir aykırı ses, etkileyici bir nota duymayı umarak.

Çoğu kez olduğunca, yine bulamadı. Biraz mizah, biraz acemilik, en çok da tekinsizce ortaya dökülmüş abazanlıklar. Kalkıp bir kadeh konyak aldı. Vakit gece yansını çoktan geçmişti, içki uykuya sürüklenmesine yardım edebilirdi. Sonra varlıklarından artıklar dağıtan, başkalannı tatsız hikâyelerine rasgele buyur eden insanlann dünyasındaki bu küçük gece gezintisini bitirecekti.

Birden Önüne çıkan saürlara takıldı:

GELECEK...

Kimselerin dikkatine...

Lütfen bakın!

Canlı bir bomba gibi atıyorum kendimi tam ortanıza, hızla fırlatıyorum!

Duydunuz değil mi? • Duydunuz patlamayı ve çok şaşırdınız! Ben yaptım evet, bağıran benim! Dinleyin...

Devamı için tıklayın...

Kapatmak istiyorum gözlerimi sizleri okurken. O yaldızlı ya da boş vermiş, yarım yamalak cümlelerinizle, beş para etmez şarkıcılarınız, alıkça hayranlıklarınız ve hafifletici nedenleri olmayan basitliğinizle çok sıkıcısınız çünkü.

Dayanamıyorum yavanlığınıza. Zihinsel sığlığınıza ve saptırılmış bunalımlarınıza. Düzmece itiraflar, şehir dedikoduları ve metafizik

geyiklerle zaman öldürme çabalarınıza...
Sözde umutsuz ama her şeyi hafife almaya yatkınsınız.

Açıkça söylemek islerim ki; kullanılmaya gayet uygunsunuz!

Durun, bu ne iğrenç kibir, ne bunaltıcı ciddiyet, diye düşünmeyin hemen.

Ben de sizin gibi, kimselerden biriyim. Söylediklerimin hepsinin içine giriyorum.

Sabahları yorgun ve uykusuz, kocaman bir yapının önünde sizlerle birlikte kapıların açılmasını bekliyorum.

Bizler, sabırlı suskunluğumuz ya da gürültüye boğulmuş isyanımızla aynı yaştan, aynı renkteniz. Omuzlarımız birbirine değiyor, hafifçe itişiyoruz. Uzaktan, rengârenk giydirilmiş bir davar sürüsü gibi acıklı görünüyoruz.

Her sabah, suçlular gibi, pek muhtemel suçumuzla yakalanmaktan korkarak apış aramızda ve bilgisayarlarımızın içinde bomba olmadığını gösterip içeriye alınıyoruz.

Niye anlatıyorum ki zaten biliyorsunuz;

Penceresi olmayan, varsa da açılmayan o camdan, kocaman kümesleri. Yapılması gereken işi kalıplayan sert-kah-sağlam o tek kişilik bölmeleri. Kafa sayısına göre ayarlanmış havalandırmalarla hesaplı soluk almanın yürek daraltan ağırlığım.

Telefonlar aynı anda hep birden çalmaya başladığında kapıldığımız çaresizliği. Pırıltılı bir ekranda postaların hızla, ardı ardına kutuya düşüşündeki telaşlı bekleyişi. Kaçamak bakışmalarla belli belirsiz işaretlerden oluşan bir dille kurmaya çalıştığımız iletişimi.

Elbette biliyoruz ne kadar yalnız olduğumuzu.

Kısıtlı gülüşlerden sızan acının içimize oturmasını engellemek için işimize kapanıyoruz. Kahkaha, bakışma, restleşmeler, dil ve el şakaları yasak. Kimse

kimseye dokunmamak gereksiz yere. İttifak yok. Gittikçe daha uzak ve eksik sözcüklerle, azıcık sesimizle konuşuyoruz. Masa altında saklıyoruz sinirle titreyip duran dizlerimizi. Tepemizde soğuk, taşıp direnme girişimlerini bastıran namlu ucu gibi sabit gözlemciler var.

Ofis ciddiyeti ve düzen asla bozulmayacak.

Masalarımızın üstünde leke, toz.

Bir uyduruk süs*, steril çiçek, laubali bir içecek,..*

Olmayacak.

Zincirler on dakika molada gevşeyecek.

Kahve makinesinde usluca kuyruğa girilecek.

Baskı aletinin çalışkan sesi, dağınık kâğıtlar ve kablo ağları.

Kibar, paralı müşterilerle gururlu bir zarafetle konuşunuz. Fakat zaman dar, fazla oyalanmayınız. Tuvalete gitmeleriniz gün sonunda çrlışma toplamınızdan düşülecek. Çok su içmeyiniz. Saat başı işyeri performans tutanağı doldurunuz.

Muhtaç, iyi niyetli, kırılganız. Yılgın, çalışkan ve dikkatli, zorluklara göğüs gerip her çabayı göstermeye hazır! Yeter ki gününde ödensin emeğimiz ve günün birinde verilmesin elimize çıkışımız!

En geç altı beş'te kendimizden boşalmış gibi ofisi terk edeceğiz. Küçük sinsi hınçlar, boş gözler, dezenfekte edilmiş kafalarla. Kimsecik yalnızlığımız ve sönmüş kandilimizle. Oysa uçsuz bucaksız bir gece uzanıyor önümüzde.

Şu adam, o kadın, sözde iş arkadaşınız, size bütün gün domuz gibi bakan ötekiyle gidip yatılabilir belki öylesine. Hayır, bir beden artı bir ruh değil, bir beden artı bir beden bile değil önemi yok, sıkıntıya iyi gelir belki diye ya da durup dururken ağlamamak için.

Ya da koşup bir şeyler alın dükkânlar kapanmadan. El yordamıyla, gereksiz yere ve markalı ucuzluktan. İyimser olun, güzel günlere inanın, anlamadığınız şeylere kafanızı takmayın! Yasalara uyun usulünce. Kafanızı boşaltın ekranlara doya doya, açık seçik ve açık saçık...

Oysa yeterli birazcık anlamak. Herhangi bir biçimde. Düşünsel ya da geçici olarak.

Siz kimsecikler, bilmem duydunuz mu? Bir zamanlar her şeyin kökünü kazımayı isteyen asiler, sokakları işgal eden serseriler, saçma sapan bildiriler basıp dağıtanlar ya da duvarlara tuhaf yazılar yazan gençler arasında sonradan sinip uslanmış büyüklerimiz de varmış. Söylendiğine göre bunlar daha adil bir düzen, daha güzel ve anlamlı bir gelecek istiyorlarmış.

Onlar bir gelecek hayali kuruyor, kurabiliyorlarmış!

Çok zor inanmak ama gelecek diye Ur şey olduğuna inanıyorlarmış safça da olsa! Aranızda anımsayanlar vardır belki yakınlarının görüş günlerindeki yüzlerini... Duymuştunuz bunları, dinlemiştiniz korkulu bir masal gibi, eminim bazılarınız biliyordur onların başlarına gelenleri.

Böyle öğrendik zaten, bir yere varmayacak tutkulu hayallerin sonunu!

Senin hiç değilse bir işin var diyorsunuz. Ancak haksız çıkarmıyor beni bu durum. Yarın ya da öbür gün -büyük olasılıkla- işsiz olacağım.

Benim asıl merak ettiğim: Neden bu kadar belirsiz ve karanlık görünüyor bize gelecek? O karanlığın içinde bizim gibi kimse'lere ne olacak?

Para babaları, üçkâğıtçılar, seçkinler, her daim iktidar yandaşlarıyla zorbaların tekelinde mi yani gelecek? Ya büsbütün yer kalmayacak olursa onlardan, bir avuççuk yer bulamazsak o cehennemde iyi kötü sığınacak?

Kızmayın bana kimsecik'ler. Genç bir insanım ama o kadar bulanık ki kafamın içindeki resim, elimden gelmiyor aptalca umutlu, iyi ve uyumlu olmak.

Nefret ediyorum, aymazlıktan. Borsa tahtalarından, iyi giyimli ve tıraşlı, pabuçları aşın cilalı, hoş kokulu, şamatacı rakam adamlardan. İsterik arz simsarlarından! Kapalı devre hisse senetleri pazarından. Satılık duygusallıktan ve hileli poliçelerle yapılmış hayat sigortalarından.

Sevmiyorum acındırma sektörünü, ucuzluğun çekirdekten yetişme ustalarını.

İsteyerek ezberlemedim küçükken bana gereksiz yere öğretilenle ri. Atomun parçalanmış hallerini, işkembe türlerini. Mecburiyetler okudum yirmi yedi cilt peygamberler tarihini! Asiyim, piyasa koşularına uymuyorum, sonsuza dek reddettim canımı yakanları.

Seviyorum sözcüklerimi yontmayı, hatalar yapıp pişman ohntty yadsınmaz biçimde iyi olanları ve bilmediğim sapaklara girmeyi.

Yine de; itiraf ederim ki sandığınız kadar temiz değilim.

Birçoğunuz gibi hızla kirleniyorum.

İstemeden kötü, çok kötü yollara sapabilirim.

Sözlerim öyle küçük, öyle eksik ki başıboş dolaşıyorlar büyük, görülmemiş ağırlıkta yalan ağları içinde, biliyorum. Bu yüzden yine anlamadınız beni eminim.

Dinleyin! Burada tesadüfen bulunan kendi halinde kişiler, içlerine saman doldurulmuş yapma bebekler, uyuyan prensler, dalgınlar, aşırı solgunlar, sahte müminler ya da inançsızlar. Söylediklerim sizi ilgilendirmiyorsa keyfinize bakın. Yatıp kalkıp dua edin, dans etmeye gidin, duman çekin, çılgınca eğlenin, bulursanız hızlı araba sürün, yiyin için, doya doya sevişin...

Haklısınız sıkıcıyım. Değersiz zamanınızı boşa harcadım...

Çok özür dilerim...

Ama siz ötekiler, arkasızlar, dilsiz kalmış arkadaşlar... Düşünün, toplayın aklınızı başınıza ve eğer bölüşmek isterseniz sizler de gerçek hikâyenizi anlatın dünyaya.

Belki o zaman karaya oturan gelecek gemimizi kurtarmanın iyi kötü bir yolunu buluruz. Elbirliğiyle ve 'kendi imkânlarımızla...

Sarı benek

Volkan, tuhaf bir iç sarsıntıyla, arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Gecenin sessizliğini dinleyerek öylece oturdu. Kendini fiyat etiketleri basan ucuz bir alet gibi hissediyordu.

Bu her kimse, söylediğine göre genç bir insandı, dünyanın sonunun henüz gelmediğinin farkındaydı. Umutsuzluk ve öfke vardı yazdıklarında belki ama zekâ ve duyarlıktan yoksun olmayan biri olduğu açıktı.

Korkusunu ıslık çalarak yatıştırmayı deniyordu hiç değilse.

Daha fazlası. Fırtınada çırılçıplak yürüyordu ve ancak aşk, nefret ya da üst düzeyde bir çaresizlik yaptırabilirdi insana böyle bir şeyi.

Kim ve ne olduğu -kadın erkek- belli değildi, kendini ifade ediş biçimi bakımından an kovanına çomak sokmayı deniyor, dikey konumda ilk vuruşmasını yaşıyordu. Mesajın asıl önemi, kevgir gibi olmuş bir çatıdaki delikleri bezle tıkamanın kesinlikle yararı olmadığını göstermesiydi.

Meçhul gencin yazısını başa alıp yeniden okudu. İliklerine kadar özdeşleşerek karşılık verebileceği bir metindi bu. Dıştan bakıldığında kendisi, bu karşılığa hiç mi hiç uygun olmayan bir kişilik ve konumdaydı ama işitme duyusunu yitirmiş değildi. Biri konuşuyordu orada. Darboğazda biri. Geleceğini yitirmiş olduğuna inanan ama dünyada kendisini anlayacak bir insanın çıkacağı inancım sürdüren biri. Hiçbir şey bilmiyordu belki, hiçbir şeyin derinlemesine farkında değildi ama varoluşunu savunma gücünü buluyordu kendinde. Sözcükleri ardı ardına dizerek derdini anlatmaya uğraşıyor, hain ya da ahmak olmayanları doğal olarak kendisiyle bütünleşmeye çağırıyordu. Seslenişinin acemi bir şairin sözcükleriyle dokunmuş olması içtenliğini gölgelemiyordu hiçbir

biçimde. Ayrıksı ama haklı sorularla dolu böyle bir yazıya gelecek karşılıklar ateşe benzin dökmekten başka işe yaramayabilirdi, o ayrı sorun.

Ürperdi. Onun da ufacık da olsa bir katkısı yok muydu geleceğin şöyle ya da böyle çalınmış olmasında?

Hayır, onun hatası değildi kuşkusuz, kimsenin hatası değildi. Böyle gelmiş böyle sürüp gidiyordu işler. Sürüp götürerek ilerleme sağlanacağına inanıyordu herkes ve ilerlemeye yardıma olmak gerekiyordu doğal olarak! İlerlemeye inanmadan ilerlemek olanaksızdı. İster yüce duygularla, ister kişisel amaçlarla olsun ilerlemekten yana olmayı öğretmemişler miydi onlara?

Darmadağınıktı kafasının içi. Suçu sessizlikti belki de. Sessiz kalmaya boyun eğmek! Sırları saklamanın en elverişli yolu bilmiyormuş gibi yapmak değil miydi? Kadehini yeniden doldurdu. Boyun eğip eğmediğini bilemiyordu. Şu ânın en kesin gerçeği o zaman başka birisi olduğuydu.

Birdenbire susma tehlikesini aştığını, şu genç çocuk kadar yürekli olabilme imkânına sahip olduğunu, en azından olması gerektiğini düşündü. Yağlı bir yağdanlık olmak yerine yarından tezi yok özgür kalabilirdi. Bu özgürlük geçmişle ilgili olarak sonsuza kadar sürecek bir sessizliği içerecekti kuşkusuz zorunlu olarak. Ne var ki Harun'a söyleyebileceği, hatta söylememesi gereken her şeyi söyleyerek rest çekmesi geçip gidecek birkaç kötü saate mal olacaktı ona, o kadar.

Bilmediği bir zamandan beri, belirsizlikleri, umutları, bekleyişleri, uykusuz bırakan heyecanları, hayalleri, çabalama ve yenilgileriyle olası, gerçekçi bir gelecek tasavvuru olmamıştı. Kül rengi bir düzlük vardı gelecek düşüncesinin olması gereken yerde. Daha da acısı şuydu ki son on yıldır yarını özlemle, tutkuyla bekleme fırsatı bulamamıştı. Birileri onu sürekli arkasından iterek yarma fırlatmıştı. Öyle hızlı yaşıyordu ki hız körü olmuştu. Geleceğin gelmiş olduğunu içine düştükten sonra görüyor, sonra da bu bilmezlik içinde geçip gidişini izlemekle yetiniyordu.

Ama neyse ki insan bazen böyle şeyleri kısacık bir zaman diliminde saniyeler içinde görüveriyordu. Hiç kuşku yok, bir taşma ânıydı bu.

Volkan, bir süre kendini geçmişle gelecek arasında bir yerlerde yeniden asılı kalmış gibi hissetti. Sonra ergenlik yıllarından beri ilk defa geleceğiyle ilgili bir kaygıyla ve ateşli bir pişmanlıkla başa dönebilmeyi diledi.

Peki ama kimdi bu? Onu tanımak, görmek, konuşabilmek isterdi doğrusu.

Birden ona yazarken buldu kendini: *"Sevgili Sarı benek...*"

6

Pazar sabahı kitaplarını yerleştirdi Eylem. Kitaplığı yoktu. Bir inşaatın önünden alıp getirdiği tuğlaların arasına tahtalar koyarak birkaç raf yapmıştı. Aldığı kadar kitabı sıraladı. Gerisini bir sehpanın üstüne yığdı. Kahvaltı ederken ne kadar yenik olursa olsun bu dünyaya uyum sağlamak için gerekeni yapacağına karar vermişti. En koyu umutsuzluğun içinde bile bir yığın anlamlı şey bulunabilirdi çünkü.

Yazışma yanıt verenler vardı. Biri onu aşın karamsar buluyor, biri de kendi sorunları yüzünden kopardığı yaygarayı kınıyordu: İş koşullarını beğenmiyorsa daha ferah bir işe geçebilirdi. Aslında onun gibi asi (!) birinin Bati sistemi işyerlerinde çalışmaması gerekirdi.

Bir başkası çok sert tepki veriyor, Türkiye'nin geleceğine inanmayanların aşın milliyetçi, geri kalmış, kötümser ve parçalanma fobileri geliştirmiş insanlar olduğunu ileri sürüyordu. Birikimi yetersiz "bir şair bozuntusu"nun moral bozmaya çalışmasına aldanacak pek az kişi vardı. Gençliğin ve *her yaştaki gençlerin*, umutlan da hayalleri de eksik değildi ama bunlar dedelerinin hayalleri değildi ve asla olmayacaktı.

Şiirsel söylemini yetersiz ve gereksiz, yazdıklarını duygusal bulmasına rağmen kaygılarına katılan daha terbiyeli ve aklı başında bir kişi daha vardı. Ona göre:

Sorunların tek nedeni küresel sermayeydi. Bu acımasız para kaynağına bağımlı olmayı sürdürenler geleceği asla ipotekten kurtaramayacaklardı. Ülke, her türlü varlığıyla dev bir rehin nesnesine dönüşmüştü. Gençlerin önünü tıkayan, geleceklerini çalan tek acı gerçek buydu. Kısa vadede, kişisel çabalarla değişecek bir şey yoktu, tersine durum günden güne kötüleşecekti ve sonunda çöküş kaçınılmazdı. Yazı, bu durumdan çıkmanın ve yeni bir gelecek inşa edebilmenin tek çaresinin acilen bağımsızlık ve sosyalizm olduğunu vurgulayarak bitiyordu.

Eylem, ilginç bulmadığı bu görüşleri azıcık sıkılarak, sonuna kadar okudu. Ülkenin, hatta dünyanın yıkıma doğru koştuğuna inanmak kolaydı. Yine de insanlar bir yerlere dayanmak, umut etmek istiyorlardı. Peki nasıl? Liberal ekonomiyi savunan küreselcilerin uyum hayalleri solmaya başlamış, solcuların diyalektik materyalizmin öngördüğü çöküş savları da boşa çıkmıştı. Göçeceği sanılan güç büyüyüp azgmlaşarak bambaşka bir niteliğe bürünmüş, umut dolu ülkü ve öğretiler çatırdayarak yıkılmıştı. Sonuç olarak varoluş yasalarına aykırı her şeyin yanı başmdakini yiyip yok ederek hayatta kalacağmı kabul etmek gerekiyordu. Dünyayı zehirleyen, savaşları kazanç kapısı yapan ürkütücü gerçek asıl buydu.

Kısa bir yanıt daha vardı: Eğer hayatta karmak istiyorsan bu dünyaya bir biçimde uyum sağlamak, kurallarına boyun eğmek, sistemin nimetlerinden becerebildiğince yararlanmak zorundaydmî Ancak bunu yapabilenler ayakta kalacak, geleceğe sahip olacaklardı. Geri kalan uyumsuzlar, düzene ayak uyduramayanlar kesinlikle harcanacaktı...

Başmı esefle salladı. Böyle bir düzlemde, teorik tartışmalara girmeyecekti. Onun ilgisi kendine benzer genç insanların kendi gelecekleriyle ilgili olarak neler hissetmekte ve neler yaşamakta olduklarına yönelikti. Bu insanlar cinsel fantezi ve arayışlarını en ayrıntılı, en ileri biçimde yazıya döküyorlardı -aşınmış bir dille de olsa- ama kendilerini içsel ve düşünsel planda ifade edebilmede eni konu tutuk, çekingen, daha doğrusu beceriksizdiler. Erkekler aşın şişkin egolarının dışma çıkamıyor, sahte, ayıp örtücü bir kurguya yaslanarak yaralarını gizlemeye çalışıyorlardı. Kimlik kullanmadıkları, anonim kaldıkları durumda bile. Genç kadınlarsa gitgide daha hırçın, bireyci ve cesur-saldırgan bir tutumla her şeyi küçümseme tavrına yaslanıyorlardı.

Telefonu çaldı, ablası arıyordu.

"Bugün bir ara bana gelsene, "dedi. "Ben çıkamıyorum, biliyorsun. Eniştenin heyheyleri üstünde gene... İki laf edelim de avunayım..."

Ablasının evi, iki durak aşağıdaydı. Mutfağı yerleştirmeyi yarma bırakabilirdi. Giyinirken eski kotunun bollaşmış beli dikkatini çekti. Kürek kemikleri sivrilmiş, göğüsleri küçülmüştü. Çok zayıflamıştı son günlerin telaşından. Yüzü süzgün, elmacık kemikleri, çökmüş avurtları belirgin, uzun, gür kirpiklerin gölgelediği bakışlan yabanıldı. Tuhaf bir dünyadışılık vardı üzerinde. Yakında kanatlarım çıkabilir, diye düşündü. O zaman uçabilirim, birileri yetişip koparmazsa tabii!

Dolmuşa binmek için caddeye çıkti, sonra yürümeye karar verdi. İstanbul'a geldiğinden beri işyeri dışında hiç sıkılmamıştı. Okuyacak kitaplar, dergiler, yazılacak şeyler, yapüacak işler vardı. İstanbul güzeldi, çok güzel. Biraz da parası olsa muhteşem olacaktı!

Hayatım düzene koyduktan sonra babasmı aramak istiyordu. Alacağı yanıt büyük olasılıkla, *"Benim senin gibi kızım yok!"* olacaktı ya da *"Nerelerde sürtüyorsun sen!"* gibi bir şeyler ve bunun üstesinden gelmek imkânsızdı. Babasının sesini duymak kendini on yaşında gibi ve suçlu hissettirecekti ona. Unutsa iyi olacakü.

Sevdiye, eteğine asılmış beş yaşındaki oğlunu zapt etmeye çalışarak kapıyı açtı. Eve o kadar az gelen giden oluyordu ki kapı çalınır çalınmaz çocuklar büyük bir heyecana kapılıyorlardı. Dokuz yaşmdaki Merve koşup Eylem'e sarıldı. Alkol, yemek ve çiş kokuyordu ev. Yoksulluk, eskimişlik, bırakılmışlık vardı her yanda.

"Sevdiye! Kim geldi? Mutena mı?" diye bağırdı içerden Şükrü.

"Şuna bir merhaba de," diye uyardı Sevdiye.

Sokağa bakan küçük odaya girdiler. Şükrü -enişte demeye dili varmıyordu- yattığı ama kalkamadığı, ancak yarım oturduğu divandaydı. Çökmüş denemese bile küçülmüş, bakışlarına çaresiz, daha çok da korkunç bir bencillik ifadesi oturmuştu.

"Merhaba, nasılsın?" dedi, Eylem. Soğukça, fazla yaklaşmadan ve ayaktan.

"Nasıl olacağım? Gördüğün gibi işte..."

Uzaktan akrabalan olan bu adama zorla vermişlerdi ablasını. On yıldır kendisine acılar çektiren bu serseriye çaresizce katlanıyordu. Şükrü, sevilmemenin, dahası, kendisine duyulan sessiz nefretin öfkesiyle sürekli eziyet ediyordu karısına.

Eskisinden daha huysuzdu şimdi üstelik. Bir yıl önce geçirdiği felç, olasılıkla alkol ve uyuşturucuyu birlikte almış olmasındandı. Uyuşturucu kuryeliğinden satmaya, kaçakçılıktan adam

yaralamaya birçok suçtan, defalarca yatıp çıkmış, her seferinde nasılsa paçasını kurtarmıştı alçak. Şimdi bir zamanlar karısının düştüğü acıklı teslimiyeti yaşıyordu. Ne şefkati, ne elle tutulur bir sevgisi, ne de vefa borcu vardı oysa Sevdiye'nin ona.

Para sıkıntısı çektikleri, zor geçindikleri ve üstelik kendisine yasaklandığı halde hastaneden çıkar çıkmaz içkiye başlamıştı. Öğlen olmadan önüne kuruluyordu rakı sofrası. Arada bir haykırır gibi, "Sevdiye!" diye bağırıp bir şeyler isteyerek durmadan içiyordu.

"Keşke içe içe geberse de kurtulsan!" demişti Sevdiye'ye geçen gün.

"Öyle deme Eylem, çok genç daha! Ne oluruz sonra biz?" O güne kadar bilmediği bir sevecenliğe yelken açmış gibiydi ablası. Belki de ihtiyacı vardı buna, nihayet iktidarı ele geçirmiş olmanın hazzını yaşıyordu, arada azarlarla, söylenmelerle...

Böyle adamlar kolay ölmüyordu, sürünüp süründürüyorlardı insanı.

Bir önceki evden kirayı ödeyemedikleri için zorla çıkarılmışlardı. Uyuşturucu işindeyken iyi kötü geçiniyorlardı. Şimdiyse ablası haftada birkaç gün temizliğe gidiyordu. Sorun küçük oğlandı. Merve'nin okulda olduğu yarım gün babasını kollaması gerekiyordu onu ama adamın bunu yapacak durumda olmayışı yüzünden ev her türlü kazaya açık konumdaydı. Bazen işe giderken oturaklı sandalyesiyle birlikte babasının kaldığı odaya kilitliyordu çocuğu Sevdiye.

Eylem, odadan çıkarken büyüdüğü evde hayatlarını daraltmış olan kural ve sözcüklerin havayı kemirerek etrafında uçuştuğunu hissetti. Sevdiye'nin bu duruma düşmesi yüzünden yüzleşecekleri kimse yoktu. Kader ve kolaycılığa terk edilmiş hayatların içinde ekmek kendiliğinden acılaşıyordu. Adım attığın yerde ayağım kesiyordu yanlışlıklar, cam kırığına basmışsın gibi.

Ablası onlarla kalması için çok ısrar etmişti. Onu dinlemek, sarıp sarmalamak ve avutmak yapabileceği şeylerdi ama Şükrü'yle aynı evde, ablasının gözünün önünde solup dökülen güzelliğine seyirci kalarak yaşamaktansa sokakta yaşamaya razıydı. Parası olsa yardım edebilirdi ona elbette ama... ah!

Çay içerlerken gözü ablasının çıplak bacağındaki uzamış tüylere takıldı. Gözleri çökmüş, elleri kuruyup kızarmış, dişleri saranp biçimsizleşmişti. Otuzlu yaşlarının başındaydı henüz. Şaşkınlık dolu

bir keder çalkalandı içinde. Daha dikkatli baktı ona. Çocuğuna bağırıyordu. Soluk soluğaydı. Yaşam üstüne uymuyordu artık. Eylem ne yaparsa yapsın ona yardım edemeyeceğini hissetti birden.

Eğer direnmeseydi aşağı yukarı benzer bir hayatı olacaktı bugün. Nasıl olmuş da başarmıştı o kaderden kaçmayı? Başarabilmiş miydi acaba, büsbütün atlatmış mıydı vartayı! Bir noktaya kadar evet. Sonrasından emin değildi. Hem de hiç. Şanslı doğmamıştı çünkü. Şans?

Kara kulaklı beyaz bir köpekti. Eylem çocukken adını soran yabancılara yanıt vermezdi. Korktuğundan değil. Mutena'yı söyleyemediği ve sevmediği için. Köpeğin adı bile daha güzeldi. Şans. Ölen ağabeyi koymuştu bu adı, yavruyken sokakta onu yaralı bulup eve getirdiği için.

Ailede gelecek için erkek çocuklara yatırım yapılması anlayışı hâkimdi. Büyük ağabeyi boşa çıkarmamıştı bu inancı, polis olmuştu. Küçüğü ise on sekizindeyken baraj gölünde boğularak geleceğe ulaşamamıştı.

Son günlerde olmadık zamanlarda acımasızca geri gelen anılarla yorgun düşene kadar savaşmak zorunda kalıyordu. Annesi, babası, ağabeyi, dedesi... Onları yıllardır görmediği halde hayaletleriyle onu yaralıyorlardı. Çok sevdiği ninesi bile babasının yüzüyle görünüyordu gözüne. Küçük ağabeyinin suda şişmiş, morarmış derisi gibi çürümüştü tümü. Yine de belleğinin yıkıntılarına kadar izliyorlardı kendisini. Her seferinde yeni bir çabayla tümünü unutuş ve hiçlik ülkesine geri püskürtmesi gerekiyordu.

Bu yüzlere Seyit'in yüzünü, sözlerini de ekledi çabucak. Bölüştükleri üç yıl boyunca Eylem, her gün. biraz daha çok, Seyit'in hayatta en zor katlanabileceği erkek tipi olduğunu düşünüp durmuştu.

"Ağzım seviyorum, bayılıyorum sana."

Evli bir adamla ilişkiye girmek hem günah hem de ahlaksızlıktı. Ne ki o dönem öylesine çaresizdi ki Uzun sürmeyeceğini biliyordu nasılsa. Evli adamlar ancak çok ustaysalar ve çok seviyorlarsa bedelini ödemek koşuluyla uzun süre götürebiliyorlardı bu tür ilişkileri.

"Gelemem, belki daha sonra... imkânsız, karım çok mutsuz..."

İzini kaybettirmişti, bir tek ablasıyla haberleşiyordu. Babasının yeniden evlendiğini duymuştu onlar da.

"Kaçıksın, delisin sen, gel buraya... sana hiçbir söz vermedim..."

Seyitle ilişkisi ne derin ne de güvenliydi. Doğrusunu söylemek gerekirse Seyit ona bedeni, arzuyu ve hazzı tattırıyor, teninin altındaki geniş coğrafyaya sürüklüyor, kendini bir anlık da olsa geçenleri unutmayı öğretiyordu.

Bunun dışında her ikisi açısından da biraz çaresizlik, çokça dilsizlik ve yoğun bir kasvet vardı birlikteliklerinde. Eyle^ için biraz da ikiyüzlülük elbette. Kendisini kollayan adama duyduğu minneti abartüı bir isteriyle göstermekten geri kalmıyordu. Seyit mektubunda onu fahişelikle suçlarken bundan mı söz ediyordu acaba?

"Takma kafana bunları şimdi... orgazm oluşun çok hoşuma gidiyor... bitiyorum sana."

O geceleri anımsadı. Tezini yazıyordu. Seyit gider gitmez masaya oturuyor, kentin uyanmaya başladığı saatlere kadar çalışıyordu. Fakülteyi bitirdikten sonra hayalleri, yapmak istedikleri ve beklentileriyle ortada kalakalacağını bilmiyordu henüz. Seyit'in yanında çalışmayacaktı artık, çünkü kariyer yapabileceği bir ortam değildi. Kendini çok donanımlı, değerli buluyordu, gözü yükseklerdeydi.

Aylarca uygun bir iş bulmak için çırpınmıştı sonra. Sözü edilen ışıklı geleceğin sunturlu bir yalan, umutlar, amaçlar, tutkular ve belli bir doğrultuda hedefe doğru ilerlemeler üzerine anlatılanların masal olduğunu anlamıştı. Gelecek diye bir şey varsa bile küçük, şanslı bir azınlık için vardı. Amerika'da bir-iki yıllık bir eğitim görmüşsen, belli ilişkilerin ve çevren varsa önün açıktı. Yoksa başarı, bir sözcük ya da kandırmacadan ibaretti.

Bilinecek, görülecek, anlaşılması gereken eksik başka şeyler de vardı mutlaka. Daha geniş, anlamlı, zor, hüzünlü ve tadılmamış bir şeyler... Bunun için de okumayı sürdürüyordu. Geceleri bir saatten sonra harfler gözünün önünde dans etmeye başlıyor, sözcükler gözkapaklanna asılıyordu. Tüm bedeniyle okuyordu. Tüm varlığıyla. Okuduklarını yeniden üreterek, her bir sözcüğü kafasmda.yeni baştan evirip çevirerek. Kitaplar insanın savaşının, büyük dramının, kutsal arayışının, düşüşünün ve var olma çabasının bitmez tükenmez sorularla ortaya konduğu, insanın elinin altında hışırdayan çok güzel şeylerdi. Doğurgan, soylu ve sonsuzdular...

"Ne *cins kadınsın sen yahu! Modası geçmiş, toz kokan kitaplara mı merak sardın artık? Komünist mi, anarşist mi olacaksın lan, bu çağda?'*

Ne kadar da emindi kendinden. Nasıl da her şeyi bildiğini sanıyordu! Yeni kurulan ve hızla yükselen sağ liberal bir partiye girmişti. Büyük olasılıkla birkaç yıla kalmadan iktidarın kapalı devre servet ikramından payına düşeni alıp zengin olacak, ilk fırsatta Eylem'i sepetleyip mazbut aile pozlarına girecekti.

Evet ama haklıydı Seyit. Zaman değişmişti. Eylem'e bir tanıdığı aracılığıyla, ithalat-ihracat yapan önü açık bir şirkette iş bulan yine o oldu. Biraz da kendi başının çaresine bakmasını istiyordu artık belki de. Gölbaşı, kırkikindiler, arabada öpüşmeler. Laleler, küçük hediyeler... Bir de güneye beş yıldızlı bir hafta sonu kaçamağı... Kısacası çabucak başladığı yere dönen tek perdelik eğlenceli bir oyun.

Sonra huzursuz, havada, sürüncemede günler...

Kendine bir ev bulmayı, çekip gitmeyi düşünüyordu Eylem. Yarı karanhkta duman mavileri, hardal sarıları, alışılmış sözcükler, ucuz ayrılık şarkıları... Bunların hepsi tekdüzeliğin, niyetin tersine oyalanmaların, karmaşık çabaların içine dahildi. Kafasmda bir ses, çemberi kır, çemberi kır, başladığın yere dönme, diye sesleniyordu durmadan. Bu sese takılmıştı, kurtulamıyordu ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Seyit'ten kurtulmak kendini bir rafta unutulmuş işe yaramaz bir eşya gibi hissetmesini engellemeyecekti.

Görebildiği tek şey aralarındaki alışveriş sözleşmesinin bozulmuş olduğuydu. Birbirlerini kesinlikle özlemiyor, zorunluluk olmadıkça aramıyorlardı. Herkes kendi derdindeydi. Birbirlerine yönelttikleri suçlama ve sözcükler taş gibi ağırlaşmış, kabalaşmıştı. Zaten baştan beri, öpücükler zehirli, çağrılar ka çamak, gülüşler sahte değil miydi?

Pazarlık üzerine kurulmuş bir yakınlık kendi hiçliğinde kendini tüketmiş, ardmda gözyaşı, burukluk ve acı bırakmaksızın bitmişti. Eylem'in duyduğu -Seyit'in mesajı gelene kadar- yalnızca rahatsızlıktı...

İstanbul'a çabucak umutlara kapılmamaya kararlı gelmişti.

Girdiği işte deneme sürecindeydi. Henüz sigortası yapılmamıştı. Kesin karar, bir aylık sürenin bitiminde, birkaç gün sonra verilecekti. Kendine güveniyordu ama işten çıkarılırsa dara düşecekti.

Bunu göze almıştı aslında. Kendine yeterli olma evresine girdiğine inanmak zorundaydı. Zaten sevmediği bir işte, üçüncü sınıf bir eleman olarak günde sekiz on saat çalışmak, bütün enerjisini, zamanını, duyarlığını, en önemlisi içinden şiir geçen sözcüklerini aşındırıyor, buna rağmen hayatını sürdürmesini sağlayacak parayı kazandırmıyordu ona.

Duraksadı. Seyif i büsbütün gözden çıkarmakla yanlış mı yapmıştı acaba? En zor günlerinde yanında olmuş bu adamı el altında tutmak akıllıca olmaz mıydı? Sıradandı, ince şeyleri kavrama yeteneği sınırlıydı ama öte yandan hayatı olduğu gibi kabul etme becerisiyle mutluluk beklentisinin çıtasını kısa tutabilen iyimser, açık bir adamdı. Kendine koyduğu sınırlama ve kuralları esnetmede çok yardımı olmuştu Eylem'e, kutsanmış bir yalnızlığın hüküm sürdüğü fırtınalı duygu dünyasını hiçbir zaman anlayamamış olsa da.

Birden adamın yazdığı çirkin şeyleri hatırladı. Bu kadar mı korkuyordu geleceğinden? Neden bir türlü kurtaramıyordu kendini, ille de koruyucu bir erkekle var olma saplantısından? Son zamanlarda geleneksel anlayıştan daha ham, daha çıkarcı ve hesaplı bir biçimde genç kadınlar arasında yeniden hortlamış bir eğilimdi bu. Hızla yayılan bir hastalıktı. Paralı, düzgün birini bul ve beleş geçin!

Peki ya aşk? Şimdiye kadar hiç âşık olmamış, kimseyi tutkuyla sevmemişti. Ama okuduklarından sevginin akla boyun eğmediğini öğrenmişti. Dahası, insan kendini zorladığında aşk çabucak nefrete dönüşebiliyordu. Eylem'se saf, akıldışı aşkın tadına bakmak istiyordu ve yalnızca bunun için bile özgür, bağımsız olmak zorundaydı

Hayatmda aşamalar vardı. Hiçbir şey doğrudan önüne konmamış, kolayca sunulmamıştı ona. Tam tersine. Kolay olan her şey daha zor, daha karmaşık ve engelli hale getirilmişti. Birden kendisiyle ilgili bir gerçeğin farkına vardı. Sıkıştığında, aklı yerime duygulan öne çıkrığında bir zamanlar istediği gibi acımasız ve kötü olabiliyordu. Kararlılıkla harcayabiliyordu elindekini.

"Sana borcum yok... hiç kimseye yok..." diye bağırmıştı Seyit'e, onu gördüğü son gün. Öfkenin sorgulanamaz gücüyle doluydu.

"Ne kadar bencil, çikarct, sevgisiz biriymişsin sen ya! Yazıklar olsun bana ama bak söylüyorum, bu kötülükle asla iflah olamazsın...

"Kullanıyordun beni!"

"Asıl kullanan sendin..."

Sözleşmelerin türü ne olursa olsun pek çoğu böyle ya da buna benzer sözlerle bozuluyordu zaten.

Eylem elindeki ağzı kırık çay bardağını iğrenerek sehpanın üzerine bıraktı. Aylığını alınca Merve'ye yeni bir ayakkabı alacağına söz verdi. Özgür'e de kırmızı bir oyuncak kamyon getirecekti. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle baş döndürücü bir gerçekdışılık içinde biraz daha oturdu ablasıyla.

Yine yürüyerek döndü eve. Yaz gibi sıcak bir gündü. Sokaklar kalabalık, insanlar kaldırımlarda üst üsteydi. Aylak erkekler dükkân önlerinde, kapı girintilerinde dikiliyor, havasız kahvehanelerde kâğıt oynuyorlardı.

Bayiden birkaç edebiyat dergisi ve gazete aldı. Askılar rengârenk kadm dergileriyle doluydu. Bunlar erkek tavlama ve elde tutma yolları, yemek tarifleri, moda ve pahalı kozmetik sayfalarıyla yığınla kadının ilgisini çekiyorlardı ki bu kadar boldular. Aşk sorunları, sevişme, güzellik ve orgazm teknikleriyle ilgili bilgiler veriyorlardı. Tuhaf olan durmadan seviştiğinizi varsaymalarıydı. Bir yığın yeni giysi alma önerisinde bulunuyor, parti düzenleme, ev döşeme üzerine *fantastik* örnek ve fikirler sunuyorlardı. Parası olanlar için tabii. Parası olmayan insanların bu dergilere bakarken kendini mutsuz, doyumsuz ve zavallı hissetmemesi imkânsızdı.

Eve dönünce mutfağını yerleştirdi. Fazla kap kaçağı yoktu. Dolapların içini sildi, temiz kâğıtlar sererek düzenledi. Annesi iyi bir ev kadını olması için elinden geleni yapmış, eziyet boyutunda işe koşmuştu onu çocuk yaşından beri. Yemek yapmayı bilmeyen, beceriksiz, nazlı kızlardan değildi ama olmayı isterdi doğrusu. Daha şık buluyordu hizmetçi ruhlu olmamayı. Bilmemek, ya da bilmezlikten gelmek kadınlığı ev köleliğinden ayıran doğru bir tutum, yenilikçi bir bakıştı.

Erkenden yatağma girip edebiyat dergilerine göz attı. Şiirlerini olgunlaştırabilirse birkaç dergiye gönderecekti ama henüz yetersiz buluyordu. Gündelik yaşama kaygılan duygu dünyasını sığlaştınyordu. Âşık olabilse çok daha derin ve güzel şiirler yazacaktı, biliyordu ve yalnız bu nedenle bile olsa aşk acısınm taşkınlığını özlediği oluyordu. Oysa uzağmdaydı bu olasılığın ve içinde geçeceğe hiç benzemeyen tuhaf bir kuraklık, nedeni belirsiz bir eziklik vardı.

Üst kattan yine gürültüler geliyordu. Döşeme sert adımlar altmda titriyor, pencere, alçakça, yırtıcı, bozuk bir akortla bağıran adamın sesiyle zangırdryordu. Şiddetli bir darbe, ardından yere yuvarlanıp patlayan bir nesnenin şangırtısı duyuldu. Kadının sesi daha da acıklı ve yakanr, erkeğinkiyse daha azılıydı şimdi.

Uyuyamayacaktı. Soğumuştu her yeri, içi titriyordu. Mutfağa gidip kendine bir bitki çayı yaptı. Bir nane, bir papatya ve sıcak su. Bir sigara içti. Yeniyetmelik çağında öylesine gözünü korkutmuşlardı ki

tecavüze uğrama olasılığı hayatını kâbusa döndürmüştü. Son zamanlarda sapıklar çok artmıştı, birçok yalnız kadın kendi evinde tecavüze uğramaktaydı. Yeniden yatak odasına döndüğünde soluğunu tutarak bahçe kapısına baktı. Yeterince sağlam mıydı? Başucuma kalın bir sopa koymalıyım, ya da bir vuruşta beyin dağıtacak bir demir, diye düşündü.

Acı ve utançla hatırladı. Bir kez polis olan Mustafa ağabeyinden, birkaç kez de dedesinden öldüresiye dayak yemişti. Dedesi neyse de ağabeyi nerdeyse öldürüyordu onu. Benzincide çalışan bir oğlan pencereden kibrit kutusuna koyduğu bir mektup atmış, kutu ağabeyinin eline geçmişti. Çocuk, sanki aralarında bir şey varmış havasında bazı şeyler yazmıştı ve buluşmayı öneriyordu. Evdekileri inandıramamıştı hiçbir suçu olmadığına.

O akşamı yok etmeye çalışmıştı ama yine de hep öyle bölük pörçük geri gelmişti. Zaman dışı, uzak, yabana. Düşünmeden. Uyuşmuş gibi. Hâlâ rüyalarına girdiği oluyordu bazen, ağabeyinin kafasını duvara çarpa çarpa, ağzını burnunu kanatarak indirdiği darbeler. Sonra saçlarından çekip bahçeye sürükleyerek buz tutmuş toprağın üstünde bedenini tekmeleyip kolunu kırması.. Hastaneye götürmek zorunda kalmışlardı onu.

Günlerce sesi çıkmamış, fısıltıyla, çok az konuşmuştu. Hastaneden çıktıktan sonra evin arka odasına kapatümıştı. Yemek yiyemiyordu, küçülmüş, bir deri bir kemik kalmışü. Aynaya bakmıyordu, kimseye bakmıyordu. Bir tek ablası konuşuyordu onunla ve sürekli ağlıyordu yanına geldiğinde. Anne babasının yüzleri, küslüğün karanhğındaydı. Başına, daha doğrusu bedenine gelenlerden daha fazla acı veriyordu Mutena'ya, suçluymuş gibi bakmaları.

Olayın sözü edilmemişti evde. Olmuş da olmamış gibi yani. Sözü edilirse bir şeyler ansızın çürüyerek lif lif dağılacakmış gibi. Dehşetli bir bilmezlikle, bilmen şeylerin utanç ve btmgunluğuna sığınmışlardı. Annesinin ona sarüıp avutmasını, bir damla olsun gözyaşı dökmesini o kadar çok beklemiş ve istemişti ki. O evden kaçma isteğini ilk o zaman duymuş ve ertelenmiş bir ağrı gibi yıllarca içinde taşımıştı.

Ağabeyiyle bir daha asla konuşmamışü. Ankara'da öğrenciyken birkaç kez yoluna çıkmış, hiç tanımıyormuş gibi ona bakmadan yürüyüp gitmişti yanmdan Eylem. Bir kez de Seyit'in işyerine gelip tehditler yağdırmıştı ama o zaman da kendini mutfağa kilitlemişti.

Unutmak. Belleğin yıpranmış kumaşına işlenmiş çirkin bir mühür!

Geçmişten uzaklaşmak ve ona daha az ihtiyaç duymak. Birden ona çok tuhaf görünen bir şeyi fark etti. Hiçbir zaman kâğıda dökememişti yaşadığı bu olayı. Olaym kendisini değil ama ruhuna

kazınmış acıyı. İstemiş ama yapamamışa. Bedenine ilişkin hiçbir şeyi, ne acı, ne özlem, ne de geçirdiği değişimleri yazabiimişti. Adı konmamış bir yasak gibi gizlemişti onu sözcüklerden. Eğer yazabilseydi kurtulurdu belki utancından. Yürekten gelen bütün sözcükler bedenle ilişkiliydi gerçekte. Bedenin sesiydi, ondan doğuyordu. Beden kadar görünür ama öznel, beden kadar özgür ve yasaklı, beden kadar gizliydi.

Sayfalarca yazmış ama bedeniyle ilgili ihlal ya da anıları hep atlamış, yok sayarak kolaylığa sığınmıştı. Bu yüzden cansız, soyut, havadan oluşmuş, anlamsız şiirlerden, boş cümlelerden başka bir şey çıkaramamıştı ortaya. Yazarken bedenini unutmaya zorlandığı için ruhsuz kalmıştı yazdıkları. *'Kimse'* olan bedeniydi asıl...

7

Sabah evden, 'her şey yolunda' iyimserliğiyle çıktı Volkan. Havaalanı yolu boştu. Trafik henüz sıkışmamıştı. Gri mavi, gölgesiz, güzel bir ekim sonu sabahıydı. İnce bir buğu kentin üstünü ipek bir örtü gibi örtmüştü. Ağaçlar kendini göstermekte çekingen davranan sonbaharla inatlaşıyormuş gibi yemyeşildiler hâlâ. Yolun iki yanı iş merkezleri, insanın üstüne atlayan devasa ilanlar, yapı iskeletleriyle doluydu. Giderek seyreliyordu sonra binalar, sararmış otlarla dolu boş alanların ardında ve uzakta, boz, sefil apartman yığınları, çanak antenlerle dolu damlar görülüyordu. Çirkinlik kentin kıyılarına salgın hastalık gibi yayılmıştı.

Bir gece önce saatlerce müzik dinlemiş, Melike'ye telefon edip etmemek arasında bocalayarak zaman öldürmeye çalışmıştı. On gün oluyordu onu tanıyalı. Yeterince beklemişti, hatırını sormak için, uzatmaya gerek yoktu. Konuşma kendiliğinden akar giderdi nasıl olsa. Telefonda daha rahat olabilirlerdi ayrıca.

Ne ki kurallara uyulmadan cüretkâr hamleler yapılırsa her oyunun hızlı bir bozguna dönüşme tehlikesi vardı. Kendisi ustaydı ama kadının nasıl bir oyuncu olduğunu bilmiyordu.

Öte yandan öyle ille de erkeğin aramasını bekleyerek nazlanacak bir kadına benzemiyordu Melike. Kendisini beğenmemiş, ilginç bulmamış olabilirdi tabii, incinmeye gerek yoktu. Yalnızca zavallı küçük hazinesi için ayağına gelmiş, malını garantiye almak için sıcak davranmış da olabilirdi.

Sıcak davranmıştı, kesinlikle. Bakışları, jestleri, konuşması, aralarındaki o tatlı gerilim, giderken açık kapı bırakması, her şey kadının üzerinde olumlu bir etki bıraktığını gösteriyordu, O zaman, çekingenliğe, kendini ağır sarmaya ne gerek vardı? Ona dostluğunu sunmalı, gönlünü kazanmak içm çaba göstermeliydi. Bulunduğu çevrede bu tür ilişkiler şıpmişi bağlanabiliyordu ama bu kez

karşısında farklı, gizemli bir kadın vardı ve işin asıl heyecan verici yanı da buydu. Çıplakken nasıldı acaba?

Gece geç yatmış, iyi uyumuştu. Sonra şafakta, iç kıyıcı bir tedirginlikle ansızın uyanıp bir battaniyeye sarınarak terasta oturdu. Ormanın nemle yoğrulmuş yüklü çam kokusuyla denizin dingin, iyotlu esintisi genzine doldu. Hava, tepeler, deniz, safran şansı pırıltılı bir sis içindeydi. Yükselen gün karanlığın içindeki bütün belirsizlikleri, gizleri, oluşumları ve olmuş bitmişleri aydınlatmak ister gibi yavaşça açılıyor, kentin güzelliğini, bütün zamanlara ait her türlü ihtişam ve sefaletini altına çeviriyordu. Geçici olarak. Çünkü gün doğumu yinelenen bir yenilenmeydi. Dokunaklı, sıcak ve güçlü bir yenilenme. Bir vahiy, açık yol gereklilikti ama yüzeysel bir bakışla bile o süreç ardından gelecek olanı gösteriyordu.

Sezgileri güçlüydü. Sabah serinliğiyle ayılmış olarak, akşamki çocuksu heyecanlarını pek yavan buldu. Onun gibi deneyimli, titiz, tatsız işleri başarıyla yürütmede yetenekli ve olgun bir adamın kafasını böyle saçma sapan bir kurguya takması olacak şey değildi. Kendi halinde, sıradan bir genç kadım gözüne kestirmek, kart bir zampara gibi üstüne atlamak yakışıksızdı. Sıradan bir aşk öyküsüne ihtiyacı yoktu. Çaresiz fantezilerle üzülecek zamanı da. Hayat da aşk da çok daha çarpıcı ve yoğun olmalıydı.

Olabilirdi. Neden olmasın? Evet ama en az üç gün İstanbul'da olmayacaktı. Telefonda buluşma önerisinde bulunamazdı. Yine de kendini hatırlatmak için Melike'ye çiçek gönderebilirdi. Gerekirse, defteri bu ataktan sonra kapamak daha doğru olmaz mıydı?

Karşılık bulamasa, oyunda tek başına kalsa ne kaybedecekti ki? Ne olursa olsun bir başlangıç vardı ortada ve hikâyeyi yan yolda bırakmak korkaklıktı. Karmaşık biri değildi, kendini kollamayı da bilirdi. Bütün olumsuzluklara rağmen, her şey baştan başa yalan olsa da, hayatına yeniden bir kadın girmeliydi- Bu Melike de olabilirdi bir başkası da... yeter ki kendi çevresinin dışından olsun.

Bozulmamış, içten birini tutkuyla sevebilirdi. Onun için olmadık yollara sapabilir, acı çekerek telefon bekleyebilirdi. Boşluğa haykırabilir, kendi kendine konuşabilir ya da zıvanadan çıkmış sözlerle aşk mesajları yazabilirdi.

Belki de bütün bunlar daha önce fazlasıyla yaşanmış sıkıcı yinelemeler olacak, çok geçmeden gülümsenerek arulacak bir geçmişe dönüşecekti. Olsun, ne zaran vardı? İçindeki o canlı, parlak alevi

yakala, tut, avcuna al, gözlerini ayırma ondan, diz çök önünde... Haydi bir daha, son bir deneme için ileri!

"Mehmet Bey, bugün bir hanıma çiçek göndermek istiyorum. Bunu senin halletmen gerekecek," dedi şoförüne birden.

"Tabu efendim, emredersiniz."

Niye saçma olsun? İnsan hoşlandığı bir kadına çiçek gönderebilir. Bu bir ilgi belirtisidir. Adresi bir kâğıda yazıp görmüş geçirmiş, kır saçlı şoföre verdi.

"Çiçekler ne cins olsun arzu edersiniz?"

"Beyaz orkide... Ya da çiçekçiye bırakalım."

"Kart koyacak mıyız?"

"Aaa... Evet, koyalım."

Çantasından bir kart çıkanp arkasına, "Sizi özledim..." yazdı. Şoföre uzattı.

"Merak etmeyin efendim, güzel bir şey yaptırır, kendim götürürüm."

Araba dış hatların önünde durdu. Volkan, güvenlikten geçer geçmez koşup çantasını elinden alan Ferdi'nin yüzündeki çaresizlik ifadesinden beklenmedik bir terslik olduğunu anladı.

Gözleri kararsız, yüzü tedirgindi. Çantayı bir kalkan gibi karnına dayayıp vereceği haberin uyandıracağı etkiyi ölçercesine bir an bekledi, sonra yönsüz, geriye doğru itilmişçesine sarsak bir iki adım attı.

"Uçağınız iki saat gecikmeli efendim. Teknik bir sorun varmış," dedi inler gibi.

Ayağını şiddetle yere vurarak, "Lanet olsun!" diye bağırdı Volkan.

Hayır, bunu beklemiyordu, hele bugün hiç!

Bunca emek verilmiş, her şey hazırlanmış, tam sonuca ulaşacağınız gün bir de bakıyorsunuz sizinle ilgili olmayan bir nedenle hiçbir şey yapamayacak duruma düşmüşsünüz! Yok, böyle saçma sapan yolcu uçaklarıyla yürümüyordu bu iş. Olmuyordu artık, hiç olmuyordu!

"Yeter artık. Niye özel uçak kalkmıyor bize? Neden kendi uçağımızla gitmiyoruz ha!... Özel uçak, evet özel uçak istiyorum

Kendi sesi olması gereken, kendisinden çıkan bu sesi duyunca öfkesinden ürkmüş gibi bir an elini ağzına götürdü ve o ses hızla, içine geri döndü ama kulaklarmdaki yankısı sürüp gidiyordu. *İstiyorum...* Kim? Özel uçak? Özel uçak... özel...

Ayağı döşemeyi teptiği yerde kalakaldı. Onun sesi miydi bu gerçekten! "Benim sesim! Ben. Ben kimim? Özel uçak! Neden olmasın, olabilir ama yok! Peki şimdi ne yapmalıyım, ne yapsam doğru olur?"

Bekleme salonu sabah kalabalığı ve kargaşası içindeydi. Biniş kartı bankolarının önünde uzun kuyruklar vardı. Tanıdık birini ararcasma çevresine bakmdı. Bağırışını duyan olmuş muydu acaba? Yok, uğultu yoğundu.

Derin nefes al... ona kadar say. Özel uçak ha! Saçmalık, evet ama bugün Cenevre, yarın Dubai, üç gün sonra Brüksel Berlin, New York, Roma... Bu tempoya yetişmek kolay mı? Benim düzeyimde biri her ne kadar birinci sınıf yolculuk ediyoî olsa da arkadaki daracık koltuklarım ter kokan halktan insanların doldurduğu, huysuz çocuk zırıltıları ve bebek ağlamalarının yolu dar ettiği, kalkış ve varış saatlerinin belli olmadığı sıradan yolcu uçaklarında sürünerek iş çıkarmaya uğraşırsa verimli olabilir mi?

Elbette özel uçak gerekirdi. Özel eşlikçiler. Konfor. Çalışma masası, yatak... şu anda aklına gelmeyen başka güzellikler! Onun yerinde ve konumunda biri bunlar olmadan hiçbir yere adım atmamalıydı. Ben...

Kimsin sen yahu! Topla kendini...

Birden yoğun bir tatsızlık ve yabancılık duygusuyla başı döndü. Ağzını bir şeyler söylemek istermiş gibi açtı ama bu kez sesi çıkmadı. Kafasında hep aynı soru dönüp duruyordu:

Kimim ben? Nerden geldim? Nerdeyim, ne yapıyorum? Kim oluyorum da özel uçak isteyebiliyorum?

Orta yerde dikilmiş yolu kesiyorlardı. Uygun bir köşeye doğru ilerlerken alışkanlıkla, çabucak saatine baktı. Yedi yirmi. Uçak dokuz buçukta kalksa bile Markenis'in randevusuna yetişmesi çok zordu.

"Tuğrul nerde?" diye sordu Ferdi'ye.

"Biletinizi daha erken bir uçakla değiştirmeyi deneyecekti."

Niye susmuyordu içindeki bu tuhaf, kahrolası ses! Kimim ben? Nerden geldim? Daha önemlisi nereye varmak istiyorum? Böyle koşa koşa hangi cehenneme gidiyorum?

Yaklaşan bir panik atak krizini savuşturmak için ceketini çıkardı, kravatını gevşetti. Gömleğinin koltuk altları terden ıslanmıştı. Bol kesimli, dökümlü kahverengi serj pantolon bacaklarını dağlıyordu.

"Şu sıcağa bak... Havalandırma çalışmıyor mı burada yaa?"

"Kafeteryaya gidelim, siz kahvaltı yapar dinlenirken ben arkadaşları arar, durumu bildiririm Volkan Bey, " dedi Ferdi. "Gerekirse randevuyu yarma erteleriz. Sorun olmaz, endişelenmeyin..."

"Ne demek sorun olmaz! Bu randevu için on gündür bekliyorum!"

Ferdi, sırtına şefkatle dokunup yürüyüş yönünü kafeteryaya çevirdi. Uysallıkla bıraktı kendini ona. Tuğrul ezik, önünü ilikleyerek, eli boş geldi.

"Günaydın. Ne haber Tuğrul?"

"Başka uçak yok efendim. Atina aktarmalı var ama o daha geç varıyor. Bence..."

"Sence ne? Söyle..."

"Durumu bildirip yemeği bir saat ileriye alabiliriz. Böyle şeyler her zaman olur Volkan Bey. Bay Markenis anlayış gösterir sanırım...

"Umalım..."

Çömezleri olan bu genç adamlar böyle durumlarda şeflerini yatıştırmak en önemli görevleriymiş gibi davranıyorlardı. Onları soğukkanlılıkları için seçmişti zaten. Kafeteryaya oturdular. Sandalyeler

daracıktı, güçlükle yerleşti. Kendi suçu olmayan bir başarısızlığın hüznüne kapılmış ya da kapılmak üzereydi. Su istedi, gömlek cebinden çıkardığı yatıştırıcı tableti yutup yutmamakta kararsız bekledi.

Dün gece kontrolünü kaybedip içkiyi fazla kaçırmıştı. Bir de hap,alırsa iyice ağırlaşacaktı. Saatinde yetişmekten umut kestiği randevuyu bir yana bıraktı. İmkânsızdı. Bir gün önceden yola çıkmalıydı. Ama nasıl? Dün sabah Moskova'da değil miydi! Neyse ki asıl önemli toplantı yarın yapılacaktı.

Hapı geri koyup suyu içti, derin bir soluk aldı. Markenis'i idare edebilirlerdi ama yarınki büyük toplannyı düşündükçe huzursuzluğu çoğalıyordu. Otto Sperber, karşısındaki adamın aklından geçenleri bir bakışta anlayan biriydi. Bu sözde solcu eskisinin ün ve paranın sürekli yeniden perdahladığı kart tilki yüzü karşı tarafın sürekli 'evet' demesini bekleyen, kendisi için her şeyin çok kolay olduğundan emin, sırıtkan, acımasız bir ifade taşırdı. Bu yüzden onu rüyalarında bile görmek istemeyen bir yığın insan vardı.

Güçlü olmalıydı.

Evde kahvaltı yapmamış, bir avuç vitaminle kocaman bir bardak portakal suyu içmişti. Garsondan çok sevdiği küçük peynirli böreklerden isteyen Tuğrul'u başıyla onayladı. Gerginlik anlarında boğazını tutmayı beceremiyordu.

Saatinin kocaman parlak kadranında ay gibi parlayan yüzünü gördü bir an. Ben kim miyim? Benim. Volkan, Volkan Kuman, yakışıklı, başarılı, romantik adam! Daha doğrusu bir zamanlar öyle olan!

Şu anki durumu pek parlak değildi.

Melike onu kilolu, abullabut bulmuş olabilirdi. En kısa zamanda incelmesi gerekiyordu. Evde kondisyon aletleri vardı ama tembellik ediyordu. Hemen başlarsa sıkı bir diyet desteğiyle sonraki buluşmaya kadar dört-beş kilo verebilirdi. Karamsarlığa gerek yoktu. Dün bir bugün iki, her şey yoluna girecektir, diye düşündü. Yeni başlangıçlar olabilir her zaman. Ne olabileceği sorusu kısa sürede olgunlaşabilir.

Fakat, orkide doğru çiçek değildi. Daha alçakgönüllü bir şey olmalıydı. Krizantemleri sevmişti. Hayır, lilyum ya da san gül... kadınlar san güllere bayılırlar... Zorluklar olacaktır elbette, acı çekebilirim. Olsun. Beni havaya sıçratacak -süründürecek- bir aşk yaşamalıyım, yaşamamak ölüm olur.

Bu kez farklı olacağı umudu değil miydi yeniden sevmek? Olmayacağını bile bile, umutsuzca tutulmak değil miydi aşk? Aşk? Çok iddialı bir sözcük. Belki, demeliyim. Anahtar sözcük bu işte! Rastlantılan küçümsemememek, atlamamak gerekir. Geleceği olmayan aptalca bir büyülenme hali bile olsa. Nedir ki gelecek? Şimdiyi karartan bir şey değil mi? Günü yaşa! Bırak kendini ânın akışma... Dünya o kadar küçük, hayat o kadar yavan ki!

Şu Sanbenek... çocuk şair... ona yuvarlak, ne anlama geldiği belirsiz şeyler yazmak yerine bunu yazsaydı keşke geçen akşam. Sevgili kardeşim Sanbenek; geleceği takma kafana, günü yaşa evlat! Hâlâ yazma şansı vardı elbette. Bir pişmanlık yalayıp geçti içini. O akşam kafası öyle boş, öyle umarsızdı ki ağlamaklı, garip şeyler yazmıştı yavrucağa. Yalnızlık içinde insan aşırı duygusallığa kaptırabiliyordu kendini tabii. Ayrıca boşluğa seslenmek kolaydı. Beğenmezsen geçer gidersin, diye avuttu kendini. "Börekler nerde?"

Melike'ye gidecek çiçeğin kartına daha anlamlı şeyler yazsaydı keşke. Yok, iyiydi. Kısa ve öz. Orkide de uygundu. En tazesinden, pahalısından alacaktı şoför, biliyordu. *"İçimde uyandırdığın bahara teşekkürler,"* filan gibi tumturaklı bir şeyler yazılabilirdi tabii. Daha etkili olurdu böyle bir kart. Bu bayat, basmakalıp aşk ilanına gülerdi belki. Gülsün. Melike! Melike Eda... Ne güzel bir addı bu! Nasıl da çın çın ötüyordu kafasında. Bu adın birdenbire milyonlarca ad içinden sıyrılıp öne çıkması nasıl da karşı konulmaz bir şeydi!

Umutsuz olmaya gerek yoktu. Dünya o kadar da karanlık bir yer değildi. Yıldızları, gün doğumları, sabahlan, başlangıçlan, kadınları vardı. Şarkılar, şürler, kokular, kelebekler, çiçekler ve denizler vardı. Evet düzensizlikler, karmaşa, ikiyüzlülükler, hırslar ve kötülükler unutulmamalıydı ama, sevişmeler, gözyaşları ve masumiyet de vardı.

Evet, vardı. Sen, umutsuz çocuk, Sanbenek, kaldır gözlerini bir bak yaa...

İşte, herkes telaşlı ve umutlu bir yerlere gidip geliyor, bütün tersliklere rağmen işler şaşılası biçimde yürüyordu. İnsanlar birbirini seviyor, sonra kopuyorlardı. Sorunlar çıkıyor, çözülüyor ya da çözülemiyor, yine de hayat sürüp gidiyordu.

Her şeyi çok abartıyorum, fazla yufka yürekli oldum son günlerde ama aslında o kadar da matah biri değilim ben, diye düşündü.

Ben, diyordu, hep ben, yıllardır. Kimdi, ne anlama geliyordu bu ben? Belirsiz bir geleceğe doğru aceleyle koşmaktan yorulmuş, dibe vurmuş biri. Hayattan isteyebileceği hiçbir şey kalmamış da ne isteyeceğini bilemez hale gelmiş, duygu ve düşünceleri normal sayılan her şeyin dışına çıkarken

başkalarının izin verdiği gibi yaşamayı kabullenmiş bir salak! Her ikisi de aynı şeydi aslında. Önünde düşebileceği başka çukurlar da vardı büyük olasılıkla.

Başı ağrıyordu. Soru sormayacaktı artık kendine. Yeri ve zamanı değildi sanık sandalyesine gönüllü oturmanın şimdi. Ağzına minik börek atıp tadını çıkararak, zevkle yedi. Bir siga-yakh. Ne olursa olsun, güzel bir sabahtı işte. En ünlü, en itibarlı destekçi ve müşterilerinden biriyle randevusunu kaçırdığı için üzülmesi gerekirdi ama duruma bir başka açıdan bakmak da mümkündü. İrili ufaklı parasal el-ayak oyunlarıyla özellikle üçüncü dünyanın güç durumdaki zavallı insanlarının, işsiz kalmış nitelikli gençlerinin aleyhine sonuç verecek işler yapmakta olan insanlarla aynı mekânda, kuşsütü eksik sofralarda bir arada bulunmayı onur saymak akıllıca bir iş miydi sanki?

Vay vay! Bu tür incelikler düşünme aşamasına ne zaman geldim ben? Bastırılıp güdükleşmiş sınıfsal bilincim geri mi tepiyor yoksa!

İki-üç gün içinde bir şeyler mi değişmişti içinde ya da dünyada? Hayır, hiçbir şey değişmemişti elbette. Gözleri hep aynı yöne bakıyordu. Ne ki dünya önünden ağır ağır dönerek geçiyordu ve bu arada insanm gözü birden bir şeyleri görüveriyordu işte. Gündüz görünen ay gibi silik de olsa başını kaldırıp bakınca görünüyordu gerçekler.

Bir kez daha Sarıbenek'in yazısını haürladı. Öyle bir dünyaydı ki bu, başarı da başarısızlık da insanı er geç düş kırıklığına sürüklüyordu! Olguların kökenine inmeden neden böyle olduğunu anlamaksa mümkün olmuyordu, insan evriminin halkalarını tek tek inceleyerek gitmek gerekiyordu sonuca. Belki de artık hiçbir şey o kadar önemli değildi.

Eğer ne yanda olacağını seçmişsen oraya buraya çarpmadan, yaralanıp berelenmeden ilerleyip gidiyordun. Sorun seçici baştan doğru yapmaktı. Tamam ama yine de emin olmak zordu 'doğru' diye tanımlanan şeyden. Bu da değişkendi çünkü şu an kendisini ilgilendiren soru, birdenbire ortaya çıkmış Şu çok önemli soru da kendi doğrularının beklenmedik biçime değişmesiyle ilgiliydi belki: Nereye gidiyorum?

Ne değişti? Salim kafayla düşünelim... ne değişti de böyle oldum?

insanlar her dakika 'insan' sözcüğüne bin bir anlam yüklüyorlardı. Öte yandan ne düşmanlıklar ne hırslar bitiyordu. Her gün her dakika hak hukuk, özgürlük kavramlarını dillerinden düşürmüyor, ama insan kardeşlerini açlığa, esarete, ölüme ve vahşete sürüklemekten ya da sürükleyenlere karşı sessiz kalmaktan vazgeçmiyorlardı. 'Büyük insanlık' yalnızca dillerde, uygulanmayan yasalardaydı. Rezillik!

Bazen bu ikiyüzlülükte, acımasızlıkta şöyle ya da böyle payı varmış gibi utanıyordu Volkan. O karanlık kuyunun bir yerlerinde kendini arıyordu. Vurdumduymazlıktan, araştırılamaz olana sessizce saygı göstermekten, çok önemli biriymiş gibi kasılarak yürümekten bıkmıştı! Paranın gücünü öğretmişti işi onaj Daha çok da ele geçirmenin zoriuğunu ve kimi durumlarda olağanüstü kolayhğmı. En kötüsü de kimin elinde olduğuna bağlı olarak ne denli tehlikeli olabileceğim. Önemli deneyimlerdi bunlar ama ne işine yarıyordu, ne yapıyordu?

Gürültü, anonslar. Hamburg uçuşu altı sıfır sekiz... son çağrı. İki üç beş Londra... iki saat gecikmeli! Bu kargaşada olmazdı, hayır. Konuyu daha geniş zamanda daha ciddi düşünmek zorundaydı.

Bir öfke dalgası yükseldi içinde. Markenis beklesin, çıkarı olan bekler, beklemeyen de beklemesin, diye düşündü. Ne gerek vardı dertlenmeye, niye hayatım bu kadar zorlaşhnyordu? Hem zaten bu iş...

Böylesine gizli kapaklı, ikircikli işlerin arka planını dahJ fazla bilmesi gerektiğini Harun'a hissettirmiş ama o her zamanki gibi konuyu geçiştirmişti. Satış aşağı yukarı bağlanmıştı ve yüksek derecede gizlilik gerektiriyordu. Şu aşamada bazı) önemli ayrıntılar üzerinde konuşulacaktı yalnızca. Tersi kanıtlanmadıkça müşterinin dürüst, art niyetsiz olduğuna inanma] gerekiyordu bir de.

"Ne? Ne dürüstlüğü? Karşı tarafın temsilcisi olan aracı şirketin İslami bir terör örgütüyle bağlantılı olduğu yolunda şaibeler var!

"Pişmiş aşa su katma Volkan! Varsa var bize ne?" Böyle demişti Harun. Hem öyle bile olsa durumun alıcı figürüyle ilgisi olmadığına emindi o. Zaten uluslararası alışverişlerde hangi müşteri sütten çıkmış ak kaşıktı ki?

Volkan'ın canını sıkan, Markenis'in pazarlığa oturacağı soğuk, fiyakalı adamlarının sıkıcı ve yüksekten bakar havalarıydı Bu tiplerin yüzleri büyük ve hassas bilgileri korumak için tasarlanmış gibi plastik, beyin bölgeleriyse sondaj yapılamayacak kadar sığdı. Yalan söylüyorlar, bin türlü engel çıkarıyor, anlaşmanın teknik ayrmtuarmı konuşurken bile sert bir dil kullanıyorlardı. Kuşkusuz geçen

seferki İsrail işinde olduğu gibi tetikte ve ketum olması gerekecekti. Kendini koruyucu maskesini çıkaracak kadar güvende hissetmesi için iki güne ihtiyacı vardı. Olsun, sonuçta adamlar el silahta bekleyen özel bir çete değillerdi ya! Zaten malın stratejik değeri kendiliğinden bir avantaj oluşturuyordu Kozmos için. Herkesin zayıf bir noktası vardı. Yine de kolay olmayacak, diye düşündü, bu kez hiç kolay olmayacak!

Olmasın. Hiç olmasın, olmamalı. Hızlı, çaresiz bir tedirginlik gelip geçti içinden. Peki ne zamana kadar dayanacaktı bu işlere, bu çılgın tempoya? Şu buluşmaya gitmese, her şeyden vazgeçse, büsbütün çekilse bu çevreden neyi eksilecekti? Hiç. Tam tersine. İşe önce kişisel yönden bakmak gerekirse:

Spora başlayıp zayıflar, sigarayı bırakır sağlığım kazanırdı. Yeniden âşık olabilir, Ümit Burnu'na gidebilir, hatta evlenip çocuk sahibi olabilirdi.

Çocuk! Bu harika bir şeydi elbette ama önce bir anne bulmak gerekiyordu.

Neyse, bakalım. Henüz kırkıma gelmedim. Birçok şey gibi mutlu aile düşleri ertelenebilir şimdilik. Baktığı, koşturduğu işler hep acildi ama özel hayatı ertelemelerden oluşmuş dolaşık bir yumağa benziyordu. Sen oğlum, sen geleceğe havale eteğin bütün düşlerinin beş para etmez toplamısın. Hangi gelecek? Gelecek bir masal ve benim gibi yolunu şaşırmış yorgunlara asla avuntu olamaz!

Uğruna çaba sarf edeceği bir düşü var mıydı? Hayır. Hayatı kendisine ait olmayanın gelecekle ilgili herhangi bir düşü olamazdı. Her şeyi tattığını sanan biri ne tür bir umudu besleyip büyütebilirdi ki? Başkalarının satın aldığı ve yönettiği bir hayattı onunki. Belki de son hızla ölüme koşuyordu.

Ölüyorum, diye düşündü ansızın bastıran bir çarpıntıyla. Portakal suyunu başına dikti. Kimse ona madalya takmayacaktı. İhtiyacı da yoktu zaten. Kazanacağı kadar para kazanmıştı gerekirse yine kazanabilirdi. İstemediği, vicdanını yoran eylemlerin birinden ötekine nefes nefese koşturmamalıydı artık.

"İyi misiniz efendim?"

"Fena değilim Ferdi, koyu bir kahve alabilir miyim?"

"Gazete ister misiniz?" diye sordu Tuğrul, saygıyla ayağa kalkarak.

"İyi olur."

Harun'u aradı. Çalıyor ama açılmıyordu telefonu. Uyuyor olmalıydı, kimbilir nerde sabahlamıştı.

"Patron kalkmamış daha."

"Biz gerekeni yaparız efendim," dedi Ferdi.

Şu iki genç insan ne hayal ediyorlardı gelecekleriyle ilgili? Bilinen şeyleri. Yükselmek, daha çok para kazanmak, hükmetmek ve iyi yaşamak. İnsanların gelecek hayalleri arasında, en iyi, en kötü, en olmaz, en kolay, en çirkin, en güzel şeyler bir arada bulunabiliyordu ama sonuç olarak hepsi aynı kapıya çıkıyordu. Volkan, gençliğinin geleceğe adanmış özverisiyle dokunmuş o güzel kumaşın niye bu kadar kısa sürede yıprandığını, eskidiğim düşündü. Bilmiyordu, panikteydi. Yalın, apaçık düşünmesine imkân yoktu. Soğukkanlı olmalıydı. Her zamanki gibi. Ateşe körükle gitmek yanlıştı.

Tuğrul'un getirdiği gazeteleri karıştırdı.

Her zamanki gibi başlıklara, ekonomi ve spor sayfalarına gelişigüzel baktı. Gazetelere göre, kayda ve üstünde durulmaya değer bir şey yoktu memlekette. Paris Hilton gelmiş, kıçını açmıştı. Batık sanayicinin bir mahzen dolusu şarap ve şampanyası müzayedeyle satılacaktı. Irak'ta Amerikan askerleri sivillere insanlık dışı işkenceler yaparken fotoğraflanmışlardı.

Haberler bayat, yorumlar eksik ve taraflı, bakış açıları daraltılmıştı.' Olup bitenleri birinci elden biliyor olmak, örtük ilişkilerin, çevrilen dolapların içinde yaşamak çok tatsızdı aslında. Bu yüzden bir süredir üçüncü sayfa haberleri daha çok ilgisini çekiyordu. Cinnet ve cinayetler, trafik dehşeti, talihsiz hastalıklar, kayıp ya da kapkaççı çocuklar ve tecavüzler gibi toplumsal olayları satır atlamadan polisiye bir ilgiyle okuyordu. Bütün bunlar neler olduğunu anlamakta daha fazla ipucu veriyordu insana. Magazin sayfasındaki çıplakların en yeni serüvenlerine göz atarken, bir fırtına gibi ortalığı kasıp kavuran cinselliği düşündü. Yeraltındaki o koyu, bulamaç gibi ağır, yasak cinsellik nasılsa azgın bir lav gibi püskürüp her yanı kaplamış, bu biricik ve sınırsız özgürlük aîam uluorta, baldır bacak, gürül gürül kentin sokak ve varoşlarında akmaya başlamıştı.

Gazetelerden birinde, kendisine hemen iş bulunmazsa üç yaşındaki çocuğunun boğazına dayadığı bıçağı kullanıp hem ona hem kendi canına kıyacağını haykıran bir vatandaşın ele geçirilme operasyonunun birkaç kare fotoğrafını basmışlardı. Haberi okurken bezginlikle karışık bir gerginlik,

patlama öncesine benzer bir sabırsızlık duydu. Haberin kendisinden doğrudan etkilendiğinden değil. Ekranlarda her gün benzerlerinin görülüyor olması bu tür giriş'mleri ilginç olmaktan çoktan çı karmıştı ama o adamla beklenmedik bir biçimde özdeşleştiğini duyumsuyordu. Nedense! En sonunda kendisi de yapabilirdi aynı şeyi bir gün!

Kalkıp tuvalete gitti. Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum aslında, diye düşündü. Şu kadını, Melike'yi istediğinden de emin değildi o kadar şimdi. Bir eski eser kaçakçısı, sözde incik boncuk dizicisi! Hep aynı çürümüşlük! Akıllı vicdanlı bir kadın lazımdı ona. Karşısına çıkan ilk kadını kanatlı melek sanan eksikli bir avanak gibi hissetti kendini. Dünya sürtüklerle doluydu. Kan pas verirse, birkaç kez yatabilirdi onunla, o kadar

Gözünün önüne geldi Melike. Sakinliği, zarafeti, gizemi Kız kardeşiymiş gibi bir yakınlık duydu ona birden. Hemen yapıştırmıştı kıza kaçakçılığı, sürtüklüğü.

Yok, kendini kandırmanın yararı yoktu. İşinden dolayı insanlardan da soğuyordu. Son zamanlarda, yaptığı, deliler gibi peşinde koştuğu her şeye karşı içinde kıyıcı bir kuşku büyümekteydi. Huzursuzluğunun yarattığı suçluluk duygusu ikide bir üstüne çullanıyordu üstelik. Aylardır bilincini susturmaya, yok saymaya çalışıyordu ama içinde taşımaya zorlandığı Tanrı vergisi *doğruluk*, durmadan, ısrarla geri çağırıyordu vicdanını.

Ellerini yıkarken aynaya baktı. Bir an kendini yanlışlıkla bir yabancının kalıbına kapatılmış hissetti. Hey sen şişko, dedi, oradaki adama. Şimdi üçkâğıtçı bir para tellalı, aşağılık bir tefeciyle buluşmaya gideceğine gönlünün istediğini ya da daha iyisi insanlık yararma bambaşka şeyler yapabilirsin!

Şişko? Hayır, görüntüye dayanarak onu anlatan bir sözcük bulmak olanaksızdı. Kendini olduğu gibi göremezdi. Oımadığı şeyi, yokluğunu ya da kusurunu görüyordu yalnızca, başkalarının gözüyle ve bu da eksiklik duygusu yaratıyordu. İyice karışmıştı kafası. Bu sabah, az önce, ne zamandır kendisi sandığı bir yabancıyla ansızm korkuyla göz göze gelmişti de ondan mı I yoksa?

Sahi, neler oluyordu?

Çok değil, yakın zamana kadar yıldızının parlaklığına şükretmiyor muydu? Baş döndürücü bir hızla yükselmiş, genç yaşta kimi insanların ömür boyu didinip de elde edemedikleri birçok şeye sahip olmuştu. Gösterişli, dolu dolu bir hayat, iyi bir iş, saygınlık, para...

Düşünmekten övünç duymuyordu ama yeteneğinden emin insanların üstten bakışıyla bakıyordu bir türlü tutunamamış yaşıtlarına. Beceriksizlikle, tembellikle suçluyordu onları içten içe.

Kuşağından, onunla aynı niteliklere sahip, hatta daha yetenekli pek çok insan, işsiz kalmalara, hayatlanndaki güçlüklere, düzensizlik, belirsizlik ve güvence yokluğuna çaresizce alışmaya çalışarak yaşıyordu da şanssızlıklarına yoruyordu. Eh, insanların farklı eğitim düzeyleri, yetenekleri vardı ve para kazanma güçleri de buna uygun farklılıklar gösteriyordu. Yapabilenden daha fazlası isteniyor ve bedeli ödeniyordu. Bu yüzden başkaları önlerinde gitgide koyulaşarak geleceği görünmez hale getiren karanlığa umutsuzca, kaygıyla bakarken kendi yolu hep aydınlık ve neşeli olmuştu.

Oysa bacak kadar çocuklar bile -Sanbenek- farkındaydı gerçeklerin artık. Yakında bir yerlerde kıstınp yüzüne tükürebilirlerdi. Ne anlama geliyordu bu sarı benek? Borsacılar hakkında neler yazmıştı kerata! Sanbenek? Tabii ya, görebilmekle ilgiliydi bu isim. San nokta, vay!

Bir ürperti geçti bedeninden. "Neyim var?" diye düşündü. Ayağını öfkeyle yere vurduğu an gözünün bağı mı açılmıştı? Belki de. Elden kaçırdığı ama eksikliğini duymadığı, belki de duymadığına inanmayı yeğlediği birçok şeyi açlığa benzer bir sancı ve yoksunlukla şiddetle özledi. Hayatı bir yanılgı, hatta yadsımadan ibaretti. Apansız derin bir boşluğa yuvarlanmış gibi şaşkın, lavabonun deliğine dikti gözünü.

İşi bırakmalıydı. Önce çekip bir yerlere gider, kendimi toplamaya çalışırım, diye düşündü. Yapabilirdi! Özgürdü. Hayır değildi. Gizli kölelik durumuna benzer bir özgürlüktü onunki. Dünyayı kükreyerek korkutmaya uğraşanların hizmetinde, yaşayan bir Ölüydü!

Hayatının uzun zamandır iyi, güzel, başarılı, hatta göz kamaştırıcı bir yönde ilerlediğine inanmıyordu aslında. Yıllardır dünya kentleri arasında mekik dokuyor, küresel üne sahip borsacı ve bankerlerle uluslararası para merkezlerinde buluşuyor, dünya finans çevreleriyle küresel çapta alışveriş ve pazarlarda bulunuyordu ama sürekli rahatsızdı. Wall Street simsarlarıyla özel kulüplerde eğlenmek, dünyanın en ünlü restoranlarında ağırlanarak durmadan tıkınmak birçok insanın gm, ta ettiği şeylerdi ama bir süre sonra insana kendini makine gi. bi hissettiriyordu. Boştu, çok boş!

Çevrilen dolapların sus payı olarak kendisine sunulan ikinci sınıf playboy güzelleriyle ultra lüks otellerde sevişmekten bile beziyordun zamanla. Sürekli yükselmeye ay ark bir iş ortamında batağa saplanma ya da uçuruma yuvarlanma korkularıyla gizli öfkeler ve kaygılar biriktirirken, kafana konmuş tacın dikenli telden yapılmış olduğunu arılıyordun. Daha güzel, anlamlı bir şeyler olması gerektiğine dair beklentin gitgide ağırlaştırıyordu seni.

İnsan mutsuzluğunu sonsuza kadar gizleyemiyordu kendinden. Geriye baktığmda borsa tahtaları çirkin, bütün o sarsıntılar, gerilimler dayanılmaz görünüyordu gözüne. Apansız gelmiş ya da uzun beklenmiş ekonomik krizler, hain para oyunlarının ardındaki kendini beğenmiş adamlar da.

Vazgeçecekti. Korkacak bir şey yoktu. Çaresizlik içinde kıvrandığı halde geri dönemeyen alçak, ruhunu satmış bir adam olamazdı.

Kemerini düzeltirken ellerinin titrediğini fark etti. Belki de bir süredir onu gerçek benine dönüştürecek küçücük bir kıvılcım bekliyordu. Dönüşüm sözcüğünü ne anlam ne de gerekliliği bakımından ayrıştırmış, üzerinde yeterince düşünmüş değildi kuşkusuz, yalnızca bir yorumdu bu.

Doğrusu, işin başında kendim çirkeften akıllıca sıyırma uyanıklığını, daha doğrusu gücünü gösterememiş olsa da şimdi yapabilecek durumdaydı. Boynuna dolanmış çemberden bir hamlede kurtulması mümkün değildi elbet. Planlı olmalıydı. Bir hesap adamı gibi davranmalı, acele etmeden, dikkatle geri çekmeliydi kendini, yangından mal kaçırır gibi değil.

Demek böyle olacaktı. Nicedir -kör parmağım gözüne- bütün yolların hileli olduğu inancına rağmen kendi kendini ayak' ta tutmaya gayret göstererek kazandığı başarıların böyle olma' dik bir anda sonuna gelecekti.

İki... dört... bir... son çağrı...

Yok, ondaki değişim çok daha önce başlamıştı. Az önce ayağını yere vurup o garip sözleri haykırdıktan hemen sonra donakalmış gibi durup kendine kim olduğunu sorduğu an, yalnızca çok güçlü bir farkına varma ânı ve sondu.

Bir dönemin sonu.

Hoparlörlerin metalik sesi kulaklarında uğulduyordu. Two... four... one... last call...

Bu sondu. Ondan sonra acelesi olmayacaktı. Uzun zamandır hissetmediği bir banşıklık vardı içinde. Üzerine sinmiş kötü kokuyu hâlâ duyuyordu ama yalanda geçecekti. Çok yakında.

8

Melike, artan hoşnutsuzluğunu konuklara yansıtmamak için gayret göstererek salonun girişine doğru yürüdü. Sergiye yoldan geçerken görüp öylesine giren, meraklarını ciddi, terbiyeli maskelerin ardında saklayan genç kızlar, fazla makyajlı, abartılı giyimli kadınlar, üstü başı dökülen orta yaşlı birkaç çift, galericinin listesindeki bedava içki müdavimleri, koleksiyoncu bir ihtiyarla, açıkgöz takı kopyacıları vardı içerde. Sıradan bir açüış olacaktı anlaşılan.

Eserler beyazın hâkim olduğu küçük salona dağıtılmış cam kapaklı modüllerin içinde sergileniyordu. Çoğunlukla mitolojik figürlerin, özdönüşüme uğramış bitkisel biçimlerin ve soyut balık-böcek formlarının hâkim olduğu irili ufaklı altın, gümüş takılar, değerli taşlarla bezenmiş yaka iğnesi, kolye, bilezik gibi süs eşyası parlak ışıklar altında göz alıcıydılar..

Gönderilen çiçeklerin arasındaki lilyumların kokusu kuşatıcı bir tatlılıkla ortalığa yayılmıştı. Salonun bir köşesinde üç kişilik bir keman topluluğu oda müziği çalıyordu. İçki ve yanında sunulan yiyecekler boldu, çünkü kokteyl masraflarını Melike üstlenmişti. Amacı, para kazanmaktan çok iddiasını, farklılığını göstermek ve hissetmekti.

Uzun uzadıya denedikten sonra, dökümlü uzun bir siyah etek ve safran rengi ipekten yakası yandan düğmeli, dar, kimono tipi bir bluz giymeye karar vermişti. Saçlarını topladığı için kuğu boynu bütün güzelliğiyle ortadaydı.

Bir süre tanıdıklarım dolaşarak hal hatır sordu. İş olsun diye sorulmuş sorulan yanıtladı. Saat yedi buçuğa doğru da serginin hayal ettiği gibi olacağından büsbütün umut kesti. Sönüktü, çok sönük!

Hadi ama, beni sevindirecek, içimi ısıtacak biri gelsin artık, diye düşündü.

Dayısı uğrayacaktı, söz vermişti. Yalnız gelmeyecekti herhalde, belki Hayali de incelik gösterip gelirdi. Dayısının malını mülkünü kime yedireceği ya da kaptıracağı kendi sorunuydu ve düşündükçe daha az ilgisini çeker olmuştu Melike'nin. Hayali'yi sorgulayacak en son insandı aslında.

Aysevim'i hatırladı. Dayının öteki vârisi de oydu. Duysa çıldırırdı ve ancak o üstesinden gelirdi o adamm. Hayır, şu aşamada o cadıyı devreye sokmak hiç mi hiç doğru olmazdı.

Dayısıyla konuştuktan sonraki günlerde Hayali'yi çok fazla düşünmüş, duygularını daha tarafsız bir biçimde açımlamaya çalışmıştı. Gerçek şuydu ki, onunla aynı odada baş başa kalmakta ve rahatça diyalog kurmada her zaman güçlük çekmişti. Aşırı geriliyordu ve bunun nedenini bilmiyordu.

Daha da garip olan onun eşcinselliğinin kendisini çok fazla etkiliyor olmasıydı. Bunu itiraf edebilmişti sonunda kendine. Çapraşık bir duyguydu bu, sanki hem o farklılığı tanımak hem de onu ortadan kaldırmak için Hayali'nin gizeminin içine dalmak istiyordu. Belki de asıl istediği kendi imgesini onun gözlerinde görebilmek ve cinsel benzerliğin yok edilmesine yönelik inatçı bir eylemde bulunmaktı. Böylece onun zırhım delebilirdi.

Hayali'nin küstah gözlerini, rahatsız edici özgüvenini, alaya cilvelerini hatırladı. İçerledi. Yok bu tuzağa düşmezdi o uyanık. Ayrıca dayısı arada olduğu sürece ona haddini bildirme olanağı yoktu.

Hadi artık, doğru dürüst biri gelsin!

Önüne uzatılan tepsiden bir kadeh beyaz şarap aldı. Parlağında kendi ürünü iri safir taşlı bir yüzük vardı. Beyaz yüzlü tombul yanaklarında gamzeler olan bir kız eğilmiş yüzüğe ıyordu. Gülümsedi, kapıya çevirdi gözlerini.

Geçen hafta, kısa bir telefon mesajıyla, yolladığı safran sarısı lilyumlar için Volkan'a teşekkür etmişti. Adamın çiçeği ak hm çelmek için gönderdiği açıktı ama hoşuna gitmemiş de değildi. Çok güzel bir demetti ve gönderenin kendisine duydü. ğu ilginin cisimleşmiş hali gibiydi. Şoför getirmişti onu dükkâna. Düşünceli gözleri efendisinin baktığı yönü sadık bir biçimde izlemekte olan kusursuz bir yardımcıya benzeyen o yaşlıca kibar adam.

Genç adam, mesajına hemen karşılık vermiş, cumartesi günü dükkâna uğrayabileceğini söylemişti. Gelmişti de. Hoş bir ziyaretti. Dikkatli, nazik, evcil bir adama benziyordu. Biraz kilo vermiş görünüyordu, spor, kaliteli giysiler vardı üstünde, Özendiği belliydi.

Melike ona üst kattaki atölyesini göstermiş, birkaç kez bakışmışlar ve birlikte çay içmişlerdi. Aksilik, müşterisi hiç eksik olmamıştı o gün. Tezgâhtarsa meraklı bir kızdı. Genel, kopuk kopuk konuşmakla yetinmişlerdi. Melike adamın iyi bir arkadaş, iyi bir koca, hatta baba olabileceğini düşünmüş ama tutkulu bir âşık olma ihtimalini silip atmıştı. Sezgi, yalnızca bi sezgiydi bu tabii.

Volkan Kuman, diye tekrarladı içinden. Keşke çıkıp gelseydi bu akşam. Evet, biraz heyecan fena olmazdı bu durgunlukta. Gelirse ona tatlılıkla davranacak, aha gözüyle bir kez daha bakacaktı. Baştan çıkarmaya değip değmediğine ondan sonra karar verecekti. Aslında karşılaştıkları günden beri içinde bir canlılık, tuhaf bir sevinç vardı. Belki de sonunda uygun bir baba adayıyla karşılaşmanın coşkusuydu bu kimbilir... Zeki bir adamdan zekâ dolu, güzel bir çocuk. Neden olmasın...

Dayısının, yaranda Işık'la biraz kasılarak içeriye girdiğini gördü. Öpüştüler, Hayali'nin önemli bir randevusu varmış biriyle. İyi ki! Yarım saat için bile olsa onun dikkati üzerine çekmek için sergileyeceği başrol oyunculuğunu seyretmeye tahammülü yoktu Melike'nin bu akşam. Keşke şu kız da gelm< şeydi. Eteklerinden iplikler sarkan yırtık, kısacık bir kot eteğin altına, siyah-beyaz enine kalın çizgili külotlu çorap giymiş, üstüne de siyah, parlak metal düğmeli, apoletli uzun bir amiral eketi geçirmişti. Rüküşlükle absürdlük arasında kararsız bir kılık. Eh, o kadar kötü değildi aslında. Yeniyetme modasına uygundu.

Belli belirsiz bir kıskançlık duygusuyla Işık'a baktı. Dayısı hu kızı ne diye yanında taşıyordu ki! Sevgilisi değil sekreteri ve yakını olduğunu göstermek için mi yoksa hoşnut edilmeye ihtiyacı olduğundan mı? Ama nasıl? Kız o kadar ciddiydi ki insana tekinsizlik duygusu veriyordu. Yüzü makyajsız, buraya zorunluluktan gelmiş olduğunu belli edecek kadar ifadesiz, taş gibiydi nerdeyse. Beni öldürmeye gelmedi ya, diye geçirdi içinden Melike. Gençti daha, çok genç, insanları uygarlaştıranın ikiyüzlülük olduğunu öğrenmemişti henüz.

"Çok kalmayacağım," dedi Niyazi Bey, kolunu Melike'nin omzuna atarak. "Bilirsin açılışlara gitmem. Nasıl gidiyor?"

"Boş yere heyecanlanmışım, pek hareket yok, " dedi Melike.

"Sergilemen iyidir, gereklidir, ayrıca pek güzelsin bu gece..." Güven vermek, onaylamak istermiş gibi güldü. Birlikte sergiyi dolaştılar.

"Tebrikler, çok beğendim..." demeye gönül indirdi Işık. "Şu bileziği almak isterdim..."

"Satılmazsa ayırırım," dedi Melike.

Niyazi Bey, üç boğumlu yılan gibi dolanmış gümüş, üstü renkli taşlarla bezeli bileziğe gözlüğünü takarak daha dikkatli baktı.

"Gerçekten güzel," dedi, "satma onu, biz aldık, tamam mı canım..."

Bir an sinirlendi Melike ama çabucak geçiştirdi.

"Lütfen dayıcığım, senindir..."

Hem dişi hem erkek reddedilemez bir güzelliği ve korkutucu olmayan bir kösnüyü somutlaştırmış bu kıza, dayısının doğası nedeniyle duyduğu sevginin anlaşılmaz olmadığını düşündü. Korumasına aldığı bu yavrunun çift yanlılığı insanlık tarihinin ve mitlerin ideal figürüydü. Kadınsı duyarlılık, incelik, gizlenmiş arzuyla erkeksi estetik, soyluluk ve cesaretin bütünleşmesini simgeleyen özellikler tanrısaldı. Boş yere küçümsememek gerekiyordu bu kıçı bokluyu!

Melike, dayısının kızın yaşı ve inceliğiyle tezat oluşturan ağır duruşunu, sahip çıkıcı baba tavrını ve ötekinin böyle biri üzerindeki cinsel gücünü hayal etmeye çalıştı. Hayali'yi kath aralanna çabucak, bir an sarsılır gibi oldu. Sandığından daha derin kökleri olan bir ilişkiydi bu.

"Yaptıklarını böyle topluca görmek heyecan verici Eda. Övgü anlamında söylüyorum, tam bir amatörsün! Bunlar cesur tasarımlar! Çok zevklisin ve bu senin hissetme yeteneğini güçlendiriyor."

"Sağ ol dayıağım..." "Şimdi izninle, biz kaçıyoruz." "Bir şey içmeyecek misiniz?" "Hayır canım. Dışarıda olacağız, gecemiz uzun..." Melike dayısını geçirirken kapının önünde duran koyu mavi lüks bir arabanın içinde Volkan'ın şoförünü görür gibi oldu. Nedense yüreği hopladı. Volkan'ın arabadan inişine baktı. Hoş biriydi, çok hoş! Büyük bir rahatlama duydu. Taptaze bir heyecan dalgasıyla uzanıp dayısının yanağına bir öpücük kondurdu. Neşelenmişti, korumalara, "İyi kollayın onu," diye seslendi cilveyle. Sonra yolu açmak için çekilerek elini Volkan'a uzattı.

"Geldiğine sevindim. Gelemeyeceğini düşünüyordum..." "Neredeyse öyle olacaktı Eda." Büyülenmiş gibi baktı bir an ona Volkan. Birbirlerine gülümsediler. Melike'nin burnuna hafif, epey uzak kokusu geldi adamın. Tanıdık bir özlem uyandı içinde. Evet, her şey daha önce olduğu gibiydi. Aynı koku, insana acıklı bir yalnızlık duygusu veren aynı iyimser, ela gözler. Karşılaşmalar, heyecanlar. Süresiz bir tekrarlanma zinciri içinde geri dönen anlar. O mantıksız, ateşli sevinçler. Saat dokuza geliyordu, içerde pek az kişi kalmıştı. Ortadaki modüle doğru yürüdüler. İkisinde de hafif bir tutukluk vardı.

Nereden başlayacaklarını bilemiyormuş gibi bir heyecan. Yanlış bir şey söylemekten korkuyorlarmış ya da sözlerine mantıklı bir dayanak arıyorlarmış gibi bir süre sessizce camın altındaki parçalara baktılar. Melike, tümüyle rastlantısal görünen bir durumun önceden bilicisi gibi hissediyordu kendini ve durumu yönetmek zorunda olduğunu düşünüyordu nedense.

"Sesini duymak, yanında olmak çok güzel," dedi Volkan, başını kaldırarak. "Seni sıkmıyorum değil mi?"

"Hayır, neden böyle düşündün ki!" dedi Melike, yapmacık bir hayretle.

"Bilmiyorum. Bir süredir hiçbir şeyden emin değilim..."

Bir bardak daha içki aldı. Volkan. Camekâna yansıyan yüzünü gördü silinmiş gibi. Melike'nin parmağındaki yüzüğe takıldı bakışı bilinçsizce. Onun sözünün sonunu bekler gibi kendisine baktığını fark etti.

"Zor bir gündü," dedi. "Fazla çalkantüı. Sana gelebilmek için sabaha kadar sürecek gibi görünen bir toplantıdan kaçmak zorunda kaldım."

Melike, *sana* sözcüğüne takıldı bir an, merakla baktı Volkan'a ama o kendisine bakmıyordu. Saçlarının dibi ıslanmışü, sarsılmış görünüyordu. Koyu kahve balıksırtı takım elbise içine uçuk san bir gömlek giymişti, yüzü solgundu. Birden ona karşı derin bir şefkat uyandı içinde, genç adamı ne olduğunu bilmediği dertlerinden korumak için güçlü bir arzu duydu.

"Kilo mu verdin, süzülmüşsün biraz...." dedi.

"Benim tuhaf bir hayatım var," diye yanıtladı Volkan. Durdu. "Yüklendiğim görev ve rolü taşımakta zorlanmaya başladım. Kendime ait tek boş günüm yok, monotonluk, şizofreni. Başka bir şey yok." Yine durdu. "Ayaküstü anlatılacak gibi değil pek."

"Paylaşmak istersen..."

"Evet. Şu an özellikle bir kız kardeşe ihtiyacım var sanırım."

"Anlıyorum," dedi Melike, gülümsedi. Anlaşılır gibi değildi aslında. Kız kardeş?

"Bu akşam benimle yemek yer misin? Uygun musun?" diye sordu Volkan birdenbire, Melike'nin gözlerine bakarak. Rica eder gibi söylenmiş sözlerdi bunlar.

"Hı tu.." dedi Melike, çaresiz bir durum karşısındaymış gibi başını sallayarak ve ekledi." Buradan çıkmamız yarım saat daha sürebilir. Dokuz buçuk olur mu?"

"Tamam, teşekkür ederim... telefon edip yer ayırtayım."

Sessizce sergiyi gezdiler. Volkan yatışmış, rahatlamıştа. Melike'nin fantezi ve ustalığını övdü. Bu güzel işlerin kopyalanma, hatta sanayi malı haline gelme tehlikesi var mıydı?

"Elbette var," dedi Melike. "Bu salonda gördüğün bazı insanlar bunun için buradalar. Yarm öbür gün fotoğraf çekmeye gelenler de olacak ama düşünürsen müzelerde korunan eserler bile bu tür tehlikelerden uzak kalamıyor. Yine de herkesin taklitlerini edinebileceği mallar gerçek eserlerin değerini düşüremiyor."

"Haklısın, en değerli şey kendisi olandır," dedi Volkan.

Dokuz buçuğa doğru çıktılar.

"Yürüyelim mi, gideceğimiz yer uzak değil," dedi Volkan.

Bebek sahilinden restorana, beş dakikalık yolu yürüdüler. Volkan, yol üstündeki evini, oturduğu çatı katını gösterdi Melike'ye. Denizin nemiyle yoğunlaşmış gecenin ve rengârenk neonlu tabelaların ışıkları içinden geçtiler. Restoran kapılarındaki adamlar onları içeriye davet ediyordu. Hava tertemiz, sakinleştiriciydi.

Volkan dönüp baktı. Genç kadının rujsuz dudakları, gözlerinin güzelliğini vurgulayan makyajı, zarafeti çok hoştu. Varlığındaki ağırbaşlı uysallık insanın içinde arzu değil, daha çok dostluk ve cinsiyetsiz bir yârenlik duygusu uyandırıyordu.

"Her şeyden bıkmış bir haldeyim," dedi. "İşimden dolayı insanlardan bile nefret eder oldum."

"Üzücü. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Afrika'ya safariye gitmeyi ve kendimi toplamayı."

Melike bir kahkaha attı.

"Benimle gelir misin?"

Melike'nin gözünün önünde belgesellerde gördüğü Afrika görüntüleri canlandı. Güçlerini gururla sergileyen aslanları hatırladı. Avlanan büyük kedileri, çakalları, uçsuz bucaksız savanları...

"Çok ciddiyim, gelir misin?"

"Düşünüyorum, izin ver de düşüneyim. Bu şimdiye kadar çok az tanıdığım bir erkekten aldığım en ilginç ve cesur teklif!" Yine güldü. Ciddiyet mi? Yok canım sevimli bir gevezelik, diye düşündü. Eh, o da şakaya vurabilirdi öyleyse.

"Neden olmasın, gidelim, evet geliyorum... ne zaman?" Kafa tutar gibi baktı Volkan'a. Saçlarının karmaşık perçemlerinden bir-ikisi kurtulmuş, yüzüne dökülmüştü. Gözleri su damlalanyla doluymuş gibi ışıl ışıl ama inatçıydı.

"Güzel... her şeyi ayarlayacağım, haber veririm," dedi Volkan. Açık renk göz seviyordu ama daha önce bu kadar güzel siyah gözler görmemiş olduğunu düşündü.

Restoranın caddeye bakan ikinci katında karşılıklı oturduklarında uzun zamandır birbirlerini tanıyormuş duygusu içindeydiler. Loş ışıkların altında birlikte olmaktan, caddenin açık bir pencereden gelen uğultusundan, denizin kokusunu duymaktan hoşnuttular. Melike, *kız kardeş* sözcüğünü hatırladı. Yoksa yanlış zamanda mı karşılaşmıştı bu adamla. Kız kardeş? Önceki karşılaşmalarını hatırladı. Yok canım, çok farklıydı. Bu geceye has, geçici bir moral bozukluğu içinde olmalıydı Vol kan.

Hoş, kardeşlik de fena değildi. Şimdiye kadar ne zaman yanında bir adam olmuşsa hikâyenin sonu mutlaka yatakta bitmişti. Sonrası... boşluk. Oysa böyle bir yakınlık aşkın bütün açması hallerinden uzak tutabilirdi inşam.

"Evet, kardeşim Volkan, seni dinliyorum..." dedi gülerek. Şarap kadehlerini tokuşturdular.

Volkan, son birkaç aydır onu boğan şeylerden, kendini W sürüsünün içinde bir kurt gibi hissettiğinden söz etti. İşini ayrıntılarıyla Eda'yı sıkmak istemiyordu ama ülke, kör, kirlen miş insanlarca karanlık bir yerlere sürüklenmekteydi. Kendi*' bunun bir parçası ya da aleti olmaktan kurtulmak istiyordu İnsanın parayla, gençliğinde hayal ettiği yere gelmekle mutlu olamayacağını anlamıştı. Orta halli, dürüst bir memur ailesinin oğluydu. Annesiyle babası idealist insanlardı. Aslına dönmek zorundaydı, olabildiğince elbette.

"Özür dilerim," dedi Melike, "kabalık etmek istemem ama günümüzde insanlarm işlerinden ayrılmayı düşünebilmeleri bir lüks. Anladığım kadarıyla sen kendini garantiye almışsın. Yıllar yılı çabaladıkları halde bunu yapamayanları düşün. Merdivenin alt basamaklarından yukarıya bir türlü çıkamayan, buna rağmen sevmedikleri bir işi sürdürmek zorunda kalanları."

"Bazen onlardan biri olmayı özlüyorum. O zaman hayata daha yakın olurdum."

"Sanmam, o kadar çaresiz olmak istemezdin. Çok mutsuz olurdun."

"Peki ama her türlü imkânım olduğu halde nasıl oluyor da kendi hayatıma sahip çıkamıyorum?"

"Çıkabilirsin. Günümüzde para en önemli değer. İnsanların çoğu voliyi vurduktan sonra ellerimi yıkarım, diye düşünüyor ama bir türlü çarkm içinden çıkamıyorlar. Bir hırsız da bir banka soyup hayatımı garanti altına alayım, bir daha yapmam, diye düşünüyor ama bir kez yapınca bir daha vazgeçemiyor."

Volkan kalakaldı. Hakarete uğramış gibi baktı ona, ter bastı her yanını.

"Böyle yorumlamana çok üzüldüm," dedi sonra. "Anlaşılmaya ihtiyacım var oysa."

"Sorununu tam olarak anlayamadım sanırım," dedi Melike.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Aslında ben de tam olarak bilmiyorum. Sorularla dolu kafam. Kendimi nasıl açıklayacağımı, öncelikle anlamayı nasıl becereceğimi ve sonra bir başkasına nasıl anlatacağımı bilemiyorum."

"Bir dene, dinliyorum..."

"Yani herkesin mutluluk olarak tanımladığı ara bölgede kalmak istemiyorum. Bir yanda ben varım, öteki yanda işitme ve hissetme duyularımı sağırlaştıran korkunç bir sürüklenme. Bak, ben matematikçiyim, seviyorum matematiği, nettir, durudur ama bir yerlerde yanılgıya düşmüş gibiyim."

"İşten ayrılmayı düşünürken duygusal karar verme, yanlış yapabilirsin," dedi Melike.

"Kaldırıp atabileceğim şeylerden vazgeçmeyi asla yenilgi saymam. Yeniden aramaktan, bulmaktan, yitirmekten, hatta bulamamaktan korkmuyorum. Çünkü her şeye rağmen derin, kirlenmemiş bir ruh taşıdığımı biliyorum."

"Rilke, herkesin içinde bir mektupla doğduğunu, ama o mektubu okumayı ancak kendine karşı dürüst olanlarm becerebileceğini söylüyordu," dedi Melike. Bir sigara yaktı. Dumanı boşluğa doğru üfleyip yeniden dinleme pozuna döndü.

"Ne kadar güzel bir söz. Sanırım ben o mektubu okumayı istiyorum artık!" dedi Volkan, heyecanla. "Bazen kendimi bir roman kahramanı gibi hissediyorum, gerçekte olmayan yalnızca kurgulanmış biri gibi. Çevrem de böyle. Gelip geçici, sığ ilişkilerden usandım artık. Her şeyi yeni baştan öğrenmem gerekiyor ama bana el verecek, yönlendirecek bir şeylere, birilerine ihtiyacım var."

Melike, ona hüzünle, hayır düpedüz acıyla baktı. Bu adam JÇırı doğru kadın olamazdı, çünkü kendisi de köksüz bir bitkiydi. Her esintide dalgalanan sıradan bir bayrak. Bu duruma düşmüş bir adamın tutarlı bir kadından beklediği yapıcı role "İÇ nü hiç uygun değildi. Olası yakınlıkları bu çizgide ilerleyemezdi.

Benzer bir kirlenmişlik içinde olduğunu ona söyleyemezdi ayrıca. Aralarındaki tek fark Melike'nin olan biteni Volkan'a göre biraz daha üstten izliyor olmasıydı. Bir kez daha olanaksızın anlaşılmaz tatlılıktaki acısını duydu içinde.

O sırada balıkları geldi. Garsonun çekilmesini beklediler.

"Sorunlarını abarttığını düşünüyorum kardeşim," dedi Melike. "Bu kadar umutsuz olmana gerek yok.

"İnan ki abartmıyorum."

"Söylediğine göre şimdiye kadar bir tür duygusal sahtekârlık içinde yaşamışsın. Birçok kişi böyle yaşıyor, sandığından çok daha fazla insan. Sahtekârlık denemez aslında, bir tür gizlenme, kaçış, hatta ayakta durma çabası. Bir anlamda ben de öyle yaşıyorum. Hızla yaygınlaşıyor durum üstelik biliyor musun? İşler böyle yürüyor ve sanki normal olan buymuş gibi algılıyoruz. Biraz da bilerek kalabalığa dahil oluyoruz. Bence bu kaçınılmaz bir çöküş, dağılma dönemlerine özgü bir durum. Bana tuhaf gelen şu: Genellikle ayak uyduramayanlar daha çok sorguluyor gidişi. Bir biçimde işin içinde olanlarsa sorun etmiyorlar. Sen nasıl... "

"Ben önemsiyorum, çünkü çember gitgide daralıyor," diye atıldı Volkan. "Ben içerden biri olarak söylüyorum bunu. Gerçekten, bizden önceki kuşağın korkularıyla değil. Somut olgulardan yola çıkıyorum. Sana Eda mı demeliyim Melike mi?"

"İkisi de olur. Hangisi kolayına gelirse. Biliyor musun yaklaşımından ya da anlatma biçiminden etkilendim. On yıl önce sevdiğim biri de benzer kaygılar taşıyordu ama değişen bir şey olmadı. Dağılma ve düzensizlik ortamı yenilenen yalanlarla katmerleşerek sürüp gidiyor."

"Evet, öyle. Şunu anladım," dedi Volkan, "birileri boş sözler ve kavramlarla özgürlük, demokrasi, ideal toplum modeli havariliği yaparken birileri de malı götürüyor. Pek amiyane oldu, şöyle söyleyeyim, birileri uysalca pinekler, hatta bilmeden yardakçılık yaparken, ötekiler uluslararası boyutlarda trajik bir çözülme oyunu sergiliyorlar. Burada insan öğesine yer yok. Bu yeni düzensizlik, çabalarını ısrarla sürdürecek."

"Bu söylemi biliyorum ve ben senin kadar umutsuz değilim. Boş bir oyun bu. Dağılan asıl, dünyaya egemen olduğunu sananlar. Roma İmparatorluğu da dünyayı fethetmiş ama sonra önemsiz bir bayağılığın içinde yok olup girmişti."

"Bunu görebilmeyi isterdim. Tamam bu kadar siyaset yeter. Seni sıktım galiba."

"Hayır, ama ben başka bir şey sormak istiyorum. İlk kez doğru dürüst konuşuyoruz seninle, buna rağmen kendini ve dünyanı bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktan çekinmedin. Neden?"

"Bilmiyorum. Farkında ve açık biri olduğumu sana gösterme arzusu belki de. Yalnız o olamaz tabii. Uzun süredir kimseyle, özellikle de senin gibi çekici bir kadınla böyle şeyler konuşamadım. Belki de bu yüzden gerçeğin dışındaki her şeyden rahatsızlık duyuyorum."

"Gerçeğe aşın güveniyorsun anladığım kadarıyla. Bunu bir düşünmelisin."

"Kolay biri olmadığını anladım, konuşmayı yokuşa sürüyorsun," dedi Volkan.

"Hayır. Ben de senin gibi biriyle, bu kadar içten ama ciddi bir adamla çok uzun zamandır karşılaşmadım. Biraz da şaşırdım doğrusu," dedi Melike. "Kaliteyi özlemişim." Dudağını ısırdı. Elini uzatıp Volkan'm elini çabuk, yumuşak bir dokunuşla bir an sıkıp çekti. Birbirlerine içtenlikle baktılar.

Balıklarım sessizce yediler. Hafiften alaturka müzik çalıyordu.

"Biraz da sen anlat, kendinden söz et bana," dedi Volkan.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi bilmek isterdim."

"Eğer kız kardeşin olabilirsem zamanla öğrenirsin. İnsan kendini anlatırken ya da yorumlarken doğruya yaklaşamaz, Kabul edilebilir bir şey bu, hatta gerekli."

"Kız kardeş? Hayır, bununla yetinebileceğimi sanmıyorum Eda."

Melike gözlerini kaldırıp dosdoğru Volkan'a baktı.

"Peki ne yapacaksm? Sevişen iki kardeş kumru gibi bir tele asılı kalacağımızı mı sanıyorsun?"

"Duygu savaşlan yapabiliriz," dedi Volkan. "Bu dönemi yaşıyoruz şimdi. Duygusuzlar, duygularını kaybetmiş olanlar ya da vurdumduymazların bilmediği bir savaş türü bu. Oysa biz başladık bile ve çok hoşuma gidiyor!"

"Dikkatli ol, şehit olabilirsin!"

"Olabilirim! Seve seve."

Birbirlerinden büyülenmiş gibi uzun uzun bakıştılar. Melike, ne zamandır beklediği, gizliden gizliye hayal ettiği, güçlü bir düşmanla vuruşma arzusunun baş döndürücü heyecanını duyuyordu içinde. Kazanmak ya da kaybetmek önemli değildi bu savaşta, dövüşmenin hazzını özlüyor ve istiyordu yalnızca.

Volkan, Melike' nin gözlerindeki meydan okumanın ruhunu apansız sarmaşma izin veriyormuş gibi gözlerini indirdi. Sonra onun o uzun, zarif boynunu dişlemek, kanını akıtmak için hırslı bir istek duydu. Alev alev yandı bedeni. Nicedir içine hapsettiği tutku zincirlerinden kurtulmuştu.

Çıktıklarında yine Bebek'e kadar, sahil yolu boyunca yürüdüler. Melike'nin arabasını otoparktan aldılar. Karşıya geçecekti.

"Hâlâ düşünme şansın var unutma!" dedi Volkan'a, gaza basmadan önce. "Savaş üstüne savaş seni yorabilir."

"Her erkeğin beklediği şey ta sonunda bir kadın tarafından yenilgiye uğratılmak ve bağışlanmaktır," dedi Volkan.

Ne olursa olsun, sertleştirilmiş cam kadar dayanıldı hissediyordu kendini.

9

Perşembe sabahı işe kaygılı gitti Eylem. İçi üşüyordu. Sıcak bir gündü oysa. Açılmaz pencerelerin dışında pırıl pırıl bir güneş, pürüzsüz bir gökyüzü vardı. Birkaç müşteriyle telefonda isteksizce, bezgin konuştu. Ay sonuydu. Durumu o gün belli olacaktı.

Karşısındaki masada oturan genç adam -adını öğrenememişti henüz- başını kaldırarak Eylem'e baktı, parmağıyla masasında çalan telefonu işaret etti, biraz kaba bir biçimde.

"Evet, duyuyorum, arımda açmam mı gerekiyor?" diye çıkıştı Eylem.

Adam küçümser gözlerle uzunca baktı yüzüne ve başını ağırca iki yana sallayarak sağır mısm gibilerden elini kulağına götürüp çekti.

"Hayır ben sağır değilim ama sen öyle görünüyorsun!" dedi Eylem. Bütün başlar, ürkmüş gözler bulundukları yere dönmüştü. Nihayet biri patlamıştı! Şenlik başlıyordu. Ama hayır. Adam başmı öne eğerek ekrana dikti gözlerini. Eylem susan telefona baktı. Şef bir an kapıda görünüp kayboldu. Lanet olsun! Buna gerek yoktu. Telefonları hemen açmıyor, en az dört-beş kez çalmasını bekliyordu, çünkü cevap yetiştirmekten çalkamıyordu.

Bölmelerle ayrılmış salonda kadınlı erkekli yirmiye yakın genç insan vardı. Hafifçe doğrulup şöyle bir göz gezdirdi. Bu salaklar müşterilerle telefonda bile seslerini yükseltmeden, ^Uyulur duyulmaz konuşuyorlardı ve ofisteki yazıcı uğultusunu duymamak ıçm bir kulaklarını parmaklarıyla kapatıyor, lardı. Yan bölmede kendini beğenmiş, kafası tıraşlı, yüzü talas rengi bir herif oturuyordu. Onun yanında küçücük kafası kırmızı kabarık saçlarla büyütülmüş bir kız vardı. Biraz ötede ise oksijen yetersizliği çekiyormuş gibi görünen kopça gözlü küçücük bir adam. Bazıları on, bazıları beş ya da

üç yıldır bu kafesteydiler herhalde. Gergindiler, ya da kızgın, çünkü ne kadar sıkı çalışırlarsa çalışsınlar bu masaların başında kalmaya mahkûm hissediyorlardı kendilerini. Aralannda hırslı olanlar, boş vermişler, bile bile ya da bilmeden uysallaştırılmışlar olmalıydı. Ortak yanlan ise umutsuz oluşlarıydı.

Nasıl yaşıyorlardı acaba? İçlerinde buradan çıkar çıkmaz evine koşanlar, öfkelerini spermleri ölmeden önce olmuş çocuklarından alanlar, içmeye ya da bîr biçimde dağıtmaya gidenler vardı kuşkusuz. Psikopatlar, cinayet planları yapanlar, her türlü sapkınlığa kapılmışlar da. Çok yazık, diye düşündü Eylem. Başka işler yapabilirler pekâlâ. Örneğin pazarda limon ya da simit satabilir, metroda mızıka çalabilir, barmenliğe kapak atabilir, karaborsa maç bileti pazarlayabilirler!

Neler düşünüyorlardı? Tatilleri mi? Yağlanıp güneşte uyuklayacaklan deniz kıyılarını mı? Arabanın ya da kredi kartının taksitini mi? Mutlu muydular? Mutluluk kavranılan neydi? Kendi doğrularım sözcüklerle ifade etme gereğini duymuyorlar mıydı? Öyleyse neden yalnızca beden diliyle yetiniyor lardı? Kurallara bu kadar titiz bir biçimde uymalarına gerek yoktu aslında. Düzeni kolayca ve topluca bozabilirlerdi isteseler. O kadar korkacak bir şey yoktu bunda. Sonuçta böylesine baskı kötü muamele sınıfına giriyordu ve bu insanlar isyan edeceklerine yıktıkça yılıyorlardı. Zavallılar. Yalnız onlar değil tabii. Düşünce ve duygularım konuşarak ifade etrne şansı olmayan milyonlarca insan vardı dünyada.

Akşama doğru bölüm şefi tarafından çağnidı. Dora Waller' sevimsiz, uzun yüzlü, kötücül incecik dudaklı, ellilik sert bir kadındı. Yer gösterdi Eylem'e. Yüzünden gizli bir gülüş gelip geçti, sonra sahte bir üzüntü ifadesinde karar kıldı. Önündeki dosyayı inceliyormuş gibi kısa bir süre oyalandıktan sonra basını kaldırıp Eylem'e baktı. Duru mavi gözleri tek masum yapıymış gibiydi. Hayatta kalmak, yönetmek ve iş bitirmek için kendini bile bile katılaştırmıştı belki de. Eylem ölçülü bir sakınganlıkla gülümsedi.

"Üzgünüm, ne yazık ki sizinle çalışamayacağız Mutena Hanım..."

Uzun bir sessizlik oldu. Kadının söylediği şey, acımasız ama kesindi.

"Neden?" diye sordu Eylem, boşuna bir ricada bulunur gibi.

"Deneyiminiz yetersiz. Belgelerde birçok hata yapmış olduğunuzu gözlemledik."

"Çok özen gösteriyordum..."

"İşiniz daha fazla dikkat ve esneklik gerektiriyor. En önemlisi arkadaşlarınız ekip çalışmasına uygun olmadığınızı saptadılar. Personele gidip birikmiş ücretinizi alabilirsiniz. Yarından başlayarak ilişiğiniz kesilmiş bulunuyor." Elindeki kalemi masanın üstüne bıraktı.

"Esneklik mi?" dedi Eylem, hafifçe küçümser bir tonda.

"Çok üzgünüm. Tartışmak sonucu değiştirmeyecek."

Yalın bir ifade. Apaçık, itiraz edilemez bir karar. Söylenecek başka bir şey yoktu. Eylem kaybedenin onurlu suskunluğuyla yerinden kalktı. Sonra yalnızca kendi sesinin dinginliğini duyabilmek ister gibi yarım yamalak bir şey söyledi.

"Evet... Hoşça kalın Bayan Waller."

"İyi şanslar."

İyi şanslar... ne büyük lütuf!

Koridorda yürürken neredeyse bütün bedenine bir acı yayıldı. Durup dışarıdaki her şeyin yanmış yıkılmış olduğu duygusuyla açılmaz pencereden aşağı baktı. Hayır. Her şey yerinde, aldırışsız ve acımasız, olduğu gibi duruyordu. Boğaz, köprüsünden gelip geçen arabalar. Yeşillikler arasında şirin yalılar ve evler. Sahil yolu, vapurlar, bir tanker...

Ağlamak istiyordu. Geleceği bir kez daha kesintiye uğramıştı. Ekip çalışmasına uygun olmamak? İyi ama iş arkadaşlarını tanıyacak, işbirliği sağlayacak bir ortam sunulmamıştı ki ona. İşlerin nasıl yürüdüğünü, ne tür iletişim olanaklarının var olduğunu anlamak için zaman vermemişlerdi ki kendisine henüz... İş hayatında tanıdığı birçok kişi içinde en planlı, en çalışkan insanlardan biri olduğuna inanıyordu. Gerçekçi ve soğukkanlıydı. Belki de yaratıcılıktan yoksundu, onu okuyup yazmaya ayırmıştı. En büyük kusuru ise hiç kuşkusuz ilkeleri, belli bir kişiliği olması ve kibir gibi görünen birikimiydi. İnsanlar bunun kokusunu alıyorlar, acımasız bir kıskançlığa kapılıyorlardı. Yarı aptal, uysal bir yalaka gibi görünmeyi başaramıyordu bir türlü.

Parasını alıp işyerinden çıktıktan sonra sahilde bir parka gitti. Bir banka oturup uzun uzun denize baktı. Yeniden iş bulup çalışmaya başladığında farklı bir yol izlemeliydi. Ağırına gitse bile kendisinden gizlenenlere göz yumacak, söylenen her şeye inanıp sürüden biri gibi davranacak,

geceleri evinde her şeyin farkında olarak ama gündüzleri tam bir aptal gibi yaşayacaktı. Neşeli, becerikli, aldırmaz biri.

Martılar denizin üstünde daireler çizerek dolaşıyorlar, gökyüzünde görünmeyen bir uçağın bıraktığı uzun beyaz iz maviliği bıçak gibi kesiyordu. Eylem arkasında kentin uğultulu yaşamının dev bir nabız gibi atarak aktığını duydu. Yaşam sürüyordu ama sanki ileriye, geleceğe doğru değil de bulunduğu yerde yığılıp birikerek. *Var olduğu düşünülmeyen hiçbir şey var olamaz*, kuramını anımsadı birden.

Bir hafta boyunca evden çıkmadı, zamanının neredeyse tümünü bilgisayarının başında geçirdi, işyerlerine eleman sağlayan siteleri taradı, hepsine CV bıraktı. İnsan kaynaklarını ve iş ilanlarım yeniden elden geçirip başvurular yaptı. Ona uygun doğru dürüst iş yoktu pek. Ekonomik krizin etkileri hâlâ sürüyordu. Binlerce insan işsizdi ve ücretler çok düşüktü. Elindeki parayı idareli kullanırsa ancak iki-üç hafta dayanabilirdi. Biraz da kredi kartına yüklenecekti, ama zaten borcu kabarıktı.

Bir ilan ilgisini çekmişti; yeniden okuyup verilen telefon numarasını not etti.

Üniversite mezunu bayan eleman aranıyor!

18-25 yaş arası, fiziği düzgün, insan ilişkilerinde başarılı, kültürel birikimi olan BAYANLAR..

Bizimle çalışmak isterseniz seans başı 500-750 YTL kazanabilirsiniz.

(İlgilenenlerin aşağıdaki telefonlara başvurmaları rica olunur.)

Tel: 0212 3................

Televizyon reklamlarına doğal yüzler, üçüncü sınıf tekstil firmalarına manken-model arıyorlardı herhalde. İyi ama kültürel birikim niye gereksindi ki bu tür işlere? Moda ya da reklamcılığı, işi biraz olsun tanımlamak amacıyla sanat kültür sınıfına sokuyorlardı anlaşılan. Üniversite diplomasını bir yana koyup böyle işlerle iyi para kazanan bir yığın kız vardı sonuçta. Denemek isterdi Eylem ama hem kendini güzel bulmuyordu, hem de 1,68 cm boyu yetersizdi.

Düşündü, ilanda boy şartı yoktu. Üstelik profesyoneller, makyajla en sıradan yüzleri iyi fotoğraf verecek ölçüde güzelleştirebiliyorlardı. Önemli olan ışığa uygun kemik yapısıydı ki bu açıdan şanslıydı.

Aynanm önünde durup yüzünü bir yabancıya aitmiş gibi tarafsızlıkla gözden geçirdi. Tatlı, dokunaklı bir yüzdü bu. Doğru ışıkta çok daha güzel görünebilirdi. Telefon edip işin ne olduğunu öğrenmeye karar verdi.

Birkaç gün önce 'Sanbenek' rumuzuyla 'gelecek' üzerine yazdığı siteye girdi. Yazısına birkaç yanıt daha gelmişti. Biri kötü bir şiir göndermişti. Bir diğeri yazısını tezinde kullanmak için izin istiyordu. *Safransart* rumuzlu bir başkasıysa ilginç bir mektup göndermişti. Doğrudan iletişim kurmak istiyordu:

Sarıbenek;

Bazı geceler insan karanlık bir sahilde durup uçsuz bucaksız gökyüzüne bakar ve tanıdık yıldızların yerli yerinde durduğunu görerek sevinir. Sonra birden onlardan daha uzakta, daha az parlak ve küçük bir başka yıldızın kendisine göz kırptığını fark eder. Merak duyar; yoksa bu bir göktaşı mı?

Seni böyle merak ettim. Yazdıklarından ve cesaretinden etkilendim. Seni ben çağırmışım duygusuna kapıldım. Ben başka bir hikâyedeyim, ancak bir durumun bambaşka biçimde başka bir durumu da içermesi anlatılması zor bir şey.

Ne zamandır kulağıma seninkine benzer bir ses çalınmadı. Belki de geçici olarak kulaklarımı kaybetmiştim. Bu sularda nihayet ruhu duru biriyle karşılaştım. Yanından geçip gitmek istemiyorum.

Seninle teke tek yazışmak isterdim.

Kadın erkek, bu her kimse başka bir gezegenden sesleniyor gibiydi. Biraz yukardan bakıyordu, kadınca bir üslubu vardı. Rumuzun sarıyla başlaması da bir gönderme olmalıydı. Kendi rumuzunu, gözün netliğim sağlayan hassas nokta anlamında kullanıyordu. Onunki ne anlama geliyordu peki? Safran şansı tatlı bir renkti. Güneşi, zenginliği, toprağın uyanışını ve bereketi temsil ediyor, aydınlık düşüncesiyle buluşuyor, yenilenmeyi, çekiciliği, neşeyi, uyumu, kısacası sıcaklık ve doğurganlığı imliyordu. Büyük olasılıkla bir kadındı öyleyse kendisine yazan. Yalnızlığını ve aynı zamanda yaşama coşkusunu ifade etmek istiyordu.

Hemen yanıtlamaya gerek yoktu, birkaç gün sonra özel olarak yazacaktı ona. Şimdiye kadar gelenler içinde en hoşuna giden yanıt onunkiydi ve tanınmaya değer birine benziyordu. Belli belirsiz bir sevinç duydu. Evet, bu kişiyle yazışmak zevkli olacaktı. Kimdi acaba? Birbirini merak etmek, merakı düş kırıklığına uğrama riski olmadan uzun zaman sürdürmek... tek başına bu bile güzeldi. Bir barış duygusuyla hiç görmediğin birine el uzatmak hoştu. Mutlu bir uyanıklıkla, rüyalar ülkesinin sularının birbirine karıştığı yerde beklemek...

Başka bir hikâyedeyim... başka bir hikâye. Güzel. Bir başka hikâyeye katılmak kendi hikâyesini de değiştirebilirdi belki.

Yatmadan önce yeniden aynaya baktı. Yüzünün yerinde küçük, hüzünlü bir boşluk vardı bu kez. Dünyanın verebileceği zararlardan korunsun diye görüntüsü puslanmıştı sanki. Zarar mı? Kimse ona zarar veremezdi. Hayatta kalmak için bir battaniyeden başka neye ihtiyacı vardı ki! Bağlı olduğu her şeyden vazgeçmek daha iyi olabilirdi hatta. Bıktığı bu ıstıraplı direnmeden kurtulurdu o zaman. Kimseye avuç açıp sinmeden, sarsılmadan ve yaralanmadan yaşayabilirdi.

Etrafına göz gezdirdi. Şu zavallı döküntü eşya, şu uydurma keten perdeler, bir kordonun ucunda tavandan sarkan kör ampul, insana itici gelen çıplak duvarlar... Böyle bir yerde insanın kendisini insan yapan şeyler üzerindeki denetimini yitirmesi çok kolaydı. Öyleyse, kaybetmekten üzüleceği ne vardı? Düşünceyi besleyecek bir şey görmek, acı çekmek ve yaşamın kendisine dokunabilmek o kadar da zor değildi. Ama eğer bir gelecek varsa, bu özveriye değecek bir gelecek olmalıydı.

Bir bardak süt içti. Keşke bir şişe şarabım olsaydı, diye geçirdi içinden. Şarap içmeyi Seyit'le öğrenmişti. Bazen çocukluk korkulan depreşiyor, rüyalarında -hiç korkmadan- şeytanların dolaştığı kor gibi kızarmış yarlardan cehennemin dibine atlıyordu. Sabıka defteri durulmuştu. Günah melekleri çoktandır gözlerini çekmişlerdi üzerinden. Merhamet ve iyilik melekleri de... onu yüce Tann'ya bağlayan kaim ip bütünüyle kopmamıştı ama bilincinin o yöresi yasakçı masallara inanmıyordu artık, araya engeller koyanlara karşı çıkıyordu. Kendisini duyup duymadığını bilmeden ve fazla önemsemeden konuşuyordu Tanrı'sıyla artık. Kendi sesiyle.

Oluşu bir yana bırakmak ve yalnızca olmak. Önemli olan buydu, durduğu yer burasıydı.

Yastığını kabartıp yattı, kendini yorganının yumuşak kucaklayışına bıraktı. Geceler serinliyordu. Yakında evi ısıtması gerekecekti. Tüplü bir soba en kolay çözümdü. Kaça patlardı acaba? İlanı

hatırladı. Bir seansta beş yüz lira... onu ilginç bulmaz, yedi yüz elli vermezlerdi nasıl olsa. Olsun. Beş yüz de çok iyiydi. Önce bunun ne seansı olduğunu öğrenmeliydi tabu.

Ertesi gün ilanda verilen numaraya telefon etti. Görüşme için randevu ve adres aldı. Cuma, saat on beş Yarından sonra. Gideceği yer alt kannda bir giyim mağazası olan Maçka'da bir apartmanın ikinci katıydı.

Telefonu kapatırken sabırsızlıkla karışık bir telaş duydu. O sabah bir dehşet duygusuyla uyanmıştı. Kafasının içi hamur dolu bir ekmek teknesiymiş gibi yumuşak, yapışkandı. Kendini kabul edilebilir duruma getirebilmek için ne giyecekti? Dolaba koştu, askıları kaydırarak uygun bir giysi bulmaya çalıştı. Biçimsiz, ucuz giysiler. Bir yıldır yeni bir şey alamamıştı kendine.

Önce pantolon giymeyi düşündü, sonra eteğin daha hoş olacağına karar verdi. Bacakları güzeldi, kapatacağına açmalıydı. Öte yandan çok özenmiş de görünmemeliydi. Bu işe girebilmek için elinden geleni yapacaktı. Reklam filmlerinde sıradan tipler oynamıyor muydu? Deterjan, çocuk bezi, kadın bağı, yiyecek tanıtımlarmdaki kızların ne üstünlüğü vardı? Siyah bir etek, kemik rengi, kare yakalı dar bir badi ayırdı. Ayakkabılarının topukları aşınmıştı, yaptırması gerekiyordu.

O gece kaşlarını aldı. Ağda ve cilt bakımı yaptı, yüzüne bal-limon maskesi sürdü.

Perşembe sabahı caddedeki kadın berberine gitmek üzere hazırlandı. Saçma bir-iki tutam gölge attırsa mıydı acaba? Yok, doğal haliyle kalmak daha iyiydi.

Sokağı bir solukta geçip caddeye çıktığında Sevdiye'nin, *Bir kapı kapanır, bir kapı açılır,* sözünü anımsadı. Havaya baktı, "Kapalı, bulutlu dünya," diye geçirdi içinden.

Şimdiye kadar onun yaşındaki pek çok kız durmadan ceplerine bir şeyler indirirken o hep kaybetmişti. Caddenin kalabalığında kendisine çarpmadan, ezmeden geçen insanlara ve arabalara teşekkür etti içinden. Attığı her adım eğretiydi. Ağırlıksız, uçurumdan düşmek üzereymiş gibi hissediyordu kendini, sakarlıklar yapabilirdi bugün.

Galalarda, film ve fotoğraf setlerinde iç gıcıklayan varlıkları ve kuşkulu yokluklarıyla hava atan, herkesin ilgisini üzerlerinde toplayan mankenleri, fotomodelleri düşündü. Biraz deneyim kazanması, daha canlı, daha sevimli ve havalı görünmesi gerekecekti kuşkusuz. Yaşadıklarından sonra somurtuk, soğuk, donuk biri olup çıkmışn.

Bir vitrinin önünde durakladı. Şu gülkurusu bluz fena görünmüyordu ama hayır, böyle kenar mahalle dükkânlarından giyinmeyecekti artık. Ama ya... ya beğenmezlerse onu? Hayal kurmak için acele ediyordu. Umutlara kapılmak için erkendi daha, çok erken!

Siyah, topuklu ayakkabılarını onanma bıraktı. Saçları haftalardır bakım görmemişti. Çatallaşmıştı uçları. Kuaföre girip koltuğa kurularak kendine baktı. Aynanın iki yanındaki ışıklar yüzünü biraz solgun, kam çekilmiş gösteriyordu. Kaygıdan, diye düşündü. Kötü bir hafta geçirmişti ne de olsa.

"Saçlarınızın uçları çatallaşmış, biraz keselim mi? " diye sordu kalfa.

"Ne gerekiyorsa yapın. Biraz kısaltalım. Doğal bir saç olsun. Ayrıca manikür de istiyorum."

Eve dönmeden önce, ablasına uğradı, evde yoktu, işten dönmemişti daha.

Akşamı hazırlıklarla geçirdi. Televizyonda bir film izledikten sonra geç vakit bilgisayarda amaçsızca gezindi. Safran sarı 'dan gelen yanıtı yeniden okudu. Onu soğukkanlılıkla, üstü kapah yanıtlayacaktı. Her seferinde yeni bir başlangıç yaparak birkaç kez denedi ve sonra şunları yazdı:

Safransarı,

Benimle teke tek yazışma ve beni tanıma isteğin hoş. İletin pek nazikti, sözlerin içimi serinletti.
152 Yazışma isteğinin iyi bir fikir olduğundan emin misin? Ben kendi adıma kuşkuluyum. Bir yabancıya ihtiyacım var mı bilmem.

Sandığın kadar yürekli değilim. Evren içinde zaman, değişkenlikle akar, kıtalar kayar ve yıldızlar doğup ölürken insanın kendini âciz hissetmemesi çok zor. Umutsuzum, çünkü milyarlarca nesne ve insanın durmadan pazara sürüldüğü bu insafsız dünyada, yok olup gitmek dışında bir şey gelmeyebilir elimden.

Soğuk, yağmurlu bir akşam. Sobam yok, biraz üşüyorum. Böyle akşamlarda daha şanslı, gülümseyerek doğmuş biri olmayı özlüyorum ve son zamanlarda daha önce açıkça göremediğim şeyleri görüyorum.

Hayatımı anlatmaya kalksam hor görülecek sıradan bir talihsizlikler silsilesi olur. Yine de biliyorum ki en sıradan insan bile bir dinleyici bulduğunda, onu kendi sırlarıyla büyüleyebilir. Bu yüzden sana seslendiğim aracı yazı tahtası olarak kullanıyorum ve yazarken hayatın bir serüven değil, aptalca bir parodi olduğunu düşünüyorum.

Hakkımda birtakım varsayımlarda bulunmanı engellemek için sana kendimden söz etmeliyim. Şehirde yabancıyım. Ne işim, ne param, ne adres defterim var. Geçmişimde pişmanlıklar yok ama yine de hatırlamaya çalışmak yorucu.

Kadınsan, ne yazık ki ben de öyleyim. Erkeksen sana eğlenmek ya da sanal sevişmelere kapı açmak üzere yazmadığımı aklında tut. Sevgi ancak geçmişin ve geleceğin görünümü içinde anlam kazanır. İnsanı bütünleştiren güçlü bir eylem olur ve kendi yolumuzu bulmaya yardım eder. Bunun dışında her şey çıplak bir yabancılıktır.

O biraz üstten bakan tavrından vazgeçersen yazışabiliriz.

Eylem

Ertesi gün, erkenden uyandı. Gece karmakarışık, karanlık rüyalar görmüştü ama hiçbirini hatırlayamıyordu. Yine de kör bir korku, nedensiz bir karamsarlık kalmıştı onlardan içinde.

Dişlerini fırçalarken aynaya baktı. Cildi bebek teni gibi pürüzsüz, parlaktı. Derin temizlik ve bakımla beslenmiş, ipek gibi olmuştu.

Dışarıda solgun sonbahar havasma yumuşak gölgeler serpen uysal bir güneş parlıyordu. Böyle güzel bir günde üşümek, evi ısıtmak zorunda olduğunu yeniden hatırlattı Eylem'e. Kaim bir hırka giyerek ayaküstü kahvaltı etti. Saçlarmı beğenmemişti dün. Çok abartılıydı, yeniden taradı. Tırnaklarına sürülmüş koyu bordo ojeyi ten rengiyle değiştirdi. Hâlâ taşralıymışım gibi özeniyorum bazı şeylere, diye düşündü. Bereket çabuk ayılıyordu.

Kendi güzelliğini daha önce pek önemsememişti. Kimseyi sevmediği için gerek duymamıştı belki de. Anlamsız bir gurur ve korkuyla iç dünyasına ve doğasına özgü güzellikleri gizlemişti. İşinde uğradığı başarısızlıklar da bununla ilgili olabilirdi. Uyuşuk çekingenliği, silikliği, kayıtsız tavrı itici gelmişti herhalde çalıştığı insanlara.

Başarısızlığının bedelini ödemek için değişmesi gerekiyordu artık. İçindeki gizli dişiliği ortaya çıkarmak zorundaydı. Şimdiye kadar yalnızca Seyit'e sunduğu dişiliği! Para eden buydu, içinde bulunduğu ortam en çok güzelliğe prim veriyordu. Bir zamanlar kutsal saydığı değerler geçerliliğini yitirmişti. Aldanan umudun, gerçekleşmemiş vaatlerin yasını tutacağına dünyaya uyum sağlamak zorundaydı.

Giyindi, aynanın önünde yüksek topuklarla daha uzun görünen bacaklarını hafifçe açtı, fotoğraf pozu alarak kendine baktı. Kusur bulamadı. Tersine, göz alıcıydı. Öyle çekici görünüyordu ki bedeninin, içindeki yılgınlığa hiç uymadığım düşündü.

Birden gelen kalp çarpmasıyla yoğun bir yorgunluk duydu. Ayakkabılarım ayağından fırlatıp yatağın kıyısına çöktü. Hayır daha fazla aldatamayacaktı kendini. Neye hazırlandığının farkındaydı.

O kadar saf değildi. Olaylar kontrol edemeyeceği bir doğrultuda gelişebilirdi. Mademki olup biten her şey hileli, katıksızlıktan yoksundu, mademki çalılar birbirine dolanmıştı, nelere hazırlandığım kendine itiraf etmeliydi.

Yüzü büyük bir umutsuzlukla çarpıldı. Gitme, gidersen basma neler geleceğini biliyorsun... gitmemelisin. Yok canım, sen ne bunalımlar atlattın, telaşa kapılmaya gerek yok, git hadi, git ve gör!

Mağazayı biraz aradıktan sonra buldu. Beyaz boyalı, beş katlı bir apartmanın altıydı. Mağaza denemezdi aslında. Geriye doğru derinleşen dar bir dükkândı. Vitrini yalındı. Değişik, zevkli, genç işi günlük giysiler sergileniyordu. Yan camda yaldızla Modeskort yazılıydı. İçeri girdi, Jale Hanım'ı sordu. Genç bir bayan tezgâhtar birine telefon ettikten sonra önüne düştü, bir üst kata çıkması gerektiğim söyleyerek Eylem'i dip taraftaki asansör kapısına götürdü.

Eylem kabinin karanlık aynasında kendine baktı. Daha genç görünebilmek için makyaj yapmamıştı, keşke biraz allık sürseydim diye hayıflandı. Asansörden iner inmez ilk bakışta harika bir yer olduğu izlenimi yaratan, bir duvarı ayna kaplı, geniş bir salonda buldu kendini. Derin bir soluk alıp dudaklarına bir gülümseme kondurarak bekledi. Birden takma bir ad düşünmemiş olduğu geldi aklına! Tanrım ne acemilik! Eylem olmaz, hayır! Elvan? Evet, iyi.

Sarışın, uzun boylu, genç bir kadm gülümseyerek pardüsesini aldı. Oturup biraz beklemesini söyledi ve bir kapının ardında kayboldu. Koyu kırmızı kumaşla kaplı arkalıksız, zarif bir Çinkari kanepeden başka oturacak yer yoktu. Yavaşça ilişti onun ucuna. Tatlı, hafif bir klasik müzik çalıyor, tavan spotları yumuşak bir ışık yayıyordu ortalığa. Duvarlarda birkaç empresyonist tıpkıbasım asılıydı. Bir masaya top top, rengârenk ipek ya da brokar parlak kumaşlar atılmıştı ve açık uçları birbi rine ahenkle dolanarak yerlere sarkıyordu. Kanepenin önündeki sehpada kristal bir küllükle kurutulmuş bir çiçek düzenlemesi duruyordu. Japon motifleriyle süslü paravanın yanındaki kolsuz bacaksız bir prova mankeninin üstünde narçiçeği şifondan yarım bir gece elbisesi vardı.

Yerler kaim, bej halıyla döşeliydi. Halının üstünde ayakkabılar ucuz, pek çirkin göründü gözüne. Salonun kalın tüllerle örtülü tek penceresine doğru baktı, enli kartonpiyerin altındaki yapay gözü, kamerayı gördü. Gözlerini tavanda gezdirdi, karşı köşede bir göz daha vardı. Gözetleniyordu!

O sırada sarışın kadın yine göründü ve Eylem'den, kendisini izlemesini istedi. Daire kapısına benzeyen bir iç kapıdan çıkıp kısa, loş bir koridoru geçerek bir başka kapıya vardılar. Kadın, Eylem'e cesaret aşılamak ister gibi genişçe güldü ve kapıyı açtı.

Caddeye bakan geniş pencerelerden ışık alan ferah, aydınlık bir odaydı. Eylem kapıyı yavaşça kapatıp bekledi. Burası da salona benzer bir özenle döşenmişti. Pencerenin yanındaki büyük bir çalışma masasmm başında oturan otuz beş yaşlarında, kumral, iri yeşil gözlü, kalın dudaklı bir kadının doğrularak kalktığını, kendisine doğru geldiğini gördü. Hafifçe kilolu ama uzun boyluydu. Kilosunu gizleyen siyah bir pantolon, tarçın rengi bir ceket giymiş, krem rengi ipek gömleğinin yakasını pırlantalı bir iğneyle süslemişti. Çekiciydi.

"Şöyle oturalım/' dedi, geniş odanın öteki ucundaki beyaz, rahat kanepeyi işaret ederek. Geniş koltuğun üstü toprak rengi yastıklarla doluydu. Tam karşıdaki duvar, boydan boya füme aynayla kaplıydı. Eylem yine gözetleniyormuş duygusuna kapıldı. Kadının ve olası başka birilerinin gözlerini üstünde hissederek o yana doğru yürüdü. El sıkıştılar.

"Ben Jale," dedi kadın, cevap bekler gibi.

"Elvan Özgül..."

Eylem dimdik, kadın yayılarak kanepenin iki ucuna oturdular.

"Çekingen görünüyorsun, rahatla canım," dedi Jale. Eylem kadının bir gözünün mavi ötekinin yeşil olduğunu fark etti. °ir an derinlik duygusunu kaybetmiş gibi başı döndü.

"İlanınızdaki iş için geldim ama ne olduğunu tam olarak anlamadım," dedi. "Bu yüzden biraz tedirgin olabilirim."

"Tedirgin olacak bir şey yok. Biz üst düzey insanlara hizmet veren bir tanıtım ve eskort ajansıyız. Ne okumuştun?"

"Ekonomi. Bir CV gerekiyorsa..."

"Gerek yok. Sözle de özetleyebilirsin hayatım. Neler yaptın şimdiye kadar? "

Eylem bir ciddiyetsizlik, hafif bir bayağılık sezdi kadının genel tavrında ama bozuntuya vermedi.

"Birkaç küçük firmada sonra da büyük bir Amerikan sigorta şirketinde çalıştım. Bir süredir işsizim."

Yürekli bir güvercin pencerenin dış pervazına konmuş, kısa, cılız ötüşleriyle neşe içinde sıçrayıp duruyordu. Eylem önce ona sonra kadının yüzüne baktı. Hafifçe alaya, sorgulayıcı bakışları içini daralttı. Kalbinin kanunda attığını sandı bir an.

"Dokuz beş çalışma hayatı zordur," dedi kadın.

"O yüzden değil, benimle ilgili olmayan sorunlar nedeniyle..." diye açıkladı Eylem. "Krizler, yediğim kazıklar, yeteneklerimin çok altında işler, geleceğe duyduğum umutsuzluk. Başka bir ülkede yaşıyor olsam yükselme şansım olabilirdi ama bir büroda bir bilgisayarın karşısında yıllarca çakılıp kalmaya mahkûm olduğunu bilmek yıldırıcı."

"Ailenle birlikte mi oturuyorsun?"

"Yalnızım. İstanbul'a yeni geldim, daha önce Ankara'daydım."

Jale kalkıp masasındaki zili çaldı. Az sonra işçi kılıklı bir kadm göründü.

"Bize çay getir Mercan." Kadm saygıyla başını eğip çekildi

Bilgisayarda bir şeylere bakıyordu Jale. Sıkıca toplanmış saçlarının çevrelediği beyaz alnı pencereden vuran ışıkta karla kaplı bir tepecik gibi parlıyordu. Eylem onu biraz dışardan izleme fırsatını bulmuştu şimdi. Yetki gösterisi yapıyormuş gi' biydi. Kadının halinde insana bir genelev patroniçesini hatırlatan bir şey vardı. İnkâr edilemez bir cinsellik yüzündeki her çizgiye sinmişti sanki. Başını kaldırıp delici gözleriyle Eylem'e baktı.

"Bizimle çalışan birçok genç kız var," dedi. "Kafalarına Soyduklarını yapan cinsten kızlar. Özgürlüklerini kazanmak adına toplumun tutucu kurallarının dışına çıkmayı göze aldıkları için geçmişlerini arkada bırakıp kendilerine yeni bir hayat kurmayı başardılar."

"Nasıl bir hayat?" diye sordu Eylem, kendini biraz daha cesur hissederek.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç..."

"Şimdi hayatım, çocuk değilsin. Açık konuşalım. Biz burada, kaymak tabakaya, zengin insanlara, sosyeteye hizmet veriyoruz. Bu insanların genç, kültürlü güzel kızlarla arkadaşlık yapma ihtiyaçları oluyor. Birlikte seyahate çıkmak, eğlenmek, ya da toplantılara götürmek istedikleri bir eşlikçi için bize başvuruyorlar. İçlerinde her yaştan ve konumdan insan olabiliyor. İşadamları, sanatçılar, sporcular. Hepsi, tanıdığımız, güvenilir kişiler. Bilmem anlatabildim mi?"

"Yani arkadaşlık ve aracılık hizmetleri."

"Evet, öyle," dedi Jale, vurgulayarak.

"Ben işin fotomodellik, reklam oyunculuğu türünden bir şey olduğunu sanmıştım," dedi Eylem, önerilen işin niteliği nedeniyle aşağılanmış gibi sesi kırılarak.

"Bu konuda herhangi bir deneyimin var mı?" diye sordu kadın, ciddileşerek.

"Hayır ama..."

"Ha, önce bir altyapı oluşturmak gerekiyor... Bunu basite alma. Görüntü dünyasındaki kızların, hatta oğlanların çoğu, arkalarına önemli birini alarak ünlü olmuştur. Önce gece kulüplerinde, barlarda ünlü bir televizyon yapımcısı ya da piyasada güçlü sayılan birileriyle görünüp dikkat çekeceksin ki iş bulabilesin. Sunuşun olmazsa çok zor, kimsenin senden haberi olmaz. Tabii böyle insanlarla birlikte olmak, fizik kadar genel kültür de gerektiriyor. Birikimin nedir canım?"

Kibar fahişelik, diye düşündü Eylem. Şaşmamıştı, çünkü az çok hazırlıklı gelmişti. Üç gündür içini saran biçimi belirsiz kaygı netleşmişti hiç değilse. Kendi dışında gelişmekte olan bir diyaloga hızla çekildiğini hissetti.

"Çok okurum, biraz da şiir yazarım, ciddi bir birikimim olduğunu söylemek abartı olmaz."

"İngilizcen var mı?"

"Evet. Oldukça iyi."

"Başka bir dil?"

"Biraz Arapça..."

"Eh... Karar senin, bizde gönüllülük esastır," diye kesti kadın. "Çok seçiciyiz ve elemanlarımız için en uygun, en düzeyli ilişkileri sağlamaya çalışıyoruz. İnanır mısın, hepsi evlerini, arabalarını aldı, birikimlerini yaptı. Bir kızımız dizi film oyuncusu, biri de aranan bir reklam yıldızı oldu. Evlenen bile var. Müşterilerimiz, ekranda görünenlere daha çok ilgi duyuyor tabii ki. Adam telefon ediyor, şu süt reklamında oynayan güzeli istiyorum, diyor mesela."

"Çalışma koşullarını tam olarak anlayamadım," dedi Eylem.

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Müşterilerimizin adresleri, araba plakaları, belirgin özellikleri ve ruhsal durumları bizde kayıtlıdır. Yeni bir şirketiz ve şimdiden piyasada prestijli bir yer edinmiş durumdayız. Müşteri bizi aradığmda bilgilerini kontrol ederek servis yaparız. İşin sınırları önceden belirlenir. Belli bir tarife ve karşılıklı kurallara uyma sorumluluğu vardır. Tabii ki özel ilişki geliştirmek, görüntü dünyasına girebilmek için zorunlu. Bu senin yeteneğine bağlı."

"İlanda belirtilen ücretler geçerli mi?"

"Duyurduğumuz ücretler bir saat için ve alt sınırdır. Programa/ süreye göre değişir. Yüzde otuz alırız."

Her şey açık, netti.

"Olası olumsuzlukları bilmek isterdim," dedi Eylem, cılız bir sesle.

"Olumsuzluk yok. Patronumuz eski bir gizli polistir. Ben de daha önce güvenlik işindeydim. İlişkilerimiz geniştir. Politikacılardan tanıdıklarımız, avukatlarımız, doktorlarımız var. Güvence tam. Sağlık kontrolleri düzenli yapılır. Her bir seansı kontrol eder, kızları getirir götürürüz. Süresi sana bağlı, birikimini yapan, sözleşmesi bittiğinde tamam deyip bırakabilir."

Çaylar geldi. Jale yeniden gelip kanepeye oturdu. Denemekten ne çıkar, diye düşündü Eylem. Seyit'le yaptığı da bu değil miydi? Kirlenmekten korunmak için pisliği bilmiyor olmak yetmiyordu. Onu başkalarına ait bir alana kapatmak, yakınına sokmamaya çalışmak işe yaramıyordu. Dahası Allah'a güvenip dualara sığınmak da boştu. Bunlarla hayatta kakmıyordun.

"Anladım..." dedi Eylem.

"Şimdi, yandaki sekreterliğe git ve görevli arkadaşları gör. Bir form doldurman gerekiyor."

"Yarına kadar düşünmek istiyorum."

'Tabii. Ama sen yine de bir form doldur. Asıl admı yazacaksın."

Eylem, o an karanlıkta sırtüstü yatırılmış bir bebeğin katıla katıla ağladığını, kollarıyla ayaklarını sallayarak yardım ister gibi çırpındığını görür gibi oldu. Karanlığı delip geçen tek şey, Jale'nin parlayan porselen kaplama dişleriydi.

"Eğer kabul edersen üç haftalık bir eğitim döneminden geçeceksin. Seninle ilgilenecek arkadaşlarımız olacak. Spor salonumuzda form tutacaksm. İmajını değiştirip çok daha çekici ve güzel görünmem sağlayacağız. A'dan z'ye her şeyinle ilgileneceğiz. Nerde oturuyorsun?"

"Kâğıthane'de."

"Daha uygun bir yere taşınmalısın."

"Şu an böyle bir imkânım yok."

"Kısa sürede olacaktır."

"Düşüneceğim, size haber veririm," dedi Eylem.

"Gizlilik esastır, konuştuklarımız aramızda kalacak."

"Elbette..."

"Güzel, çekici bir kızsın, iyi olacaktır."

Eylem çıktı. Koridordan geçerken kattaki iki dairenin birleştirilmiş olduğunu fark etti. Aynı anda, bir ses duyduğunu sandı. Kapılardan birinin ardından geldiğini sandığı bastırılmış bir kahkaha sesi. Yoksa hıçkırık mı? İkisi arası bir şey. İrkildi, bu seste kahkahaya gizlenmiş bir hıçkırığın yansısı vardı.

Salona döndüğünde daha önceki genç kadın tarafından karşılandı. Sade, makyajsız, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, pek neşeli görünen kadın; iki cam masa, dosya dolaplan ve ayrıntılarıyla büyükçe bir sekreter odasına benzeyen bir yere götürdü onu. Duvarlarda siyah beyaz çok güzel sanatsal kadın fotoğrafları asılıydı. İçerde bir kız daha vardı, telefonla konuşuyordu:

'Sarışın. Eee... bir seksen civarında. Yeni. Çorap reklamında oynuyor. Üç saat bin iki yüz efendim. 307 mi? Tamam efendim. Eee... Yarım saat... trafiğe bağlı."

Uzatılan formu doldurdu Eylem.

pışan çıktığında gökyüzünün yine bulutlamış olduğunu gördü. Kulaklarında Jale Hanım'm ballandırılmış açıklamaları uğulduyordu. Ona hayır diyememişti. İstemiş ama diyememişti. Bazen 'hayır' sözcüğü çok güçlü olabiliyordu, bazen de bütünüyle yararsızdı.

İnsanın içinde bilmenin ötesinde bir duyu vardı ki adı sezgiydi. Bilincin ötesindeki daha derin bir yerdeydi sezgi. Yaşamın akışı içinde karşılaşüan durum ve duyguların toplamından, neden-sonuç ilişkilerinden doğuyordu daha çok. Hayır diyememiş olması da bununla ilgiliydi. Eğilimlerini biliyordu. Şimdiye kadar bütün enerjisini durumuna uygun olduğuna inandığı bir iç ve dış denetime harcamış, ayağının bir yerlere takılmasına engel olmaya çalışmıştı ama çözülmüştü işte.

Rumeli Caddesi boyunca, parlak, göz alıcı vitrinlerin önünden ağırca yürüdü. Bütün istediği yürümekti. Bir ayağını ötekinin bir adım önüne koyarak yürüyüp gitmek. Geleceğinin bu yürüyüşle, attığı cesur adımlar ve aldığı yolla biçin1' leneceğini biliyordu.

Dolmuş durağına geldiğini fark etmedi. Belki de etti ama Nişantaşı'na doğru yürümeyi sürdürdü. İnsanın kafasındaki dünyanın gerçek dünyayla uzlaşması mümkün değildi. Öyleyse büyük bir bozulmanın içinde, bozulup çürümenin durmadan yinelenen döngüsü içersinde yok oluşun yeni biçimlerini denemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

10

Volkan, annesinin mutfaktaki tıngırtılarını dinleyerek gazeteleri karıştırıyordu. Dün akşam gelmişti Gülsen Hanım. Haziran başından beri görüşmemişlerdi. Çok özlediğini söyleyince Volkan ısrarla çağırmıştı onu.

"Anne hafif şeyler yiyeceğim, diyetteyim," diye seslendi mutfağa doğru.

"Yalnızca çorba ve salata hazırlıyorum."

Volkan, sabahlan koşu bandında bir buçuk saat koşarak, kuş kadar yiyerek bir haftada üç kilo daha vermiş, moral bulmuştu. Annesi yanmdayken içkiyi zorunlu olarak azaltacağından bu hafta iki kilo daha vermeyi hedefliyordu.

Annesiyle birlikteyken kendini hâlâ küçük bir çocukmuş gibi hissediyordu. Güven verici, sıcak bir duyguydu bu. Onun sesini telefonun öteki ucunda duyduğu anlarla, ilk sözünü söylediği an arasmdaki kısaak zaman; sıkıntılar, küçük büyük olaylar, uzun zaman önce unutulmuş tutkular, yaşanırken ya da daha sonra yazılmış hikâyelerle dolu oluyordu. Görüntü ise annesinin genç, kendisinin çocuk haliydi. Sarışın, şeftali yanaldı, dünyaya umutlarla, neşeyle bakan kocaman gözleriyle sevimli bir çocuk.

Mutlu anılar bulabilmek için çok derinleri deşmek gerekiyordu.

Çocuk yuvası. Tahıl tanelerinden yapılma resimler, plastik figürler. Yemek yememek için direndiği günler, baskı alanda özür dilemeler. İlkokul, mevsim şeridi; ilkbahar-yaz-sonbahar-kış. Kümes hayvanlan tablosu. Geviş getirenler. Yıl boy nezle. Renkli dünya atlası. Legolar.

Ağaçlarla dolu loş bir sokak. Yan yana evler. Dışarıda oynamayı sevmiyor. Sokak çocuklarından korkuyor ama sokaktaki misket deliklerinin tümünü biliyor. Egemenlik alanı odası. Kapanıp düşler kuruyor. Çocuk olmaya yatkın bir çocuk değil belki de. Çikolata kâğıtlarından uçak maketleri, bilmeceler yapıyor. Kişilik sahibi, diyor babası. Büyümüş de küçülmüş.

Büyümek. Giysilerin hızla küçülmesi. Bedenin solgun ağır bir kozaya dönüşmesi. Kendini kendisi olarak algüamak. Bütün güçlüklerin üstesinden gelebilecek bir kovboy, erkek kahraman gibi görmek.

On bir yaşındaydı. Ankara'daydılar. Babası bir bakanın özel kalem müdürüydü. Saraçoğlu Mahallesi'nde bir lojmanda oturuyorlardı. Zor bir dönemdi. Sokak savaşlarında her gün onlarca insan ölüyor, yağ, gaz, benzin bulunamıyor, uzun elektrik kesintileri hayatı felç ediyor, Ankara'nın üstüne çökmüş kara bir duman solukları daraltıyordu. Babası sıkıntılı ve kaygılıydı. Eve gece yanları geliyordu. Ecevit hükümeti son günlerini yaşamaktaydı.

Birbirine bitişik lojman binaları çok eski ve bakımsızdı. Volkan'ın belleğinde evin gri, mozaikli beton merdivenleriyle iç yer döşemeleri, yüksek tavanlar, pencere pervazlarının kalınlaşıp kabarmış ayvapişmişi boyası, genişçe bir hole açılan iki odayla daracık bir mutfak kalmış. Annesinin evin darlığından, kullanışsızlığmdan yakındığı, bir de gece gündüz üşüdükleri... Hem cumhuriyetin ilk yıllarından kalma ısıtma sistemi kireçlenmiş olduğundan hem de yakıt darlığından radyatörler yalnızca kendilerini ısıtıyorlardı.

Volkan, okuldan döner dönmez odasına kapanıyor, uzun I saatler boyunca korku ve cinayet öyküleri yazıyor, sonra da bunları resimliyordu. Seçtiği konular kaygı veriyor olsa da annesi oğlunun yazmaya duyduğu ilgiden hoşnuttu. Duyarlı olduğunun göstergesiydi bu.

O yılın sonunda, resmi kayıtlara göre yüz on, babasının söylediğine göreyse yüzlerce kişi ölmüştü Maraş olaylarında. Babası günlerce eve gelmemiş, olay kâbus gibi hayatlarının içine girmişti. Televizyonlarda, gazetelerde gördüğü korkunç sahneleri, kanı, yangını, cesetleri çizmişti Volkan aylarca.

Sonra yeni yılın ilk günlerinde hükümet düşmüş, 2. MC olarak anılan Demirel hükümetince babası müşavirlik kızağına alınmıştı. Ülke 1980 Eylülü'ne doğru koşar adi.m gidiyordu.

Annesi sofrayı mutfak masasına hazırlamıştı. Geniş, alçak bir sehpanm etrafına minderli alçak kerevetler konulup tavandan sarkan Japon lambaları, iri yapraklı yeşil bitkiler ve duvar süsleriyle ayrılmış bir duvar girintisi, salonun Uzakdoğu stili şık yemek bölümüydü ama Gülsen Hanım rahat oturamıyordu orada.

Tabağma hamarat bir tavırla çorba koymakta olan annesine baktı, dingindi, gülümsüyordu. Hâlâ güzeldi gülüşü ama çok uzaklarda kalmış genç bir kadının gülüşünün izini saklıyor olsa da hafifçe buruklaşmıştı. Başkasıydı artık. Volkan da başkasıydı. Bu kadar uzun sürede kimse baştan sona kendisi kakmıyordu.

Yeni aldığı bu manzaralı güzel ev, annesini huzursuz etmişti. Zaten oğlunun hızlı yükselişinden baştan beri tedirginlik duymuş, her başarısında önce sevinmiş ama hemen ardından korku ve güvensizliklere kapılmış, kaygılı bir şaşkınlıkla sessiz kalmıştı. Bu kez de, böyle bir eve sahip olabilmek uğruna, oğlunun bilmeden yanlışlıklara düşmüş olabileceğini düşünmekteydi. Herhangi bir annede hoşnutluk ve övünç yaratacak başarıların onda korku ve güvensizliğe neden olması kafasın daki epey eskimiş doğruluk, dürüstlük kavramlarıyla ilgiliydi kuşkusuz. Nasıl anlatabilirdi? *"Ama anne ben bir kenar mahallede oturamam ki!"*

Yaz başında ziyaretine geldiğinde oğlunun hayatına, yüklendiği kilolara ve fazla uğraşmadan kazanmış olduğu güzel imkânlara nerdeyse üzüntüyle bakmıştı Gülsen Hanım. Doğru doğudur, batı da batı, o kadar diyen bir kadın değildi ama ona göre bütün bir ülke, siyaseti, insanı, doğası her şeyiy. le hızla ve çok trajik bir biçimde yıkıma sürüklenmekteydi. Besbelli Volkan'ın durumu da yeterince önemsenmeyen bu hedefsiz, ilkesiz ve olumsuz değişimle yakından ilgiliydi.

Kaygılarını gidermek için annesine teminat vermiş, değişmediğini, hâlâ aynı kişi olduğunu anlatmıştı. Para kanıksanıyordu. Şirketin yüzde on iki kâr ortağı olduğunu, hiçbir iş yapmasa bile bunun kendisini ömür boyu refah içinde yaşatacak bir gelire sahip olmak anlamına geldiğini söylediğinde ise kadıncağız gözleri büyüyerek bunun için ne bedel ödemiş olduğunu sormuştu.

Annesi. Koyu mavi gözlerinde acüı bir dünyaya dargınlığın sabırla beklediği narin, inançlı, alçakgönüllü cumhuriyet öğretmeni. Nesli tükenmekte olan bir kuşağın insanı. Ölene dek böyle kalacaktı. Dünyanın değişimiyle, zamanın ruhuyla uyuşamaması, harta bunlara karşı çıkması doğaldı. Özellikle seksenli yıllardan sonra her şey ona hileli, yolsuz, yozlaşmış görünüyordu. Dünyayla arasındaki sınır jilet gibi keskin bir şeye dönüşmüştü nicedir.

Onun kaygılarını ve yalnızlığını paylaşamazdı. Çünkü kendi yalnızlığı vardı arada. Seviyordu onu, inceliğini, dik duruşunu, gülümseyişini. Saçlarını okşayan tedirgin ellerini, hak gözeten sözlerinin saydamlığını. Banka, borsa, ticaret sözcükleri ve kocaman sayılar karşısında kaşlarını kaldırıp ürkmesini.

Hâlâ Ankara'da yaşıyordu. Emekli felsefe öğretmeniydi. Yıllar önce, babasından ayrıldıktan sonra kişiliğini bulmuş, kendini daha iyi tanımış, bir daha da evlenmemişti. Bazı sivil toplum örgütlerinde

çalışıyor, mutlu görünüyordu.

O gün Erenköy'de oturan bir arkadaşını ziyaret edecek, sonra da alışveriş yapacaktı. Şoför, emrinde olacaktı. Yemekten sonra hazırlanıp çıktı.

Volkan biraz daha oyalandıktan sonra Melike'yi aramaya karar verdi. Yemek yedikleri geceden sonra, iki kez daha bir araya gelmişler, birinde bir kafede oturmuşlar, ötekinde AKM'deki bir konsere girmişlerdi ama aralarında aşka benzer bir çekim, birlikte olmayı sabırsızca dayatacak tensel bir geri lim doğmamıştı. Tersine her buluşmada geriye kaymaktaydılar. Bu yüzden seyrelmişti görüşmeleri. Böyle kanlmıştı bu serüvenin mayası belki de ve yapılacak fazla bir şey yoktu.

Melike de böyle yaşıyordu olasılıkla. Kadın fazla dişli, baskıcı bir kişiliğe sahipmiş görünüyordu. Olabilir, diye düşündü Volkan, ne var bunda? Hiç. Mantıklı bir açıklaması yoktu aslında. *"Erkekler dünya hakkında pek çok şey bilirler ama kendileri hakkında kör cahildirler,"* demişti bir ara. Bir de, *"Hepimizin gizli günahları vardır,"* gibisinden bir şeyler. Her buluşma sonrası bir an önce evine gitmek için sabırsızlanıyor, birlikteliği uzatmaktan kaçmıyordu nedense. En önemlisi de anlamaktan çok eleştiriyordu Volkan'ı. Tatsız, rahatsız edici bir şeydi bu.

Yine de hoşlanıyordu bu kadına yakın olmaktan ya da kafasındaki kurguyu sürdürmekten. Âşık olacağı filan yoktu artık oysa. Belki de *kız kardeş* sözcüğünü kullanırken, bilinçaltı en doğru yaklaşımı devreye sokmuştu. Daha genç ve uysal biriyle tazelenmek varken çok bilmiş bir kadınla didişmeye gerek var mıydı?

Öte yandan acele karar vermek, birbirlerini tanımadan, hatta sevişmeden kızı kaldırıp atmak doğru değildi. Doku gevşek de olsa başlangıçta sayılırlardı.

Melike'ye telefon etmeyi geceye erteledi, belki annesi yattıktan sonra bir kadeh bir şey içer, canlanır, ona birkaç güzel söz söyleyecek hale gelirdi.

Dört gündür evdeydi. Tıraş olmuyordu. Kendini bırakmaktan tatlı, melankolik bir haz duyuyor, eski kazaklar, dizleri çıkmış kadife pantolonlarla dolaşmaktan hoşlanıyordu. Harun, izinlisin, kendini toplamadan gelme, demişti. Zorunlu bir izindi bu ama şimdiden yararını görmüştü dinlenmenin.

Uyuklayarak televizyonda bir basketbol maçı izledi, akşamı buldu. Günlerdir kötü, kapalıydı hava. Bugün ilk kez açmış, güneş görünmüştü. Kalkıp denize doğru baktı.

Göğün maviliği havayı pembeleştirerek koyulaşırken gümüş lekeler serpiyordu denize. Boğaz, şehrin desiseler tarihi mirasını, debdebesini ve insana vahşi ve güzel, mahcup ve yüce, unutulup gitmiş, hiç yaşanmamışçasma masal olmuş birçok şeyi hatırlatıyordu alçakgönüllü, çaresiz bir kabulle.

Çocukluk ve gençlik hayallerinin yumuşacık sisinin havada titreştiğini duydu. Küçük bir çocukken kaptan olmayı, büyük bir gemiyle dünyayı dolaşabilmeyi hayal etmişti. Kısa sürmüş, bir fotoğraf karesine sığdırılmış gibi donuk, boyutsuz bir istek. Bu yüzden olmah, on iki yaşındayken -annesi tutukluyken- tuhaf, kanlı öyküler yazmaya girişmişti. Polis ve subaylardan korkmakla birlikte dedektif olmayı çekici buluyordu o sıralar. Suçsuzları tutuklayıp götürmek yerine gerçek suçluları bulmak için uğraşmak, gizleri ağır ağır, kurnazca çözmek ve sonra yeniden sessizliğe, düzene ve mutluluğa geri dönmek büyüleyici olmalıydı.

Ortaokuldayken matematik, resim ve Türkçe derslerini seviyordu en çok. Okul dışında kafasında sayılar, renkler ve sözcükler dolaşıp dururdu. Annesi doktor olmasını çok istemişti ama o, pilot olmaya karar vermişti. Uzun uzun gökyüzüne bakıyor, kuşları kıskanıyordu. Büyülenerek izliyordu kanatları yorulan kuşların sabırlı bir gururla yalnızlığa doğru kanat çırpmadan süzülüşlerini. Sonra tam aşağı düşerken yeniden yekinip kanatlanmalarım.

Başı ağrıyordu. Dün gece kulüpte soğuk algınlığını azdıracak kadar fazla içmişti. Yeni düşüncelerle yeni bir görüş oluşturacak durumda değildi. Yine de içinde sessizliğe, dinginliğe dair avutucu bir umut vardı.

Değişik düşüncelere daldı. İnsan, zamanın içinde değişken bir geçmişe bağh bir süreklilikti. Geçmiş tohumlarını her yana dağıtıyor, yeşeren otlar sürekli yayılarak büyüyor, orman oluyordu. Sonra bilmeden sen de bir parçası oluyordun o büyük ormanın ve o sürekliliğin. Zamanın kayıtsız elleri her şeyi birbirine bağlıyordu ve bazı anlarda gelecek, geçmişe dönüşebiliyordu.

Korudan bir kerkenezin acıklı çığlığı yükseldi...

Yine çocukluğuna döndü. Bir dönem hayatları çok fazla karışmıştı- Askeri darbeden hemen sonra lojmandan çıkıp Bahçeli'de bir eve taşınmışlar, o günlerde İzmir'de oturan teyzesinin 0ğlu Sergen de onlarla kalmaya gelmişti. Babası bu konukluğa karşı çıkmış, annesiyle aralarında şiddetli tartışmalar yaşanmış, huzurları bozulmuştu. Odasından pek çıkmıyor, kimselere görünmemeye çalışıyordu Sergen. Seviyordu Volkan onu. Birlikte müzik dinliyor, şakalaşıyor, oyunlar oynuyorlardı. Hep özleyip durduğu bir ağabeye sahip olmuş gibi sevinçliydi.

Annesi Sergen ağabeyinden kimseye söz etmemesini tembihlemişti sıkı sıkı.

Öyle yapmıştı. Evde fısıltıyla konuşuluyordu adeta. Evin ötesindeki şiddet ve vahşetten sakınmak, en azından dört duvar arasında varoluşlarını olağan kılmak için sessiz, korkulu bir bekleyişe sığınmışlardı. Anne babası karmaşayı sabır kalkanıyla yenmek için çabalıyorlar, artık tartışmıyor ama birbirlerine duydukları öfkeyi dayanıklı bir dinginliğin içinde biriktiriyorlardı.

Yine de birkaç ay sonra, Sergenle birlikte, 'aranmakta olduğunu bile bile bir kaçağı evinde sakladığı, yardım ve yataklık ettiği' suçlamasıyla, bir gece yansı evden alınıp götürülmüştü annesi.

Volkan buluğ çağının başlarmdaydı o sırada. Duygu dünyası çalkantılı, bedeni sızılıydı. Annesinin bu biçimde cezalandırılması büsbütün içine kapamıştı onu. Özlemin nasıl bir şey olduğunu öğreniyordu. Başka şeyleri de tabii. Cesaretini, kendini beğenmişliğini, gözü pekliğini tanımıştı annesinin. Kimi suçlayacağım bilemiyordu aslında.

Hayal kırıklığından doğan öfkeli bir mutsuzluğun içinde boğulduğu o günleri hiç unutamıyordu. Yıldırıcı, korkulu zamanlardı.

O dönem amcasının evinde kalmış, uzun süre olardan anlamaya çalışarak ve kendini birdenbire yere kapaklanmış his„ sederek yaşamıştı. Ona dikilen her bakıştan, kinayeli gizli sözlerden ve acımayla karışık gülümseyişlerden sızan karanlığa içinde kendini yapayalnız hissederek. Sonra bir gün yengesi, nin konuşmalarını istemeden duymuş, babasının, işyerindeki bir sekreterle aşk yaşadığını öğrenmişti. Yıkılmış ama yine de söylenenlere inanmamıştı. Böyle dönemlerde, masum görünüp de ağızdan çıktığı anda bilinmeyen gerçeği kirleten sözcükler, çoğu kez boşluktan yükselir ve karanlık bir uçuruma düşene kadar tekrarlanıp dururlardı. Zayıf durumdayken insanın kendini bunlardan koruması zordu üstelik.

Annesi bir yıl kadar sonra çıktığında evdeki hava düzelmemişti oysa. Tuhaf bir sıkıntı, yeni bir dilsizlik vardı ortada. Anne babası, dışlandıklarını, bir biçimde toplumdışma sürülmüş olduklarını hisseder gibiydiler. Bütün gözler onları izliyordu sanki, hayatları tıkanmıştı. Altı ay sonra boşandılar. Volkan'a göre boşanmalarının nedeni yaşananlardı. Korku ve yılgmm insanların hayatını kuşattığı o dönemde herkes büyük gerginlik ve hesaplaşmalar içine girmiş, aşklar tükenmiş, evlilikler hiç yoktan çatırdayıp yıkılmıştı.

Annesine neden boşandıklarını sormuş, yalnızca *anlaşılmıyorduk,* yanıtını almıştı. Sonra babası adı anılan sekreterle evlendiğindeyse soğumuştu ondan. Yıllardır İzmir'de yaşıyordu ama çok az görüşüyorlardı.

Babasının eksikliğim pek az duymuştu. Gerçekte aralarındaki baba oğul yakınlığı hep sınırlı olmuştu. Bu yüzden baba figürünün hayatından büyük ölçüde uzaklaşması onu rahatlatmış, özgürleştirmişti. Annesi her şeyiydi, evde huzurluydular. Okuldaysa birçok arkadaşı vardı. Sevilen, zeki, canlı, sıcakkanlı biri olarak ilgi ve beğeni topluyordu. Ruhu gün ışığına doğru hevesle koşan bir çocuk gibiydi ve derinlik, etkileyicilik ve hayal gücünden yoksun olmayışı ilginç ve çekici kılıyordu onu.

Öğrenciliği boyunca, ülkenin önündeki parlak günlere, aydınlık geleceğe, bu geleceği yaratabilecekler arasında kendisinin de bir yeri olacağına, dahası olması gerektiğine inandırmıştı. Duvarın yıkıldığı coşku dolu yıllardı onlar. Mutlu sonlara safça inanılan gençlik yıllan. İnsanın evrensel amaçlar ve değerler için yaşamayı, sınırların kalktığı bir dünyayı güzelleştirmeyi kolayca hayal edebildiği zamanlar.

Bir zaman hayata bu çocuksu heyecanla bakmıştı.

Daha öteye gidemeyeceğini anlayana kadar. Zamanın ona ait, biçimleyebileceği bir öğe değil, tersine kendisinin zamanm küçücük, işlevi sınırlı bir parçası olduğunu kavrayana kadar. Her nasılsa hayat girdapları ve anaforlarıyla yüzeyin altında kendiliğinden akıp gidiyordu. Kapalı değil, görünür, açık biçimde ve basitçe.

Telefon çaldı, annesi arıyordu. Arkadaşı bırakmıyordu, gece onda kalacaktı. Telefonu kapattı. Rahatladı birden. Annesi, tamam, güzel de pek rahat hissedemiyordu kendini o varken.

Yine Melike'yi düşündü. Birden onun daha önce evlenip evlenmediği sorusu geldi aklma. Kimbilir! Kendisiyle ilgili tek söz etmiyor, sorularını ustalıkla geçiştiriyordu. Volkan midesindekileri kusar gibi boşaltırken o seyrediyordu. Besbelli oyuna yenik başlayan kendisiydi. Oyun olacaksa tabii.

Neden olmasın? Yapılacak ne vardı başka? Melike'yi aradı. Onun sesini duymak birden anlaşılmaz bir tedirginlik yarattı içinde.

"Merhaba. Nasılsın?" Yalnız bu ses için bile sevebilirdi onu aslında.

"Daha iyiyim. Seni arayamadım, çünkü annem burada. Onunla ilgilenmek zorunda kaldım. Nerdesin?"

"Sorun değil. Ben de arayabilirdim ama olmadı, gergide, galerideyim."

"Ben de şu an senden birkaç yüz metre ötedeyim."

"Evde misin?"

"Evet. İzinliyim, Bana gelmez misin?"

"Bu akşam işim var." Herhangi bir açıklama eğilimi yoktu sesinde. Sert, sinirli, kesindi.

"Tamam. Ne yapalım, sonra görüşürüz."

Telefonu sinirlenerek kapattı. Bu ne kayıtsızlıktı böyle! Evin içinde amaçsızca dolaştı. Saat altıydı, akşam önünde bomboş, amaçsız uzanıyordu. Gidip onu görebilir, en azından ne işi olduğunu öğrenebilirdi. İçtenlik beklemek neden hakkı olmasmdı ki! Hem sonra yüz yüze geldiklerinde Melike'nin, fikrini değiştirmesi de mümkündü. Hatta belki onu alıp eve getirebilirdi. Galeriye doğru yürümeye karar verdi.

Evi havalandırdı. Yatak çarşaflarını değiştirdi -her ihtimale karşı-, çalışma odasını topladı. Saat yediye doğru, tıraş olmuş, giyinmiş, hazırdı. Aceleyle çıktı. Yürürken düşünceleriyle eylemi arasındaki çelişkiden rahatsızlık duyuyordu ama başarıya ve yönetmeye alışkın biri olarak değerinin bilinmediği, hor görüldüğü duygusu baskındı içinde.

Işıklı yazılar yanmaya başlamıştı. Hafif ama soğuk bir rüzgâr vardı, deniz küçük şıpırtüarla rıhtıma vuruyordu. Yan yana tekneler. Bir bankta sarmaş dolaş oturan bir çiftin şerbet rengi akşama çizilen gölgeleri... Dünya güzeldi, kesinlikle doya doya yaşanası bir yerdi.

Bedeni hafifledi, yerçekimi azalmıştı sanki, hızlandı...

Yine de kapının önüne geldiğinde yaptığım yersiz buldu. Melike'nin çıkıp gitmiş olmasını diledi. Yan camda o gece galeriye girerken görmediği bir sergi afişi asılıydı. Fonda fotoğraf değil, bir tablodan çoğaltılmış gibi gizemli bir resim kullanılmıştı. Melike'ye hem benzeyen hem de pek benzemeyen bu portrenin üstünde parmaldannda yüzükler olan net, güzel bir kadm eli vardı.

Çekinerek içeri girdi. Melike dip tarafta, orta boylu, orta yaşlı, kısa sakalı düzgün tıraşlı bir adamla konuşuyordu. Ayaktaydılar. Melike, blucin ve Rus stili beyaz gömlek, gömleğin üstünden belini saran yumuşak deriden enli bir kırmızı kemer ve sol omzuna attığı siyah kaşmir şalla çok

havalıydı. Pantolonun altından kısa topuklu çizmelerinin burunları görünüyordu. Bileğinde kalın, abanoz bir bilezik vardı.

Volkan'ı görünce bir an şaşırdı, sonra ortamı çabucak konttu altına alıp ona uzun siyah kirpiklerinin arasından cüretler bir bakış attı. Başıyla isteksizce selam verip gergin gülümsedikten sonra da topukları taş zeminde tok sesler çıkararak yürüdü. O güzel, hafif yaylanır gibi yürüyüş. Bir vitrinin basında bekleyen yaşlıca bir kadın bir şeyler sorarak yolunu kesti o an. Durup kadınla ilgilenmeye başladı. Yapmacık bir yakınlık, gizlenmiş bir heyecan ve basmakalıp sözcüklerle iş bilir bir saba rolüne soyunmuştu.

Volkan, onurunu zedeleyecek yersiz bir harekette bulunmamak için soğukkanlı bir tavır takınmaya zorladı kendini. Onun az önce konuşmakta olduğu adama kaçamak baktı. Adam kendine çok fazla güvenen bir havadaydı ve cep telefonuyla konuşuyordu. Entel, sanatçı bozuntusu, salak bir züppe, diye düşündü.

Melike, kadını bırakıp yamna geldi. Yüzü incinmiş, solgundu. Ona sarılıp öpmek isteğini karşı konmaz bir buyruk gibi içinde duydu Volkan.

"Hoş geldin. Hayrola? Az önce konuştuk daha..."

"Seni görmek istedim birden..."

Melike susmak için kendini zorlayarak hâlâ telefonda olan adama göz attı..

"Kim bu?" diye sordu Volkan.

"Bir iş arkadaşım."

Adam konuşmayı bitirmiş onlara doğru geliyordu.

"Merhaba!" dedi, elleri ceplerinde.

"Merhaba," dedi Volkan, soğukça.

Birbirlerini süzdüler. Adam, siyah dar bir pantolon, taba rengi kadife ceket ve içine çizgili gömlek giymişti. Başının tepesi keldi ama arkadaki saçlan uzatmış kuyruk yapmıştı. Tek kulağı da küpeliydi. Melike'yle ne tür bir ilişkisi olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyordu Volkan'a. Sonra ilgisini kaybetmiş gibi Melike'ye döndü.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

"Metin, Volkan," dedi Melike, isteksizce.

"Ne işle meşgulsünüz beyefendi?"
"Futbolcuyum," dedi Volkan. Tepeden tırnağa, kuşkuyla

inanmıyormuş gibi süzdü onu Metin.

"Tohuma kaçmışsınız, yazık..." dedi.

" Öyle ama bu yılın gol kralıyım."

"Çok şakacısınız!"

"Metin tanınmış bir fotoğraf sanatçısıdır," diye açıkladı Melike, durumu düzeltmek ister gibi. "Volkan Bey de borsacı."

"E, hazır mısın hayatım, çıkıyor muyuz?" diye sordu Metin, aldırmaz bir tavırla.

"Birazdan çıkarız," dedi Melike, sıkıntıyla. Ezik, komuta altındaymış gibi bir hali vardı.

Rahat konuşsunlar diye biraz uzaklaştı Volkan. Takılara bakar gibi yaptı. Bu adamın Melike'nin hayatmm bilmediği, ama sıkıntı veren bir parçası olduğu belliydi. Melike hızlı adımlarla yanma geldi.

"Çok özür dilerim, bu gece Metin'le bir yere gideceğiz, telefonda söylemiştim ya..." dedi.

"Lütfen rahat ol, ben hemen gideceğim," dedi Volkan, alçak sesle. Melike'nin gözlerine baktı. Kız yardım umar gibi kısacık, umutsuz bir bakışla karşılık verdi onun bakışma. Metin, ağzını çarpıtarak ve biraz da saldırgan bakışlarla önce Melike'ye, sonra Volkan'a hor görerek baktı. Çalan telefonunu açarak kapı ağzına doğru yürüdü.

"Dışarda bekliyorum," diyerek çıktı.

"Seni gördüğüme sevindim. Özlemiştim, bu akşamı seninle geçirebilmeyi isterdim," dedi Melike.

"Kim o?" diye sordu Volkan, yeniden.

"Sözünü etmeye değecek biri değil," dedi Melike. Bir sessizlik ânı oldu. "Duygusal bir yakınlık sanma. Eski bir dost. Özür dilerim, seni üzmek istemezdim." Küçük düşmüş, göstermek istemediği bir zaafı ortaya çıkmış gibi bir tedirginlik vardı bakışlarında.

"Hata bende, ben özür dilerim..." dedi Volkan. "Böyle apansız çıkıp gelmemeliydim."

"Önemi yok. Yarm gece birlikte olabiliriz. Dayımın yaş günü kutlaması var. Ona gideceğim. Benimle gelirsen çok sevinirim. Gelir misin?"

"Bilmiyorum..." Sesi kırık, sitemliydi.

"Akşamüzeri bana, evime gelirsin. Önce birer içki içer, sonra saat on gibi çıkarız. Tamam mı? Hadi tamam de... Adresi yarın sabah sana mesajla gönderirim." Büyük bir içtenlik ve yakarışla bakıyordu.

Teselli ödülü, diye düşündü Volkan. Yine de kazanç hanesine bir çizik attı.

"Tamam öyleyse..." dedi, fısıldar gibi.

Melike dipteki camlı bölmeye girip galeri yöneticisi kadına veda etti, kabanını çantasını alıp geldi. Birlikte dışarı çıktılar. Metin kapının önündeydi.

Melike sıcak bir tavırla Volkan'ı kucakladı, yanağından öptü.

"İyi geceler beyefendi," dedi Metin, zafer kazanmış bir edayla.

Rüzgâr şiddetlenmişti. Volkan bir an nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyormuş gibi boşlukta hissetti kendini. Hem incinme hem suçluluk duygusu vardı içinde. Yersiz bir cesaret göstermiş, bu

yüzden ekilmiş, hatta kovulmuştu. Daha kötüsü kim olursa olsun bir başka erkek için ortalıkta bırakılmış durumdaydı.

Besbelli sandığı kadın değildi Melike. Olmasını beklediği, umduğu kadın da. Öyle biri yoktu belki de. Kalmamıştı artık. Özlediği kadm, bildiği sığ, hayal gücünü zorlamayan kadınlardan çok daha zor, oyunbaz ve tehlikeli olabilecekmiş gibi görünüyordu. Öte yandan duruma dar görüşlü bir adam gibi bakmak da doğru değildi. Melike bir işkadımydı. Elbette bir çevresi, tanıdıkları vardı ve dolu olduğunu önceden söylemişti.

Eve gitmek istemiyordu. Ne olursa olsun, bu geceyi yalrtı2 geçirmeye katlanamayacakü. Melike'rün canı cehenneme! Birlikte olabileceği bir sürü kadın vardı. Önce Nilhan'ı ararnay! düşündü ama onunla yatamazdı. Biraz eğlenmeye, sevişmeye, dağıtmaya ihtiyacı vardı. Fundi'nin numarasını çevirdi. Evdeydi. Kulübe gitmeyi düşünüyordu. Demek boştu.

"Sana gelmek istiyorum Fundi. Pasımı silmeye ne dersin?" "Harika! Burnumda tütüyorsun, iki şişe şarap kap da gel hadi!"

Volkan, Melike'ye biraz daha sokuldu ve elini avcuna aldı. Uzun parmaklı, incecik bir el. Sergi afişindeki el onun muydu? Hayır, o bir modelin eliydi. Ya o bulanık resim?

"O benim akademide yaptığım kendi portrem... El fotoğrafı da Metin'in. Afişi o yaptı. "

Melike'nin evindeydiler. Kanepede oturuyorlardı. Rahattı Volkan. Bir gece önce Fundi'yle çok eğlenmiş, özgüveni geri gelmişti. Hayat daha kolay, daha basit görünüyordu gözüne. Fundi'nin de onun da aradığı coşkuydu. Var olmanın yalm, geçici heyecanı.

Doyum arayışı döngüseldi. Yinelenmesi gerekiyordu. Bitiyor ve yeniden başlıyordu. Zahmetli bir yolculuk da değildi doğrusu. Bazen insana bir hapishane gibi görünse de.

"Çok çelişik duygular içindeyim," dedi Melike'ye. "Bir an uzak, bir an yakınım sana. Belki de düş kırıklığına uğramaktan korkuyorum, çünkü seni hiç tanımıyorum."

"Bende de aynı duygular var ama senden ötürü değil. Sen açık ve içtensin, oysa ben kendimle ilgili olarak doğru kabul ettiğim hiçbir şeyden emin olamayan biriyim."

"İnanmak zor."

"On yıldan fazla bir süre önce, o zamanlar sevdiğim bir adam, benimle ilgili bir roman yazdı.* Ben o romanı tarafsız kalarak okumaya çalıştım ve açık söylüyorum kendime ilk kez dışardan bakma fırsatı buldum."

"Çok ilginç. Ben de okunmak isterim o romanı."

"Çoktan unutulup gitti. Yazar o sıralar trajik bir şizofreni içinde olduğundan dağınık bir roman metni çıkmıştı ortaya. Gerçek adımı kullanmış olsa da oradaki kadın bütünüyle ben değilim tabii. O bir yorum, bir bakış açısı. Ona hiçbir şey anlatmadım çünkü. Yine de doğru gözlemler vardı, beni etkiledi.

Sonradan yazar, romandaki kadın kahramanla kendimi fazla özdeşleştirmiş olduğumu söyleyerek itirazlarımı savuş, turdu ama belli ipuçları olan iyi bir yaklaşımdı."

"Romancılar böyledir," dedi Volkan. "Hem insanı ifşa eder hem de inkâr yoluna saparlar. Pek az roman okurum ama böyle olduğu söylenir." Güldüler.

"Ha, romanda Metin de var. Hem de yüzde yüze yakın bir gerçeklikle. Okursan, onun kim ve ne olduğunu öğrenebilirsin."

"İyice kafam karıştı," dedi Volkan. "İlk fırsatta okuyacağım. Sonra daha uzun konuşalım."

Hoş bir salondu. İki berjer, bir kanepe, kitaplarla dolu yüksekçe döner bir etajer. Şöminenin üstünde biblolar, kanepenin kıyısındaki sehpada sayfalarının araşma kâğıtlar konmuş iki kitap. Üstteki Proust. Duvarlarda irili ufaklı tablo ve desenler. Fazla ıvır zıvır eşya vardı içerde aslında ama tümü özenle seçilip bir araya getirilmişlerdi. Özentisiz, oturanın kişiliğini yansıtan ve insana huzur veren tatlı, sıcak bir atmosferi vardı evin.

İçkilerini içerlerken daha önce evlenip evlenmediğini sordu Volkan'a Melike. O da kısaca Carol'dan söz etti. Evlilik olmasa da benzer bir şeydi.

"Ya sen?" diye sordu.

"Bir kez. On dokuz yaşımda, öğrenciydim. İki yıl bile sürmedi. Hem evlilik tutunmak için yanlış daldı hem de ben evcilleşemedim."

"Şu Metin, o günlerden mi? "

"Öyle sayılır. O zamanlar ben çocuktum o da bir şeytan.

Sonra hep onun gibi rahatsızlık verici birileri oldu hayatımda. Sarhoşluklarını, yalnızlıklarını, tutkularını gördüm ama sözünü ettiğim yazar hariç hepsi öyle boş, bir öncekinin öylesine benzeriydiler ki aynı adamı yeniden ve yeniden yaşıyormuşum gibi geliyordu bana. O zaman onları terk ediyordum, çünkü beni hak etmediklerini düşünüyordum." Sesinde bir umutsuzluk, hissedilir bir acı vardı.

"Anlıyorum," dedi Volkan.

"Neyi anlıyorsun?"

"Umutsuzluğa kapılmış olduğunu ve benim için de olumlu düşünmediğini."

"Yanlış anladm. Sen çok hoş birisin ama ben sandığmdan farklı bir kadınım." Umursamıyormuş gibi güldü.

"Hayattan, gelecekten ne bekliyorsun?"

"Beklediğimin ne olduğunu ansızın öğrenmeyi..."

"Yani bir şey olacak, ya da biri çıkacak ve sen, işte tam da bunu istiyordum, diyeceksin öyle mi?"

"Yok canım! Böyle bir garanti olmadığının farkındayım. Neyse. Şimdi sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım, soğuk et ve.salata."

Volkan kafası sorularla dolu olarak, mutfağa giden Mekke'yi izledi ve onun sen gelme, demeyişine sevindi. Kendini birden gözeten ve koruyan iyi kalpli dost rolünde bulmuştu ve bu rol epey bir düş kırıklığı içeriyor olsa da hoşuna gidiyordu. Böylesi bir yakınlığın taşıdığı riskleri biliyordu, uysal, anlayışlı, sempatik bir erkek kardeş, heyecanın, ötekine duyulan yırtıcı keşfetme arzusunun, yani cinselliğin ölümü demekti. Salataya sos döken Melike'yi gelgitler içinde izledi. Şişede kalan şarabı kadehlere koydu. İş neden bu hale dönüşmüştü anlayamıyordu bir türlü. Ne erkek ne kız, hiç kardeşi olmamıştı. Hiçbir kadını arzu duymadan, dokunmayı özlemeden sevmek zorunda kalmamış, bu tür bir yasağı tanımamıştı.

Salonda yiyeceklerdi. Tabakları taşıdüar, karşılıklı oturdular. Melike'nin biçimli, güzel yüzüne baktı Volkan ve birden anladı. İçtenlikîi, rahat, güven verici bir yakınlaşma ve hısımlığı, kaygı verici, nereye varacağı belirsiz, kuşkulu bir yabancılık ve gerilime yeğliyordu bu kadın. O noktada da aşk ve tutku uygunsuz hale geliyordu. Bir erkek için acizlikti bu, düpedüz sünepelikti...

"Dayımı yadırgayabilirsin. Genç bir adamla birlikte yaşıyor," dedi birden Melike, şarap bardağını masaya bırakarak. Volkan bir an irkildi. Git, sürüklen onunla, cesur ol, erkek gibi davran, diye azarladı kendini sonra.

"Dayı bey, davetsiz bir misafirden rahatsız olmayacak mı?"

"Hayır. Memnun olur ama birlikte olduğu insanlar seni şaşırtabilir."

"Neden şaşırtsın? Yoksa bu yaşa anneciğimin cebinde geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Genelde heteroseksüeller farklı tercihleri olan insanlara bilinçaltı bir acıma duygusuyla yaklaşıyorlar. Bu da öncelikle kendüerini rahatsız ediyor."

"Bence rahatsızlıkları doğrudan o insanlarla ilgili değil. Onlar üzerinden sofistike bir biçimde bastırılmış, gizli kalmış düşleri su yüzüne çıkıyor ve eksiklik erotik bir öfkeye dönüşüyor."

"Bu kadar basit değil bence. Toplumun marjinallere bakışında daha karanlık noktalar var."

"Çoğunluk aykırı bulduğunu elemeye, hatta yok etmeye güdülenmiştir. Her şeyi düzlemeye, tekdüze hale getirmeye, eşitlemeye pek meraklıdır."

"Sana büsbütün katılamayacağım," dedi Melike. "Farklılıklar insanları bu kadar korkutuyor olsaydı daha adil bir dünyada, daha eşit toplumsal koşullar içinde yaşıyor olurduk."

"O ayrı konu. Güç dengeleri devreye giriyor o noktada. Yöneten yönetilen sorunları. Hay Allah, nerden geldik bu konulara şimdi?" Birden sustu Volkan. Çok konuşuyorlardı, gereksiz yere lafa boğuyorlardı olasılıkları. Melike'ye dikti gözlerini ama bakışları buluşmadı, kız tatlılıkla, boşa uğraşma dercesine gülümsedi.

Sofrayı topladılar. Melike tuvalete girince sehpaya bırakılmış şişeden bir duble sek viski aldı Volkan kendine. Uyan artık oğlum, kendine gel!

Ayakta, içkisini içerek oyalandı. Şöminenin üzerindeki bir çift, çıplak, mermer su perisine takıldı gözü. Melike'nin erkekler konusunda çok deneyimli olduğu anlaşılıyordu. Kadınların genel tavrının tersine açık açık söylemişti bunu. Dürüstlüğü özgüveninden geliyor olmalıydı.

Zincirin son halkası olduğunu düşündü. Şimdilik tabii ama bu korkutmuyordu onu. Bilinçli bir tavır almasını sağlayacaktı. Yarın bir gün olmadık bir anda gelecek itiraflarla donup kalmaktansa ilişkiye gözü açık girmek daha hayırlıydı. Metin denen şu uyuz heriften başka kimleri dolaşmış, hangi bedenlerde konaklamıştı Melike acaba? Ya sen? Ne tuhaf düşüncelerdi Tanrım bunlar böyle. Kendisi kırkma kadın da otuz beşine yakındı. Dün geceyi, Fundi'yi hatırladı. Daha şimdiden onu aldatmış sayılırdı.

İçki, gerginliğini azaltmıştı. Neşeli bir iyimserlik uç veriyordu yüreğinde. Yine de hayatında ilk kez bir kadına karşı nasıl davranacağını bilememenin şaşkınlığı içindeydi.

Melike, boyanmış, saçını toplamış olarak geri geldi. Üstünde ince askılı, siyah kısa etekli daracık bir elbise, boynunda incilerle süslü gümüş bir kolye vardı. Muhteşem görünüyordu. Volkan bir süre gözünü ayıramadı ondan. Melike CD'yi yeniledi, gelip yanma oturdu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Volkan. Bu kadının sahip olduğu her şey yıkıcı bir duygu yaratıyor bende, her adımda cesaretimi kırıyor, diye geçirdi içinden. Melike kısık bir sesle teşekkür etti, cesaret vermek ister gibi gülümsedi.

Birbirlerine tatlı bir anlayışla baktılar. Volkan dün akşamüzeri galeriye koşarken duyduğu arzunun yeniden uyanır gibi °Wuğunu fark etti. Melike'nin sıcaklığım, bedenini hissetmek, kokusunu duymak çok hoştu. Baştan beri söylediği her söz aklını çelmiş, duygularını karmakarışık etmişti ama işte burada onun evinde, yanındaydı.

Seçilmişti. Bundan ötürü hem gurur, hem korku, hem de bunca zamandır özlediği serüven başlamış gibi bir zafer duygusu vardı içinde. Öte yandan anlamlı bir bağ yoktu henüz. Öteki adamlar gibi kolayca sepetlenebilirdi.

Sıranı gerçeğe dönmeye, geçici bir tutkuya at gözlükleriyle bakmaya gerek yoktu. Bu çok bilmiş gönül gezgininin ilgisini yitirince kendini daha önceki kurbanlar arasında bulacaktı büyük olasılıkla. Aman, ne olursa olsun, diye düşündü, büyük bir gayretle kıza yoğunlaşmaya çalıştı.

"Önerdiğin şu duygu savaşları oyununu düşünüyordum," dedi Melike. "Açıkçası bende o oyunculuk yok. Olduğum gibiyim. Sende de pek yetenek görmüyorum..." "Öylesine söylenmiş bir sözdü," dedi Volkan. "Savaşmak istemiyorum," dedi Melike. "Kimseyi kırmak, incitmek, yaralamak ve dize getirmek istemiyorum. Sevmek istiyorum yalnızca. Bunun için çok geç kaldım. Uzun zaman hiçbir şeyi derinlemesine yaşayamadım. Sevdiğim erkekle bile. Sonra o öldü ve ben onu ne kadar sevdiğimi kaybettikten sonra anlayabildim. Ama bu arada çektiğim acı bana hissetmeyi öğretti. Şimdi önümde başka bir şey var. Farklı bir şey. Uzun süreli, güven verici ve kaba bir beraberliği özlüyorum. Sen ne hissediyorsun?" Sesinde bir burukluk, olmazlık tınısı vardı.

"O kadar çok konuşuyorsun ki duygulanma sahip çıkamıyorum," dedi Volkan. "Şu an hem gülmek hem ağlamak istiyorum. Hayatımın karmaşasında neleri elden kaçırdığımı düşünüyorum ve... şu sıkıcı kardeşlik anlaşmasını bozmak istiyorum." Melike'ye doğru eğilip gözlerinin içine baktı, kucakladı onu, kızın çıplak kollarının boynuna dolandığını hissetti. Öpüştüler. Duyarlı, sevecendi öpüşmeleri, ama kışkırtıcı bir cinsel yansımadan, ateşten yoksundu.

Bu ilk temasımız, çok doğal, diye düşündü Volkan. Cinsel gücünün küçümsenmesinden duyduğu yeniyetmelik korkularına döner gibi oldu bir an. Sonra gözünün önüne gülünç, henüz duygudan nasibini almamış, sevimsiz, saldırgan bir oğlan geldi. O değildi artık. Ayağım frende tutmalıydı şimdilik. Çünkü bu kadın...

"Sevme yetin körelmemiş," dedi Melike. Kollarım çözmeden ve yanağını yüzüne dayayarak. Sıcacıktı, mis kokulu, harikaydı.

"Neden böyle söyledin?"

"Bana meydan okumaya, gösteri yapmaya girişmediğin için." Küçük bir öpücük kondurdu Volkan'm yanağına. Volkan, arzunun gereksiz yere ateşli ve buyurgan olduğunda yavanlaştığını, insanda baştan sevme umutsuzluğuna yol açtığını düşündü. Bunu dile getirmek istiyordu belki de Melike. İyi ama her şeyi ille de söze dökmek zorunda mıydı?

"Başım dertte galiba, çok açıksözlüsün..." dedi.

"Bunun iyi bir şey olduğunu düşünürüm..." diye mırıldandı Melike.

"Her zaman değil."

Callas'ın canlı, hüzün dolu çıkışlarını, parlak olağanüstü yumuşak geçişlerini dinleyerek aşktan söz ettiler. Her aşkın insana başlangıçta, geleceğiyle buluştuğu, hayatının nihayet dengelendiği ve başka bir şansa ihtiyacı olmadığı hissini verdiğinden. Volkan yeniden kucakladı onu. Bu kez daha tutkulu, daha ateşliydi öpüşmeleri ama Melike kontrollüydü.

"Yapma, birazdan çıkmamız gerekiyor."

Melike'nin içtenliği iyiydi hoştu da kontrolü sürekli elinde tutması Volkan'ı kızdırıyordu. Genç kadının her sözü, her davranışı buna yönelikmiş gibi görünüyordu ona. Neden? Kılavuza ne gerek vardı? İşi şansa bırakmama içgüdüsüyle yapıyordu bunu herhalde ama büyüyü bozuyor, Volkan'ı kötürümleştiriyordu.

Tanıştıkları ilk günden beri kendisinden daha atak davranmış, şu ana kadar yöneten konumunu korumuştu Melike. Bu yüzden Volkan kendini onun yanında beceriksiz hissediyor, imgesinin sarsılmakta olduğu kuşkusundan kurtulamıyordu. Melike'ye duyduğu ilgi çok geçmeden yakıcı bir kendinden vazgeçişe dönüşürse ne olacaktı peki? Güçsüzlüğü onu hasta edecek, bu zor kadın karşısında büsbütün savunmasız kalacaktı.

Melike'ye baktı. Bir yazan sevmiş olduğunu söylemişi Koşulsuz sevebilmiş miydi onu acaba? Yoksa baskın kişiliğiyle adamın İjen'ini yaralamış mıydı?

"Sevdiğin adam, senin yazarın neden öldü?" Melike'nin yüzü bir yeri ağrıyormuş gibi buruldu. Yüzünü gizlemek ister gibi başını koltuğun arkasına dayadı ve lambanın ışık konisinden çıktı.

"Yaşamaktan caydı." "
İntihar mı etti?"

"Kendisini kimsenin duymadığını sanıyordu." Bekledi. 'Dünyanın kendi dünyası olmaktan çıktığına inandığı zaman !a yaşamaktan caydı."

"İsyan ya da intihar." Saatine baktı. "Artık gitmemiz gerekiyor/' dedi, konuyu kapatmak ister gibi aceleyle doğrularak.

İstese de istemese de savaşacağız, öyle görünüyor, diye düşündü Volkan. Hiçbir aşk kusursuz olamazdı. Derin, pas rengi bir suda kulaç atarken gördü kendini. Yola çıkmıştı, yoldaydı. Uzak bir kıyıda, ışıklı küçücük bir pencere vardı ve başını uzatıp içeri bakmak için ne olursa olsun oraya ulaşmak istiyordu.

Yalının bütün ışıkları yanıyordu. Melike kapıdaki korumalarla şakalaştı. Üst salona çıktılar. Her yana onlarca irili ufaklı mum yakılmış, bir rüya âlemi yaratılmıştı sanki. İçerde, erkek, kadın ya da ikisi arası görünümde on-on beş kişi vardı. Biri piyano çalıyor, iki-üç çift dans ediyordu. Kanepe ve koltuklara sere serpe yayılmış oturanlar, bir şeyler atıştırarak şakalaşıyorlardı. İçki bardakları ve yiyecek tabaklanyla dolu alçak sehpaların arasından ilerlediler.

Üst tarafı yan çıplak, her an saldırıya hazır bir uyuşukluk içinde görünen geçkin bir adam, gözleri aralıksız aranan ve yalnızca bu işle meşgul görünen makyajlı, daracık giysili bir oğlanla abartılı figürlerle tango yapıyordu. Oğlanın çekici bedeni, gelişmiş kolları, pürüzsüz, düzgün sırtı dikkatini çekti Volkan'ın.

Melike, dayısına doğru yürüdü. Köşeyi kaplayan yarım ay biçimindeki kanepede üç-dört kişi oturuyorlardı ve yaşlı kurt başköşeye kurulmuş, kabilesini korumaya almış bir reis gibi görünüyordu. Tanışma faslı çabucak bitti. Melike ile Volkan köşenin karşısındaki iki kişilik koltuğa çöktüler.

Niyazi Bey kolunu Hayali'nin omzuna atmıştı, diz dizeydiler. Adam yorgun bir kösnüllük ve umursamaz bir iktidar hoşnutluğu içindeydi ve en belirgin özelliği gözlerindeki yoğunluktu. Koyu yeşil, pars gibi delici bakışları vardı. Burnunun iki yanından ağzının köşelerine doğru derin çizgiler iniyordu. Duruşu, servis ya da içki istemesi kökeninden sıyrılıp incelmiş bir mafya babası havasmdaydı. İlk coşkulu karşılamadan sonra bir süre gözlerini Volkan'a dikti. Sonra sorgulayıcı bakışları Melike'ye döndü. En sonunda gülümsedi. Gelip geçici birine gösterilmesi gereken kayıtsız bir nezaket, yarım, sahte bir gülüştü bu. İlginç bulmamıştı besbelli Volkan'ı.

Volkan, oradaki en dikkat çekici kişiye, insanı hemen etkisi altına alıveren adama, Hayali'ye baktı. Erkek için kısa sayılacak boyda ve atlet yapılıydı. Bedeni çevik, sıkı, genç, güçlü bir hayvan gibiydi. Hem kendine yeten hem de başkalarına zevk veren biri olmalı, diye düşündü. Bir numara olduğunun

farkındaydı ve bunu gururla sergilemekten geri kalmıyordu. Kısacık tıraşı, dikkatli, kocaman Doğulu gözleri ve hafif alaya keskin ağzıyla öylesine baştan çıkarıcıydı ki kısa bir şaşkınlık geçirdi Volkan. Genç adam müziğe yoğunlaşmış, başıyla hafifçe tempo tutuyordu. Sonra durup gözlerini Volkan'a dikti, hiçe sayarmış gibi baktı.

Bu aile saadeti tablosunu tamamlayan Hayali'nin yanında oturan ve abartılı makyajıyla hem tuhaf bir biçimde güzel hem de itici görünen bir travestiydi. Burası kendi içinde bir dünya, diye düşündü Volkan. Çalman müziğin hem bu kadar hızlı hem de hüzünlü olması ise anlaşılır gibi değildi.

Kendini yalnız ve tedirgin hissetti, dönüp Melike'ye baktı ve onun ilgisinin bir başka yöne, bütünüyle Hayali'ye yönelmiş olduğunu gördü. Adamm gözlerinde kendini beğenmiş, zafer kazanmış bir bakış vardı, kapana kıstırdığı bir düşmanla eğleniyormuş havasındaydı. Melike'yle aralarında bir sorun, paylaşılmamış bir koz varmış gibi geldi Volkan'a. Adamın kurnazlığını ve keyif düşkünlüğünü ele veren alaycı dudakla, n kasılmış, Melike'nin bedeniyse avına atılmaya hazırlanan bir kedi gibi gerilmişti. Volkan bir sigara yakarken buraya ne diye sürüklenmiş olduğunu sordu kendine. Melike'nin arkasından koşmak yerine ona kendi seçimlerini sunması daha iyj olmaz mıydı?

Niyazi'nin yanında koyu kırmızı dekolte bir bluz ve dar siyah pantolon giymiş boylu boslu şaşırtıcı güzellikte bir kadın vardı. Abartısız, zarif jest ve sözlerle Niyazi Bey'e iltifat ediyordu durmadan. Melike, Volkan'a eğilerek kulağına, onun evli, küçük bir çocuğu olan *tam bir erkek* olduğunu, geçimini travesti olarak sağladığını ve işe çıkarken kansı tarafından giydirilip hazırlandığını söyledi. Gece adı Handan'dı. Vah zavallı! *Tam bir erkek* ve bir kadın orospu! İçindeki orospuyla bir erkek...

Hasan ya da Handan'a kaçamak ama dikkatle baktı Volkan. Bir kadının yumuşak sıcaklığını seven ama yaşamak için kendini erkeklere sunan yakışıklı bir adam. Ona dokunmayın, diye bağırmak geldi içinden, ona dokunmayın!

Başkasını oynamayı seven ya da ister istemez öğrenmek zorunda kalmış *herkes* için derin bir üzüntü duyuyordu. Çiftleşmeler, tek bedene indirgenmeler, ayrılıklar, yollar, yolculuklar, pistler, yalnızlıklar, susmalar, üst üste yığılmalarla, birbirinden haz alan cellat ve kurbanlarla her an bir tükeniş yaşanmaktaydı. Duvar kıyısında, kalçalanyla birbirine kenetlenmiş iki genç erkek arasındaki heyecanlı kucaklaşmaya ilişti gözü. Burada her an, iç dünya ve dış dünya arasındaki çelişkinin şiddeti körükleyen gerilimi sergileniyordu. İçki bardaklarını şerefe kaldırıp içtiler. Sonra yine içtiler. Ve sonra yine.

Hayali, belden aşağı diyaloglarla örülmüş, herkesi kırıp geçiren bir Karagöz-Hacivat gösterisi sundu. Kahkahalar, çığlıklar, tezahürat ayyuka çıktı.

Niyazi Bey, ayağa kalkıp bir konuşma yaptı ve dostlar arasında bulunmanın ne kadar eşsiz bir duygu olduğunu vurguladı. Ağlamaklıydı.

Dans müziği çalıyordu, piyanist ara vermiş içerek dinleniyordu.

Kimse konuşmaya fazla gerek duymuyor gözlerle, beden diliyle diyalog kurmayı yeğliyordu. Melike'yi, bir kez daha, gözlerinde öfke, nefret ve arzu karışımı hain bir ışıltıyla Hayali'ye bakarken yakaladı Volkan. Genç kadının yüzündeki kuşkulu, belli belirsiz beklentiyi ve adamın ona bakışındaki acımasız horgörüyü yakaladı, altüst oldu. Melike her nasılsa vurgundu bu herife!

Yüksek gerilim hattındaki bir bağlantı ansızın kopmuş gibi şerareli bir çatırtı duydu başının içinde ve ardından hüzün dolu, onarılmaz bir kırıklık yaşadı.

Hangi akla hizmet gelmişti buraya? Hayır, iyi olmuştu aslında. Bu karnavalda, saklanmakta olan gerçek duygular, akıl çelici parlak konuşmaların ve aklın denetiminden kurtulup kendi yalmlıklanyla yeniden doğmuşlardı.

Hangi gerçek duygular? Volkan, elini Melike'nin sırtına atarak omzunu kavradı, acıtarak sıktı. Melike başım geri atıp, burun delikleri sinirden titreyerek, gözlerinde bir anlık bir öfke pınltısıyla keskin bir bakış attı ona. Sinsi, asi bir bakış. Göz altlarında gölgeler ve elmacıkkemiklerinin üstünde ateşli bir kızıllık vardı. Sertçe dönerek omzunu kurtardı; ayağa kalktı, Volkan'ı elinden çekti.

"Gel dans edelim..."

"Boş ver," dedi Volkan. Kendini ansızın bozuluvermiş bir makine gibi hissederek. Tuhaf bir hoppalık, genç kız şımarıklığı içinde koluna yapışan bu kadın kimdi böyle? Neler oluyordu, hangi oyunun figüranı olmuştu bilmeden?

"Hadi, hadi ama..."

Volkan durumu komediye döndürmemek için kalktı. Salonun kıyısında ağırca sallanmaya başladılar. Melike boşluğa ba> kıyordu, Volkan'm duygularının hiçbir önemi yokmuş, yalnız ca kendi tutku ve hayallerine yoğunlaşmak istiyormuş ya da 3 görünmez bir aynada güzelliğini sergiliyormuş gibi.

Volka^ kendini olduğundan daha sarhoş hissetti. Başına ağır bir darbe vurulmuş gibi bir an sendeledi, sonra Melike'yi hırsla kendim çekip kulağına eğildi.

"Şu adam, Hayali, âşık mısın ona?"

Melike'nin kolları düştü birden, geriye çekildi. İğrenir gibi kasıldı ağzı.

"Ne iğrenç soru bu böyle! O bir..."

Volkan zorla yakaladı onun kollarını, yeniden, zorbaca kendine bastırdı, öfke ve kırgınlıktan başka duygu yoktu içinde. Daha hızlı adımlarla dönmeye başladılar.

"Olsun, olamaz mı? Olur. Olmuş bile, ona nasıl baktığını gördüm."

"Ne bakışı? Elimden gelse onun karana ekmek doğrayacağım ben."

"Nefret, öyle mi?" "Katıksız hem de!" "Neden?" .

"Bir sahtekâr o. Eşcinsel olduğu bile kuşkulu. Dayımla oynuyor."

"Belki de asıl dayın onunla oynuyordur. Sana ne zararı var adamın?"

"Bilmediğin konularda kabataslak fikirler yürütüyorsun Volkan."

"Cinsel arzu ile öldürme arzusu arasında bıçak sırtı bir çizgi vardır derler."

"Sapıklar için söylenmiş bir söz!"

"Nefretin aşkın gizli yüzü olduğu doğrudur ama değil mi?"

"Kıskançlık gösterileri için çok erken değil mi Volkan Bey? Hiç hoşlanmam böyle şeylerden..."

"Senin neyi sevip neyi sevmediğini bir anlayabilsem... Sahi, neden getirdin beni buraya?"

"Çok kabasın bu gece. Benimle olmak istiyordun öyle değil mi?

"Peki, özür dilerim. Gel oturalım artık."

Ya bir ağızdan konuşuluyordu ya da daha çok bir ağızdan susuluyordu.

Müzik değişmişti. Bizet, Verdi aryaları doldurdu salonu bir süre. Sonra hızlı, gürültülü bir rock başladı.

Salonun bir kanadında mum ışığında sevişenler vardı.

Burada başat duygu arzuydu ve bu, sıradan sözcüklerden çok ötede bir değer taşıyordu. Bundandı belki müziğin konuşmayı olanaksız kılacak biçimde yükseltilmesi. Arzunun aurası havaya, şamdanlann titrek ışığına, bardaklardaki parmak ve dudak izlerine, şaraba, kumaşa, ayna ve çiçeklere sinmişken, dile gerek yoktu. Arzuyu seslendirecek gündelik sözcüklere gerek yoktu. Böyle durumlarda işe yarar dil, ancak şürin, müziğin dili olabilirdi.

Gitmeliyim, diye düşündü Volkan. Burada işim yok. Varoluşsuz, gelişmemiş, tutucu bir adamım ben, o kadar.

"Volkan, rahatsız mısın? Bir sorun mu var?"

Melike'ydi. Beni korumaya çalışıyor, diye düşündü Volkan. Beni buraya getirdiği için üzgün. Arkasından gelen ışık kumral saçlarını çerçeveliyor ve basbayağı eğleniyormuş gibi görünüyordu. Hayali, masanın yanında ayaktaydı. Birden daha önce tango yapan oğlanı kolundan yakaladı, kalçalarını avuçlayıp bıraktı.

"Hayali, tehlikeli bir adam, kolla kendini..." dedi Volkan, Melike'ye, yüzüne bakmadan.

"Yapmaya çalıştığım bu. Sen beni çok yanlış anladın," dedi Melike.

Orta yerde kaba yüzüyle uyuşmayan abartılı sarı saçları, kırmızıya boyalı sert dudakları ve yapma memeleriyle kendinden geçmiş dans etmekte olan travestiye dikmişti gözünü. Uysallıkla birbirlerine sarılmış, gözleri kapalı, müziğin ritmine aldırışsız dönen ve elde ettikleri 'çiftliğin zevkini çıkaran biri kadın biri erkek görünümlü ikiliye baktı Volkan, içerdeki siga. ra dumanı, bozulmaya yüz tutmuş fondöten, pudra, içki ve hafiften ter kokusu iyice ağırlaşmıştı.

Birbirlerine uzak, ama hiçbir biçimde yabancı olmayan bu insanların oluşturduğu topluluğun kendisinin içinde yer aldığı gruptan pek de farklı olmadığını düşündü. Daha dar bir mekâna, birbirlerini görmeye, dans etmeye ve eşleşmeye geliyorlardı tıpkı ötekiler gibi. Kafasında birtakım düzeltmeler yaparak durumu benimsemeye, eğlenmeye çalıştı, arka arkaya hızla birkaç kadeh daha içti. Neyse ki viski iyi kaliteydi.

Pasta kesilirken tam bir curcuna oldu. Herkes bağırıyor, müzikle birlikte "mutlu yıllar!" söylüyor, kahkahalarla gülüyor, birbirlerine takılıyor ve gürültüye boğulmaktan hoşnut görünüyordu. Tek yabana kendisiydi. Her bakımdan.

Dayısının omzundan sarkmış, mumlan üflemesine yardımcı olan Melike çıplak pürüzsüz kolları, ağzı, boynu, beli, memeleri... her şeyiyle öyle güzeldi ki! Ortama yakışıyordu pekâlâ. Daha önemlisi konumundan, ışımasından yüzde yüz emin görünüyordu. Buradakiler, tümüyle neyse o, aydınlık-taydılar zaten. Hiçbir yere yakışmayan, karanlık ve basmakalıp olan kendisiydi. Belki de herkes hayatı inanılır bir yalan haline getirecek kendi cennetini arıyordu. Cehennemin hep baskın çıkacağını bile bile...

Yeniden gelip yanma oturduğunda, Melike soğuk bir tavırla ona yorgun göründüğünü, girmek isterse gidebileceğini söyledi. Kendisi biraz daha kalacaktı. Dayısmı bırakıp gitmek doğru olmazdı. Volkan belli belirsiz bir kurtuluş duygusuyla, sevinçle kabul etti bu öneriyi. Kendini saçma sapan bir aşk saplantısını aşmış hissediyordu. Evet, gitse iyi olacaktı, başı ağrıyordu ve yarın sabah erken kalkmak zorundaydı.

Kalabalığın içinden geçerek merdivenlere yöneldiler. Her zaman söylenen, alışılagelmiş, gereksiz sözlerle birbirlerine iyi geceler dilediler.

O gece, Volkan'm rüyalarına çırılçıplak erkekler, kanlı, ürkütücü kovalamaca sahneleri girdi. Dünyanın bir ucundan öteki ucuna gidip gelen bütün taşıtların gürültüsü doldu kulaklarına. Kalabalık sokakların, miting alanlarının, üretim makinelerinin uğultusu. Korkunç patlamalarla havaya savrulan ihsanlar, okunmayan yazılarla dolu uçuşan kâğıtlar gördü.

Bütün bunların üstüne aşkı dile getiren birbirine benzer türkülerin aksak ritmi dökülüyordu.

11

Eylem, Taksim yönüne gitmek üzere bir taksiye atladı. İşe kendi basma gitmesi kurallara uymuyordu ama bu kadar yakın bir yer için araba istemesine gerek yoktu. Jale Hanım, Etiler'de bir evde birlikte oturan iki kızın yanma taşınmasını önermiş, kabul etmemişti. Bağımsız olmalıydı ne olursa olsun!

Otelin önünde indi. Korkarak ama kayıtsız görünmeye çalışarak asansörle altıncı kata çıktı. Kapı numaralarına bakarak koridor boyunca 673 numaralı odaya doğru ilerledi. Düşüşünü tanımlayabilmek için o kadar çok sözcük, kendini bağışlayabilmek için öylesine önemli mazeretler gerekiyordu ki düşünmekten vazgeçmişti. Günlerdir koyu bir pusun içinde yüzüyor, indirgenmiş olduğu nesneye anlayışla yaklaşıyor, dünyaya bakışıyla çakışmayan yeni işinin kendisine, hayatın çıplak ve basit yasalarını bir daha -ama bu kez esaslı bir biçimde-yeniden öğreteceğine inanmaya çabalıyordu. Bir süreçti bu, geçici bir süreç, uzun sürmeyecekti, söz veriyordu kendine.

Kaçıncıydı bu? Sayamıyordu. İlk müşteriyle Çengelköy'de büyük bir sitede bulunan üç katlı villada -buluşma evinde- birlikte olmuştu. Siparişi veren, oteli, kendi evini ya da şirketin sağladığı mekânı seçebiliyordu kızlarla olmak için. Villanın alt katında büyük bir salon ve üst katında da dört yatak odasıyla geniş bir banyo vardı. Bahçeye bakan verandası, mobilyası, müzik düzeni, her şeyiyle ev bu işe uygun konfora sahipti.

Evir, yönetimi, iki odayla mutfağın bulunduğu bahçe katında kalan, Rus asıllı, Türkçe bilen orta yaşlı bir kadındaydı. Temizlik, yemek, gelen gidenle ilgilenmek, disiplini sağlamak, hatta ücreti tahsil etmek Lara adlı bu sert tavırlı, iriyarı kadının göreviydi. Kızlar KGB diyorlardı ona. Ev, Maçka'daki butiğin de sahibi olan Aysevim adlı kadınındı. Şirketin patronu oydu ve söylentiye göre eski bir gizli polisti. Etiler'de bir güzellik ve spor salonu çalıştıran Betül ya da Beti denen sosyete kadınıyla ortak girmişlerdi bu işe. Beti'nin birlikte yaşadığı bir adam da Kuruçeşme'de bir gece kulübünün işletmeciliğini yapıyordu ki burası kızları göstermek, pazarlamak için elverişli bir mekândı.

Kızlar gece mesaisi ya da grup partisi yapılacaksa kalıyorlardı daha çok Çengelköy'de. Çevredeki villalarda oturan ailelerin rahatsız edilerek herhangi bir pürüz çıkmaması için dikkat ediliyor, müziğin sesi çok fazla yükseltilmiyordu. Lara, her konuda becerikli, olasılıkla deneyimli bir yöneticiydi. Acıma sız, ödünsüzdü ama işini kusursuz yapıyordu. Randevular Jale'nin gözetiminde bürodaki sekreterler tarafından titizlikle ayarlanıyor, karşılaşmalar engelleniyordu. Eylem oraya gittiği bir sefer, bir başka kızla salonda bir saat kadar oturmuş, sonra kızın gediklisi gelip gitmişti. Müşteriye 'koli' deniyordu ortamda. Koli aşağı, koli yukarı...

Eylem ilk seferinde, kendisini ürkütmemek için dikkatle seçilmiş, esmer, epey romantik ve nazik genç bir müşteriyle, gecenin dokuzundan on ikisine üç saat birlikte olmuş, o gittikten sonra da evde yatmıştı. Adam tanmmış bir kadın ayakkabıcısının oğluydu. Birlikte müzik dinleyip şarap içmişler, yalancı bir flört havasında yüzeysel de olsa sohbet etmişler, sonra da ateşli bir biçimde sevişmişlerdi.

Seyit'ten sonra, altı aydır kimseyle birlikte olmayan Eylem bu sürpriz, her şeyi düzgün, tertemiz adamla sevişmekten şaşırtıcı biçimde zevk almış, ondan fazlasıyla hoşlanmıştı. Ev ortamının doğallığı, rahatlığı ve erkeğin ölçülü, incelikli yaklaşımıyla bedeni özel bir gayret göstermeden uyanmış, müşteriye coşkuvla karşılık vermişti. Onu önceden ürkütmüş olan bu ilk deneyim sırasında her şey o kadar yolunda gitmişti ki üstüne bir de para almayı nerdeyse yadırgamış, hatta birazcık gururu incinmişti. Söylendiği gibi işin hiçbir tehlikesi, olumsuzluğu yoktu işte ve kendini kirlenmiş hissetmemek harika bir duyguydu.

Sonradan daha farklı şeyler düşünmüştü tabii. Böylesine göz dolduran bir adam, istediği her kıza sahip olabilirdi. Yani, neden parayla tutulmuş bir kızla birlikte olmayı yeğliyordu ki? Sevme konusunda bir yetersizliği mi vardı? Yalnızca satın aldığı kadınlarla mı yatabiliyordu? Kusursuz görüntüsü ardında sakladığı bir yarası mı vardı ki böyle karanlık bir arkadaşlığa gerek duyuyordu?

Kimbilir? Hayatin kendisine öğretmesini umduğu birçok şey vardı ve erkek cinsi üzerine merak ettikleri de dahildi buna.

İkinci müşteri biraz farklıydı. Kellifelli, olgun bir adamca. Jale onun milletvekili olduğunu söylemişti ama bir saat boyunca Eylem'i sürekli, *"Ne dediğimi anlamıyorsun değil mi hal"* diyerek azarlamış, ikide bir şöyle yap böyle yap, ne tuhaf kızsın sen, gibi aşağılamalarla elini ayağını birbirine dolayıp üzmüştü. Sonra boşalırken öylesine köpekleşmiş, uluyup bağırmıştı ki Eylem, onun ölmekte olduğunu sanıp telaşlanmış ve otelde değil evde olduklarına şükretmişti. Jale'ye adamdan ya kınınca, çok iyi bir adamdır ama karısı tarafından sürekli ezilmiş ve terk edilmiş bir zavallıdır, hoş göreceksin, suyuna gideceksin, yanıtını almıştı.

İşin baştan hayal ettiği -ya da etmediği- gibi fotomodellik ya da reklam yüzü olmakla pek ilgisi olmadığım düşünüyordu başlangıçta ama bu konuda bazı gelişmeler oluyordu. Bir tekstilciyle birlikte olmuş, modellik için söz almıştı örneğin. Asıl önemlisi iyi kazandıran bir işti, kesin olan buydu ve çalışmaya ihtiyacı vardı. CV bırakıp başvurduğu yerlerin hiçbirinden ciddi, doyurucu bir yanıt ya da öneri almamıştı tahmin ettiği gibi.

673 numaralı odanın önünde durdu. Burası yolun sonuydu. İki aydır en az yirmi kadar erkekle birlikte olmuş, hâlâ korkusundan sıyrılamamıştı. Mantosuni çıkarıp koluna aldı. Kısa bir etek, yapay ipekten fıstık yeşili dar bir gömlek giymişti. Kapıyı vurdu, içeri girdi. Mantosunu valiz setinin üstüne bıraktı. Pencerenin yarandaki koltuğa kaykılmış kendisine dikkatle, keyifli bir üstünlük duygusuyla bakan adama, merhaba, diyerek gülümsedi. Karşılığında o da biraz kuşkulu, meraklı ama yine de kayıtsız görünmeye çalışarak sırıttı. Ayağa kalkıp elini sıkmayacak mıydı adam? Ne kabalıktı bu böyle! Nasıl nerden başlayacaklardı bu durumda? Ne konuşacaklardı?

Eylem, gözlerini odanın içinde gezdirdi. Tül perdelerin ardından görünen gri gökyüzüyle uyuşmayan canlı renklere, yatağa, dolap kapaklarına, tuvalet masasının aynasma, hafiften çalan radyoya ilk kez görüyormuş gibi ilgiyle baktı. Yeniden gülümsedi adama. Adamın yüzündeki kıpırtısızlık yüzünden bir an cesaretini kaybeder gibi olda. Besbelli bu herif koltuğundan buyruklar vermeye, sözünün dinlenmesine alışkın biriydi. Öyleyse, saygıda kusur etmemek gerekiyordu.

"Yanıma gel güzelim! Adın neydi?"

Eylem, adını söyledi ve sesin kaynağına doğru, baş döndürücü bir yüksekten uçma duygusu içinde, veremeyeceğini sandığı bir sınava girer gibi yürüdü. Eu bencil, acımasız adamla konuşmak zorunda değildi. Zaten anlamı olan hiçbir şey söylememek için konuşmaya çalışmak zordu. Küçük evet ve ha-yırlar yeterli olacaktı. Beyaz gömleğinin yakasını, koyu renk bir postla kaplı göğsüne kadar açmış adamı bir insana, belirleyici bir sözcüğe, herhangi bir şeye yakın tutmaya çabaladı bir an, olmadı. İri bir beden, kaim dudaklar, sarkık yanaklar. Patlak kahverengi gözlerde, dünyada var olan ve olup biten her şeyi en iyi ben bilirim kibri ve Eylem'e acizliğini hissettiren ürkütücü bir büyüklenme ifadesi...

Zavallıcık! Nasıl da mutsuz görünüyordu. Dağlar kadar işi vardı. Her gün sabahtan akşama, saptanmış bir saatten ötekine toplantılara katılmak, bir yığm insanı yönetmek, gereken kararları almak ve tasarılar oluşturmak zorunda olmalıydı. İki toplantı arasındaki bu kaçamağın, gerilimini azaltmada yaran oluyordu herhalde. Gerçeklikten kaçmaya ayırdığı şu hayali saatte oturup sıradan bir orospuyla yârenlik edecek hali yoktu. Gerektiğinde, gereği yoktu ya eğer gerekseydi, başka türlü satm alabilirdi sanat, şiir gibi zırvalıklan. Şuna bak, diye düşündü Eylem, hem keyfe muhtaç hem de keyfinin

nesnesine ilgisiz. Hem doyum istiyor hem de üstüne boşalacağı kadınla içli dışlı olmaktan tiksiniyor! Kendisinde eksik olanın ne olduğuna kafa yormadan, dar zamanlarda, bir süs bebeğinin kaşıklan arasında kendine yol açmaya çalışıyor. İş verdiği adamlann, pörsük, isteksiz karısının, yetişkin oğullarının, baştan çıkarmaktan özenle sakındığı sekreterinin, hatta mümkün olsa Tann'sının bunu öğrenmemesi için elinden geleni yapıyor ve... ne yazık ki şu anda yine suç mahallinde...

Suç mahalli... Büyükçe, duvarlan sanya boyalı bir otel odası. Kapalı perdeler. Aynanın üstünde yanan aplik. Çift kişilik, bal rengi bir örtüyle kapatılmış bir yatak, iki komodin, başucu lambaları. Her şey yabancı. Biçimler ve duygular da. Bütün nesneleri niteleyen sözcükler yalnızca birer çağrışım, imge.

Eylem adamın karşısındaki koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Oda gözünün önünde dalgalanıyordu ama uyuşturulmuş gibiydi, fazla rahatsızlık duymuyordu. Bir yerde olduğunu ama oranın tam olarak neresi olduğunu bilmemesi *kimse* imgesine uygundu. Bildik bir yer beklememişti zaten. Yine de biraz konuşup, kendilerinden söz etmeleri, az çok tanışmaları iyi olabilirdi. Şu incecik bir yarıktan ibaret, Allahın belası ağzını birazcık açamaz mıydı yani şu odun? Hava durumundan, trafikten ya da radyodaki müzikten söz edemez miydi? İncelik neden böyle insanlardan kaçmak zorundaydı?

Adamm kötü gözlerini üstünde, bacaklannda duyarak böyle durumlarda sohbete, ilişkiye nasıl girileceğini hatırlamaya çalıştı. Bazı erkeklerin yalnızca seyrederek mastürbasyon yapmaktan hoşland'klannı, bazılanmn meme ya da ayak parmağı emerek orgazm olduklarını, kiminin dövülmek, kiminin köpek muamelesi görmek istediğini ve daha bir sürü abuk sabuk şeyi öğrenişti. İşe başlamadan önce on beş gün eğitim görmüş, iyi gelişme göstermişti, eh, az çok deneyimi de vardı... Yine de şaşkındı. On dakikadır herhangi bir yöne doğru hiçbir gelişme olmamıştı.

Ajanstaki Semra, adamın içki sevmediğini, gelen kızın içkisiz gelmesini şart koştuğunu söylemişti. Bir kadeh sert içki, küçük bir ısınma turuna imkân verebilirdi oysa. Belki otomobillerden söz edebilirlerdi. Ne diye peki?

"Nelerden hoşlanırsınız, ilgileriniz nedir bilmiyorum, nereden başlayacağız?" diye sordu. Her türlü anlama açık yuvarlak bir soru gibi gelmişti Eylem'e ilkin bu soru ama içinde bulundukları durumda doğrudan amaca yönelik ve çok açık olmuştu. Gerekli olan buydu aslında.

"Yeni misin, yeni olduğunu söylediler doğru mu?"

Eylem kızardı. Ayağını indirdi. Soruyu yanıtlamaya gerek yoktu.

"Hoşlarıma meselesine gelince, saksoyla başlayalım," dedi adam. "Benimki kendiliğinden kalkmıyor, biraz çalışmalısın. Oturmaya gelmedik öyle değil mi?"

Eylem, soğukkanlılığını korumaya çalışarak ayağa kalktı. Bu ilk aylar daha uygar, daha duyarh birilerini ayarlayabilirler bana, diye düşündü. Öyle, çünkü şu güdük, küh bacaklar arasında ağzına tıkılmış şeyle insanın kendini iyi hissetmesi olanaksızdı. Şu bedende insani bir incelik, başını dayayacağı bir göğüs, o çirkin ağızda acısını yatıştıracak sözler yoktu. Baştan sona hiçlik vardı. Bir saat için dört yüz dolara dayanılabilir bir hiçlik! Peki ama ne bekliyordu ki!

"Soyun güzelim! Bir tek jartiyer kalsın, telefonda söylemiştim, var değil mi?"

Eylem bir an tereddüt etti. Tamam, ama önce parayı alması gerekiyordu. Kural böyleydi. Kurallar önemliydi ve unutulmamalıydı. Böyle olunca da şu hödüğün onu sıradan bir mal gibi görmeye hakkı oluyordu. Adam, ne düşündüğünü anlamış gibi yanındaki sehpada duran zarfı uzattı. Eylem zarfı alıp çantasına attı.

Kullanışlı ve incelikli sözcüklere, iyi niyetli, anlaşılır bir yaklaşıma gerek kalmamıştı. Eylem, nasıl soyunacağını, *ağzını,* ellerini, kaslarını çalıştırmayı ve gerekli erotik sözcükleri bellemiş, öncelikle memeli bir dişi hayvan olduğunu unutmamayı, uysallıkla itaat etmeyi, yüksek topuklarla yürümeyi, farklı zevklere göre kendini sunmayı üstlenmiş, ruhunu sonsuza kadar kirletecek bir zindanda işkence masasına uzanmaya gönüllü razı olmuştu nasıl olsa.

Yatağın başucundaki komodine gömülü radyoyu biraz daha açtı. Hoş bir Latin müziği vardı. Kendi çevresinde dönerek, memelerini, kalçalarını öne çıkararak, yere eğilip kalkarak, kalçalarım ayırıp çökerek, belini kıvırıp bükerek... dans eder gibi... soyundu, siyah jartiyeri hariç birer birer attı üstündekileri.

Şaşırtıcıydı. Kıvranıp kırıtarak çıkardığı her parçayla ben'lik duygusundan biraz daha uzaklaşıyor, kendini göze hoş gelecek organlardan ve içine girilecek bir delikten ibaret suskun bir beden olarak algılıyordu. Çünkü uyum yeteneğine sahipti beden ve o kadar da karmaşık bir şey değildi aslında. Onu özetleyecek çok az sözcük vardı ve bu görünür, sıradan dili herkes biliyordu. Dil bile değil, ezberlenmiş kısaltma ve formüller. Şu durumda keşfedilecek fazla bir şey yoktu.

İşin zor yanı beden üzerinden kendisi olabilmek, onu isimlendirebilmek ve derinlemesine hissedebilmekti.

Bomboş bir sayfaya taşıdı kendini. İsimsiz, işaretsiz, kimliksiz, yüzü olmayan bir bedene. Uyarılmak ve sevişebilmek için seven ve yalnızca sevdiği için arzu duyan sevecen ellerin okşayışlarını bekleyen biri olmamaya. Kimsenin hissetmek derdinde olmadığı bir bedeni ortalıkta dolaştırmak, ona istenen biçimleri vermek ve yaptırmak zor değildi. Ta sonunda öldürücü olabilirdi ama zor değildi. Adamın oturduğu yerde, küçük kıpırdanmalarla, belden aşağısını soyduğunu gördü. Onun buyruklarına uymakta, çağrılarını yamtlamakta zorlanmayacağını hissederek sevindi. Duyarlı ve düşünen bir varlık olarak son hızla inişe geçmek, dahası bunu istiyor olmak o kadar da yadırganacak bir şey değildi. Defalarca denemek zorunda kalmıştı ne de olsa. Hem zaten insan gözünü açtığında her şey mümkün ve yalın hale geliyordu. Yeter ki yanılsama olmasın. İşi kendini teslim etmek, ortadan silinmekti. Bedeninin verimli karanlığına dönmek, belleğini temizleyip zamanı unutmaktı.

Bir an erkeği bir baba, ağabey, akraba, hatta eş olarak görmeye çalıştı. Adını sordu. Ahmet Mehmet, dedi adam, kısaca. Yok, o bile değildi, isimlendirilecek herhangi biri, hayal edebileceği yakınlardan hiçbiri değildi. O ana kadar ağzından ne sevgi dolu bir sözcük, ne şaşkınlığını belirten bir nida, ne de azar çıkmıştı. Sustuğu şey üzerine konuşmayı imkânsız buluyordu kesinkes. Gözleri parlamış, uyuyan kamışım bir kızm önüne çıkarmıştı yalnızca.

Keskin bir acuna duydu Eylem birden. Tek basma adama duyduğunun Ötesinde bir acınmaydı bu. Genel olarak hayata, insanın acizlik ve sefaletine yönelmiş bir yazıklanmaydı. Şu adamm, hiç bilmediği ama kendince çok geçerli nedenlerle ihtiyacı vardı kendisine ve parasını ödeyerek alıkoyuyordu. Fabrikaları, adamları, fiyakalı arabaları, güzel evleri, karısı olsa da bütün bunlar yetmiyordu ona. Yalnızca parayla tutulmuş bir kızın dolduracağı anlaşılması zor, dolmayan bir boşluk vardı içinde.

Ne yazık ki ona hiçbir şey veremezdi. Seyredilen, hırpalanan ama asla erişilemeyecek bu bedenden başka. Kendisine yalnızca çıplak arzunun sonsuz ve yetersiz umuduyla yaklaşacak olanlara verebileceği tek şey yavanlıktı.

Kanatlarını kapatıp yere indi. Koltuğun önüne diz çöktü, adamm elinin ensesini kavrayıp başını sertçe kasıklarının arasına gömmesine izin verdi.

Bir uçağın gittikçe uzaklaşan, gök gürültüsüne benzer sesini duyuyordu. Zaman duyusu körelmişti. Yataktan kalkıp dışarı çıkmak, temiz hava almak istiyordu ama yatağa yapıştırılmış gibi ağırdı bedeni. Nerede ve kim olduğunu hatırlamak içir, zorladı kendini.

Aynı odadaydı. Adamı birdenbire üzerinde bulmuştu. Ey. lem'i neredeyse bir güreşçi tutuşuyla kavramıştı. Bir kolu derr\ir bir çubuk gibi belinin arkasına, öteki kalçasına sarılmıştı. Eylem öfke ve acıdan duyduğu tepkiyle onu itmiş ama bu tecavüze fazla direnememişti. Bir kendini kanıtlama, dahası intikam alma uğraşı içindeymiş gibiydi adam. Kesintisiz bir şekilde onu yiyip bitirmek istiyordu sanki. Sınamadan geçiriyor, dayanıklılığını ölçüyordu. Bütün pozisyonları deniyor, zorluyor, canını yakıyor, bağırtıyordu. Dağa kaldırılmak gibi korkunç bir şey!

Gözlerini açtı. Yatağın yanında, havlusu beline sanlı ayakta durmuş gitmeden önce son nefesini verdiğini görmeyi beklermiş gibi kendisine bakıyordu.

"Çok tatlısın bebeğim, seni yine isteyeceğim Hadi toparlan bakalım!"

Nihayet. Birkaç duygu kırıntısı, diye düşündü Eylem. Bir küfür savurdu içinden.

"Çok hoyratsın, canımı yaktın!" diye söylendi. "Böyle davranacaktan bir dahayı unut! Hem anlaşma bir saatti..."

"Biliyorum, merak etme. Hepsini ödeyeceğim." Giyiniyordu.

Eylem gözlerim yumdu. Acemiliğinden sonuna kadar yararlanmıştı haydut herif. Daha deneyimli kızların böyle manyaklarla baş edebilmek için belli yöntemleri olmalıydı. Bunları öğrenmeliydi. Yatağın içine oturup darmadağmık saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Cep telefonu çalıyordu, çantası kimbilir nerdeydi. Güçlükle kalkıp arandı. Adam koltuğun üstünü işaret ediyordu. Gidip aldı, ısrarla çalan telefonu bulup açtı. Jale'ydi. Her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Uzun sürdüğünü, çıkmak üzere olduğunu söyledi. Adam gözünün içine bakarken yakınacak değildi. Araba istiyor muydu? Hayır, bekleyemezdi, bir taksiye binecekti. Demek tanıyorlar adamı ve beni bile bile sattılar, diye geçirdi içinden. Allah kahretsin!

Yatağın kıyısına oturdu. Birtakım sözcükler ve görüntüler yafasının içinde aralıksız birbirini izliyor, karmakarışık savruluyor, sonra paramparça oluyorlardı. Bedeninin derinlerinde, sırtında sızılar duyuyordu. Göğsü uyuyan bir çocuğun göğsü «bi hafifçe inip kalkıyordu. Adam, ceket cebinden cüzdanım çıkarıp dört adet yüz dolarlık ekstrayı, aynada saçlarını tarayan Eylem'in önüne attı.

"Tamam mı? Hadi ben çıkıyorum, sen de oyalanma." "Az, birkaç gün çalışamayacağımı düşünürsen çok az..." İki yüz dolar daha attı adam tuvalet masasına. Eylem bakmadı ona. Kapının açılıp kapandığını duydu. Neyse, dövülmekten beter etmiş ama hiç değilse pazarlığa kalkışmamıştı adi herif. Bu da bir sınavdı belki. Dayanıklılık, sabır sınavı. Neyse, atlatmıştı. Kimbilir nelerle karşılaşacaktı daha.

Odadaki ışık koyulaşmıştı. Perdeler günün aydınlığını süzmüyordu artık. Saatine baktı. Altıya geliyordu. Geceyi, yatağının dinginliğini hayal etti. Kalktı, duşa girdi. Her tarafını iyice sabunlayıp sıcak suyun altında bekledi. Saçlarını kuruturken aynada, başka biri varmış gibi bir an tanıyamadı kendini. Dudakları, gözkapaklan şişmiş, kızarmıştı. Boynunda, omuzlarında bereler vardı. Aceleyle giyindi. Müşterilerin yeni kızları yeğlediklerini biliyordu. Güzellikten çok yenilik ilgi çekiyordu ve bu yüzden ajans sürekli yeni yüzler, taze kızlar arıyor, başvuran eli yüzü düzgün kimseyi geri çevirmiyordu.

Sanat, kültür? Alaycı bir yankı gibi geldi bu sözler ona birden. Aldatmacaydı hepsi. Koşulları kabul edilsin diye uydurmuşlardı bunları.

Eylem banknotları bir araya toplayarak zarfa, öncekilerin yanına koydu. İki saat için bin dolar! Yıpranmış, kötülemişti ama hakkını almıştı. Adi bir orospuymuş gibi davranmıştı adam ona. Konuşmasız, paylaşımsız. Olsun. Bin dolar. Yüzde otuz ajans payı çıkınca yedi yüz dolar kalacaktı elinde. Dokuz beş bir sigorta çalışanıyken aldığı bir aylık ücretiydi bu... Üniversite, mesleki birikim, çalışıp didinmeler, kariyer umutla^ nasıl da boşunaydı...

Ar namus... Hayatının erkeği, günün birinde bir yuva, güzel çocuklar... Hayal. Kapana kısılmak, zokayı yutmak. Aşkı sahici kılan insanın saflığı ve içtenliği, diye düşündü. Hayal kurabiliyor oluşu ve geleceğe inanmayı sürdürme iyimserliği.. Bense o saflığı çoktan, yıllar önce yitirdim.

Dışarı çıktığında akşamdı. Hava iyice soğuktu, içi üşüyordu. Mantosuna sarındı, kaşkolünü basma sardı. Ne olursa olsun biraz yürümek istiyordu. Kalabalığa karışıp İstiklal Caddesi'ne saptı. Boşluk içinde sürüklendiğini hissediyordu. Olanları anımsamak yırtıcı, edepsiz bir acıydı. Bugün düş kırıklığına uğramış, incinmişti. Sinir uçlarının acıdığını hissediyordu ama yine de sonrasına, dokunuşlara, kokulara açık ve boştu. Karşılaşmalara, serüvenlere. Her seferinde kapının ardında bekleyen ve *kimse olan* bir erkek figürüne. İstenen hiçbir şeyi reddedemeyeceğini unutmadan yataktan yatağa dolaşmalara.

Bir muhallebiciye girip çorba içti. Çantasını kucağında tutuyordu. Çılanca tünele kadar yürüdü. Jale'yi pek az görüyordu. Daha çok telefonla bağlantı kuruyorlardı. Haftada üç gün spor salonuna

gidiyor, egzersiz yapıyordu. Eskisinden daha güzel, daha esnekti bedeni. Spor salonundaki Beti'nin kızlarla ilgilenen iki yardımcısından biri olan Didem'le yakındılar. Geçen hafta birlikte alışverişe çıkmışlar, seksi çamaşırlar ve birkaç yeni giysi almışlardı. Müşterilerin çoğu, kaliteli ama yalın günlük giysilerden hoşlanıyordu.

Yarın Jale'ye telefon ederek bugünkü adam için hafifçe sitem etmeye karar verdi. Böyle terslikleri sineye çekmek, işverenle iyi geçinmek, hayatım toparlamak zorundaydı ama bu adamı bir daha istememek hakkı vardı kuşkusuz.

Evdeki ısıtma sorununu şimdilik iki tüplü sobayla çözmüştü ama pek sağlıklı bir çözüm değildi bu. Bütün kızlar gibi gizli bir umut besliyordu aslında. Varlıklı bir adamın ilgisini çekmek ve metresi olmak! Fazla yorulup yıpranmadan böyle köklü bir çözüm için gayret göstermeye kararlıydı ama epey şansa ihtiyacı vardı.

Eve vardığında iki sobayı birden yakarak soğuğu kırmaya çalıştı. Yarın akşam Jale'yle birlikte birkaç kız Beti'nin sevgilisinin ünlü gece kulübüne gideceklerdi. Daha seçkin ortamlarda daha kaliteli erkeklerle tanışacak, çok daha iyi günleri olacaktı kuşkusuz. Bu inanç olmadan katlanamazdı insan bu hayata.

Bir şeyler yedi, postasına baktı. Safransarı'dan bir ileti gelmişti. Bir süredir sesi çıkmıyordu, beklemiyordu, şaşırdı.

Eylem;

Bir süredir yazamadım sana. Mazeret gösteremem.

Seninle ilgili varsayımlarım yok. Olmayacak da. Seni aykırı bir ses *olarak algılıyorum, bana insan ruhunun ağırlığım duyuruyorsun. Hoşuma giden bu.*

Otuz altı yaşında, deneyimli bir erkeğim. Gelişigüzel avlanan adamlardan biri olduğumu düşünmeni istemem. Ayrıca sana ilişkin imgem net.

Bir finans şirketinde üst düzey bir görevdeyim. Gelecekle ilgili yazını okuduğumda nerdeyse işimi bırakıyordum.

Zaaflarım oldu, hatalar yaptım, geçmiş çok çabuk oluşuyor. Geleceği görmeye çahşmaksa insanı karamsarlığa sürüklüyor. Bence koşullar ne olursa olsun geleceği yalnızca arzu ve hayal etmeliyiz. Dünyanın şarkısını duyabilmek buna bağlı.

Sana bir fotoğrafımı gönderiyorum. (Volkan Kuman)

Güzel bir fotoğraftı. Adım çıkaramadığı ünlü bir film yıldızına benziyordu. Ya da iş olsun diye onun fotoğrafını yollamıştı. Dalga geçiyordu Volkan Kuman. Finans şirketinde üst düzey yönetici. Yok canım! Öyle adamlar başlarım borsa tahtasından kaldırıp çevrelerine, hele önlerine, bakmıyorlardı bile. iyi atıyordu doğrusu. *Dünyanın* şarkısını *duymak* ha! Ekranda beliren yazıya baktı.

ORADA MISIN SARIBENEK? İlk kez yakalamıştı onu Eylem. Heyecanlandı.

E- Evet Safransarı. Düşünüyorum.

V- Ne düşündüğünü söyle bana.

E- Bence hayal ve arzu bile bir dayanak arar kendine, bir umut, birazcık ışık. Ben bunlardan yoksunum, sen değilsin anlaşılan, ne mutlu! Kendinle ilgili olarak söylediğin her şeyden kuşku duyuyorum. Bu yüzden de merak etmiyorum seni. O resimdeki de sen değilsin. Neden böyle şeylere gerek duyuyorsun?

V- Yazdıklarım doğru, söylediğim kişiyim. Şu günlerde paranın kirli dünyasından çıkmayı deniyorum ve yalnızım.

E- Senin kadın olduğunu sanmıştım! Önemli değil. Kesinlik ve tutarlılık gerekmiyor bana bugünlerde. Tersine karışıklık ve farklılıkları iyiye yoruyorum.

V- Ne söylemeye çalışıyorsun?

E- Hiç. Niye yazıyorum sana biliyor musun? Boğulmak üzere olan birçokları gibi, içimdeki çığlığı, hatta kendimi bir çukura, yani buraya atmaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığı için.

V- Fazla yol alamadık şu iki ayda. İlk kez diyaloga giriyoruz. Zor lanıyorum.

E- Ben de hazırcevap değilim. Kendimi düşünerek ifade etmeye daha yatkınım. Tatsız değil mi? Daha uyumsuz biri olsaydın keşke. O zaman içlerinde baştan ayağa aynı duyguların dolaştığı insanlardan ayrılacaktın ve beni karamsarlıktan biraz olsun kurtaracaktın.

V-Neysem oyum, bu kadarım. Bana bir fotoğrafını gönderebilir misin?

E- Hayır, çünkü hiçbir ünlü oyuncuya benzemiyorum.

V- Haksızlık etme, o benim fotoğrafım!

E- Tamam. Belki de ben şimdilik, gerçeğin içinde olmaya tercih ediyorum belirsizlikleri. Sürprizleri, aldanışları, imkânsızı düşlemeyi. Biliyorum, güzel karşılaşmalar da oluyor bazen bu âlemde.

V- Fazla duygusalsın. Renkleri görüyorsun ama ayıramıyorsun.

E- *Öyle değilim ama kafam ve hayatım karışık şu günlerde. Yeni bir yola girdim, hızla, nereye gittiğimi bilmeden yürüyorum.*

V- Anlatırsan sana yardımcı olabilirim.

E- *Yardıma ihtiyacım yok. Sürgün daha uygun bana.*

V- Kapali buluyorum yazdıklarını. Seni yanıtlarken ister istemez ben de aynı yetersizlik ve yapaylığa düşüyorum ve kendimi ev ödevini yapan bir öğrenci gibi hissediyorum.

E- Haklısın belki de ama bozmaktan korkuyorum aramızdaki... şeyi. Ben uzun zaman cennet umuduyla cehennemde yaşadım. Oradan baktığımda bu dünyada çok fazla yalan olduğunu gördüm. Sonra benliğimi ve arzuyu tanıdım ama yine de 'kimse' olmaktan öteye gidemedim.

V- Sen kimse değilsin Eylem.

E- *Öyleyim. Kendimden başka hiçbir şeyim yok ve her şeyden çok görünmez olmayı hayal ediyorum...*

V- Zaten öylesin şu an. Açık olmayı dener, birbirimize anlattıklarımızdan acı duyacak kadar yakınlaşabilirsek belki yüz yüze konuşmayı da başarabiliriz.

E- Sana başka bir öneride bulunuyorum: Yazma bana. O kadar küçük, o kadar önemsizim ki unut gitsin. O zaman daha az üzüleceğim.

Hattı kapattı Eylem. Yatar yatmaz uyuyamadı. İçinde bulunduğu durumun en yakıcı yanı, normal bir kadın olmasına rağmen cinsellik de içinde olmak üzere duygularını dışa vurabileceği, doya doya yaşayabileceği somut bir ilişkiye kendini kapatmak zorunda olmasıydı. Bir sevgilisi, duygusal bağlantı kurabileceği biri olamazdı bu işi sürdürdükçe. Hatta daha sonra da. Çirkin bir geçmişi olacaktı, gelecekte bu biçimde yaşamaktan vazgeçse bile. Ne kadar gizlenirse gizlensin her an or taya çıkmasından korku duyacağı bir geçmiş. Bütün bunları, ajansa evet demeden önce enine boyuna düşünmüştü aslında.

Belli ölçüde, duygusal yanını doyurmak için iletişim kurmayı istiyordu. Safran'la. Yazarken kendi dünyasına ait, kendisi için bir rüya yaratmanın, o rüyaya dahil olup yoğun bir gizem içinde her an her şey olabilir'in somut heyecanını duyacaktı.

Volkan'la bir pastanede buluştuğunu hayal etti.

Devetüyü bir kaban giymişti. Orta boylu, kumral, bira2 kendini beğenmiş bir adamdı. Tabii çok şaşıracaktı Eylem'i görünce. Siz beni yalnızca yazdıklarımdan tanıyorsunuz, diyecekti Eylem ona, ama ben başka biriyim. Hayal ettiğimden de güzelsiniz, diyecekti Safran da.

Güzel ama dağınık bir evde oturuyor olacaktı. Belki biraz yarak bir adam, karısından ayrılmış, hafta sonlan küçük kızını alıyor. Arayışlar içinde. Uygun birini bulursa evlenecek. Kadınlarla fazla ilişkisi olmamış, en az bir kez aldatılmış. Sağlıklı görünüyor. Sevecen, iyi niyetli. Hafif uyumsuz. Sevmediği bir kadınla birlikte olmayı içine sindiremiyor. İlk aşkını hiç unutmamış. Biraz acemi, heyecanlı. Öylece oturuyor karşısında. İşinde yükselmiş ama özel hayatındaki dağınıklık yüzünden pek başarılı değil artık. Daha iyi bir iş bulursa ayrılacak. Zamandan bol bir şeyi yokmuş gibi rahat davranıyor, çünkü biraz parası var.

Sinemayı seviyor, müziği, futbolu. Aşkta seçici olduğunu söylüyor. Seçmek ve seçilmek istiyor. Yaşıtlarına benzemiyor. Elinde çay fincanı ilgiyle bakıyor Eylem'e. Sevmiş gibi. Hemen yatmayı pek düşünmüyor.

"Böyle birini nü istiyorum ki?" diye sordu Eylem kendine. İlgisi yok. Görünürde yaygın bir tip o kadar. Hayal ermek hoşuna gidiyordu. Hayalin içeriği ve niteliği değildi önemli olan. Doğrudan kendisiydi. Burayı ve bir başka yeri, bilmeyi ve unutmayı, kabullenme ve yadsımayı geçmişle geleceği, durmayı ve i koşmayı, kaçmmayı ve düşüşleri birbirine bağlıyor, birleştiriyordu hayaller.

Direnmekten, hayata karşı durma yorgunluklarımızdan kaçırdığımız, kurtarabildiğimiz tek zenginlik, tek avuntu buydu.

Derin uyudu. Rüyasında Safran'ı gördü. Bir ormanda sık ağaçların arasındaki dar bir patikada yürüyorlardı. Yol yumuşak kavisler çiziyordu. Havada ıhlamur kokusu vardı ve ağaçlarm dibi rengârenk olağanüstü güzel mantarlarla doluydu. Bazen, yol daralıyor, taze, kocaman yapraklar yüzlerine çarpıyordu.

Zaman dişındaydüar. Gece gibiydi ama gece değildi. Rüyanın zamanı unutulmuştu. Safran kaybolduklarını söylüyordu. Eylem umursamadı. O ortamda mutlu hissediyordu kendini. Durgun bir suyun kıyısında durdular. Bir kara ve bir yeşil kurbağa çiftleşiyorlardı. Bu kötü bir şey olacağmm belirtisiydi.

Volkan ona kendisiyle yatmak istediğini söyleyince Eylem bir çalının dibine uzandı. Safran onu kollarına alıp öptü. Sonra sorular sormaya başladı: Öteki erkekler sana nasıl davranıyorlar, onlarla neler yapıyorsun anlatsana... Bana böyle şeyler sormamaksın, çünkü o sırada ölüm döşeğinde oluyorum, dedi Eylem...

Kendini bir sıçrayışta geri çekti, dehşet içinde bacaklarının kurbağa bacağına dönüşmüş olduğunu gördü ve birden uyandı.

12

Melike'yi düşünmek Volkan'a zamanın birdenbire uzaklaştığı, içinin boşaldığı duygusunu veriyordu ama bu kaçınılmazla bağlantılıydı. Melike'ye yaklaşmış, alanına girebilmeyi, sıcaklığına sığınmayı ummuştu, sonra birdenbire yabancılaşmışlardı. Olmamıştı nedense ve üstüne hüzünle dokunmuş gri bir örtü örtülmüş gibi bezgindi.

Araba iki yanı ağaçlı geniş bir yola girerek ilerledi.

Harun, İstinye sırtlanndaki saray yavrusu evinde gecikmiş bir yeni yıl partisi veriyordu. Bahçe kapısının önü, pahalı otomobiller, gösterişli ciplerle doluydu. Bahçenin ortasından eve doğru giden yolun iki yanı yanıp sönen renkli ışıklar ve meşalelerle süslenmişti. Kemanların ağırlıkta olduğu bir müzik taşmaktaydı dışarıya ve geceye şaşaalı ama soylu bir şenlik havası hâkimdi.

Çok soğuktu, kar atıştırıyordu. Konuklar içerinin sıcağına güvenerek incecik taftalara, ipeklere, kaşmirlere, tiril tiril, pahalı takımlara bürünmüşlerdi. Bahçeden evin giriş merdivenine hızlı adımlarla koşarken gecenin sıcacık vaatleri için aşırı sabırsızlanıyor gibiydiler.

Harun, siyah bir elbise giymiş, papyon takmıştı. Gıcır gıcır rugan pabuçları ayağını hafifçe sıkıyormuş gibi rahatsız yürüyordu. Volkan'ı kucaklayarak karşıladı. Omuzlarından tutup sevecenlikle sarstı. Yalnızca altmış kişi çağrılmış olmasına rağmen içerisi daha fazla gelen varmış gibi kalabalıktı. Konuklar deri kanepelere, Versace imzalı ipek döşemeli koltuklara oturmuş, varak çerçeveli tablolara, ayaklı vazolara, vitraylara, kristal aynalara ve tavandan sarkan kurdele ve süslemelere hayranlıkla -ya da kıskançlıkla- bakarak konuşup gülüşüyorlardı. Garsonlar sessiz adımlarla, edepli ve sadık, gümüş tepsiler dolaştırıyorlardı ayakta dikilmiş gruplar arasında. Harun'un yüzüne yapışmış gülümsemenin özneleri olan sanayiciler, işadamları, eski bir bakan, iki-üç gazeteci, en çok da para piyasasını yönlendiren figürler vardı görünürde. Kan kocalar, metresler, sevgililer de tabii...

Bir vale yanına yaklaşarak içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Kristal kadeh ve bardaklardaki rengârenk içkilere baktı Volkan, bir martini aldı. Yemekle birlikte şarap içmeye karar verdi. Yanma gelen Selda'yla selamlaşıp öpüştü. Omuzlan açık, mantar beji, ipek bir tuvalet giymişti genç kadın, görmeyeli çok zayıflamıştı. Küçücük içi boşalmış memelerini örtmek için ikide bir aşağı kayan büstiyerini yukarı çekiyordu. Yaşlanmış ve çirkinleşmişti sanki. Gelişigüzel, kötü bir makyaj vardı yüzünde. Takma kirpiklerinden birinin ucu kalkmıştı. Volkan henüz gecenin başındayken epey içkili olduğunu fark etti onun. Harun'a bakılırsa, boşanma krizini -bir kez daha-atlatmışlardı. Meydan okuyup, peki boşanalım, deyince, Selda korkup geri adım atmıştı sözde. *"Tabii ya, o zaman bu lüksü, sal tanatı, limitsiz kredi kartlarını nerden bulacak haspam!"*

Salona bakan üst kat sahanlığına yerleşmiş küçük bir orkestra canlı yemek müziği çalıyordu. Işıklar ustalıkla ayarlanmıştı. Her şey yumuşacık çizgilerde, san ve gülkurusu tonlardaydı. Salonun köşesindeki kocaman şöminede yanan ateşin alevleri yer döşemelerinin yanık bordo cilasını kızıllaştırıyor, iki yanındaki maroken koltukları ve maun tavan kirişlerini aydınlatıyordu. Dans edilebilsin diye salonun terasa açılan bölümündeki halılar kaldırılmıştı.

İki basamak aşağıdaki yemek salonuna hazırlanmış zengin açık büfede, sarayları kıskandıracak çeşit ve görünümde sergilenmekte olan yemeklerden almaya çalışanların kolları kelebek kanatları gibi inip kalkmaktaydı. Volkan gidip baktı. Portakallı ördek, çeşidi zeytinyağlılar ve mezeler, buzlar üzerine yatırılmış füme somon dilimleri, kaz ciğeri ve havyarla doldurulmuş minik domatesler, karides ızgara... yok yoktu! Kadınların çıplak, kabank göğüsleri, mücevher ışılhlan, kıkırdamalar, kahkahalar, porselen ve gümüş şıkırtılan, terasın kapalı camlan ardından görünen uzak Boğaz ışıkları, incecik kadehlerin ahenkli çınlaması, her şey ama her şey insanın bitmesin diye uyanmak istemediği bir rüyaya benziyordu.

Birkaç kişiyle ayaküstü konuşup şakalaştı. Bir gazeteci kadının Uzakdoğu izlenimlerini dinledi. Sevimli, zeki ya da aptal suratlar. Çalışkan, zengin ve talihli olduğuna inananların gülümsemeleri. İkiyüzlü, geçici ilgiler. Selda'yı yeniden yanında buldu.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi kadının gönlünü almak için.

"Hoş mu? Boğuluyorum Volkan. Şu aptal kalabalığa bak! Dağlara kaçmak istiyorum bazen."

"Hadi, yapma, abartıyorsun, iyi olmak için her şeyin var." "Her şey var da mutluluk ve sevgi yok! Biliyorsun..." "Biraz iyimser olabilsen sorun kalmayacak." Selda; tamam, bu kadar öğüt yeter, demek ister gibi elini sabırsızca kaldırdı.

"Çok şık görünüyor değil mi," diyerek başını çevirip etrafa baktı. "Ama burası bir yuva değil. Herhangi bir zenginin evinden farkı olmayan, kişiliksiz bir ev. Artı, ruhsuz bir adam, beni orospularla aldatan aşağılık bir koca!" Yanından geçen garsonun tepsisine uzanıp bir cin bardağı kaptı. Volkan, konuşma çığırından çıkmadan kadım başından savması gerektiğini düşündü çabucak. Boşansın canım, diye geçirdi içinden, onu tutan mı var! Harun çok mu hoşnut sanki bu deli kandan!

"Resim kurslarına gitmeye başladım, hocam çok yetenekli olduğumu söylüyor. Bir tek orda soluk alabiliyorum biliyor musun..."

"Harika. Bence en iyi terapi sanatla uğraşmak..."

"Bir gün seninle baş başa oturup konuşabilir miyiz Volkan?"

Harun yaklaştı, karısının arkasından uzanıp elindeki içki bardağını aldı. Kadın dönüp yırtıa bir öfkeyle baktı ona.

"Görüyorsun, içki içme özgürlüğüm bile yok bu evde..." diye yalandı. Dudakları bükülmüştü, neredeyse ağlayacaktı.

"Yeterince içmişsin, birazdan yıkılacaksın," dedi Harun. "Git biraz toparla kendini, makyajını tazele. İyi değilsen uzan, dinlen. Hadi canım,"

Selda bir an bekledi. Sonra sessizce, uysallıkla uzaklaştı. Volkan, Harun'un her şeye rağmen karısını iyi idare ettiğinden bir kez daha emin oldu. Aslında bu gece hiçbir şey canım sıkamazdı. Keyfi yerindeydi, coşkuluydu. Daha dün, kırk milyon dolarlık bir altın arama anlaşmasma imza atmıştı. Bu yalnızca Kanadalı şirket adma imtiyaz alabilmek ve paravan olmak için gösterdiği çabamn karşılığıydı.

"Nasıl, her şey mükemmel değil mi dostum?" diye sordu. "Bütün dostlar burada ve ben çok formdayım bu gece."

"Hoş bir akşam. Gerçekten iyi düzenlenmiş," dedi Volkan.

Dostlara, ya da merasim kıtasına baktı. Banka dolandıranlar ve dalavereciler. Devalüasyonları önceden haber alabilenler, kıyı talancıları, arazi rantçıları, şişirilmiş devlet ihaleleri yüklenicileri ve

devlet kesesinden gezip tozucular. Yüzde oncular, medyadan parayla ün satın almış olanlar, kaçakçı ve kibar mafyatikler... Adlar ve adlar. Harun gibi, yeni düzenin, hatta daha da yeni düzenlerin adamları, taşeronları. Köşe dönmüş gazeteciler, dalkavuk ve kışkırtıcılar. Özgürler, güçlüler, çenebazlar, doymak bilmezler.

Deri, puro, şarap kokulan arasında gece ve sohbetler canlanıyor, herkes bir ağızdan konuşuyordu. İşlerin nasıl döndüğünü değil tabu ki. Bu konulan uluorta konuşmazlardı. O tür konuşma ve pazarlıklar, kapalı kapılar ardında, çoğunlukla teke tek görüşülür, yalnızca kendilerinin anladığı bir dille işler bağlanır ya da bozulurdu. Bir araya geldikleri böyle yerlerde, evlerden, arabalardan, yatlardan, davet ve partilerden, en son diyet programlan ve hastalıklardan, gezi ve tatillerden söz eder lerdi.

Selamlaşmalar, ayaküstü takılma ve kısa gevezeliklerden sonra şöminenin önündeki koltuklardan birine oturdu Volkan Tabağmdakilerden azar azar tatmakla yetmiyordu. Ekim aym. dan bu yana sekiz kilo vermiş, epeyce incelip gençleşmişti. Aynalar yeniden iyi yürekliydiler, özgüveni yükselmişti.

Kalabalığın arasında Nilhan ilişti gözüne. Uzak köşede, döşemelik kumaş üreten bir tekstilciyle konuşuyordu. Son telefonundan beri bir türlü görüşememişlerdi onunla. Kadının dönüp kendisini göreceği âna kadar beklemeye karar verdi.

Orkestra dans müziğine geçmişti. Pistte dans edenler vardı. Onları seyretmek eğlenceliydi. Kulağına hareket halindeki insanların sesleri, kahkahaları çalmıyordu kopuk kopuk. İnsanı kaygılandıracak kadar örtülü konuşmalar, kumaş hışırtıları, parfüm kokuları, imgeler sonsuzdu, aşırı ve sonsuz.

Nilhan'm kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Kalkıp karşıladı onu, kucaklayıp öptü, yanağını sevecenlikle okşayan kadını kendine çekip piste sürükledi. Gece mavisi taftadan dar, uzun bir elbise giymişti. Ensesinde incelen küçük bir yakayla omuzlarım ve sırtını bele kadar çıplak bırakan şık bir tuvalet. Volkan elini onun sırtına koydu.

"Gözlerime inanamıyorum, çok yakışıklısın, çıta gibi olmuşsun aşkım. Aferin sana... Fazla eziyet etmedin kendine değil mi?"

"Biraz. Özlemişim seni, sana hoş görünmeyi."

"Ben de öyle. Nasılım?"

"İnanılmaz. Aşktan mı güzelleştin yoksa bu kadar?"

"Olabilir, delicesine âşığım!"

Volkan yüzünü kadının yanağına dayayıp gözlerini yumdu. Onun ılık soluğunu, göğüslerinin parfümün başaramadığı belli belirsiz sütlü kokusunu duydu. Kollarının arasındaki bedenin hem sabırlı hem aceleci kadınlığını duydu, uzak bir geçmişin yankısını duyar gibi. Gözünün önüne okyanus tuzu, şarap ve sümbül kokan bir oda geldi. Elini Nilhan'm güneş yanığı sırtında gezdirdi. Yalnızca cinsellik değildi ikisinin o zamanlar yaşadığı. Tenlerinin sıcaklığında, birbirine kenetlenmiş avuçlarında, bitmek bilmeyen öpüşmelerinde bundan daha fazla bir şey vardı. Birbirlerinin koynuna, tenine gizlenmişken daha yalın, daha inanılır oluyordu dünya. Sonra o saflığı, açıkhğı ve yakınlığı yitirmişlerdi. Bir daha hiç bulamayacaklardı.

"Adadaki odamızı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Nasıl unuturum? Bütün varlığımla oradaydım ve seni seviyordum."

"Yalnız mısın, sevgilin yok mu?"

"Yok. Ah Volkan, başıma öyle bir şey geldi ki... Yok söylemeyeyim, inanmazsın."

"Söyle, hadi. Beni şaşırtmıyorsun artık."

"Sevgilim bir kadın. Meğer ben kadınlara ilgi duyarmışım. Bu yüzden erkeklerle hiçbir zaman uzun süreli bir ilişki kuramadım sanırım."

"Eee..."

"Eee'si... Böylesini, bu kadar şiddetli bir duyguyu hiç tatmamıştım."

Volkan durdu. Nilhan'm sırtındaki kolu çözülüp yanma düştü. Gülünç bir şeydi bu. Özenti, gösteriş, değişiklik ihtiyacı. Yani, kırk yıllık Nilhan!

"Bak gördün mü nasıl şaşırdın. Hadi gel birer içki alalım. Aslında cinsellik karışık konu. Kendin hakkında yanılıyorsun ve çok zaman kaybediyorsun. Keşke otuzuma gelmeden bilebilseydim bunu..."

"Ne diyeyim, senden her şey beklenir ama bu artık..."

"Ciddiye almıyorsun değil mi?"

"Almıyorum, bu da geçer."

Gerçekten sert bir içkiye ihtiyacım var, diye düşündü Volkan. Bara doğru yürüdüler. Harun yollarını kesti.

"Söyledi mi sana?" diye sordu Nilhan'a. "Arkadaşın beni bırakmak, işten ayrılmak istiyor."

"Neden?" diye sordu Nilhan, ortaya. Sonra Volkan'a döndü. "Başka bir yere mi geçiyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey yok," dedi Volkan. "Sürdüremeyeceğim, hepsi bu." Nilhan'a baktı. Gözleri parlak ve soğuktu. Düz, geriye taranmış koyu renk saçlarının çevrelediği yüzü meleklikle şeytanlık arasında gidip geliyordu.

"Şu aşamada çekip gitmen senin için doğru olacak gibi görünmüyor bana," dedi Harun. "Biz bir aileyiz, mükemmel bir ekibiz Volkan. Bir sorun varsa hallederiz. Seni kaybetmek istemiyorum."

Volkan, *biz* sözcüğünün genel bir ortak kader ifadesi olduğunu düşündü. Bu, içine her türlü uzun vadeli ilişkiyi sığdırabilecek genişlikte bir zamirdi. Harun'un ağzmdaysa soyut bir bağımlılık anlamı taşıyor ve kendisine çok fazla sorumluluk yokluyordu. Biraz da bu yüzden konuyu tartışmak istemiyordu. Aynca onun duygularını anlayabileceğinden de emin değildi. Ne duygusal, ne zekâ, ne de kültürel düzeyleriyle ilgili bir uzaklıktı aralarındaki. Başka bir dünyada yaşıyordu Harun ve üstünde uzun uzadıya kafa yoracak bir sorunu yoktu. Gücü de bundan ileri geliyordu zaten. Ona, bu pisliğin içinde ben bir piyon, hiçim ve artık zamanımı ve geleceğimi sana harcamak istemiyorum, demenin ne anlamı ne de gereği vardı.

"Gerçekten sorun nedir?" diye sordu Nühan. Bir kadeh kırmızı şarap alırken.

"Yoruldum, hepsi bu," dedi Volkan. Savunma gerektirmeyecek tek mazeret buydu. "Çalışma arzumu kaybettim."

"Konuş biraz onunla," dedi Harun, Nilhan'a, İngiliz bankacıya doğru telaşla uzaklaşırken.

"Bu yaşta kariyerinden vazgeçmen doğru değil," dedi Nilhan. "Zirvedesin, çok başarılısın, yeteneklisin ve iyi para kazanıyorsun..."

"Görünenden daha derin bir başarısızlık hissi bu, anlatması zor. Parayla filan yatışhnlamayacak bir yoksunluk içindeyim."

"Allah Allah! Melankoliye tutulmuş gibi bir halin var. Yaa, terapiye git, uzun bir izin yap, seyahate çık, ne bileyim işte, ne istersen yap ama topla kendini!"

Volkan gülümsedi. Hayatını anlamlı kılmayı başaramamak, kendinde var olmanın ötesinde hiçbir değer görememek, yaşamayı beceremiyormuş yılgınlığına kapılmak başarısızlıkların en korkuncu değü miydi? Yok, artık duruma hâkim olmak, değiştirmek zorundaydı.

Eylem'i düşündü. Aslında Sanbenek adı daha çok yakışıyordu ona. Düzenli yazışıyor, ekrandan konuşuyorlardı artık ve Volkan, bambaşka bir dünyaya çekiliyormuş, kızın gizemine sızıyormuş gibi hissediyordu kendini. Şimdiye kadar kimseye söz etmediği, üzerinde fazla düşünmediği, hatta unuttuğunu sandığı birçok şeyi dikkatli bir sansür uygulayarak anlatmıştа ona. Daha fazlası elinden gelmiyordu, çünkü kendini ne kadar çok anlatmak isterse ruhunda o kadar çok gedik buluyor, bir türlü Eylem'in beklediği kadar açık olamıyordu. Öte yandan onunla hem savaşıyor hem de yazarken sakinleşiyor, adeta orgazm oluyordu. Bazen de sözcükler denetimsiz yazıya dökülüyor, kendini hiç olmadığı kadar çıplak ve bozguna uğramış hissediyordu. İçindeki en baskın duygu ise acılı, çılgın bir coşkuydu. Yazdığı her şeye aynı ölçüde açıldıkla -acaba?-karşüık veriyormuş gibi görünüyordu Eylem ama hâlâ kendini göstermemekte diretiyordu.

"Hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım," dedi Nilhan'a. "Sorun ne biliyor musun? Kendimi beğenmiyorum. Farklı biri olmak mümkün değil belki ama en azından gayret göstermeliyim."

Nilhan, düşüncelere dalmış gibi sustu. Onu ikna edemeyeceğini anlamış olmalıydı. Belki de bir süre keyfince yaşasın, nasıl olsa gene işine döner, diye umuyordu. İç salondaki sakin bir köşeye yürüyüp küçük bir kanepeye diz dize oturdular.

"Hayatında biri yok mu hâlâ?" diye sordu Nilhan.

Melike'yi düşündü Volkan. En son, en somut ilişkisi buydu. Uzaklaşmalarının yolculuklarla geçen yoğun bir döneme denk gelmesiyse Volkan'm işine yaramıştı. Suçluluk da duymuyordu. İkisinin de

kaybedecek bir şeyleri yoktu nasıl olsa.

Nilhan'a Eylem'den söz edemezdi. Alay edeceğinden, hor göreceğinden emindi çünkü.

"Arada birileri oluyor ama yürümüyor," dedi. "Galiba âşık olma yeteneğimi kaybettim. Çıktığım hiçbir kadın canımı sıkmayacak kadar ilginç ve çekici gelmiyor bana artık."

Kurallardan hoşlanmasa da yirmi gün kadar önce ayıp olmasın diye telefon etmişti Melike'ye. Soğuk, zoraki bir konuşmaydı. Sonra bir akşamüzeri bir otelin bannda birer kadeh içki içmişlerdi. Nedense genç kadını, sıradan, rolünün altmdan kalkmakta beceriksiz, gergin ve sevimsiz bulmuştu o buluşmada. Birbirlerine anlatacak, söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlanmışlar, havadan sudan konuşmuşlar ve çabuk kalkmışlardı. Volkan her şeyin bittiği kanısına varmıştı. Herhalde Melike de öyle düşünüyordu.

"Biriyle çıkıyordum ama kadının baskm kişiliğini soğukkanlılıkla ve pek telaş duymadan çözmeye çalışırken içtenliğimi kaybettim, olmadı," dedi.

"Ayağın eşikte, kapı önünde fazla bekledin desene..."

"Öyle. Aşkın insanı denetimsiz bir biçimde ileriye doğru ittiğini, aceleci, bekleyemez hale getirdiğini kabul edersek benim tepkilerim fazla sakin, fazla ağırbaşlı kalıyordu."

"İnsan bir kadını, akılla mantıkla da sevebilir pekâlâ," dedi Nilhan.

"Bunu senden duymak hiç inandırıcı değil."

"Haklısın. Yataktaki uyumunuz yetersizdi belki de."

"O noktaya bile gelemedik."

"Geçmiş olsun. Kimdi bu kadın?"

"Antikacı. Takılar filan da yapıyor."

Nilhan yüzünde yarı kuşkulu yarı küçümser bir bakışla Volkan'a baktı.

"Sana namus mu taslıyordu yoksa? Öff... Orta sınıf kadınlarla ne işin var, ne halt ediyorsun sen Allah aşkına?"

Volkan biraz da öfkelenerek başını iki yana salladı.

"Öyle biri değil. Neyse bu konuyu kapatalım. Senin durup dururken lezbiyen olduğuna karar vermen çok mu akıllıca sanki!"

"Bana eskiyi mi hatırlatmaya çalışıyorsun? Ben, kökleri çok derin bir erkek egemen komploya kurban gittiysem suç benim mi yani?" Bir kahkaha attı. "Sevgilimin kim olduğunu bir busen..." diye mırıldandı sonra. İç geçirip sustu.

"Söyle hadi, mademki lafını ettin konuş!"

"Kimseye söylemeyeceksin ama!"

"Söz."

"Hükümetin palazlandırdığı bir enerji şirketi sahibinin karısı. Adam İslamcı, kadın da örtülü. Öyle hanım hanımcık sanma. Hukuk okumuş ama kocası istemediği için çalışamıyor. Adamın başka bir evde imam nikâhlı bir kansı daha varmış, düşünebiliyor musun?"

"Demek sen de doğru dürüst birini bulamadm ve bir intikama kurban gittin!" dedi Volkan. Öç alır gibi güldü. "Uyduruyor musun yoksa?"

"Kesinlikle doğru. Kadını bir görsen... Otuzunda bile değil. Dıştan baktığında ele geçmez bir bakire gibi görünüyor, başka bir dünyadan sanki ama içinde bir yanardağ saklı. Hüsran dolu bir evlüik, özlem yüklü bir beden, tepkisel bir aykırılık ve sonunda yoldan çıkış! En tehlikesiz yolu, bir başka kadını seçerek tabii."

"Şaşırtıcı. Nerden buldun onu, nasıl kesişti yolunuz?"

"Jinekologumun muayenehanesinde. Beklerken konuşmaya başladık. Daha o an vuruldum ona. Ah Volkan bir görsen..."

"Dikkat et de başm belaya girmesin..."

"Vallahi haklısın. Skandal olur..."

Bahçede havai fişekler atılıyordu. Nilhan doğruldu. Herkes teras pencerelerinin önünde toplanmış, ağaçların arasından yükselip gökyüzünde patlayarak rengârenk, serpantinler gibi saçak saçak dökülen parıltılara keyifle bakıyordu. Birden kendilerini kalabalığın arasında buldular. Volkan yavaşça sıyrıldı kargaşadan, bara doğru yürüdü. Şok üstüne şok, diye düşündü.

Kendini yeni doğmuş bir bebek kadar günahsız hissediyordu. Hasbelkader bütün şu para ve seks düşkünü insanların içi. ne düşmüş, zaman zaman hayvansı yanına yenilmişti ama böylesi hileler, oyunlar, her iki taraftan da alıp vermeler midesini bulandırıyordu şimdi. Neyse ki onlarınki kadar kesin olmayan bir yazgı ona göz kulak olmaktaydı. Kadehindeki konyağı bir dikişte içti. Gümüş bir kutuda duran havana purolarından birini alıp ucunu keserek yaktı. Atmosfer onu neşelendirmiş, ha fifletmiş, ölçülü, gürültüsüz, ağrısız bir ruh haline sokmuştu.

Nilhan'ı aradı gözleri, bir bankacılar grubunun içinde süper stan oynamaktaydı şimdi. Gittiği her yerde, canlı, sürekli yenilenen küçük topluluklar oluşturma yeteneğine sahipti. Her bakımdan göz kamaştırıcıydı ve güçlüydü çünkü. Buna rağmen yalnızlığa mahkûm oluşu kendini harcamasını kolaylaştırıyor, olmadık insanların boynuna sarılıyordu. Başörtülü bir afet, bir kadm âşık, diye düşündü. Kategori değiştirmenin böylesi, bu yaşta fazla aşırılık...

Peki ya ben? O hiç değilse içinden gelen eğilime uymuş, çizgi dışına çıkacak cesareti göstermiş. Ben ne yapıyorum? Hangi korkularla harcadım Melike'yi? Bir çaylak gibi görmediğim bir kadınla -üstelik bir zamanlar onun da kafası örtülüymüş- âşıktaşlık etmek yakışıyor mu bana? Neden avımı o kadar uzak bir bölgede anyorum? Toplumsal hiyerarşi içinde en alt kesimde sayılacak birine neden anamı babamı, çocukluğumu, sırlarımı anlatma ihtiyaa duyuyorum da akla uygun doğru dürüst birini bulamıyorum?

Ortalığa oryantal melodiler dökülüyordu.

Konuklar kenara çekilip yer açtılar, yan çıplak bir dansöz coşkulu çığlıklar arasmda, bedenini titreterek ortaya geldi. Darbukanın temposuna uyarak oynamaya başladı. Yağlanmış, yaldızlar serpilmiş bir ten, narçiçeğine boyanmış dudaklar, masmavi gözkapaklan... hafif kaslı kollar, bacaklar. Kalçasında zıplayıp duran boncuklar, içinde her şeyin yazılı olduğu bir kitap.

Kadın hızlı, daha hızlı, daha da hızlı çalkalanarak göbek atmayı sürdürüyordu. Pistin çevresini hızla dönerek kabak kafalı bir borsacıyı kolundan tutup yanına çekti. Omuzlarını oynatarak kendisine eşlik etmeye çabalayan adamı kravatından tutup kucağına aldı ve hemen itti. Çığlıklar, naralar yükseldi. Birkaç kadm ortaya fırlayıp göbek atmaya başladılar, ceketlerini fora eden iki-üç erkek katıldı onlara... Bir şamatadır gidiyordu artık.

Volkan kendini zorlayarak baktı. İnip kalkan kolların, pisti tepen ayakların, dağılmış saçların, sıyrılmış kemer ve askıların, bütün bu çılgın neşe ve coşku bulamacının içinde başı dönerek sevdiği, beğendiği bir tek insan arandı. Yoktu. Karı kocalar, metresler, âşıklar. Kızcılar, oğlancılar, ekstra lüks fahişeler, mamalar; Zürih, New York ve Londra bankalarında yatan milyar dolarlık hesaplan simgeleyen yüzler vardı yalnızca.

Birtakım üzücü gerçekler ve suç ortaklıkları vardı.

Dansöz çekilmişti. Curcuna yavaşça dindi. Pisttekiler yorulunca darbuka sustu. Hızlanmış solumaların ve şakaların uğultusu yeniden duyulur oldu. Nilhan'm yanma geldiğini, yanaklarından öperek veda ettiğini şöyle böyle fark etti.

Evini özledi, gidip Eylem'ie söyleşmeyi, içini dökmeyi özledi. Bu geceyi anlatacaktı ona. Şoförü aşağıda, mutfakta olmalıydı. Bir görevliyle haber gönderdi. Kapıya giden yolu ve Harun'u bulmaya çalıştı gözleriyle. Ter içinde, tuvalete doğru gidiyordu patron. El etti, gidip çabucak elini sıktı, pazartesi görüşürüz, diyerek kendini dışarı attı. Paltosunu giyerken holün füme aynasmda kendisine benzeyen solgun bir adamın hayalini gördü.

Dış kapının önünde durduğunda bulunduğu yeri ilk anda çıkaramadı. Kar yağıyordu, her taraf beyazlar içindeydi. Serin, temiz ve esen. Birkaç derin nefes aldı. Şoförü koluna girip onu merdivenden indirdi. Sitenin; zenginlikleri, şehvetli bedenleri ve mutlu yuvaları korumak için dikilmiş yüksek duvarlarının dışına çıkarak yolda bekleyen ısıtılmış arabaya yürüdüler. Çok. hoştu bu iyi kalpli adamın ilgisi, bıraktı kendini. O an her şeyi, sonsuza kadar unutmak isteği vardı içinde.

Eylem'e iki gün sonra yazdı:

Sarıbenek, Sevgilim,

Epeydir bana çok ağır gelen işimden sonunda ayrılabildim. Şu an dönme hızım kontrol edemediğim bir değirmenin içinde öğütülmekte olduğum duygusundan uzağım. Artık belirsiz bir zaman parçasında yaşıyorum ve korku duymuyorum.

Ayrılırken yıllardır uğraştığım ve moral değerlerimi törpüleyip beni duyarsızlaştırdığtnı hissettiğim bir işe açıkça tavır alacak gücü gösterememiş olsam da bu yönden yeterince huzurluyum. Önümdeki günler iş hayatından özel ilişkilerime benim için bir dinlenme dönemi olacak. Beklentilerimi en aza indireceğim ve dünyaya dikkatimi keskinleştirmeye çalışacağım.

Bu konuyu kapatıyorum. Şu kadarını söyleyeyim ki; işimle birlikte şimdiye kadar içinde bulunduğum çevreyi de terk ediyorum. Bir süre çok yalnız olacağım doğal olarak. Sana ihtiyacım var.

Bugüne kadar sana kendimi nlatabilmek için elimden gelen çabayı gösterdim. Duygu ve düşüncelerimin yönünü gizlemeden aktarmaya çalıştım. Gizli bir örgütün üyesi olmadığımı, ya da ne bileyim bilmediğin bir oyun oynamadığımı sanırım anlamışsındır. Normal, dünyaya ait bir adamım.

Sen de bana hayatının, başkalarının bilmesini istemediğin birçok yanını anlattın. Bende kendini olduğun gibi ortaya koymaktan sakınmadığın kanısını bıraktın. Yazdıkların üzerinde düşündüm, bazen gerçekten acı duydum ve her mektupta sana biraz daha yakınlaştığımı hissettim.

Bu aşamada, senin cesaret yoksunluğu olarak yorumladığım davranış biçimini onaylamıyorum. Çünkü kimseye olmadığım kadar yakın olduğum birinin aşılmaz bir engel gibi hayal dünyamda bekliyor oluşuna daha fazla dayanamayacağım. Var olduğunu bilmek bile beni rahatlatıyor ama aynı zamanda kendimi çok âciz hissetmeme de neden oluyorsun. Neden bu kapalılık, bunca gizem niye? Kafamda gutta ait olabilecek binlerce resim var ama hiçbiri yerine oturmuyor. Artık sana yazarken kendimi çok az bildiğim bir dille anlatmaya uğraşıyormuş'um duygusuna kapılıyorum. Kaygılı ve tıkanık.

Bu biçimde bir iletişimi sürdürürsek tek bir adım bile atamayacak yerdeyiz. Bu yüzden artık aşağıdan almaktan, beklemekten vazgeçiyorum ve çizgimi radikal bir biçimde değiştirme kararı alıyorum.

Seni en kısa zamanda görmek istiyorum.

Sen, yaşadıklarını aktarmak, iletmek, yazmak için güçlü bir istek duyuyorsun, yazıyor ve haykırıyor sun. Ama aslında bunları bana değil, kişiselliği aşan daha üstün bir başka yere yöneltiyorsun. İnsandan yükselen

her güzel ve doğru ses sonsuz yankılar halinde çoğalarak bir yerlere ulaşır biliyorum ama senin -zararsız sayarak- hoşlandığın ve sürdürmek için bana hiç mi hiç ihtiyaç duymadığın bir eylemin.tek başıma aracısı olmak beni yormaya başladı.

Seni tanımak, sana dokunmak istiyorum. Bu merakın çok ötesinde bir istek, bir gereksinme. Telefon numaramı bir kez daha veriyorum. Beni aramanı bekleyeceğim. Hayır dersen, bu isimsiz yakınlığın nesnelliğine inancımı tümüyle kaybedeceğim ve seninle iletişim kurmaktan vazgeçeceğim.

Kendince haklı nedenlerin olabilir, asla karşı çıkmayacak, saygı göstereceğim.

Bendeki gerçekliğini saklayacağım ama o zaman bu sana yazdığım son ileti olacak.

Volkan

13

*M*elike, Beti'nin güzellik ve spor salonundan içeri girdi. *\d/vv* Haftada iki gün geliyor, aletlerle biraz çalıştıktan sonra masaj yaptırıyordu. Anadolu yakasında, evine daha yakın bir salona gidebilirdi ama Aysevim'in ortağı olduğu bu güzel salon hem işine geliyor, hem de temizliği, dekoru, sempatik çalışanlarıyla hoşuna gidiyordu. Patronun yakım olduğu için özel ilgi görüyor olmak da cabası.

Aysevim'in salona pek uğradığı yoktu. Kendisinden üç-dört yaş büyük bu teyze kızıyla onun dağınık hayatı yüzünden pek az bir araya gelebiliyoriardı aslında. Birbiriyle ilgili ilgisiz bir sürü işin peşinde koşardı Aysevim her zaman. İki yıl kadar önce yurtdışından döndüğünde Levent'te geniş iki daire alıp birleştirerek yerleşmiş, geçen yıl da Maçka'da ikinci el giyim mağazası açmıştı. Parası ve ne zaman nasıl edindiği belirsiz çok geniş bir çevresi vardı. Özellikle hafta sonlan salonu özel bir bar havasındaydı. Varlıklı, hazırcevap, gösteriş düşkünü bir grubun oturup içkiler içtiği, siyasetten sanata atıp tutarak dedikodu düzeyinde konuştuğu, belden aşağı şakalarla eğlendiği ve birbirini kestiği bu kocaman ev, gecenin bir saatinden sonra eğlenceli bir uğrak yeri halini alıyordu. Öyle ki bir ara, gördüğü ilgiden cesaretle bir bar açmayı bile düşünmüştü Aysevim ama nedense sonra caymış, kast ajansında karar kılmıştı.

Geçen yıl, birkaç kez Melike de gitmişti onun salonuna. Ne ki yaşadığı tatsız bir durumdan sonra adım atmaz oldu. Hatırlamak istemediği, ne zaman .aklına gelse utanç duyduğu bir olaydı bu.

Bir akşam, orda gördüğü çok genç, filinta gibi bir oğlandan hoşlanmıştı. Sıkıntıdan, ten yalnızlığından patladığı bir dönemdi. Sonra göz açıp kapayana, nasıl olduğunu kavramaya zaman kalmadan, peşine takıp kendi evine getirmişti çocuğu. Her zamanki gibi, hiç tanımadığı ama yabani kokusunu aldığı bir erkeğe onu iten duygu, umutsuzluk ve iyi kötü sevişme zorunluluğuydu belki de.

Hiç oyalanmadan soluğu yatakta almışlardı. Sevişmeye başladıklarında Melike yönetimi ele almış, oyunu olabildiğince yırtıcı, sarsıcı ve ateşli kılmak için olağanüstü bir çabaya girişmişti. Sabırsız, tutkulu okşayışlarla, sert hareketlerle, soluk kesici bir hızla saldırmıştı oğlana. Çocuk kendini savunuyor ama bir asker gibi emirlere uyuyordu.

Her şey bittikten sonra, gün doğarken, Ozan -adı buydu-kalkıp gitmek istemişti. Giyinmiş kapıda duruyordu. Bir şey bekler gibi yataktaki Melike'ye dikmişti gözlerini. Ne istediğini sormuştu ona, madem gitmek istiyordu, gitseydi ya... Parasını, ücretini istemişti o zaman çocuk. Üstüne bir de para mı istiyordu? Evet, çünkü zaman harcamış, bedenini ona kiralamıştı. İşi buydu, hayatını böyle kazanıyordu. Melike yatakta kıvrılıp kalmış, içi boşalmış, tersyüz olmuş, parmağım bile kıpır datmayı beceremeden ona bakakahmştı. Başıyla koltuğun üstündeki çantasını işaret etmişti sonra: Ne istiyorsan al içinden. .. ve bir daha karşıma çıkma! Ozan, yarı asi, yan köşeye kıstırılmış haliyle ama yine de kararlılıkla çantayı yatağın üstüne boşaltmış, içinden iki banknot çekip cüzdanı yere fırlat-tıktan sonra da sessizce çekip gitmişti.

Melike başını yastığm altına sokup doya doya ağlamışü onun ardından. O günü ağlayarak ve kusarak geçirmişti. Kendini yaşlanmış, aşağılanmış, sırça bir vazo gibi kınlmış hissediyordu. Oğlana istemeden zor kullanmış, iradesini silmiş, midesi bulanana kadar oynamıştı onunla. Doğal olarak o da utancını ve kibrini Melike'nin üstüne kapayarak çekip gitmişti. Ruhunu ve kadınlığını onanlmaz biçimde yaşlılığa sürükleyerek ve onu orda kendi gecesine sımsıkı kapatarak.

Bu olaydan sonra Aysevım'i uzun süre arayamamıştı. Hiç ilgisi olmasa da kendini onun ihanetine uğramış hissediyordu O ev, kısıntısız bir özgürlük içinde kendinden geçmenin, şaşkına dönmenin, hiçbir yere varmayacak düşünce ve sözcükleri bilir bilmez sel gibi ağızlardan boşaltmanın ve çoğul, canlı utanmasız avların, uygunsuz dostluklann mutfağıydı. Arka odalarda cinsel ilişkide bulunanlar var mıydı? Banyoda kokain mi çekiliyordu?

Aysevim... Hayatındaki bunca arızayla nasıl yaşıyordu?

Melike'nin annesi kadar olmasa da delimsirek bir anne, denizin rüzgârından, güneşin ışığından kavrulmuş zayıf, kendi halinde balıkçı bir baba, parasız yatılı okullarda geçen bir çocukluk, polisliğin gururlu ruh sarsıntıları içinde bir genç kızlık ve sonra ülkenin balçıklı yeraltında süren görkemli bir orospuluk!

Onu sandığı kadar iyi tanımıyordu. Görmek istediği gibi görüyordu daha çok. Çocukluklarında az çok bir şeyler bölüşmüşler, gençlik yıllarında da birkaç yıl aynı evde kalmışlardı. Aysevim polis kolejini yeni bitirmişti o sıralar. Melike'yse akademide öğrenciydi. Üvey babasının baskısıyla bir dindar

kızlar yurdunda kalıyor, aşırı bunalıyordu. Dayısı maddi destek sağlayıp yurttan ayrılması ve Aysevim'le oturması için yüreklendirmişti onu. Aysevim'se dünden hazırdı.

Fındıklı'da küçük bir daire tutup yerleşmişlerdi. Melike için, kendini bulmaya ve bağımsızlığa giden yolun başlangıcı olmuştu bu değişiklik. En azından bu yüzden borçluluk duyuyordu duygularını saklamayı bilen, zamana kolayca uyum sağlayabilen, belki de kendinden kurtulabilmek için uçlarda gezinen teyze kızma.

Aysevim'in kendisinden epey yaşlı ve önemli bir gizli polis şefiyle ilişkisi vardı o sıralar. Kısa kesilmiş siyah saçları, azarlayın metalik mavi gözleri, gösterişli, heykelsi bedeniyle çekiciydi. Gergin, gururlu, ulaşılmaz bir havası vardı özellikle yabancıların yanındayken. Sonradan başkaları da olmuştu. Hırslı ve açgözlüydü. Birlikte olduğu erkekleri sevmekten çok, onlara sunabileceği ve karşılığında verdiğinin birkaç katım alabileceği değerli olmasa da pahalı bir meta gibi görüyordu kendini.

Melike, Yeltekin'le evlenip ondan ayrıldıktan sonra Aysel'in, Ekber Gürle adlı yakışıklı ama geçkin -biraz da aklı kıt-bir yüksek bürokratla ne olduğu çok açık olmayan bir ilişkiye girmiş, bir süre sonra da gizli servise transfer olarak hızla yükselmişti. Birkaç yıl, Ankara'da, Çankaya'daki lüks bir dairede Ekber' le birlikte oturmuş, giyimi kuşamı, oturup kalkması her şeyiyle yepyeni bir kadına dönüşmüştü. Foto Metin'e göre, Ekber, ilişkide bulunduğu bazı yabana ajanlara ve önemli kişilere yaklaşmada yem ya da ödül olarak kullanıyordu onu. Sözüne ne kadar inanılırsa artık.

Ekbefin doksan beş martında Amerika'da kaybolmasından sonra Aysevim, beş yıl boyunca Londra'da, Niyazi Bey'in Notting Hill'deki evinde yaşamış, Melike iş için gittiği zamanlarda onda kalmıştı. Telefonun sürekli çaldığı, Aysevim'in hemen her gece dışarıda olduğu, hızlı, hareketli bir yaşamdı bu. Belli bir erkek yoktu ortada ama teyze kızının Anadolu kökenli eski eser pazarlamasıyla uğraşan bir çevre ve bazı meraklılarla epey yoğun alışverişi vardı.

Melike, Aysevim'in o yıllarda dayısının kaçakçılık işlerine ortak olduğunu biliyordu. İnanılır gibi olmasa da eserlerin Aysevim'e sıradan posta kolileriyle gönderildiği bile olmuştu. Bazen kendisi de değerli küçük parçalar, taşlar ya da elyazmaları götürmüştü ona. Soru sormadan, suskun bir kurye olarak taşımıştı bunları. İşleyişi bilmemesi daha güvenliydi dayısına göre. Sonuçta Melike de dahil herkes payına düşeni alıyordu.

Melike'nin; değer yargılarının hangi bağlantılar bütünü içinde oluştuğunu, ilke ve inanların hangi düzlemde anlam taşıdığını ya da taşıyamaz hale geldiğini anlama gayretinden uzak olduğu, koşullanmalar, yılgınlıklarla dolu yıllardı onlar. Kendini güçsüz hissettiği, yaşamın boş olduğuna

inandığı, kolayı özlediği yıllar. Şimdiyse biraz bilerek, daha çok da bilmeden kabullendikleri yüzünden kendini çok daha dayanıklı ve deneyimli buluyordu.

Salonda pek az kişi vardı. Eşofmanını çıkarıp şort ve atletiyle koşu bandına çıktı. Aleti yirmi dakikaya ayarladı. Bandın hızlı yürüyüş temposuna ayak uydurarak karşısındaki geniş aynaya baktı. Hoştu, yalındı, tümüyle yeryüzüne ait görünüyordu. Gökyüzünde, yıldızlarda arayacağı bir şey yoktu. Öğrenmesi, tanıması, araması, beklemesi ya da unutması gereken hiçbir şey yoktu artık.

Ara sıra yanılabilirdi. Bunun da zararı yoktu. Yoluna çıkan biri ya da akıl çelici bir ses yüzünden. Bu da dünyaya ait bir şeydi. Birini rutacakmış gibi olup da elinden kaçırmak örneğin. Doğası gereği, doğru dürüst olduğunu varsaydığı bir insandan vazgeçmek zorunda kalmak acı verse de çabuk geçiyordu sızısı. Biliyordu, Volkan ilk değildi.

Makine hızlanmıştı, koşmaya başladı.

Volkan. Fizik olarak kusursuz olmasa da güzellikten başka bir şey vardı onda. Çapı geniş bir esneklik, kendine özgü rahat bir ağırlık. Doymuş, biraz tembel bir erkek kedinin yaşama ritmine benzer bir rehavet. Hüzünlü gözleri ve gülüşündeki içe dokunan ulaşılmaz yalnızlıksa olduğundan derin gösteriyordu onu. Yoksa, sıradandı. Uzun süreçte can sıkacak kadar iyi.

Birbirimize uygun değildik, diye düşündü, düşündüğünü basmakalıp bularak; ama en kısa ve yanlış tanım buydu. Uygunluk o kadar da önemli değildi teoride. Hatta karşıtlıklara yaslanmak daha iyiydi. Uygulamaya ve cinselliğe gelince iş değişiyordu oysa.

Kendisine yaklaşan erkeklere iki türlü ilgi duyuyordu Melike. Volkan tipindeki iyi kalpli, saygılı, sevecen olanlara duyduğu yakınlık, huzur hissi ve duygusal doyumdan ileri gitmiyordu. Seviyordu onları ama kendim verecek arzuyu çok az ya da hiç duymuyordu. O zaman bedeninin güçsüzlüğünü kapatmak için sözcüklerden medet umuyor, durmadan konuşuyor ya da onlarla tartışmaya giriyordu. Bir tür savunmaydı bu.

Volkan'ın kararsız, çelişkili bir çaresizlikle boşu boşuna ona ayak uydurmaya çalışması bazen gülünç görünmüştü gözüne. Arzunun kural tanımaz, yabanıl, bire bir ilişki olduğunu, çırılçıplak, göğüs göğüse, çığlıklarla yaşanması gerektiğini bilmeyecek kadar toy biri olamazdı adam, ama nedense budalaca bir tutuklukla ve kahırlı diliyle aşk üretmeye çabalayıp durmuştu karşısında. Bedenini yadsımayı yeğleyen bir kadını kur yaparak baştan çıkarmak kolay değildi elbet. Öte yandan

hileli bir dokunuş ve beklenmedik tutkulu bir öpücük sözlüklerle dolu on ciltten daha etkiliydi ve böylesi çok daha zevkli ve kolaydı.

Melike'ye ilginç gelen çevresindeki erkek cinsinin öğrenilmiş erkeklik rolünden uzaklaşıyor görünmesiydi. Daha yumuşak, sevecen, saygılı, duyarlı hale gelmekteydiler. Kadınlarsa tam tersi, daha hoyrat, daha istekli ve cesurdular. Erkekler ürküp yatıştıkça onlar dengeyi korumak için daha atak bir rol üstlenmek zorunda kalıyorlardı ister istemez.

Volkan'la on beş gün kadar önceki son görüşmelerini anımsadı. Taksim'deki bir barda buluşmuş, bir saat kadar oturmuşlardı. Genç adam öyle keyifsizdi ki Melike'nin içinden de fazla konuşmak gelmemişti. Bir veda buluşmasıydı sanki bu. İşinden ayrılmak üzere olduğunu, uzun bir yolculuğa çıkacağım söylemişti. Melike, Afrika'ya mı, diye soracakken vazgeçmişti. Dayısının yaş günü akşamında ne olduysa olmuştu. Hayali'yle aralannda bir ilişki olduğu kanısına varmıştı büyük ola sılıkla. Başka şeyler de eklenmişti buna anlaşılan.

Yalıdaki geceyi düşündü. Öyle tuhaf, öyle uyumsuz ve rahatsız bir havası vardı ki Volkan'm, Melike zor durumda kalmıştı. Özellikle Hayali'nin, Volkan'ı gördüğü andan başlayarak takındığı itici, hor gören tavrından, alaylı bakışlarından canı yanmış, adamcağızı oraya götürdüğü için bin pişman olmuştu. Bir tek şeyden emindi artık, Volkan dışardan bakıldığında modası geçmiş, pimpirikü, ruhen ihtiyar bir adamdı. Her şeyin üç temel elementten ibaret olduğuna inanan, farklılıkları tanımlamakta zorlanan biri.

Bandın uyan zili çaldı, yavaşladı. Durdurup indi. Tam o anda Aysevim'in içeri girdiğini gördü. Gücünden ve güzelliğinden emin dimdik yürüyordu. Menekşe mavisi şık bir döpiyes giymişti, eskisine göre birkaç kilo fazlası vardı ve uzatıp kızıla boyadığı saçlarını topuz yapmıştı. Hilafsız patron edasındaydı. Melike seslendi. Öpüştüler.

"Özledim hayatım seni, sergine de gelemedim, çok güzelmiş. Öyle işim var ki neye yetişeceğimi şaşırdım artık," dedi Aysevim.

"Niye bu kadar koşturuyorsun ki?" diye sordu Melike. "Dayım da seni soruyordu geçen gün..."

"İnce işlerle uğraşıyorum şekerim. Zor işlerle..."

"Neymiş bu ince işler, merak ettim."

"Bilmek istemezsin hayatım. Seks düşkünü kapitalistlere kadın pazarlıyorum..." Bir kahkaha attı. Melike ağzı açık, hayretle baktı ona, terini kuruladığı havlu elinden düşüyordu nerdeyse.

"Şaka. Bu yalnızca genel bir tarif. Biliyorsun, gösteri dünyasında yapılan asıl şey budur. İşin ana daman doğal olarak kılcal damarlara açılıyor..."

"Yüreğim ağzıma geldi," dedi Melike. "Yapmadığın bir mamalık kalmıştı."

Bir halter sehpasına iliştiler.

"Aracılık hizmetleri, her an raymdan çıkmaya hazır bir sektör, denetlemek, sınır koymak kolay değil Melike. Şu günlerde daha da zor. Bir yandan dükkân, bir yandan ajans, adamlarım var ama yine de her şeyle bire bir ilgilenmem gerekiyor."

"Gidip yıkanayım," dedi Melike. Aysevim'in söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmekten vazgeçerek. "Vaktin varsa kafede biraz oturalım."

"Hadi yıkan güzelim, ben de Beti'yle görüşeyim."

Kafe restoranda gazetelerin sosyete sayfalannda sık sık fotoğrafları yayımlanan birkaç kadın, beş-altı güzel *kız,* saçları ve bıyıkları ustalıkla boyanmış yaşlıca bir adamla iki playboy oturuyordu. Ahşap storlu geniş camlar çam ağaçlarıyla dölü geniş bir bahçeye bakıyordu ve hava kapalı olsa da hoş bir kış öğlesiydi. Kahve bölümünde rahat koltuklar, spor izlenecek geniş bir ekran, yemek bölümündeyse beyaz örtülü tertemiz masalar vardı.

Melike bir koltuğa oturup Aysevim'i beklemeye başladı. Ona Hayali'nin, yalının ortağı olduğundan söz edip etmemekte kararsızdı. Durumu abartıp ortalığı karıştırabilirdi. Bu da dayısıyla ilişkisini zora sokardı. Öte yandan Niyazi Bey o kadar zayıf durumdaydı ki yalıyı büsbütün kaybedebilirdi. Ne halleri varsa görsünler, diye düşündü, önemi yok.

Hayır, vardı. Ne diye o üçkâğıtçının bunca değerli bir mülkün üstüne oturmasına izin vereceklerdi ki? Asıl önemli olansa hiçe sayılmak, atlatılmaktı. Hayali, bir iktidar savaşı başlatmış görünüyordu, bunun altında kalmaya dayanamazdı Melike. Onu yere sermek, önünde diz çöktürüp tekmelemek için güçlü bir arzu duydu. Omuzlarından tutarak silkelemek, ışıltılı karanlık gözlerinin kuyusuna düşüp boğulmak, dişlerim hafifçe açıkta bırakan diri, etli dudaklarını ısırıp kanatmak, canını yakmak ve dahası büsbütün parçalamak isteğiyle titredi içi.

O üçlüyü kocaman bir yatakta çılgın bir sevişme içinde gözünün önüne getirdi. Hayali'yi, bir an ışıkta bir an gölgede, bir altta bir üstte, bir birinin bir ötekinin içinde gördü. Altın kollarını, sırtım, bacaklarının erkeksi kıvrımını gördü. Kıza abanmış, kenetlenmişti. Kafasıyla kolları koparılmış gibi görünen kızsa çocuksu yuvarlacık kalçalan onun avuçlannda ihtiyarın üstünde debeleniyordu. Bir andan ötekine değişiyordu görüntüler. Sırtlanlar gibi boğuşuyorlar, birbirlerini yitirip sonra yeniden arayıp buluyorlar, salkım saçak, kol bacak bir bütün oluşturup, mınltüar, solumalar, ulumalarla sessizliği paramparça ederek üst üste yığılıyorlardı.

Geçmişin pasını üstünde taşıyan kör bir bıçak kasığına batmış gibi ateşli bir kıskançlık duydu Melike. İrkildi. Kendini hiç olmadığı kadar zayıf hissetti. Damarları zonkluyordu. Hayali' yle aralarında gelişmekte olan şey mantık ve iradenin dışında kalıyordu. Yoksa hayvansal kökenlerindeki vahşi savunma ve savaşma güdüsü kasıp kavuruyor muydu ikisini de? Ah evet, hiç kuşku yok, Hayaü'nin ona bakışındaki meydan okuma, azarlama ve horgörü Melike'nin benliğinde gizli, öfke do-lu özlemi harekete geçiriyordu.

Bedenin söz dinlemezliği yıpratıcıydı ve değişen bir şey yoktu. Bir erkek ona az sonra öldürecekmiş gibi durdurulmaz bir şiddetle sahip olmadıkça yeterince haz duymuyordu. Cinselliğini ancak ölmekte olduğunu, her şeyin bittiğini düşündüğü anda yakalayabiliyordu. Nedim'i sevdiği günlerde Metin'le ilişkiye girmesi de bu yüzdendi. Nedim durumu anladığında inkâr etmişti üstelik ve onu büsbütün delirtmişti. Çabucak kafasından sildi geçmişi.

Şimdi düşmanını, o aşk yoksunu Hayali'yi istiyordu. Ne kadar görmezden gelirse gelsin yeni saplantısı Hayali'ydi. Yasak Hayali. Yönelimini sezdiği, bu yüzden kendisini aşağıladığı, aa çeksin diye uzaklığını ve olmazlığını her seferinde belli ettiği ve hatta eğlendiği için.

Doğruydu, nefret aşkın görünmez yüzüydü. Onun karşısında donakalıyor olsa da buradan öteki yakaya geçme isteği ölümcül bir arzu olarak içinde duruyor ve yatıştınlmayı bekliyordu.

Aysevim geldi, yemek bölümüne geçip birer bonfile ve sala ta söylediler. Rasgele konuşuyorlardı. Dükkânlardan, işlerinden, müşteri kaprislerinden, dövizdeki iniş çıkışlardan. Konuşmakta güçlük çekiyordu Melike. Sözcükler boğazına batıyor, dilinin üstünde eriyordu.

"Neyin var senin, hasta gibisin?" diye sordu Aysevim. Ne kadar sağlıklı görünüyordu. Gözlerindeki o değişmez çılgınlık pırıltıları, acıya duyarsız, yalnızca ucuza kapatacağı zevklere açık bakımlı elleriyle ne kadar tasasızdı. Bir otelciyle geziyormuş. Adam yeni boşanmış. Bir dediğini iki etmiyormuş ama eve gelen konuklan da istemiyormuş. Adamın gelemediği geceler kedisi kucağında televizyon karşısında oturuyormuş artık.

"Sana söylemek istediğim bir şey var ama söylemekle söylememek arasında bocalıyorum..." dedi Melike. Kendiliğinden fırlamıştı ağzından bu sözler.

"Önemliyse söyle."

"Önemli sayılır. İki ay kadar önce dayım, yalısının yarı hissesini Hayali'ye devrettiğini söyledi bana. Sanırım baskı altında."

Aysevim küçümser, umursamaz bir edayla gülümsedi.

"Yoksa bizim dayı bey bunadı mı dersin Eda?"

"Yok canım, cin gibi."

"Olmayacak şey. Olmuşsa da hayırlısı. Bize ne? Dayı iyi bakıyor kendine, çakı gibi maşallah, kim öle kim kala. Ee, ne diye anlattı sana bunu?"

"Ay, Aysevim, ne bileyim ben? Öteki yarısı da gidebilir diye belki."

"Hayali, değerli kıçını çok pahalıya satmış anlaşılan. O yalı en az üç-dört trilyon eder Eda,"

"Aralan pek tatlı değil sanki. Dayım epey kaygılıydı."

"Eh o zaman bizden yardım bekliyor demek. Malı ele geçirirse Hayali onu kapı dışarı eder ya da zehirler. Önlem almalıyız."

"Ne yapabiliriz ki?"

"Dayıyı senden daha iyi tanırım. O ibne onu bırakmasın diye ağzına bir parmak bal çalmış. Bunak raporu almak gerekebilir. Tabii önce meydanm boş olmadığını hatırlatmak için Hayali'nin gözünü biraz korkutmamız gerekiyor."

"Keşke söylemeseydim... Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sen işi bana bırak."

Melike, ertesi günün öğleden sonrasını dükkânda ve üst kattaki atölyede geçirdi. Gelenlerle tezgâhtar kız ilgileniyordu. Bir suredir işler çok durgundu zaten. Döviz sürekli yükseldiği ^ piyasada panik havası vardı.

Seviyordu burayı.. Biraz kuytu ama hoştu. Dip tarafta, gizlenmiş bir eski eşya deposu ve küçük bir mutfak vardı. Yalnız takı değil, eski antika parçalar da pazarlıyordu. Eski ceviz dolaplarda; vazolar, küçük bronz heykellerle porselen biblolar cam koku şişeleri, antika süs eşyası sergileniyordu. Bir köşeye iki eski berjer, aralarına da aslan pençesi ayaklı eski bir sehpa koymuştu. Mekânı düzenlerken eskilerin üst üste atılmadığa düzgün, şık bir yer olsun diye özenmişti. Farklı eşyanın bir arada bütünlük ve uyum içinde sergilenmesi ince bir zevk gerektiriyordu.

Üst kattaki atölye ise buradan taşınırken yeni evine götürmediği birkaç parça eşya, az sayıda eski, değerli mobilya, çizim masası ile biraz karışık ama romantik bir salon havasındaydı.

Kapınm üstünde asılı çıngırak çaldı, içeri genç, hoş bir kadın girdi. Melike'yi görünce bir an şaşırmış gibi durdu, hafif bir hayret nidası koyuverdi. Melike onu tanır gibi oldu ama ilk anda çıkaramadı. Masasından kalkıp kendisine gülümseyen kadına doğru yürürken birden hatırladı.

Onu en son dört-beş yıl önce, akrabası olan, çok sevdiği İlhan Ağabey'in otelinde, kadının ondan olan oğlunun yaşının kutlandığı partide, o korkunç cinayet gecesinde görmüştü. Bir an, İlhan Sacit'in havuzun kıyısında yatan delik deşik ölüsü canlandı gözünde. Bu şıllık yüzünden, pisi pisine gitmişti adamcağız.

"Beni hatırladınız mı Eda Haram?.. Renginur..."

"Tabii. Nasıl unuturum..." diye mırıldandı Melike.

Elini uzattı Renginur. Melike isteksizce sıktı. Kaltak daha da güzelleşmiş, diye düşündü. Çok şıktı. Tabii, zengin bir kadındı artık. İlhan Ağabey'in mirasının dörtte üçü ona, daha doğrusu ondan doğurduğu çocuğa kalmıştı.

"Nasılsınız Eda Hanım, ne tesadüf. Buranın sizin olduğunu bilmiyordum."

"Uzun zamandır öyle..."

"Ben iki yıldır İstanbul'dayım, daha önce İzmir'deydim biliyorsunuz."

"Evet, evlendiğinizi duydum, kutlarım," dedi Melike, acı bir sesle.'

"Yalım'in bir babaya ihtiyacı vardı. Size o korkunç olayı hatırlatmak istemezdim, kusura bakmaym." Gözlerinde sınırsız bir üzüntü vardı ama sesi kırık bir kabulü yansıtıyordu. Gerçekliğin dayattığı zihinsel bir kabul olmalıydı bu.

"Sizin bir suçunuz yoktu," dedi Melike, yarım ağızla. Gerçek buydu aslında.

Dava uzun sürmüş, tetikçiler hiç konuşmamış, azmettirenleri kesinlikle ele vermemişlerdi. Kim olduğu belliydi aslmda. İlhan Sacif in baldızı Fikran. Ama kanıt yoktu. Melike cinayetten bir yıl sonra Renginur'un deri işi yapan genç bir adamla evlendiğini İlhan'ın kardeşi Armağan'dan öğrenmişti.

"Armağan Ağabey'i görüyor musunuz? Nasü?" diye sordu Renginur.

"Armağan Ağabey, Antalya'ya yerleşti. Pek görmüyorum artık. Figen'le iki yıl önce boşandılar."

"Üzüldüm. Hoş bir çifttiler."

"Bu dünyada birilerine hayat verme özverisi acıklı bir çabadan başka yere varmıyor. İnsan her zaman yalnız," dedi Melike.

"İlhan'ı seviyordum. Çok acı çektim, başkalarının inanıp inanmaması önemli değil tabii."

"Çok yazık oldu. Bazen bizim ailenin lanetlenmiş olduğunu düşünüyorum."

"Yok, canım öyle şey olur mu? Neyse ben gideyim, acelem var. Başka zaman yine gelirim."

"Bir şeylere bakmak istersen..." dedi Melike.

"Vitrindeki broşa bakacaktım ama isteğim kalmadı. Biraz kötü oldum."

"Anladım canım. Oğlun nasıl?"

"Çok iyi, yuvaya gidiyor..."

Olgunlaşmış, diye düşündü Melike, Renginur'u geçirirken huzura kavuşmuş. Kendini kabul ettirme çabasından kurtulrnug kesinlikle. Genç kadın, çiseleyen yağmur altında sokağın kurş^ ni alacakaranlığına karışırken ardından baktı. Lanet denilen şey belki de insanın içinde gelişen bir olmazlık, bir çelişkiydi. Bir ir savaş. Görmezden gelindikçe yaşamımıza yayılan ve taşarak yazgı halini alan bir karmaşa.

Saat altıya geliyordu. Tezgâhtar kızı gönderdi, Maltepe'de oturuyordu, yolu uzundu. Dükkânı bir saat sonra kapatacaktı. Dipteki mutfağa girdi. Burada küçük bir tezgâh ve eviye vardı. Minyatür bir çay kahve düzeni. Kendine bir çay aldı. Kapı çıngırağının sesini duyup aceleyle dükkâna geçti ve Hayali'nin içeri girmekte olduğunu gördü.

Karşı karşıya durup bir an sessizce birbirlerine baktılar.

Hayali, o ana kadar hiç öyle bakmamıştı kendisine. Beklenti dolu bir gerginlik, küstahlık ve oyun oynama isteği akıyordu üstünden. Melike bu bakıştan kaçırmadı gözlerini. Hızla geri gelen arzusunu başıboş bıraktı ve karşılık olarak bu bakışın yarattığı bir gülümseme aldı ondan.

Hayali, buraya gelmezdi pek. İki yılda üç kez ya uğramış ya uğramamıştı. Zamanı, bildiği ya da öngördüğü bütün gerçekleri elemiş bir süzgüymüş gibi hissetti Melike.

"Nasılsınız hanımefendi? Pek özlettiniz kendinizi..." dedi Hayali. Nezaketinde ince bir alay vardı her zamanki gibi, mağrur bir uzaklık. Soğukluktan çok hayata genel bir yan bakış tavrı.

"Şeref verdiniz," dedi Melike. "Ziyaretinizi neye borçluyum acaba?"

"Bir sebep mi olması gerekiyor? Geçiyordum, öylesine uğradım."

"Otursana." Koltuğu gösterdi. Hayali oturmadı, cam tezgâhın önüne gitti. Düşünceli bir halde içindekilere bakıyormuş gibi bekledi. Melike kasanın durduğu masaya yaslanmış, sakin olmaya çalışarak onu izliyordu.

Haşin bir güzelliği olan bu genç hayvan, dayısı tarafından tuhaf bir ad verilerek gülünç duruma düşürülmüş bu ne olduğu belirsiz serseri, boş yere gelmiş olamazdı. Bir derdi vardı kesinkes. Dostluk söz konusu bile olamazdı. Bu eller cepte cakalı dolaşmalar, bu haince bulanık bakışlar hayra alamet değildi. Korunma güdüsüyle sokağa baktı Melike. Sulusepkene dönüşmüştü yağmur. Hava

kararmıştı, ışıklar yanıyordu. Kaldırımdaki bir mazgalın üstünde bir buhar bulutu dalgalanıyordu, az önce açılıp kapanan kapıdan içeriye hafif bir pandispanya kokusu dolmuştu. Hayali'nin kendisine baktığını hissetti, ona döndü.

"Benimle ne sorunun var Eda?" Sesi sakin, nerdeyse sevecendi. "Benden ne istiyorsun?"

"Sorun mu? Ne sorunu? Yanlış bir soru."

"Bunu yapma, bilmezlikten gelip kızdırma beni. Sen bu değilsin."

"Beni iyi tanıdığından nasıl emin olabiliyorsun?'%

"Duygularını gizleyemiyorsun. Ne istediğini anlamamak için geri zekâlı olmak gerek."

"Neymiş o, söyle de bileyim."

"Deli oluyorsun bana değil mi!"

Melike bir an donup kaldı, başının içi yanıyordu. Söylediklerine inanamıyormuş gibi baktı ona. Düşman, sürekli üstüne yürüyor, çocukluğunda uysallık ve boyun eğmeyle açılmış yarayı kanatarak öfke ve başkaldırıya dönüştürüyordu. Bu kez *amcababa* değil ama şu alçağın şiddetle özlediği bedeni, karşı konulmaz gözleri ve alaycı ağzıyla. Olanca gayretiyle aldırmaz bir tavır takınmaya zorladı kendini.

"Sözlerini kişisel alanıma yapılmış terbiyesizce bir saldırı sayıyorum," dedi. "Buraya bunu söylemeye mi geldin?"

"Aslında savaş baltalarımızı gömmeyi önerecektim. Açıkça konuşalım ve bu gerilimi sona erdirelim. Bunun ikimize de yararı yok. Uzlaşmalıyız."

"Balta mı? Bende öyle bir şey yok. Ayrıca son derece sakinim."

Biri dışarıda, vitrinin önünde durmuş takılara bakıyordu. Sonra içeri girdi. Yaşlıca bir kadındı, elindeki naylon torbanın içinde yeşil salatalar vardı. Melike'den vitrindeki gümüş kaşıkları çıkarmasını istedi. Bu arada Hayali kadına kaşıklarla ilgili bilgi vermeye, ne kadar değerli olduklarını anlatmaya koyulmuştu. Pahalıydı evet ama çok eskiydüer, benzerleri Topkapı Sarayı Müzesi'ndeydi.

O müşteriye dil dökerken istediği zaman nasıl da tath oluyor, diye düşündü Melike. Sesi de öyle, su gibiydi. O kadar ki Melike onu duyuyor ama ne dediğini bilmeyi gereksinmiyordu. Hayali'nin dudak hareketlerine bakıyor, ellerinin dilini özlüyor ve bunu sersemletici bir baş dönmesiyle içinde hissediyordu. Kadın kaşıkları alıp gitti. Melike vitrinin ışığım söndürdü. Kapının üstündeki anahtarı çevirdi. Köşedeki sehpanın üstündeki gece ışığı yanıyordu yalnızca şimdi. Hayali'yi dinlemeye, niyetini anlamaya karar vermişti.

"Ölçülü olman kaydıyla konuşabiliriz," dedi. "Biraz oturalım, sana bir çay getireyim." Mutfak bölmesine girdi. Su ısıtıcının düğmesine bastı. Uzlaşma? Nasıl bir uzlaşma? Hayır bu mümkün değildi, didişmek daha zevkli olacaktı onunla. Gerilimi tırmandırmak kalıbı geçti içinden. Bu da bir gelişmeydi. Bir fincana çay poşetini koydu, sıcak suyu döküp fincanı eline aldı, döndü ve Hayali'yle yüz yüze geldi.

İlk anda keskin bir korku duydu. Adamm yüzü kabarıp gerilmiş, ağzı bağırmak ya da ısırmak üzereymiş gibi kasılmıştı, gözlerinde çıplak, delici, yüreğine inen bir bakışla kendisine bakıyordu. Melike o daracık yerde bir adım gerileyerek ondan sakınmaya çalıştı. Hayali kollarını kapı girintisini kapayacak biçimde açmış, pervaza dayamıştı.

"Yolu kesiyorsun," dedi Melike, "Sana çay hazırladım, çekil ordan da geçeyim."

"Hadi, numara yapma, gücün yetse sen benim üstüme atlayacaksın öyle değil mi?"

"Seni ibne... yalancı! Senden iğreniyorum, nefret ediyorum..."

Hayali öfkeyle bir hamle yaptı ona doğru, Melike elindeki çayı fincanla birlikte onun yüzüne doğru fırlattı. Göğsü yanan eenç adam kudurmuş gibi saldırdı ve birden üstüne atıldı.

İtti onu Melike, boğuştular. Tezgâhın üstündeki kavanozlar, bulaşık süzgüsü şangırtılarla devrildi. Birbirlerini boğmak, kafalarını koparmak istiyorlardı sanki. Melike'yi saçlarından yakaladı Hayali, başını sertçe geriye çevirdi ve boğazını ısırdı. Bir çığlık attı Melike, köşeye sıkıştırılmış bir kedi gibi atılıp tırnaklarını onun yüzüne geçirmeye çalıştı ama kolunu kaptırdı. Aynı anda şiddetli bir tokadın yüzünde patladığını duyarak sersemledi.

Genç adam geriye doğru itti onu, duvara yasladı. Güçlüydü kolları, çok sıkıydı. Ağzını dudaklarına kapattı, hırsla, kanatırcasına öptü. Melike vurulmuş gibi bıraktı kendini, savunma

duygusu ansızın tükenmiş, yerini kaçınılmaz bir katılma isteği almıştı.

O öfkeli, hayvansı saldırıya çok az, yalnız yeterince direndi. Onsuz, verimsiz bir varoluştan başka bir şey değildi nicedir. Sesi boğazında boğulmuştu. Hayali'nin parçalamak ister gibi okşadığı hiçbir yanı kendisinin değildi. Elleri adamın başını kavradı hırsla, dudaklarını arayıp buldu ağzı yeniden ve kendiliğinden. Olacaksa, olasıysa, olmalıydı nihayet ve belirsizlikten iyiydi. Hem neden olmasın? Bir insan, erkek ya da kadm, cinsiyeti belirsiz ama hayır, önemi yok.

Kolu onun belinin çevresindeydi, kendisi mi emin değildi artık ama öyleydi. Öteki, o kimdi? O da belli değildi. Bedenleri bir gölgenin içinden geçip gidiyordu. Bir zaman birbirlerini özler ve gözlerken biliyorlardı bir gün bunun olacağını ve sonunda savaş dönemim neyin noktalayacağını. Çok iyi biliyordu ikisi de gerginlik içinde beklenen göğüs göğüse çarpışmanın kesinlikle kaçınılmaz olduğunu.

Bilmezden geliyorlardı o kadar.

Her şey yanıyordu ve alevler yüzlerini aydınlatıyordu. Yine de dünya güzel, çok güzeldi. Karanlığı, kışı, yağmuru, karıyla güzeldi. Sorun yoktu. Bakışlar yoktu. Eller değişiyor, kenetlenip açılıyor, dizler bükülüyor, gözler yumuluyordu. Batıyorlardı birlikte. Öpüşmek için kusursuzdu dudakları, durmadan aralanıyor ve sonra yine birbirine kapanıyorlardı. O âna kadar öğrendikleri ve hiçbir zaman öğrenemeyeceklerinin önemi yoktu.

Nem. Sürtünme ve hızla sürüklenme. Bütün cephelerde yenilgi ve bozgun. Olsun. Hesap kitap yoktu artık. Güçsüz bir sözcük, mırıltılar. Havada kalan bir el, sıkılan yumruklar ve sonra son bir güçlü çırpınmayla gelen küçük çığlıklar... O muhteşem ve bulanık ölüm duygusu.

Döşemeye, tezgâh önüne düştüler. Söylenecek bir şey yoktu. Öyle bir andı ki bir tek sözcük bile fazla gelecekti. Birbirlerinin yüzünü öpücüklere boğuyorlardı. Hayali bırakılma korkusu duyuyormuş gibi, koluyla kendine çekti Melike'yi. Melike'nin ağzından bir mırıltı döküldü. Aklından bağlantısız, kısa sözcükler geçiyordu. Suç. Sessizlik. Utanç. Korkmuyorum. Aşk. Çocukluk. Doyum. Rüya.

Sırtı buz gibi olmuştu taş döşemenin soğuğundan. Ne zaman nasıl soyunmuşlardı bilmiyordu. Yan döndü.

"Bir şey söyle..." dedi.

"Böyle işte," dedi Hayali. "Şu an başka ne diyebilirim ki..."

Kalkıp çabucak giyindi. Ötekilere koşmak için acelesi vardı sanki.

Melike sızılı bir incinmeyle sarsıldı. Nasıl bir hata yapmıştı da kendini böylesine çabuk teslim etmişti ona? Bu adamla aralarında şimdiye kadar doğru dürüst bir diyalog bile olmamıştı. Gizli bir savaş vardı ama duygular su yüzüne çıkmamış, dile gelmemişti.

Hayır, çok yakın bir yabancılıktı. Karşılıklı olarak, birbirinin içini okumanın, sezmenin doğurduğu bir bilme ve sakınmaydı. Yalnızlığa, öfkeye, nefrete varmış saklı bir arzu. Bunu mu yok etmek istemişti Hayali? Bu arzudan ve yükten kurtulmak, onu paçavraya çevirip atmak mı istemişti?

"Niye geldin?" diye sordu Melike, giysilerini toplarken. "Şimdi durup dururken niye?"

"Bilmiyorum, kendimi birden burada buldum. Belki de sana bir şans vermek için ya da bizi uzlaştıracak ortak bir sırrımız olsun diye. Planlanmış bir şey değildi."

"Şans mı? Kendini beğenmişliğin ne kadar gülünç..."'

"Aramızın düzeleceğini sanıyordum."

"Hemen gitme, biraz benimle kal."

"Kalamam."

Melike giyindi. Hayali, dükkân bölümüne geçmiş, kapının yanında duruyordu. Saat dokuza geliyordu. Yağmur kara çevirmişti, dar sokak ıssız ve karanlıktı.

"Neden hep kendi arkana saklanıyorsun?" diye sordu ona bakarak.

Hayali, gözlerinde parıltılı bir yoğunlaşmayla baktı Melike'ye. Görebilen ama hissedemeyen gözlerle. Sonra elinin tersiyle hafifçe yanağını okşadı.

"Ben senin hayal etmeye çalıştığın kişinin arkasına saklanıyordum Eda, ama bütün dikkatimle de seni izliyordum. Fazlasıyla hazırdın sen. Ulaşılmazlığın da bundan doğuyordu. Anlaşana, ancak bu kadar erteleyebilirdim."

Birbirlerine baktılar. Hayali'nin yüzü ilk kez o alaycı gülümsemeden sıyrılmıştı. Melike duygularını açığa vurabileceği bir çıkış olmadığını yeniden anladı. Ona fırsat verirse sonuna kadar sömürecekti nefretini.

"Bana sadece nefretin güzelliğini öğrettin," dedi Melike. "Salan bunu bir zafer sayma..."

"Sanırım yenilen benim." dedi Hayali. "Yine de aradığım aşk değil, bağışla. Bundan sonra birbirimize çok daha uzak olabiliriz. Kendini su yüzünde tutmaya çalış olur mu..."

Melike'ye bir saniye taşlaşmış gibi baktı, sonra belli belirsiz bir güvensizlik geçti gözlerinden. Birden kapıyı açtı, kabanının yakasını kaldırdı, nazlı nazlı yağan karın altında hızlı, canlı adımlarla kaldırım boyunca caddeye doğru yürüyüp gitti.

Bitti, diye düşündü Melike, bir daha buradan içeriye girmeyecek ve geriye hiçbir şey kalmayacak. Ona duyduğu nefreti arandı içinde. Bulamadı. Az önceki birleşmenin anısıyla karnında iç bayıltıcı hoş bir kayma oldu. Peşinden koşmak ona yalvarmak, ayaklanna kapanıp alıkoymak isteğiyle kavruldu içi.

Haykırarak, bağırarak ağlamak istiyordu ama ağlayarnıyordu.

Yo, hayır, savaş bitmiş değildi. Bütün ertelemeler görkemli bir törenle bir daha ertelenmişti sadece.

14

Tatula Mix Restorante Bar, *dünya mutfaklarından farklı lezzetler sunan mönüsü, yenilenmiş Omlet tarzı dekoruyla İstanbul'un cool mekânları arasından sıyrılmış, favori, birçok aktiviteye imza atmakta olan bir* yerdi.

Mekânın en çekici köşesinde kocaman bir şömine alev alev yanıyor, çevresindeki koltuk ve puflarda oturan müdavimler sıcak kırmızı şarap içerek demleniyorlardı. Bütün masalar ve uzun bar doluydu. Minik abajurların, mumların ve şöminenin ışıklan içeriye bir rüya ortamı havası vermekteydi. Haftanın iki günü canlı caz müziği yapılan alt kattan gelen saksofon ve piyanonun sesi içerideki uğultuyu ve kahkahaları bütünüyle bastıramıyor, uzaklardan geliyormuş gibi dokunaklı bir tonda kulaklara ulaşıyordu.

Herkes tatlı bir sersemlik ve hoşnutluk içindeydi, çünkü buradaki her şey, çağın, gelişmişliğin ve dünya kenti olmanm ritmine tam tamına uygundu.

Kadınlar, *sezonun sıra dışı trendleriyle renklendirilmiş jean pantolonlar, kısacık balon etekler, pırıltılı dekolte büstiyerler, ince topuklu stilettolar ya da Marc Jacops çizmeleriyle adeta yabancı moda dergilerinden fırlamış ya da Anna Sui'nin defilesinden çıkmış gibi* mekânın ruhuna uygun bir görünüm içindeydiler.

Mönüde, dim sum -nachos supreme-, grilled beef quasa-dilla -burrito, sizzling fajitalar-, enchidalalar -combolar-, takolar ve guacamole, bin bir çeşidiyle sunuluyordu.

Eylem, cadı reçetesine benzettiği mönüyü masanın üstüne bıraktı. Jale'ye baktı. Daha sıradan kulüplerde görünmüşlerdi ama ilk kez böyle bir yere geliyordu.

Masada dört kişiydiler. Eylem ve Jale'den başka iki kız daha vardı. Biri, Sumru, üniversite öğrencisiydi, arkeoloji okuyordu. Bebek yüzlü, masum görünüşlü pembe beyaz bir sarışındı. O da yeni sayılırdı ve daha önce bir halı reklamında görünmüştü. Öteki, Aytül ise deneyimliydi. Uzun boylu, nefes kesici bir esmerdi, kolej mezunuydu ve ailesi varlıklı olmasına rağmen babasıyla ciddi sorunları vardı. On gün kadar önce onunla iki kız birden isteyen bir adamın randevusuna gitmek zorunda kalmıştı Eylem. İkna edebilmek için Jale ve Didem epey uğraşmışlar, erkeklerin çoğunun böylesine meraklı olduğunu, bu tür randevuların çift tarife sayıldığım ve işi sürdürecekse alışması gerektiğini anlatmışlardı.

Kötüydü. Adam genç, kaliteli, kibar görünüşlü biriydi ama Aytül kendisine dokunur dokunmaz Eylem kasılıp kalmış, onun yönlendirmesiyle bir saati zar zor doldurabilmiş, sonra günlerce kıza ve aynalara bakmaktan kaçınmıştı.

Bir garson gelip ne istediklerini sordu. Toktular, yemek saati de geçmiş sayılırdı. Yalnızca içki içeceklerdi.

"Aydo Bey burada mı?" diye sordu Jale, garsona.

"Burada efendim, geliyor."

Yüksel Aydolar, Beti'nin sevgilisi ve restoranın sahibiydi. Masanın yanında durup Jale'yi soğukça selamladı, iki kıza kısacık, yüzüne abajurun ışığı düşen Eylem'e ise biraz daha uzun ama hafifçe sakınarak baktı. Zorla, ağzı kasılır gibi gülümsemeye çalıştı.

Tenini solaryumda yakmıştı. Sportmen, dengeli ama kendini beğenmiş birine benziyordu. Bara, masalara hızla göz gezdirdi. Sanki fermuarı açık kalmış da gören var mı gibi kaçamak bir bakış. Doluluktan memnun kalmış olmalı ki iyimser bir baş hareketiyle Jale'ye döndü.

"Okey," dedi. "Fotoğrafları getirdin mi?"

Jale çantasından kaim bir zarf çıkarıp uzattı. Aydo zarfı alıp gitti.

Geçen ay, bir stüdyoda Eylem'in ve Sumru'nun fotoğraflarını çekmişlerdi. Ayrı ayrı, farklı kılıklarda. Giyinik, mayolu, yarı çıplak, dizüstü, sırtüstü, dört ayak üstünde. Sırtından, yere eğilmiş, düz ya da bukleli saçlarla, ağzı üflerken ya da yarı aralık halde.

Çoğu siyah beyaz, bazıları yüzyıl başlarında İstanbul'da elden ele dolaşan kartpostal güzellerinin poz ve havasında, yarı sanatsal yan erotik sayılacak fotoğraflar.

Bunlar işe yaramış olmalıydı, çünkü haftada iki-üç müşterisi çıkıyorken son zamanlarda günde iki-üç müşteri alır olmuştu Eylem. Bunların en güzellerinin bir internet sitesinde yer alacağını söylemişti Aytül ama Jale yalanlamıştı.

Ev değiştirmeyi düşünmüyordu şimdilik. Bazen günlerce Çengelköy'deki evde kaldığı oluyordu, çünkü ve kış soğuk geçiyordu. Villa hem sıcacıktı, hem de yemek sorunu olmuyordu. Lara iyi kötü bir şeyler pişiriyordu. Boş kaldıkça kitap okuyor ya da kadın ve moda dergileriyle oyalanıyordu.

Safran'dan gelen son mektuba ve onun görüşmeyi dayatmasına aradan üç hafta geçmesine rağmen cevap vermemişti. Adam, sanal ortam için fazla sahici, gerçek dünya için de inanılması zor saflıkta görünüyordu. Yazdıklan Eylem'de tedirgin edici, yoğun bir merak uyandırmıştı ama ne yapacağına karar veremiyordu. Yazışmayı kesmek en pratik çözümdü. Öte yandan yazmadığı süreçte gitgide artan bir sevgi duymaya başlamıştı ona. Hayatından çıkarıp atarsa bomboş kalacak, kendini öksüz hissedecekti.

İnsanın dünyayı doğru algılamak için sevgiye ihtiyacı vardı. Yalnızlarm, kendi köşelerinden göremeyecekleri yüzleri vardı hayatın. Düşlerin gerçekliğinden emin olamamak da bununla ilgiliydi: Düşlerin tanığı yoktu.

Öte yandan, hali vakti yerinde, olgun, duygusal bir adamın eksikliğini çektiğini söylediği iç özgürlük ve dinginliği, neyin nesi olduğunu bilmediği biriyle yazışarak araması pek de normal görünmüyordu gözüne. Yüreğini boşaltabileceği candan birini özlediğine inanabilmek de kolay değildi. Eylem onun yaşını başını almış olmasına rağmen yeterince büyüyememiş bir adam olduğunu düşünüyordu bazen. Kimi zaman da onu görmek, yanında olup kucağına saklanmak istiyordu. Dünyadan korunmak, kendini bir tek ona sunmak ve içinde bulunduğu yabancı, gerçekdışı durumdan kurtularak mümkün olduğunca uzun bir zaman öylece donup kalmak.

Sohbet ortamında buluşmaktan kaçmıyordu onunla. Denetimi elden kaçırmaktan korkuyordu. Başlangıçta olduğu gibi mektuplarla götürüyorlardı ilişkiyi. Ne olursa olsun, hafife alamadığı bu romantik bağ, Eylem'in sıkıntısını biraz olsun aralamaya ve yazma eylemini sürdürmesine yarıyordu. Oysa Safran bununla yetinmeyi reddetmişti, susuyordu.

Bir ara, ona iyi bir iş bulabileceğini bile yazmıştı. Bir fırsat sunuyordu kendisine yeniden başlamak için. Yeni bir hayat vaat ediyordu. Vaatler. Erkek vaatleri. Şükranlar ve okşayıcı yanılgılar.

Erkeklerin o tahrik edici, bir kadını kurtarma fantezilerine bel bağlayacak yaşı geçirmişti. Biliyordu ki gerçekler yerine idoller üzerinden soyunuyorlardı bu role.

Aramak ve bulmak. Bağlanmak ve bağımsız kalmak. Bütün bunlar gelmeyecek bir gelecek zamana ilişkin kavramlardı. Çok geçti. Çok.

Eskiden tabu saydığı ya da günah bellediği durumlar başlangıçta yoğun bir utanç vermişti ona. Sonra utanç ve utançsızlık arasındaki çizgiyi geçmiş, kendini bir kurban bile değil, yalnızca yapmak zorunda kaldığı işi yapan bir işçi olarak görmeye başlamıştı. Cinselliği kullanarak para kazanmaktan çok daha çirkin, ağıı ve onaylanamaz suçlar vardı dünyada. Kitlesel öldürmeler, savaşlar, adaletsizlik, sömürü, işkence, daha büyük kötülükler. Bunlardan zarar görenlerin, karşı çıkanların ya da en azından beğenmeyenlerin kaçabileceği bir yer yoktu üstelik. İnandıklarından ve değer bildiklerinden vazgeçmenin, devrana ayak uydurmanın adı -birilerine göre- kaybetmekse, kaybetmek tek çareydi.

Hem zaten Seyit'ten bu yana, yüzlerin bedenlerin çeşitlenmiş oluşu dışında değişen bir şey yoktu. Bu noktada belirleyici ve dayanılmaz olan, basit bir canlı varlık olarak değil, kendi karmaşık varoluşunun bilincine vararak yaşamaktı. Gerektiğinde bilincini askıya alıyor, boş yanını öne çıkarabiliyordu ama *benlik bilinci* tarafından kovalanmakta olduğu duygusundan kurtarmıyordu aldatmacası onu.

Arada bir Seyit'ten duyduğu adi sözlerin benzerlerini duyuyor, hatta fahişe olduğunu itiraf etmesinden zevk alan kimi sapıklara yüksek sesle bunları tekrarlamak zorunda kalıyordu. Bedeli cömertçe ödendiği için sorun yoktu. Üstelik oyunun saati dolduğunda kendinden hiçbir şey bırakmadan, gönüllü olarak çekip gidebiliyordu. O zaman yeniden benliğine dönüyor, hiçbir şeye bulaşmamış, hiçbir şey yaşamamış, tek söz söylememiş gibi bir duyarsızlıkla kapıyı dışardan kapatabiliyordu. Böylesi, hüzün verici bir inkârdan ibaret olsa bile kolaydı. Ne kadar çekici olursa olsun, kendini, kendi ben'iyle kavgaya düşürerek yabancılaştıracak duygusal bir bağın gereği yoktu.

Safran'la ilişkiyi kesmek zorundaydı. Hayatına gereksiz yere bir jandarma sokmaya, kendini ona bedava sunmaya, hayatının gizli sayfalarım saklama kaygısıyla ruhunu kötürüm edecek korkularla yaşamaya, en önemlisi sonu kesinlikle hüsranla bitecek bir ilişkiye zaman ayırmaya uygun durumda değildi.

"Canlanın biraz artık, size bakanlar var..." dedi Jale.

"Şamata mı istiyorsun? Hadi komik bir şeyler anlat bize ablacım."

Aytül, ailesiyle birlikte oturduğundan, daha çok gündüz çalışıyordu. Eylem hiç değilse özgürdü. Peşine düşecek, hesap soracak, hesap vereceği kimsesi yoktu.

Gecenin, müziğin, hareketli bir gelgitin içinde durumlarımın acınası çirkinliğinde zoraki şakıyor, gülüyorlardı öylesine. Kimi zaman ağızlarından çıkan sözcüklerin uygarlıktan önceki bir dile ait olduğu yanılsamasını yaşıyordu Eylem. Zararı yoktu. Kanamadıkça ölümcül görünmüyordu yaralar.

"Şu gedikli koli sıktı artık, çamaşırlarımı giymeye kalktı ge, çen akşam ayol."

"Annem bana, uygun bir koca adayı aramakta son günlerde."

"Yüz seksen dolar borcun var hayatım."

Dost değildiler. Karanlık bir dünyanın arkadaşlarıydılar.

"Vereceğim şekerim, getirdim."

Muhabbetleri para, müşterilerin kamışları, yeni ayakkabılar, bilmem neredeki indirimdi. Önceki yaşamlarım silmişlerdi. Yeşil banknotlar karşılığında fantezi ve cinsel arzularım doyuranların aradıkları birer canlı motordular. Şey. Nesne. Paralarının tadmı çıkarmak için her şeyi, herkesi ve onların mutsuzluk ve düşkünlüklerini satın alabileceklerini göstermeyi önemseyen ve bu alışverişi pek de önemsemiyormuş gibi davranan erkeklerin dünyasında yüzlerine gülücükler boyanmış birer taş bebektiler.

"Ateş bastı bana... Burada böyle görücü bekler gibi oturacak mıyız? Bir içki daha alabilir miyim?"

"Şöyle tuvalete kadar bir uzansana güzelim."

"Birazdan giderim," dedi Eylem. Kalkıp kendini birilerine göstermesi gerekiyordu. İçkisinden bir yudum alıp gözlerini bakış alanında gezdirdi. Aydo, barda oturan orta yaşlı, biraz dağınık, bohem havalı biriyle konuşuyordu. Adam dönüp bulunduğu yere doğru baktı. Yarın iki kolisi vardı, üçüncüsü bu olacaktı anlaşılan.

Jale, göz kırptı Eylem'e. İlk günden beri, insanın takıntılarından kurtulması için onların üstüne yürümesi gerektiğini söylüyordu. Yüzünden yayılan dayana iyimserliğe karşı çıkmak zordu. Hem disiplinli hem sevecendi, kızları korumayı her şeyden çok önemsiyordu sözde ve herkesle iyi geçinmeye özen gösteriyordu. Patronun, eli ayağıydı. Bir kez, jimnastik salonundaki kafede görmüştü Aysevim denen kadını ama konuşmamışlardı. Eylem'e delici gözlerle bakmışsa da yaklaşa' cak kadar ilgi göstermemişti. Anladığı kadarıyla bu pespaye işin dışında görünmeye çalışıyordu. Beyin oydu, önemli bağlantıları kuran da. Ama perde arkasında kalmayı yeğliyordu.

"Eylem, bara git güzelim, Aydo işaret ediyor."

Eylem kalktı. Yüksek topukları üstünde dikkatle ama canlı, küçük adımlar atarak yürüdü. Bu gece için süslemişlerdi onu. Maçka'daki butikten kimbilir daha önce hangi kadmm giydiği, volanlı yakası göğüs altına kadar açık, daracık, ateş kırmızısı bir elbise seçip giydirmişler, makyajını ustalıkla yapıp saçlarını özenle taramışlardı. Aynalarda çok güzel görünüyordu. Bazen güzelliği zorluyordu onu, bu da bir belaymış gibi görünüyordu gözüne ve kabuğunu terk edip bir kenara atmak istiyordu.

Çok sürmeyecek, diye düşündü, Aydo'nun gösterdiği bar taburesine tünerken. Ablak yüzlü, kirli sakallı, midesi dışarı çıkık uzun adama baktı, gülümsedi. *Nasılsınız?! Ya siz?* Şimdiden, üç ayda on dört bin dolar biriktirmişti.

Ne içersiniz?/ Almayayım, teşekkürler. Ablasına yardım ediyor, çocukların küçük ihtiyaçlarını karşılıyordu. Söylememişti kuşkusuz ona ne iş yaptığını, şirkette iyi bir yere geldiğini, aylığının arttığmı sanıyordu. *Benim bir reklam ajansım var. Adım Sezgin. Güzel, özgün bir yüzünüz var...* / *Ben de Elvan, memnun oldum.*

Bu işi bir-iki yıl sürdürebilirse kendine küçük bir ev alabilirdi. Sonra hayata dönecek, sıradan bir iş bularak çalışacaktı. Kaçış planı hazırdı.

Özel bir katalog hazırlıyoruz, seni de koyabiliriz... Ne dersin? / Aaa... Neden olmasın, ne tür bir çalışma olacak? / Konuşuruz. Seni yakından tanımak isterim tabii... bu akşam birlikte olalım mı?

Adamın düşündüğü resimlerdeki kadının bambaşka biri, kesinlikle bir illüzyon olacağı belliydi. Ayıldığmda Eylem'i unutmamış olursa tabii. Şu an çok sarhoştu ya da uyuşturucu almıştı. Gözleri kayıyordu, tuhaf bir mekân dişilik içindeydi ve ağzım toplayamıyordu. Yok canım, fotoğraf filan olmayacaktı. Ne sanat, ne güzellik ne aşk vardı artık, her şey yerlerde sürünüyordu. Mutluluk bile yalnızca cinsel doyum, haz ve hayal üstüne kurulu anlık bir patlama, soğuk, rastlantısal bir alışverişti.

Hiçlikle daha iyi kucaklaşmak için herkesi, her şeyi unutmayı istiyordu. Yeniden, bir kez daha, sayısız defa unutmayı ve tam olarak unutmanın kendisine, o kesintisiz, temiz, dupduru sığlığına kavuşmak istiyordu.

Sezgin'le birlikte Çengelköy'deki eve giderlerken arabanın arka koltuğunda mantosuna sarınmış, yüzü cama dönük sessizce oturdu. Gece yarısıydı. Adam elini tutmuştu, parmağında alyans vardı, yokladı. *Rahatsız mı oldun canım? Üçüncü karım. Sekiz aylık gebe, artık yatamıyoruz, Bu seni üzer mi? Hayır, ilgilendirmiyor.* İlgilendiriyordu oysa. Hüzünlü bir çocuk gibi hissetti kendini. Sevilmemek ne kadar kötüydü. Yalnızca istenmek ve buna katlanmak. Neden kendisine bir çocuk doğuracak kadının değil de Eylem'in elini tutuyordu şu adam?

Fakat sıcaktı avcu, sabırlıydı. Sonradan kabalaşabilir, diye düşündü. İyice kaymış çünkü. Birden her şey karmakarışık göründü gözüne. Neredeydi, nereye gidiyorlardı?

Köprüyü geçiyorlardı, bildik yollar, soğuk, saf gece ışıkları içinden ilerleyerek. Deniz soluğunu tutmuş, gönülsüzce içinde biriktirdiği feryadı, kırılıp toprağı altüst ederek dışarı atacağı ânı bekliyordu sanki.

Ah bu şehir, diye düşündü, toprağın, kaldırım taşlarının altı bile ihanetlerle dolu. Bu şehir tuzaklar şehri. Burada yolunu şaşırmak, kaybolmak işten değil. Bu şehir kayıplar ve ölüler şehri, şaşırtıcı bir hüzzam nakaratı. Zamanı ve kendi mekânını durmadan geriye kaydırırken kanayıp duran bir bellek. Yıkım göz göre göre derinleşiyor ve şehir dev bir panayır meydanı haline gelerek tarihinin karşısına öfkeyle dikiliyor.

Elini geri aldı. Adamın eli ağırlaşıp gevşemiş, teni soğumuştu. Az önce bedeninde bekleyen istek, içgüdüsel hayvan belleğinden uygunsuz bir biçimde çekilmişti, uyukluyordu. Eylem, araba evin önünde durduğunda uyandırdı onu. *İçim geçivermiş, kusura bakma, f Önemi yok, rahatına bak.* İşi bir biçimde bitirip bu cesedi çabucak başından savmalıydı.

Lara, bekliyordu. Haber verilmişti. Üst kata, odalardan birine çıktılar. Eylem, pelte gibi olmuş adamı soymaya çalıştı. Hadi, *coştur beni hadi, adın neydi bakayım senin, ne güzel kıçın var kız.* Adamı yatağa uzattı. *Konuş hadi ne istiyorsan onu söyle...* Yatağın kıyısına oturttu çuval dayar gibi. *Beni seviyor musun? Seviyorum de... yalan söyleme...* Kıpırdayacak hali yoktu. Arzu yalnızca kafasında, zihnindeydi, organları söz dinlemiyordu.

Eylem onu itip yatağa devirdi, yanma uzandı. Bir şeyler geveleyerek kendisine sarılan bedenin her gözeneğinden alkol kokusu geliyordu. Eli Eylem'in memelerini okşamaya çalışırken durakaldı. Keriz!

Burada sabahlayacak ve 'bütün gece' parası ödeyecekti. Adamın kolunu göğsünden alıp yanma koy du. Uzağa çekilip gözlerini yumdu. Kendi masalına doğru yürüdü. Sevdiği bir masaldı bu. Kendine söylediği bir ninniydi.

Biriyle birlikteyken ne zaman gözlerini yumsa, kimsecikler ülkesinin ruhlar ormanında buluyordu kendini. Orada hem bu dünyaya hem de ötekine aitmiş gibiydi. Duruma göre, bazen bir kuytuda saklanıyor, bazen inişli çıkışlı patika ve keçiyollarmda yürüyordu. Bedeni genellikle yatay durumda yol almaktaydı. Böylelikle dev ağaçların sık yapraklarının oluşturduğu oyuntuların arasında gökyüzünün mavi mavi dantellendiğini görebiliyor, içi ferahlıyordu. Aşağıdan böyle bakıldığında evren ormana göre biçimleniyordu. Renkler, çizgiler, labirentler, ağaçların hışırtısı, suya yuvarlanan bir taşın tok, içerlek sesi, çalıların çıtırtısı ve rüzgârın fısıltısı eksiksiz bir uyum içindeydiler. Bir başlarıma yaşayan bitki ya da cardı türlerinin kendiliklerine sadık kalarak oluşturdukları bütünlük görkemli ve güzeldi.

Bu ortam Eylem'e iyi geliyordu. O zaman ne mırıltılar, ne gürültülü solumalar, ne de aşağüanmalar kalıyordu.

Ormanda kayıp ama dokunulmamış hissediyordu bedeni ni. Uğradığı mekân yoksunluğundan kurtulduğu, kendi kendini ya da başka birini sıkıcı biçimde yinelemekte olduğu duy. 252 gusundan sıyrıldığı tek yer ormandı. Ancak yürümeyle aşılacak iki yanı böğürtlen çalılarıyla kaplı yollarda gezinirken bilmediği bir şeyi arıyormuş gibi oluyordu bazen. Savunmasızla. ğmı unutmak için ruhunu ormana taşımış olduğunu anlıyordu o zaman. Adsız birinin kollarında soluksuz kalsa da yumuşak, inandırıcı bir geçiş yapmak isteği duymuyordu.

İçinde genişleyen hızlı devinimleri hissediyordu yalnızca ve iri bir kuşun alçaktan uçarak gelip hızla suya kanat vuracağı ânı hayal ediyordu sabırla. Böylece zorunlu eylemini sürdürmek, gerçekle kıyaslanmayacak kadar kolay oluyordu.

Daldan dala atlayıp ağaçlar arasmda sallanmak, yorulduğunda bir çite yaslanıp oturmak ya da küçük orman böceklerini, kendisinin de içinde yer aldığı bu yaşamsal kaosu izlemek hoşuna gidiyordu. Başka hayvanlar da vardı ormanda kuşkusuz. Kuşlar, arılar, yusufçuklar, sivrisinekler. Tilkiler, kunduzlar, kirpiler, kaplumbağalar, balıksı yaratıklar, sutavuklan. Sakinler, gürültücüler, hoşnutsuzlar, takıntılılar. Eylem gözleri kapalıyken bunların tümünü yalnızca ana hatlarıyla ve genel-likle dört ayaklı yaratıklara özgü uzun bir birleşme ânı olarak görüyor, kendini ise kocaman, sapsarı bir göz olarak algılıyordu.

Uyandığında tüm görüntüler birbirine karışmış, tek bir geçici anı haline gelmiş oluyor, kendi imgesi ise derin bir karanlığın içine hızla, döne döne inerek gözbebeğinin içinde kayboluyordu.

Ertesi gün iki kişi daha aldıktan sonra akşamüzerine doğru evine döndü. Az vakit geçirdiği bu evin, son sığınağı ve şiir evi olduğuna inanıyordu. İlk günlerdeki gibi yakınmıyordu. Paraya kıyınca iyi kötü ısınıyordu işte. Hayatının sertliğini yumuşatan tek şeyse okumaktı hâlâ. Kitaplar onu tazeliyor, güvenli bir neşe veriyordu. Bir battaniyeye sarınıp saatlerce okuduğu, ya da bütün gece bir şiire çalıştığı oluyordu. Safran'a yazmıyordu artık, çünkü yanıt alamıyordu. Ona yazarak geçirdiği geceleri özlüyordu son zamanlarda.

Çocukluğunu, anne babasını, yetişme koşullarını, okuduklarını ve acılarını anlatmıştı Volkan'a. Hayatının tümünü değilse de "belli dönemeçlerini, kendi iç avlusunun gölgeli dünyasını, kısacık ve duygusal şimdiki zaman izlenimlerini dile getirmişti. Erdemli, aklı başında bir küçük kadm olarak tanıyordu onu Volkan. Esintilerden, yaşamsal kaygılardan, önemsiz duygu karmaşalarından oluşmuş tertemiz biri olarak.

Susmak en iyisiydi. Annesinin kanundan günahsız değil, kullanılmaya, didik didik edilmeye hazır doğmuş, dünya cehennemine savrulmuştu çünkü.

Yine de suyu, ışığı, ekmeği, en güzeli istediği kadar kitap alacak parası vardı şimdi. Kitaplar içini serin, dışını sıcacık tutuyordu.

Hafta sonu çalışmayacaktı. Ablasına gidecek, okuyacak, biraz temizlik yapacaktı. Sonra bir süredir üzerinde çalıştığı şiire -şimdilik- son biçimini verdi.

Kayıp ruhlar ormanında

Doğuşu kendi renginden

Kanadı mühürlü bir kelebeğim

Pul pul dökülüyor incecik tenim

Bozuk parayım dolaşımda

Kayıp da birinin elinden

Korkuyorum düşmekten

Karanlık bir mazgal deliğine

Cehennemin ilk durağında

Yanık kokan çalı diplerinde

Yatıyorum boylu boyunca

Alıcı kuşlar etimi gagalasın diye

Postasında Volkan'dan gelmiş bir ileti görünce çok heyecanlandı. Sözünde duramamış yine yazmıştı işte!

Eylem;

Bana bazı insanların dünyayla ilişkilerini akılla, bazılarınınsa duyguları aracılığıyla yürüttüklerini yazmıştın. Akılla, mantıkla bakıldığında bir neden-sonuç ilişkisi beklemek kaçınılmaz. Oysa sevgi aklı yenmeden gerçek olamıyor.

Seni görebilmeyi hâlâ istiyorum ama şart koşmuyorum. Yenilgiyi kabul ediyor, geri çekiliyorum.

İşimden ayrılırken en çok istediğim şey hayatımın vardığı noktadan olabildiğince uzaklaşmaktı. Sen bu sürecin itici gücü oldun. Çocuksu bir iyimserlik ve delilikle yaklaştım sana, duygusallığınla beslendim. Şimdi sessizliğine, yokluğuna katlanmak zor geliyor.

Bir aydır işsizim. Hiç sıkılmadım. Küçük, keyifli yolculuklara, doğa gezilerine çıktım. Sinemaya, operaya, konserlere gittim. Dünyanın en iyi müzik, dans ve gösteri gruplarının bantlarını izledim. Gençlik arkadaşlarımla buluştum. Keyfimce alışveriş yaptım, okudum ve uyudum.

Ama hep bir eksiğim varmış gibiydi.

Düşündüm ki birbirimize açıldığımız bir geçmişe sahip olduğumuzu ve ötekinin orda, telin ucunda durduğunu bilmek bile sonsuzluk vaadi gibi avutucu bir şey. Seni en çok sevdiğim insanları sevdiğim gibi çaresizlikle seviyorum.

Bana yine yazar mısın?

Eylem, elleri titreyerek üst üste okudu bu satırları. Birden şiddetle onu arama arzusu duydu. Kaybetmekten korktuğu bir güzelliğin acısıyla daraldı yüreği. Karanlığın ve yağmurun altında dikilen apartmanlardan başka bir şey görecekmiş gibi birazcık ferahlık umarak pencereye yürüdü. Perdenin ucunu kaldırıp baktı. Sokak lambalarının donuk mavimsi ışığında kirli, kararmış, tek tük ışıkları ve balkonlarındaki döküntülerle sıradan, her bakımdan zorlu, alabildiğine küçük hayatlarla ayakaltında gezinenlerin barınaklarını gördü.

Buradan bir çıkış bulunabilir miydi?

Telefonun yanında dikilip kaldı. İsterse çıkabilirdi. Bir gün, bir gece için olsa bile. Küçücük bir umuttan ne diye mahrum edecekti ki kendini. Şimdiye kadar hayatına giren erkeklerden yalnızca saniyelik pornografik resimler kalmıştı belleğinde. Bu amansız çölde bir serap olabilirdi Volkan. Ayakta durmasını sağlayacak bir dayanak. Uzak bir sevinç.

Saat gecenin on ikisine geliyordu. Çok geç olmuştu, ama olsun, uyandırabilirdi, şu an yakındılar, çok yakın.

Elleri titreyerek bir şişe şarap açtı. Telefonun yanma oturup bir kadeh, sonra bir tane daha içti. Kadehin boynunu tutan ellerine baktı uzun uzun. Haklı buldu Volkan'ı, bir insana bazı şeyleri yalnızca yazarak anlatmak ve onu yazı içinde kalarak sevmek çok ama çok yetersizdi. Çünkü yazmak ne olursa olsun kendini belli ölçüde saklamayı gerektiriyordu. Tam olarak kendi olabilmek, dokunmadan, tatmadan, görmeden ve duymadan asla mümkün değildi.

Telefonu önüne çekti, ezbere bildiği numarayı çevirdi. Zil dört kez çaldı. Yüreği ağzında, her saniye hem açılmasını hem açılmamasını isteyerek bekledi. Sonra telaşlı bir alo duyuldu.

"Ben Eylem. Yazdıklarından etkilendim."

Bir sessizlik oldu öte yanda. Ardından şaşkın, coşku dolu bir cevap geldi.

"Beklemiyordum," dedi Volkan. "Hayır, fazla umudum yoktu, ama bekliyordum. Çok sevindim."

"Bir türlü karar veremiyordum. Seni çaresiz bırakmak istemiyordum." Yutkundu, asıl çaresiz olan benim, diye geçirdi içinden. İçini çekti, ağırlığım bir dizinden ötekine verdi. Telefonun başında, ayakta, pencere kenarmda dikilirken, kalbi küt küt atarak bir şeylerin değiştiğini, bir eşiği atlayıp başka bir yere adım atmakta olduğunu hissetti bir an.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi sesi titreyerek. "Seni görmek istiyorum artık."

"Neden bu kadar zor karar verdin Eylem?"

"Bilmiyorum. Belki de her şeyi sıradanlaştırmaktan korkuyordum."

"Eğer aramasaydm hiçliğe dönüşebilirdi."

"Bunu bu gece fark edebildim. Ne olursa olsun bir ses, bir yüz olmalıydı."

"Kesinlikle olmak zorundaydı. Ne zaman, nasıl buluşabiliriz?”

"Hafta başı bir akşamüzeri uygun olabilir."

15

Akşamın yedisiydi. Volkan, Taksim'de bir otelin lobisinde bekliyordu Eylem'i Bulunduğu an ve mekân, hayatı boyunca birikmiş anların ve unutmuş oldukları da dahil, bulunduğu bütün yerlerin hepsini içinde barındıran sınırsız bir evren-zamandı sanki. Parlak, kolayca çatlayıp kınlabilecek, avuç larının içinden kayıp paramparça olabilecek sırça bir küreye benzeyen, kendiliğinden doğmuş saydam bir geniş zaman.

İçinde, çalkalanıp duran hem ağır hem de hafifliğe benzer bir duygu, belli belirsiz bir ayaklanma vardı. Aslında onun görüşmeyi kabul edebileceğini ummamıştı. Birdenbire varmışlardı zirveye. Eylem'e yazdıklarını hatırlamaya çalıştı. Aşın duygusal, içkiliydi yazarken. O an öyleydi ve kendini çok yalnız hissetmişti. Şu anki gerçeğiyse biraz farklıydı.

Burada heyecanlar içinde; internetten bulunmuş, küçük, her bakımdan önemsiz bir kadını beklemek yoksunluk içindeki erkeklere özgü bir durumdu. Düzey kaybına mı uğramıştı? Öyle değilse bu hayalet kadını hayatına katmaya ne diye gerek duyuyordu? Onca deneyimden sonra iç dünyasının haritası tümden değişmiş, çöküş aşamasına mı varmıştı? Yoksa neden ezik, yolunu kaybetmiş kimliksiz bir adarmn yapacağı şeyleri yapıyor, kestirme yollara sapıyordu?

Peki ama kimin düşünceleriydi bunlar? Utanılacak ne vardı durumunda? Utanç, diye düşündü, genel kabul ve inamsın dışına çıkıp görünür olduğumuzda kapıldığımız, öğretilmiş bir duygu. Utana yaratan şey başkalarının yargı ve gözleri.

O yargı ve gözleri reddetmeye çalışan biri olarak, kendiliğinden ve doğallıkla buraya sürüklenmişti. Cinselliği, cinsel özgürlüğü yücelten, romantik duyguları aşağılayıp alaya alan bir çevrede, hayatın enini boyunu deneyerek öğrenmişti. Böy. le yaşamanın onu yıkacağından korkmuş, geride bıraktığı

hiç. bir şeyin arkasında, dibinde olmamaya karar vermişti. Bütün bunları bir yana bırakıp şimdi, şu an kendini küçük görüyor oluşu, eskisi gibi düşünmesi saçmalıktı.

Üç aydır, bıkıp usanmadan içini döktüğü, onu yeni bir mevsime girer gibi kış uykusundan uyandırmış birinden bu bir anlık uzaklaşma, duyduğu kaygıdandı kuşkusuz. Kim çıkacaktı karşısına? Yeterince olgunlaşmamış, kendini yalnızca yazarak ifade edebilen, dik kafalı bir genç kadm mı? Bir kız kurusu ya da bir ateş kuşu mu? Düşler ve hayallerin gerçekle pek az bağdaştığı, rastlantıların önceden düzenlenemeyeceği göz önüne alınırsa büyük olasılıkla kafasında canlandırdığı kadm olmayacaktı gelen.

Eylem, adı yazdıklanyla bütünleştiğinde soğuk, hafif nevrotik, sürekli reddeden ve karşı çıkan, buna karşın duygusal, her yanıyla dişi, iri yapılı bir kadını çağrıştırıyordu ona. Sokak gösterilerinde ön safta yürüyen, eli bayraklı, yatakta kavgacı ve hırçın bir uyumsuzu. Ne ki bu hayalin en önemli parçalan, renk, ışık, doku, koku eksikti ve resim bir şablondan öteye geçmiyordu.

Sanbenek adıysa sevimli, sokulgan, uysal, kimsesiz ve korunmaya muhtaç ufak tefek bir kız imajı yaratıyordu. Yarım yamalak bir düşün gölgeleri arasına serpilmiş tatlı bir umut, kaymakta olan san bir yıldız gibi.

Bu iki tablodan hangisini istiyordu? Ne birini ne ötekini. İkisinin karışımı harika olacaktı, asıl beklediği buydu ve sadece bu ânı, sürprizlere gebe bu geniş zamanı yaşamak için burada bulunuyordu belki de.

Giriş merdivenine yakın bir koltukta oturuyordu ve inip çıanları gözlüyordu. Kendini siyah beyaz bir filmin içine düşmüş hissetti birden. Böyle şeyler eski yerli filmlerde oluyordu ama ne de olsa çıkış noktaları gerçek hayattı ve neden olmasın, birazdan o pek hoşuna giden Nurhan Nur'a benzeyen bir kadınla da karşılaşabilirdi. Son zamanlarda çok fazla yerli film izlemişti eğlenerek.

Hınzır kız, ortaya çıkmaması bir yana sıradan bir fotoğraf bile göndermemiş, karanlıkta kalmaya özen göstermişti şimdiye kadar. O değerli uzaklığı yok edip boşluğu kendi varlığıyla doldurursa Völkan'a hayal edebileceği bir şey bırakmamaktan mı korkuyordu? Onun telefondaki çekingen, hafif boğuk, çocuksu sesini hatırladı. Bu ses, o aykırı tavrıyla pek Örtüşmüyordu.

Siyah bir manto giyeceğim, sarı kaşkolüm olacak, demişti Sanbenek. Çok genel bir tanım. Yine de onu tanıyacağmdan emindi. Bambaşka bir yanıyla, eğer yanılmıyorsa. Kuşku ve uzaklığın yansıdığı tavrıyla.

Onu küçümsemiyordu. Tersine. Aylardır gerilimi ustalıkla yöneten, dolaylı bir teması olanaklı ve vazgeçilmez kılan birinin güçlü bir iradesi olduğu su götürmezdi. Gerçekte son günlerde birbirlerine ne yazacaklarını bilemez duruma gelmişlerdi. Bunun üstüne kızın kapanır, uzaklaşır gibi oluşu, inatçı bir sının aşma inadı uyandırmıştı Volkan'da ve aynı zamanda ustayı yaya, geride bırakma isteği.

İlk kez tuhaf, tedirgin edici bir istek, düpedüz cinsel arzu duyuyordu hiç görmediği bir kadına. *Güçlü* bir baştan çıkarma ve elde etme güdüsü. Kendini bilmeden yaşadığı uzun bir dönem boyunca eline düşen sayısız güzel kadınla otomatiğe bağlanarak sevişmiş, hemen de unutmuştu. Ne kalmıştı onlardan, kırıntılar büe değil.

Açlık içinde değildi. Geçen hafta, Fundi'yle dört günlük bir Kıbrıs kaçamağı yapmışlar, gazinolarda sabahlayıp eğlenmiş, doya doya sevişmişlerdi. Başka bir şeydi Eylem'e duyduğu. Neydi? Bu şiddetli, yürek burkan özlem neyin nesiydi? Yazlarım derin saflığı, hesapsız yürekliliğiyle buluşmuş olmaları mı? insanın kendinden ayrı düşmüş benliğiyle sarsılmadan ve sinmeden yüzleşmesini sağlayan sözcüklerin esnek ve geniş, ele avuca sığmaz zenginliği mi?

Salonda çok az kişi vardı. Bir kösede birbirlerine gömülmüş oturan orta yaşlı bir çift, küçük kızıyla ilgilenen şişman bir kadın ve yaşlı bir beyefendi. Volkan saatine bakü. Sanbenek, tam yirmi dakika gecikmişti.

Merdivenleri çıkmakta olan siyah mantolu, ince endamlı, genç kadına baktı, salonun girişinde bakınarak bir an bekleyişinden ve safran şansı kaşkolundan tanıdı onu, inanamadı gözlerine.

Eylem'in bakışı kendisinde karar kıldı, yanma doğru yürüdü. Volkan ayağa kalktı, selamlaştılar, şaşkın ve biraz sarsak el sıkıştılar.

Kız, mantosunu çıkardı, yanındaki sandalyeye bırakıp oturdu. Siyah dökümlü bir etek, bedeninin bütün güzelliğini ortaya koyan dar, açık yakalı siyah bir kazak içine de askılı, ince kumaştan beyaz bir badi giymişti.

"Sonunda zorla da olsa buluşma aşamasına gelebildik," dedi Volkan. "Ama kaşkolün san değil safran sarı..."

"Beni daha kolay tanıman için," dedi Eylem, gülerek. "Sana aldım, bu rengi çok aradım. Biliyor musun, ad olarak da renk olarak da baştan çıkancıydı rumuzun. Etkilendim."

Gözlerini kaldınp ona baktı. Bakışı uzak, ağır, umutsuzdu ama kendisi çok hoştu. Çarpıcı bir güzellik değildi bu, günün bebeksi güzellik anlayışından uzak, gizemli, kendine özgü bir çekicilikti. Yeşile çalan açık kahverengi iri parlak gözlerinde toplanmış saklı bakışlardan yansıyan mutsuz bir güzellik. Volkan, kendisine beklemediği bir hazine sunulmuş gibi bir şaşkınlık ve baş dönmesi içinde, Eylem'in kendisine uzattığı boyun atkısını aldı, boynuna sardı. "Yakıştı mı?" diye sordu.

"Evet, hoş oldu."

"Çok tatlısın Eylem. Görüşmek için iyi ki zorlamışım seni," dedi Volkan.

"Seçim şansım yoktu. Gelmemek için ölmem gerekiyordu."

Volkan, görüşme konusundaki çekimserliğinin kızın fizik eksikliğiyle de ilgili olabileceğini düşünmüştü kuşkusuz. Bunu aşırı olmamak kaydıyla pek önemsememişti, çünkü biliyordu ki bir insanı ötekine taşıyan, bir bakış, bir duruş ve davranışlar bütünürideki anlamdı. Bir bedenin içine kapatılmış kişinin kendisinin asla göremeyeceği bir şey.

"Peki ama niye bu kadar gizledin kendini?" diye sordu. Sesi boğulmuştu

"Yakınlığımızın olgunlaşmasını beklemiş olabilirim," dedi Eylem. "Bir de tanışma biçimimiz." O doğal zarafet, yumuşaklık bir an için sarsılmış gibi iç geçirdi. Bakışlarından önce bir ışıltı, sonra belli belirsiz bir kararsızlık geçti. Bir an kaygılı, hafifçe acılaşımş bakışlan Volkan'm üstünde kaldı, sonra ani, sert bir baş çevirişle salonda gezindi.

"Olgunlaştı mı sence?"

"Bilmem. Başlangıçta oyun gibi bir şeydi. Bu noktaya gelmiş olmamız şaşırtıcı." Heyecanlı ve tedirgindi ama belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Volkan, sevecen, şakacı bir gülümsemeyle baktı ona.

"Burada kalmayacağız. Birazdan hoş bir yere yemeğe gideceğiz."

"Mümkün değil. Bu gece ablama gideceğim. Bir saat kalabilirim sadece."

"Ama bütün gece için anlaşmıştık."

"Acil bir durum var, özür dilerim."

"Çok üzüldüm."

"Bir başka akşama bırakalım," dedi Eylem, "birbirimize alışmış, zamana yaymış oluruz." Tutukluğunu açıklamaya çalışır gibiydi.

"Bu benim için de ilginç bir deneyim," dedi Volkan. "Farklı bir şey. Senin gibi birini beklemiyordum. Yumruk yemiş gibiyim." Güldüler.

"Ya sen beni nasıl hayal ediyordun? Züppe, kel, kör..."

"Yok canım, elimde bir fotoğraf vardı en azından. Gerçekten inanmamakla haksızlık etmişim."

Eylem'in çekingenlik ve zor beğenirlik karışımı bir uzaklığın sindiği yüzüne baktı, daha da hoş buldu Volkan. İlk sevdiği kızm ağzına dudaklarını tutkuyla bastırdığı akşamüstüne gitti. O sırrına erilmez mutluluğu yeniden yaşıyor, bilmezliğin, saflığın hükmündeki sınırsız coşkuyu duyuyordu. Uyuşmuş ruhu uyanmış, özlemini çektiği serüveni kutsuyordu adeta.

Yazılarındaki gözü karalık yüzünden Eylem'in cüretkâr biri olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi iyi donatılmış, zamanı geldiğinde kolayca üstünden atabileceği etkileyici bir masumiyet görüyordu karşısmda ve bu onu daha da baştan çıkana kılıyordu. Bu küçük kadın, onu geçmişte yaşadığı günahlardan arındıracak, kadınlarla olan bütün ilişkilerini temize çekeceği bembeyaz sayfa gibi göründü gözüne. Hepsini, özellikle son hevesi Melike'yi geçmişe gömmekten büyük bir hoşnutluk duydu.

Melike'ye yöneldiği dönemde Eylem'e ilgisi azalmış, neredeyse tükenmişti. Sonra bu istek hem yazışmanın daha yakın bir boyuta kayması hem de sıklaşması nedeniyle yeniden alevlenmişti. Volkan bunun kendi arayışına yönelik bir tür yatırım, kendini yenileme yolunda ihtiyaç duyduğu gereğinden çok içselleştirilmiş temel bir iyilik duygusu ve onaylanma arzusu olmadığından emindi. Eylem ona kendisiyle ilgili o kadar ilginç şeyler anlatmıştı ki duyduğu merak, içerdiği risklere rağmen şefkatli bir yakınlıkla sarmalanmıştı.

Kahve söylediler. Volkan kızm yakında sevgilisi olabileceğini düşündü, içi zevkle doldu. Bildiği kadarıyla hayalında kimse yoktu. Ankara'dayken biriyle uzunca bir ilişkisi olduğunu ama bunun aşk olmadığını ve tümüyle bittiğini yazmıştı. Kendi özel alanlarından seslenirken, uzaklığın verdiği güven ve korkusuzlukla birbirlerine o kadar büyük bir içtenlikle yüreklerini açmışlardı ki yüz yüze gelmek,

hem biliyor hem bilmiyor görünmek iyice zorluyordu ikisini de. Belki de tedirginliklerinin asıl nedeni şu an her şeyin olağanüstü ve tam arzu edilebilir gibi oluşuydu.

Hızla kaynaştılar. Kahvelerini içerken aralarındaki engel her neyse, kalkmış, konuşmaları doğallaşmıştı.

"Nerede oturuyorsun Eylem?" diye sordu, Volkan. Bunu ısrarla gizlemişti nedense.

Kâğıthane'nin aşağılarında ablasına yakın oturduğunu, evinden pek hoşnut olmadığmı söyledi Eylem. Ablasını, yeğenlerini, felçli eniştesini anlatmıştı üstü kapalı bir biçimde. Kısaca, isteksiz onlardan söz etti yine. Kendi dünyasını küçük, daracık bir yermiş gibi gösteriyor, inandrna ve alçakgönüllü davranıyordu.

"Sözünü ettiğin yıkım, girdiğin yeni yol, nedir bütün bunlar?" diye sordu Volkan. "Kafama takıldı..."

"Karamsar, boş sözler, anlamı yok. Bazen aşırı duygusal oluyorum," dedi Eylem, hafifçe kızararak ve beceriksiz bir geçiştirme gayreti içinde. "Dengede kalmak zor oluyor. Bu şehre geleli altı ay oldu, henüz kavrayamadım ruhunu ve biraz da yalnızım. Burası çok hızlı. Bazen saatlerin ilerleyiş turuna yetişemediğimi ve hep geride kalmakta olduğumu hissediyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Gayret ediyorum. Hakkında bir şeyler biliyorum ama bunlar senin bakış açından yansıyan şeyler, insanlar birbirlerini ancak konuşarak tanıyabilirler..." dedi Volkan.

"Tanımak için anlayabilmek gerekir ama." "Haklısın. İkimiz için de geçerli bu. Herkes için geçerli hatta. Yaşadıklarını anlayıp yorumlayabildiğinde insanın kendiyle, dünyayla ve başkalarıyla ilgili algısı sürekli değişime uğruyor."

"Gerçeğin ya da doğru *diye* bilinenlerin ölümüdür bu belki. Benim artık gitmem gerekiyor."

"Nereye gideceksin, ben bırakayım seni..."

"Hiç gerek yok. Taksiyle gideceğim."

"Pek kısa bir buluşma oldu. Yarın akşam birlikte yemek yiyelim, uygun olur musun?" diye sordu Volkan.

"Bilmiyorum, ablamın, eniştemin durumuna bağlı, telefonlaşalım."

"İş buldun mu, sana yardıma olabileceğimi yazmıştım."

Evet, hemen iş bulmuştu, bir giyim firmasının muhasebesinde çalışıyordu. İşini seviyordu ve tatmin edici bir aylığı vardı.

"Kariyer yapabileceğin daha iyi bir işe geçmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Volkan.

"Hayır, zaten ekonomi istediğim bir bölüm değildi. İş deneyimlerim hüsranla bitince fazla yetenekli olmadığımı da anladım. Artık hayatımı sürdürebileceğim kadar parayı kazanmak ve asıl yazmaya odaklanmak istiyorum."

Birlikte, ışık ve gürültüyle dolu caddeye, akşama çıktılar. Eylem yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. Telaşlı bir hali vardı.

"Çok memnun oldum. Görüşürüz," dedi Volkan'a, aceleyle ve kaçar gibi arabaya atladı.

Ürkek ve tatlı, kesinlikle çok tatlı, aşkın ne olup ne olmadığını düşünecek halim yok, diye düşündü Volkan. Aşk aşktır ve insana akıl almaz şeyler yaptırır. Sen Nilhan'ın dediği gibi, bütün hayatınca, ayağın eşikte bekledin oğlum! Ne korkaklık!

Ertesi gün sürekli Eylem'i aradı telefonla. Evi cevap vermiyordu, cep telefonu ise kapalıydı. Fatura borcu yüzünden kapalıydı belki de. Ancak ikinci gün öğleden sonra ulaşabildi ona.

Bir sonraki akşam Ortaköy'de buluşup sakin, güzel bir restorana gittiler.

Garson onları kuytu bir masaya götürüp bir mum yaktı. Daha canlı, daha neşeliydi Eylem bu gece. Birkaç kadeh şarap içtikten sonra daha da güzelleşti ve rahatladı. Yüzündeki ciddi, yoğun keder ifadesi dağılmıştı. Bakışları yan heyecanlı yarı kaçamak ama gülümseme doluydu artık. Konuşurken basmakalıp ifadelerden kaçmıyor, sözcükleri özenle seçiyor, buna rağmen yapaylığa düşmüyordu. Öyle doğaldı ve öyle güzel gülüyordu ki Volkan, zor bir sınavı vermiş gibi büyük bir ferahlık duyuyordu. Eylem'in gözlerini arayıp buldu, o bakışlarda cinsellikten çok meraklı bir kız çocuğu pırıltısı ve sevecen bir ilgi vardı.

"Beğendin mi burayı?"

"Bana ilk yazdığında seni yanıtladığım ve şimdi burada birlikte olduğumuz için mutluyum. Bu sahici bir mutluluk," dedi Eylem. Elini çenesine dayamış, ağırlığını dirseğine vermişti. Dalgalı, uzun siyah saçları boynuna dökülüyordu.

"Neden önceki gün telefonların kapalıydı Eylem?"

"Bir konuda anlaşalım, ben kontrol altına alınmaktan ve hesap vermek zorunda olmaktan nefret ediyorum. En güzel yıllarım böyle geçti çünkü. Bezginim," dedi Eylem, doğrularak. "Sense çok fazla soru soruyor, beni yoruyorsun."

"Öylesine bir ilgi ve meraktı, bu kadar tepki vereceğim düşünemedim."

"Özgürlüğümü savunurken kırıcı olabilirim. Bu konuda çok hassasım, özür dilerim."

Volkan'm önünde bir tiyatro sahnesi açılır gibi oldu. Bir gecekondunun arka odası. Bunalımlar içinde, oyalar, yerli diziler ve arabesk kasetlerle çekilir kılınmaya çalışılan bir dünya. Küçük bir overîokçu kızı oynayan bir oyuncu. Nerede bir yanlışlık vardı? Nasıl bir koku ya da işaret almıştı bilemiyordu ama aralarına küçük bir ayrılık çiziği atılmıştı birden.

"Biliyorum ama üç gündür seni düşünüyorum. Doğal olarak kaygüandım. Sesini duymak, duygularımı aktarmak için arayıp duruyordum ve seni kaybetmişim gibi paniğe kapılmıştım."

"Ah, Volkan... anlıyorum. Seni aramalıydım ama o kadar. .. çok işim vardı ki. Sürekli toplantılar, bir sürü kendini beğenmiş ahmak!" Şarabından iri bir yudum aldı. Kolundaki süslü bilezik şmgırdadı.

Sonra dünya dışı bir durağanlık ânına kaymış gibi gözlerini dalgınca başparmağında sabitledi. Derin bir dalgınlıktı bu.

O dalgınlığa baktı Volkan. Hayır, kaygılanacak bir şey yoktu. İnsanm bazen kendisini yapan şeyler üzerindeki denetimini yitirmesi doğaldı. Ne de olsa dünya onun gibiler için her zaman yabancı bir yerdi.

Başını kaldırdı, Eylem'in, yüzünü soğuk bir açık yüreklilik, le inceleyerek beklediğim gördü. Yakası siyah, enli bir kurdeleyle süslü koyu yeşil yünlü elbisesi boynunu, yüzünü bilinmedik bir bitkinin yaprakları gibi süslüyordu.

Kararsız bir suskunlukla beklediler. Sonra Volkan sırf konuşmuş olmak için, "Kimebenziyorsun, annene mi?" diye sordu.

"Bilmem, galiba kimseye benzemiyorum. Evde fiziğimizden, bedenden asla söz edilmezdi. Böyle bir şey yok sayılırdı."

"Çok anlamlı bir güzelliğin var Eylem."

"Teşekkür ederim. Çok uzun zaman çirkin olduğuma inandım. Çirkindim de. Düşünebiliyor musun o tepeden tırnağa kapaû kılıklarla nasıl göründüğümü?"

"Düşünemiyorum."

"Sana yaşadıklarımın çok azını yazabildim."

"Bunları aşmak büyük bir irade gerektirmiş olmalı."

"Aşabildim mi bilmiyorum. Bedenimle ilişkim hâlâ sorunlu. Hâlâ kalbim kırık... ve öfkeliyim."

"Biliyorum."

"Bu yüzden yazmak istiyorum. Yazarken her şeyi daha iyi anlıyorum ve anlamak acımı azaltıyor."

"Benim için çok şey ifade ediyorsun. İzin ver de onarmaya çalışayım seni..."

"Bu çabaya değecek biri değilim. Bir biçimde ayakta kalmaya çabalayan sıradan bir kadınım. Kolaylıkla hırsız, katil ya da fahişe olabilecek biri."

Sesi sert ve acı, çığlık gibiydi. Volkan altüst oldu. Kız başı dimdik, gözleri karanlık, meydan okur gibi bakıyordu kendisine. Soğukça, ağzı kasılmış, küçümser...

"Ne tuhaf şeyler söylüyorsun sen böyle! Olur mu hiç," diye kekeledi.

Hayretle, merak ve acıma karışımı bir duyguyla baktı ona. Kendi kimliğinden çok emin görünüyordu. İlk karşılaştıkları an ne kadar masum göründüğünü hatırladı. Belli belirsiz bir korku duydu. Eylem'in yüzü yavaşça yumuşadı. Volkan'in paketinden bir sigara aldı, yakmasını bekledi. Sonra gözleri onunkileri buldu, içlerindeki karanlık dağılmış, aydınlanmışlardı.

"Yaşadığım hayatın ve içinde bulunduğumuz dünyanın bende yarattığı duygu bu," dedi yavaşça. "Ağzımdan çıkanların özü bu. Gerisi ne kadar gerçekdışı olursa olsun."

Kirpiklerini usulca indirdi, bağışlanmayı bekleyen yaramaz bir çocuk gibi bekledi. O kadar uysal bir hali vardı ki Volkan'in yüreği titredi.

"İsyanını doğru yere yönlendiremiyorsun," dedi. "Bana yazdıklarından anladığım kadarıyla, kendini bulabilmek için gösterdiğin gayret herhangi bir amaçtan yoksun, yani başıboş kalmış."

"Boş hayallere kapılmanın yararı yok. *Kimse* sınıfına giren biri rastlantılara inanmak, bel bağlamak zorundadır. İyi ya da kötü yolumuzu belirleme iradesine sahip değiliz."

"Yazgıya inandığını mı söylüyorsun yani?"

"Yazgı değil, sistemden söz ediyorum. Sanal bir özgürlük sunup insanı uç noktada seçimlere zorlayan bir düzenden."

"İlk yazında ne kadar yürekliydin, neden boyun eğiyorsun şimdi?"

"O tavrı gerçekçi ve anlamlı bulmuyorum artık. Bir gün bir kavşağa geliyorsun ve önüne bambaşka bir şey çıkıveriyor."

"Rastlantıya teslim olmak insanı bir yere götürmez ki. Küçük sürprizlerin değerini inkâr etmiyorum ama iradesiz bir özgürlük tehlikelidir."

Eylem bir an ürkmüşçesine baktı ona. Sonra daha fazla taramak istemiyormuş gibi kayıtsız bir tavırla pencereye çevirdi başını.

"Şimdiye kadar hiç âşık olmadığını yazdm, bu bana inanılmaz geliyor Eylem," dedi Volkan.

"Ben aşkın sahici, bununla birlikte ulaşılması zor, geçici bir duygu olduğunu düşünüyorum. Önce büyük bir çekimle bir araya geliyorsun, sonra yaralanarak uzaklaşıyorsun. Aşkı doğası, tasarımı hoşuma girmiyor. Önce istemek, sonra da ren detmekyani..."

"Her zaman böyle olmak zorunda değil."

"Bilemiyorum. Ben kendi hesabıma var olabilecek bürm, fırsatları sonsuza kadar kaçırmışım, inancı içindeyim."

Onunla bu düzeyde iletişim kurmak kök sökmek gibi bir şey, diye düşündü Volkan. Sohbeti daha güncel, eğlenceli konulara dönüştürdü çabucak.

Restoranın dış merdivenlerinden sokağa inerken gülüşüyorlardı. Hava çok soğuktu. Basık, karanlık, buz gibi bir mart gecesiydi. Volkan kolunu omzuna atıp kendine çekti onu. Çıplak görmedikçe, bedenleri birleşmedikçe onu tamyamayacağını düşündü. Kucaklanmak, sevilmek bu ateşli varlığı rahatlatır, yumuşatır, ona özündeki iyiliği geri verebilirdi. Bedenin derinliklerinde dinginlik yok muydu?

"Bana gelir misin?" diye sordu, "Evim yalanda ve daha çok erken. Sonra seni evine gönderirim." Biraz çakırkeyifti, az yiyip çok içmişlerdi.

"Gelmesem daha iyi olur," dedi Eylem. Karar vermekte zorlanıyormuş gibi. "Yorgunum, eve gitmeliyim. Bu gece olmaz."

"Gelmelisin. Gelmeni çok istiyorum. Hadi, güven bana."

İsteği yalındı. Bir kadın ve bir erkek. Yine de yalnızca kadın olduğu için istiyor değildi onu. Melike'yle düş kırıklığına uğramıştı ama bittiğini anladığında incinmemişti. Eylem'in biriktirilmiş imgesiyse bitmeyecek bir masal gibi görünüyordu şimdi ona. Yaşanıp keşfedilecek bir dünya.

"Lütfen ısrar etme."

"O zaman seni evine bırakalım."

"Hayır, hayır. Bir taksiye atlayıp gideceğim." Tedirgin yol[u] gözlüyor, bir taksi geçsin diye bakıyordu. Volkan'm arabası önlerinde duruyor, şoför bekliyordu oysa.

"Olur mu öyle şey, biz seni götürürüz. Niye böyle davranıyorsun Eylem?"

"Sizi daracık, kötü sokaklara sürüklemek istemiyorum. Bu | araba giremez oralara..."

"Her yere girer. Gel canım..."

Volkan, Eylem'i arka koltuğa adeta itti, yanma oturdu. Arabanın içi sıcacıkta ve şoför yavaş kullanıyordu.

"Ellerim dondu/' dedi Eylem. Volkan'a baktı ama gülümsemedi. Göz göze geldiler. Baştan başa hoş bir esintiydi varlığı. Karmaşıktı, zordu ama yepyeni bir soluktu. Geniş bir soluk. Bu ferahlık unutulmuş bir şarkıyı, eksikliğini çektiği sıcaklığı, kaybettiği bir hayali yeniden bulma umudu veriyordu Vol kan'a, bilmeden. Onun ellerini, ellerinin içine alıp ısıttı. Eylem gözlerini yumup geriye kaykıldı.

Volkan kızın yüzündeki hüzne dayanamadı. Onu öpmek, avutmak, yarasını sarıp sağaltmak isteği geçti içinden aa bir akınü gibi. Yakalanmış, karışmıştı onunla. Urküyordu biraz, her aşk ürkütürdü insanı başlangıçta. Olması gerektiği gibi. Eylem'in elinin avcunda canlandığını, ısınıp sıcacık olduğunu ve elini sımsıkı kavradığını hissetti.

"Karmaşık ruhlu bir kadın olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır canım, sen kimsesiz bir çocuksun."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Senin evine gidelim," dedi sonra Eylem, duyulur duyulmaz. "Sana ihtiyacım var.''" Gözlerini bir an açıp umutsuzca baktı ona, sonra yine yumdu.

Loştu salon. Teras kapısının yanındaki köşede yanan abajur yumuşak gölgelerle içeriyi aydınlatıyor ama göze batmıyordu. Arabadaki durgunluğundan kurtulamamıştа Eylem, alçak kanepede oturmuş, şöminedeki cılız, canlanmaya çalışan ateşe bakıyordu.

Volkan kahve ve konyak getirdi, Eylem'in karşısındaki koltuğa oturdu.

"Şunu iç, iyi gelir."

"Evin çok güzel huzurlu..." Eylem bir yudum alıp konyak kadehini masanın köşesine bırakarak arkasına yaslandı. "Benim evim çok sefil. Hep kötü evlerde yaşadım. İlk defa kendime ait bir evim oluyor ama yine öyle. Eşyamı eskicilerden aldım."

"Ne olursa olsun görmek isterdim."

"Ben istemem, utanırım. Sana söylemek istediğim şu ki...

Durdu.

Volkan, Eylem'in söylemek istediğini bir an önce söylemek için dikleşip yutkunduğunu gördü. Bekledi.

"Toplumsal kökenlerimiz çok farklı."

"Değil. Küçük uyumsuzlukları gideririz."

"Anlamıyorsun, aramızda sınıf farkı var. Bir uçurum bu."

"Biz aynı sınıftanız Eylem."

"Bana öyle gelmiyor."

"Bana bak, çok fazla düşünüyorsun. Neden oluruna bırakmayı denemiyorsun? Bu ânı yaşa. Güzel değil mi? Heyecan verici değil mi?"

"Çok güzel. Seni yıllardır tanıyormuş gibiyim. Kesinlikle üzmek istemem..."

"Neden üzüleyim. Daha yeni tanıştık. Yetişkiniz, özgürüz. Çok güzel şeyler yaşayabiliriz. Bu bir şans olabilir bizim için. Olumlu yaklaşmalısın."

Kalkıp bir CD koydu müzik çalara. Çalışma odasma gidip elinde bir kulağı kopuk iri bir oyuncak ayıyla döndü. Annesi getirmişti evinden, çocukluk oyuncağıydı. Eylemin kucağına bıraktı. Güldüler.

"Bu benim çocukluğumun uyku arkadaşı. Onu sana veriyorum."

"Neden sana daha önce rastlamadım ki..." dedi Eylem, gözleri dolmuştu.

"Geç değil ki..."

"Çok geç... inan çok geç."

"Hayır, değil. Sana hissettiklerimden ötürü kafam karışmış da değil ayrıca."

Eylem'e baktı. Gözleri yaşlarla parlıyordu, büyülenmiş gibiydi ve ayıyı okşayan parmaklan gevşemişti. Eğilip yavaşça, yoklar gibi öptü onu Volkan. Tutkulu bir evet cevabı aldı. Ellerini onun yanaklarına bastırıp soluksuz kalana kadar öpmeye devam etti. Kızın bedeni eriyor, çözülüyordu kollarında. Sonra birden irkilmiş gibi, huysuzlukla geri çekti kendini. Yüzünü Volkan'in omzuna gömdü. Sessizce ağlamaya başladı.

Volkan, bu gözyaşlarını, o tatlı acıyı tanıyordu. Arzudan çok başka bir duyguyla öptü Eylem'in ıslanmış yüzünü. İçinde hüsran dolu bir geçmişin, bilinmedik bir geleceğin, sayısız vaadin yer aldığı bir dolulukla. Sırtını, saçlarını, omuzlarını okşadı. Yeniden, yeniden öptü.

"Korkuyorum, sakla beni..." diye mırıldandı Eylem.

"Neden korkuyorsun?"

"Her şeyden... gelecekten."

Volkan'ı hafifçe iterek ayağa kalktı. Gidip şöminenin önündeki mindere oturdu. Dizlerini karnına çekip kollarıyla sardı. Ateş yüzüne, göğsüne vuruyordu. Birdenbire çok uzaklara gitmişti sanki.

Gidip onun yanma çöktü Volkan. Sessizce ateşe baktılar birlikte, kabul ve uzlaşmayla. Arzudan uzaklaşmak hüzün vericiydi. Eylem'in yüzünde ufacık bir değişiklik, mesafeli gülüşünde geri gelecek bir sıcaklık arıyordu ama yoktu.

"Bu bir yanılsama," dedi epey sonra. "Şafak sökecek ve her şey bitecek. O zaman tenimdeki külü göreceksin..." Dönüp Volkan'a hüzün ve kaygıyla baktı.

"Neden söz ediyorsun sen Eylem? Neyin var?"

"Bana bir taksi çağırabilir misin?"

"Hayır. Bu saatte bırakamam seni."

Volkan kucakladı onu, yatak odasına götürdü.

Yan aydınlıkta, yatağa oturdular. Birbirlerini soydular. Volkan onun uçlan pembe dolgun göğüslerini, koltuk altındaki gölgeleri, yumuşacık etine yüzük gibi gömülmüş göbek deliğini, kasıklannın arasındaki vaat edici sessizliği görüp ürperdi.

Çok güzeldi. Saçları ışığın içinde eriyor, gözlerinde minicik p_t. ruhlar güzel bir yaprak böceğinin kanatlan gibi titreşiyordu. Her haliyle, incelikli bir doğallık içindeydi. Parlak, kusursuz 272 gelişmiş bacaklarının açılışı, bedenini desteklemek için uzanışı harikaydı. Volkan onu sevmek, korumak, sahip olmak, tekeline almak için çılgın bir istek duydu.

İpeksi tenini, inceliğini, narin kıvrımlarını okşadı ve Eylem'in duyarlı elleri göğsünde, kasıklarında, omuzlannda gezinirken duyduğu hazza bıraktı kendini. Birbirlerine kapandılar, sersemletici bir tutkuyla. Sıcak, gizemli, pay edilmiş ortak bir duygu ve alabildiğine içtenlik ve sakrnmasızhkla seviştiler. Hem arzu hem de şefkatle. Hem kendileri hem de öteki olarak. Kendileri olmasaydılar kim olabileceklerim anlamak ve dünyayı yepyeni duygularla yenilemek ister gibi.

Sonra birbirlerine sanlıp yattılar. Eylem dizlerini büküp göğsüne sığınmış, küçük hıçkınklarla ağlıyordu. Volkan onu kendine bastırdı ve o incecik, kırılgan bedenin kollan arasmda bir dalga gibi gidip geldiğini hissetti. Adını söyledi üst üste. Başı geriye doğru bükülene kadar yüzünü, gözyaşlarını öptü. Eylem zorla güldü, elini göğsüne koyup sırtüstü döndü. Volkan başını onun karnına, saçlarım ellerine bıraktı.

Konuşmuyorlardı. Duygular öyle yoğundu ki dilin yaldızına ihtiyaçlan yoktu. Ağızlanndan çıkan her sözcük yetersiz, sıradan, ucuz gelecekmiş gibi susuyorlardı. Bedenleri bütün unutulmuş sözcükleri aralıksız yineleyip duruyordu zaten.

Volkan kollarının arasındaki bedenin ağırlaştığını, uzaklaştığını hissetti. Arada bir elleri birbirine kenetleniyor olsa da çaresiz bir kapanış oluyordu bu. Yorulmuşlardı, hiç istemedikleri halde kopma noktasındaydılar, Sonra yavaşça aşkın düşmanı zamana, geceye ve uykuya yenildiler.

Volkan, saat yediye doğru uyandığında Eylem'in yatakta olmadığını gördü. Telaşla kalkıp banyoya, mutfağa baktı. Ne giysileri ne de kendisi vardı. Yatağın başucundaki komodinin üstünde bir not buldu.

"Ayını aldım, buluşmamızın anısı olarak saklayacağım. Bu geceyi ve seni her zaman özleyeceğim. Teşekkür ederim. Yakınlığın ve şefkatin için.

Bütün kalbimle..."

16

Melike çarpan bir kapının sesiyle uyandı. Beyaz, yumuşacık saten çarşaflar arasında yatıyor, hafif bir ahşap ve cila kokusu duyuyordu. İlk anda nerede olduğunu çıkaramadı. Sonra beyaza boyalı ahşap tavanı, yüklük kapaklarını ve deniz kokusunu tanıdı, yalıda olduğunu hatırladı.

Kısa, kopuk görüntülerle doluydu belleği. Dayısının telefonu, onu yalıya çağırışı. Duyduğu korku. Çok içmişti dün gece. Sıraya koyamıyordu.

Son zamanlarda fazla içiyor, amaçsızca uzun uzun yürüyor, durup dururken ağlıyordu. İçki acısını bastırıyor, serseriliğe, gönül boşluğuna ya da tasasız bir havailiğe sürüklüyordu onu, ama ancak belli bir süre.

Dükkândaki geceden sonra, bir buçuk aydır, Hayali'yi görmemişti. Bazen o gecenin gerçekten yaşanıp yaşanmadığından kuşku duyuyordu. Aralarında böyle bir yakınlaşmayı haklı gösterecek hiçbir şey yoktu çünkü ve daha kötüsü, utanç verici biçimde yüzüstü bırakılmıştı. Yersiz bir soğukkanlılıkla belleğini ne kadar temizlemeye çalışırsa çalışsın katlanamadığı tek gerçek buydu.

Aysevim'e telefon etmişti o gecenin ertesinde. Hayali'ye herhangi bir gözdağı girişiminde bulunup bulunmadığını anlamak için ağzını yoklamıştı.

"Sen bu işe karışma," demişti Aysevim. *"Ben ilgileniyorum. Bir şey mi oldu?"*

"Yok canım, öylesine sordum. Telefonu yüzüme kapattı da."

Böyle bir şey yoktu tabii. Kesinlikle ilişki kurmamışlardı.

Maskeler beklenmedik bir biçimde düştükten sonra ne söyleyebilir, birbirlerine hangi yüzle bakabilirlerdi ki...

Sonraki günler karmakarışıktı Melike'nin duyguları. Benliğinde acıklı, kaldırılamaz bir fazlalıkla kalakalmıştı sanki. Hayali'yi düşündüğünde, aşk acısının kör bir arzu olarak damarlarında kanıyla birlikte aktığını hissediyor, kırılan gururunu, çiğnenmiş duygularını bir yana itip yeniden istiyordu onu. Kini, gücünü yitirmişti ve öfkesi ondan yoksun kalmanın yasına dönüşmüştü. Savaşmaktan çok teslimiyeti hayal ediyordu artık. Nefretini yerli yerinde tutmak içinse olağanüstü çaba sarf ediyordu.

Sevişmeleri, içinde hiçbir biçimde sevgi olmayan bir aşırılıktı. Hiçbir umut taşımayan kaba saba bir hoyratlık, anlık bir esrimeydi. Yine de güzeldi ama, muhteşem bir uyumun uygunsuzluğu kadar güzeldi.

Bunu özlüyordu. Her an gece, gündüz. Yana yana.

Kalkıp hole çıktı. Banyoya girip yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Odasına dönüp giyindi.

Dün akşamüzeri gelmişti yalıya. Dayısının sesi, biraz soğuk, telaşlı ve kırıkü telefonda. Görüşmeleri gerektiğini söylüyordu. Melike, bu soğukluğu Hayali'ye yormuş, yüreği ağzında, eli ayağı dolaşarak koşup gelmişti. Tuzağa düşürülmüş gibi huzursuz, yorgun, hasta hissediyordu kendini dayısının karşısına oturduğunda.

Niyazi Bey de iyi görünmüyordu. Solgun, güçsüz, düşünceliydi.

"Bazı olumsuz gelişmeler var Eda. Hayali on beş gündür Londra'da. Onu kaçırmak zorunda kaldık, çünkü birileri fena uğraşıyor. Ciddi ciddi ihbar ya da ölüm tehdidi telefonları geliyordu."

Melike, yersiz, zamansız bir rahatlık duydu. Demek bunun için sesi çıkmamıştı.

"Kim bunlar belli mi?" diye sordu sakin bir sesle.

"İşin içinde büyükbaş biri var. Bir ay kadar önce almak is. tediği paha biçilmez bir eser için fiyatta anlaşmazlık yaşadık Hayali onunla görüşmeye gittiğinde adam silahını masanın üstüne koymuş ve verdiği parayı kabul etmezse odadan sağ çıkamayacağını söylemiş. Bizimki razı olmamış tabu. Verdiğe eserin değerinin onda biri kadar bir şey çünkü. Vahşi bir pazarlık olacağını bildiğimizden

korumayla gitmişti Hayali, adam kapının dışında bekliyormuş. Ona güvenip kahramanlık yapmış, göğsünü gösterip vur, demiş. Olacak şey değil ya, adam geri çekilmiş ama çok öfkelenmiş, kinlenmiş."

"Şimdi ne olacak?"

"Bu kez yenildim galiba Eda. Adamla anlaşmaya, bir orta yol bulmaya çabalıyorum ama mesele fiyat anlaşmazlığım aştı. Herif fiyatı daha da düşürdü. İnada, iktidar kavgasma dönüştürdü işi. Diyetini istiyor sanki it oğlu it. Bu süre içinde Hayali, Londra'da kalacak. Durum kritik, uzun sürebilir. Sana işimiz düşüyor yine canım."

"Dayı biliyorsun ben artık..."

"Biliyorum, ama şu an huzursuz ve yalnızım. Daha emin bir yol yok."

"Londra'ya mı gideceğim?"

"Evet canım, Hayali seni havaalanında bekleyecek ve kollayacak. Bütün önlemleri aldık. Onu uyardım, iyi davranacak sana."

Melike yaşlı bir adamı aldatmanın tedirginliğini duydu içinde ama çabucak geçti bu. Sevinci, heyecanı daha yoğundu. Basit bir gerçek vardı ortada, Hayali'yi istiyordu, ölesiye özlüyordu ve bunun için kendini ateşe bile atabilirdi. Hayali'nin rolü neydi peki bu düzenlemede? Kendisini özgür olacakları yere mi çağırıyordu? Acaba? Ne iyimserlik! Emin olamazdı. Öte yandan biliyordu ki giderse, kaldığı yerden sürecekti ilişkileri ve gizli kalacaktı. Ne zararı vardı bunun dayısına? Biz genciz, o yaşlı, diye düşündü zalimce, haklı çıkmak ister gibi.

"Hayali, Işık'la birlikte mi gitti?" diye sordu, korkarak.

"Yok canım, ne ilgisi var, ne diye gitsin ki, kız bana lazım burda, bütün işlerimi o yürütüyor."

O zaman gitmeye değer, diye düşündü Melike sevinçle, hazla. Hayali'yi görebilmek ve onunla baş başa kalabilmek için sabırsız bir arzu duydu.

"Sana hayır diyemiyorum dayı, biliyorsun."

"Biliyorum canım. Sağ ol. Emin ol, benim yaptığım, tutkulu bir azınlığın tarihin en seçkin değerlerine sahip olma ve onlara bakarak geçmişi yeniden kurma mutluluğuna hizmet etmek. Bu pahalı ve tehlikeli bir hastalık. Oysa yaşlanıyorum ve kendimi inişe geçmiş hissediyorum. Şu var, ölünceye kadar vazgeçemem bu işten, zevk verici sırlarım olmadan yaşayamam. Kısacası yardımına her zamankinden çok ihtiyacım var Eda."

"Ne gidecek?"

"Yağmalanan Bağdat Müzesi'nden gelme çok değerli bazı küçük Asuri parçalar. Bir biçimde bize ulaştılar ve onlara bir servet ödedik. Kesinlikle burada tutamayız. Acilen Londra'ya ulaşmaları gerekiyor."

"Beni büyük bir riske atıyorsunuz..."

"Yok öyle değil. İhbar ihtimali yok. Korunuyoruz. Bazı küçük "parçalar senin günlük eşyana monte edilecek.' Gerekli olanlar da ustalıkla kamufle edilecek. Epey döküntü eşyan olacak ve sen, sıradan bir gurbetçi işçi gibi giyineceksin."

"Ne zaman?"

"İki gün sonra, akşam uçağıyla. Yerin ayrıldı. Hayali, Nothing Hill'de Aysevim'in kaldığı evde kalıyor. Sen de orada kalacaksın."

Melike sustu. Hayali'ye o kadar güveniyor ki aramızda olanları tahmin bile edemez, diye düşündü. Sabırlı bir sadakat ifadesiyle dayısına baktı. Hiçbir yönden tehlike olmadığından emindi. İşin ehli adamlardı bunlar. Birden irkildi. Yoksa Hayali'nin dükkâna gelişi, olup biten her şey tezgâh mıydı? Dayısının değil ama Hayali'nin kurduğu bir tezgâh! Eğer öyleyse iş çok büyüktü demek. Dayısı? Yok hayır, kendisini asla kurban etmezdi. Hayali edebilirdi ama. Gözünün önüne Bağdat Müzesi'nin yağmalanma görüntüleri geldi. Kafası büsbütün karıştı.

"Hadi gidip güzel bir şarap açalım, yemek yiyelim ve artık bambaşka şeylerden konuşalım..."

Yemekte çok fazla içmiş, yüzlerce soru ve kuşkuyla boğuşmuştu. Sofrada Iraklı, genç bir adam daha vardı. Aziz. Biraz Türkçe biliyordu, dayısı çok ilgiliydi onunla. Kimdi, neydi? Hayali'nin yerini mi alacaktı yoksa?

Niyazi Bey, sorunun pazarlıkta uyuşamamaktan doğduğunu söylemişti. Neden? Eşdeğerlik kurallarına uygun bir değişimi olanaksız kılan neydi? Yoksa Aysevim'in dümeni miydi bu? Bulunduğu çevre, üst düzey ilişki çemberi düşünülürse olmayacak şey değildi. Bu tür insanların birbirlerine çok farklı konularda gebelikleri oluyordu. Hayali'yi bir biçimde sıkıştırabiîecek birini sokmuş olabilirdi araya. İhbar tehdidi kaçakçılıkta en korkulan kozdu.

Işık yemekte yoktu. Teyzesini görmeye gitmişti. O da ayrı bir muammaydı. Her şey neden bu kadar karışıktı? Neden basit, anlaşılır ve açık olamıyordu bir türlü? Neden gerçek, önünde gitgide derinleşen karanlık bir çukur haline gelmekteydi? Zekâ özrü olmayan her insan gibi belli bir donanımla dünyaya gelmiş, anlama yeteneğini geliştirecek kadar da eğitim görmüştü ama olan biteni kavrayamıyordu.

Sofradan kalktıklarında eve gidebilecek durumda değildi. Şadan Hanım'ın gösterdiği yatağa devrilip kalmıştı.

Kahvaltıdan sonra çıkıp evine gitti. Telesekreterde Aysevim'den gelmiş bir mesaj vardı. Akşam ona, yemeğe geleceğini söylüyordu. Onca işi arasında neden acaba? Dükkâna telefon edip yardımcısı kıza bugün gelmeyeceğim söyledi. Kapatıp gidebilirdi. Bir-iki çeşit yemek yaptı. Kediyi doyurduktan sonra gazetelere baktı. Onu dayısına bırakacaktı giderken. Hayvan alışkındı yalıya.

Sosyete sayfalarından birinde Kozmos Holding Yönetim Kurulu Başkanı Harun Baylan'm karısından tek celsede, anlaşarak boşandığı ve yüklü bir tazminat ödediği yazıyordu. Çifti, muüu günlerinde, dans ederken gösteren bir de fotoğraf koymuşlardı.

Volkan ayrılmış mıydı acaba şirketten? Son görüşmelerinde işini bırakmak üzere olduğunu söylemişti. Herhalde huzura kavuşmuştu. Ona yalnızca acı verebilirdim, diye düşündü. Ne olursa olsun adam bunu hak edecek biri değildi.

İki gün, yalnızca iki gün sonra Hayali'yi görebilecekti. Bir kaynaşma, tatlı bir hareketlenme oldu içinde. Bu düşünce ayartıcı bir ışıltıyla doluydu. Tamamlanmamış bir birleşmeydi o. Asıl bundan sonrasıydı heyecan verici olan. Tanrım, ne olur bir terslik, aksaklık çıkmasın!

Bir süre ayaklarını pufa uzatarak ve hiçbir şey düşünmemeye çalışarak oturdu. Dükkânı kapatmayı geçirdi içinden. Bir süredir düşünmekteydi bunu. Getirdiği para bütün gün orada kapalı kalmasına değmiyordu. Atölyeyi başka bir yere taşıyıp o iki katı kiraya vermek daha kârlı olacaktı. Dayısının bu mülkü ona bırakmış olması büyük bir cömertlikti. Bir kez daha, bedeli ödendi, diye düşündü sertleşerek. İnsan ömür boyu minnet duyamazdı bir iyiliğe.

Aysevim, sekize doğru geldi. Bir yıldır ilk kez geliyordu evine. Neşeli bir hafiflikle kucakladı Melike'yi. Öğle yemeği yememişti, hemen sofraya oturdular. Kısa bir süre gündelik konulardan konuştular.

"Hayali'yle aranda ne var?" diye sordu Aysevim birden.

Melike, ne öğrenmek istediğini anlamak ister gibi bir an baktı ona ama kendim ele verme korkusuyla çabucak kaçırdı bakışlarını. Yüzünü ateş bastı, sıkıldı, bocaladı.

"Hiçbir şey," dedi bozuk bir sesle. "Neden sordun? Ondan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bana pek öyle gelmiyor ama neyse. Hayali Efendi kaçırıp zorunda kaldı."

"Biliyorum, dün dayıma gittim."

"İhtiyar memnun mu?"

"Öyle görünmüyor. Neler oldu?"

"Yalı işi halloldu. Hayali ödünç aldığı hisseyi geri verdi, yani yeniden dayıma devretti. Gönüllü olarak değil tabu. Önüne uzatılan kâğıdı imzalamak zorunda kaldığından. Aslında onun şeyini kesmek lazımdı ki aklı başına gelsin!"

"Ne söylüyorsun sen!" dedi Melike, dehşet içinde. "Neler olduğunu anlatsana."

"Anlatacak bir şey yok. Para, duruma göre görüntü değiş, örebiliyor. Karşılıklı çıkar gözetme ya da herhangi bir haz nesnesi takası olarak. Benim çok önemli dostlarım ve kollayıcılarım var. Yasaların üstünde yasalar ve bunları ustalıkla uygulayanlar olmasa bu ülkede hiçbir iş yapılamaz hayatım. Kimileri beni ortalıkta gezmen eski bir istihbaratçı, hatta yüksek tabakadan bir fahişe olarak görüyor olabilir ama çok fazla küçümsemiş olurlar."

Melike sustu. Arkasına yaslandı. Sırtını dikenli tele dayamış gibiydi. Aysevim'se çok keyifliydi. Sıkıcı ve bayağı bir hayatı kendi karmaşık, büyüleyici oyunlarıyla olağanüstü çekici hale getirebilmeyi başanyordu ne de olsa.

"Dayım bir işadamının Hayali'ye silah çektiğini söyledi."

"Olmuştur. Karşılığı da ödenmiştir."

"Umarım sana pahalıya patlamamıştır."

"Yok canım. Böyle durumlarda en güzel hediye canlı bir piliç paketidir. Sudan ucuz." Bir kahkaha attı.

"Dayımın işleri yine bana kaldı. Beni Londra'ya gönderiyor."

"Bak güzelim, bağışla ama Hayali'den başkasını bulamadın mı?"

"Nerden çıkarıyorsun bunu bilmem ki!"

"Senin yalıyla, parayla pulla ilişkin yok. Sen onu istiyor' sun. Eh, bu iyiliğimi unutma, tamam mı? "

Melike oturduğu yerde rahatsız kıpırdandı. Her şey gittikçe artan bir bozulmaya uğrayarak biçimsizleşmiş, algılama sınırlarının dışına çıkmıştı. Ya da algılamak hoşuna gitmiyor, bilmekten kaçıyordu. Bilmemek daha temizdi. Her zaman böyle düşünmüştü. Bu onu büsbütün tutarsız, doyumsuz, yalnız bir kadm haline getiriyor olsa bile daha kolaydı.

Havaalanında Londra uçağını beklerken tanıdık biri görseydi Melike'yi yadırgardı. Her zamankinin tersine savrukça özentili, nerdeyse rüküştü. Saçlarım teneke görünümü verilmiş iri, kartal motifli metal bir tokayla tepesinde gelişigüzel toplamıştı. Üstünde bol, kırmızı bir mont, ayağında kot pantolon vardı. Kemer tokası bir servet değerindeydi. Kollanysa bileziklerle doluydu. Kocaman bir bavul, kirli bir bez çanta, naylonlarla sarılıp bantlanarak emniyete almmış dev bir kolisi vardı. Evde ne kadar eski giysi, ayakkabı, havlu, ıvır zıvır varsa yüklenmişti. Eserler giysilerin katlarıyla eski montların astar-yüz aralarına, tuvalet kutusuna ya da ayakkabı içlerine, görüntü cihazında dikkat çekmeyecek biçimde yerleştirilmişti. Manyetik kapıdan geçerken alarm öttü. Bileziklerini göstererek cilveyle güldü. Arandı ama sorun çıkmadı.

Deneyimliydi, önemli olan sakin, kendinden emin görünmekti. Ayrıca ihbar olmadıkça risk yoktu pek. Yine de heyecanlanmış, hatta bir ara soluğu daralmıştı. Hayali'den korkuyordu en çok, yüreğini asıl çarptıran oydu.

Uçak kalabalıktı. Yolculuk bayram tatili öncesine denk getirildiği içjn işçi aileleri çoğunluktaydı. Londra'ya indiğinde hiçbir terslik olmadan geçti kontrol noktasmdan. Rahatladı. Bu heyecanı seviyordu aslında. Kendini ateşe atar gibi yaşamayı da. Mayası değil ama hamuru böyle yoğrulmuştu. Annesi aşağıdaki odada yatarken amca-babasının yatağına geldiği altı yıl boyunca -on bir yaşından on yedisine- benzer korkularla yaşanmış, bir hayvan gibi terbiye edilmiş, aşağılanmaya, incinmeye alışmıştı.

Hayali çıkışta bekliyordu. Bir an bakıştılar. Gergindi, zayıflamış, yüzü süzülmüştü genç adamın. Soğuk bir tavırla yanağından öptü Melike'yi. Ciddiydi, o küstah, alaycı gülüş silinmişti yüzünden. Bir arabaya binip eve gittiler. Sessizdiler. Hiçbir şey yaşanmamış gibi bir uzaklık, pişmanlığa benzer bir tedirginlik vardı üzerlerinde. Dükkândaki gece, aralarında asılı duruyordu sanki ve Hayali kendisine kimin çelme taktığını biliyormuş gibiydi.

Evin önündeki çimenlik bakımsız ve çamurluydu. Ev açık maviye boyanmış, beyaz çizgilerle süslenmişti. Eski rengi griydi. Küçük, iki katlı, cephesi dar bir on dokuzuncu yüzyıl başı binasıydı. Önündeki kiraz ağacı henüz tomurcuklanmamıştı. Kimliksiz görünümüyle evin içi, Aysevim'in bıraküğmdan biraz farklıydı. Çoktandır ihmal edilmiş, perdeler solmuş, eşya azalmıştı.

Gelişigüzel konuştular. *Hayır aç değilim, uçakta yedim.* / *Üşüyor musun, ateşi yakayım mı?/ İyi olur.* Keşke onu hiç tanırnasaydım, tam dengeye kavuşacağım zamanda yeniden darmadağın oldum, diye düşünüyordu Melike.

Duş yapıp döndüğünde Hayali'yi emanetleri büyük bir özenle, tek tek zulalarmdan çıkarırken buldu. Kendini kaybetmiş, nerede olduğunu unutmuş gibiydi. İki olağanüstü tablet, küçük bir metal heykel, takı ve mühürler. Tümü dokuz parça.

Onun, eserleri beyaz, incecik yumuşak pamuklu bezlere, sonra pelür kâğıtlarına sararak ya da içi elyaf dolu enli kutulara koyarak bir dolabın duvara açılan gizli oyuğuna kaldırmasını izledi. Ellerine baktı, o gece tenini parçalayan, ruhunu darmadağın eden bu eller ölülerin ışığım okşarken ne kadar sevecen ve yumuşaktılar. Cansız birer kalıntı olan bu değerler kaybolan şeylere duyulan özlemin sembolleriydiler. Mitler ve yaşanmışlıklarla dolu birer ceset.

Camlar dışarının sisli karanlığına bakıyordu. Melike evin karşısında bir park olduğunu hatırladı. Eski şöminenin içinde, önü cam kapaklı bir doğalgaz sobası alev alev yanıyordu. Hayali elinde iki

kadeh ve bir şarap şişesiyle geldi. Melike'nin yanı başındaki kanepeye oturdu. Bir puro yaktı. Ona bir şey olmaz, her ortama uyabilir, diye düşündü Melike.

"Başarını kutlamalıyız, çok önemliydi. Bu yolculuğu göze aldığın için teşekkür ederim Eda."

Kadehleri ellerinde, uzunca bir süre kıpırdamadan birbirlerine baktılar.

"Geleceğinden emindim," diye ekledi Hayali. "O gece bana bu garantiyi vermiştin."

"Öyle mi, hiç farkında değilim. Kendinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Değilim, tersine korkuyorum."

"Dayım olanları anlattı, üzüldüm," dedi Melike.

"O yüzden değil. Beni üzen kendime duyduğum saygının yara almış olması."

"Hoş bir hüzün parodisi... Çok etkileyici. İyi oynuyorsun."

Melike gözlerini ondan ayırmadan bir sigara yaktı.

"Kılıç şakırtıları mı duyuyorum?" diye sordu Hayali.

"Senin için geldim, sen istediğin için..."

"Bana duyduğun nefreti mi özledin?"

"Kesinlikle. Nefret insanın özdenetimini sıfıra indiriyor çünkü ve benim buna ihtiyacım var. Tıpkı senin gibi."

Melike ağzından çıkan sözleri ve yüzüne inen ateşi saklamak ister gibi kadehine eğildi. İçindeki çılgın savaşçıya acıdı bir an. Saçmalıyordu.

"İnsan sevgiyi de nefreti de öğrendiği, bildiği biçimde yaşıyor ister istemez," dedi Hayali. Sustu. Phil Collins çalıyordu.

"Neden doktorluk yapmadın, neden bu işlerin içindesin?"

Hayali çarpık bir gülümsemeyle bakü. Cevap vermedi.

"Lütfen, merak ediyorum."

Hayali yine gülümsedi. Gülüşü gergin, aahydı bu kez. Gözlerinden o ironik, kışkırtıcı, ateşli bakış geçti bir an. Melike gözlerini ondan ayıramıyordu. Adamın bakışlarmda tutuşan şeyin anlamını bilemiyordu. Öfke, istek, umutsuzluk, acı,.. Neydi?

"Yanıtlamayacaksın öyle mi?"

"Şimdi değil."

"Peki ne hissediyorsun şu an, bana nasıl bakıyorsun, ne görüyorsun?" diye sordu Melike, yüreği daralarak.

"Ben oldum olası kendi içimde bir merkez oluşturmaya çalışıyorum," dedi Hayali. "Sevilecek çok az yanım var çünkü."

Melike sessizce içti şarabım. Müziği duyuyordu. Kendini aşkın dışladığı biri gibi görmüyordu artık. Karanlık ve çılgın bir düşün en uç noktasında buluyordu.

"O akşam niye geldin bana?" diye üsteledi. O sevişmeden içinde kalan şaşkmlığı, çelişkili duygulan, şiddet ve doyumu yoklar gibi göğsüne götürdü elini.

"Hangi gece?" diye sordu Hayali, yapmacık bir kayıtsızlıkla.

"Bilmek istiyorum, ne olur, buna ihtiyacım var," dedi Melike, yalvanr gibi.

Dik, biraz dumanlı, loştu odanın havası. Hayali kollarını dizlerine dayayıp öne eğildi.

"Hayatta böyle şeyler oluyor, nedeni niçini olması da gerekmiyor, belki de öfkemi yenmek içindi," dedi sonra.

"Bana duyduğun öfkeden mi söz ediyorsun?"

"Çok aptalsın! Şimdiye kadar başıma gelen en saçma şey sana görür görmez âşık olmamdı. Kendime, o özgür değerli benliğime böylesine yakışıksız bir biçimde ihanet etmiş olmam ne demek biliyor musun? Boğazıma takıldın, tam anlamıyla..."

Melike kalkıp onun yanma oturdu. Elini alıp öptü. Göz göze geldiler.

"Benim için büyük bir darbe, tehlikeydin," dedi Hayali, "yine de karşı konulmazdın." Yüzü kendine şaşıyormuş gibiydi.

Uzanıp Melike'yi hoyratça kendine çekti. Ağızlan çılgınlıkla birleşti.

Denizaşırı bir kavuşmaydı. İkisi de ihanetin zehrinden ve ötekinin elinden ölmek, seve seve can vermek istiyordu sanki. Nasılsa bu geceye ömür boyu çivilenip kalacaklarını da biliyorlardı. Çünkü aşk insanın yarattığı en korkunç sırdı.

Zaman süresiz, değer dışı, savaş kıyasıya, dehşetliydi. Yalnızca cinsellik değil, bir yığın yasak, günah, delilik, yabanlık vardı sevişmelerinde.

Gece yakınmadan usul usul kanıyordu. Kendini onların insafına terk etmişti.

Melike'rün döneceği günden bir önceki sabahtı. Yataktaydılar. Yeni günü sevişerek karşılamışlardı. Pencereden kurşuni bir ışık dökülüyordu üzerlerine. Kuş sesleri geliyordu dışardan. Nasıl bir çıkmazın içindeydiler? Ne olacaktı?

"Bu yılı burada, Londra'da geçirmeye çalışacağım," dedi Hayali. "Sen de gelip gideceksin."

"Ya dayım..." dedi Melike.

"Hissetti aramızdaki gerilimi. Bir süredir iyi değildik zaten. Ben keyifsizdim, o bıkkın. Senin ihtiyar heyecan duyabilmek için daima yenilik arar... Iraklı genç bir adama tutulmuş görünüyor."

"Onu yalıda gördüm." ,

"Yine de dayıcığm işleri tek başına döndürecek durumda değil. Onu çekip çeviren benim. Benden vazgeçemez."

"Şu yalı işi nedir? Dayım söz etti de."

"Ben zaten yeterince varlıklıyım ve kendimce onurlu biriyim. Dayının fikriydi, bana borçluydu, önerdi, reddetmedim. Sonra cay^dı ve vazgeçti nedense. Beni buraya göndermek için dolaplar çeviren o."

"Evet ama nedenini anlayamadım. Ne biçim ortaklık bu?"

"Bütün ortaklıklar tehlikelidir. Bu tür işlerde ise asla güvenilir değildir. Bir ipte iki cambaz derler ya, öyle... İlgini fark ettiğinde dayın seni bana karşı kışkırtmak istedi."

"Beni buraya gönderirken neler olabileceğini düşünmüş olmalı."

"Düşünmüştür. Eminim. Benden vazgeçti."

"Çirkin bir durum değil mi? Çok karışık. Etikdışı..."

"Hangi etik? Bizim gibiler kendilerini kaçamaklardan, ender şeylerden, zevkten ve paradan soyutlayamazlar. Ben, sen akrabaların, hepimiz haramiyiz. Soysuzlar çetesiyiz."

"Çok ağır konuşuyorsun."

"Aptalı oynamayı bırak artık Eda. Kokuşmuş bir bataklıkta debelenip durduğumuzu görmüyor musun? Bizim işimiz mezar soygunculuğu, karanlığın üstünde yükselmek!"

Sırtüstü dönüp ellerini karnında kavuşturdu. Melike ona doğru eğildi, yüzüne yakından baktı. Bu sabahı unutmayacağım, diye düşündü. Gülümsedi. Hırsızdı öyle mi? Belki, ama yüksek sesle söylenmesi yaralıyordu insanı yine de. Düzgün, soylu bir hayat olasılığını çoktan elden kaçırmıştı. Gayret gösterse bile, sevdiği her şeyden kopması gerekecekti. Kendini birlikte aşağıya düşmeye bıraktığı bu güzel beden ve yüzden, bu ateşten, bu suç ortaklığından soyutlaması mümkün değildi. Kendiyle, sevdiği adamla, dayısıyla, küçük hırslarla, aptallıklarla, bencilliklerle alay eder gibi güldü. Bugüne yenik düşerek yarın için kaygılananlara üzüldü.

"Niye bu işe bulaştın, neden doktorluktan vazgeçtin, hadi artık anlat bana..." dedi tatlılıkla.

"Acı bir öykü. Kürtaj yaptım ve kanamayı durduramadığım için bir genç kadının ölümüne neden oldum. Sonra hekimliği sürdüremeyeceğimi hissettim."

"Kadınlardan bu yüzden mi nefret ediyordun?"

"Bu olaydan sonra uzaklaştım."

"Çok etkilendim," dedi Melike.

Hayali'nin dudaklanna avutmak ister gibi, küçük bir öpücük kondurdu. Bu adam onundu. Ne olursa olsun yanmda olacak, kimseye bırakmayacaktı. Bir kuşku yaladı içini ansızın. Genç adamm sözünü ettiği mezar karanlığının içinde hiçbir şeyden emin olunamazdı ama yine de sormak zorunda hissediyordu kendini.

"Şu kız, Işık, kafama takılmıştı..." dedi yan dönüp gözlerini ona dikerek.

"Işık mı? Neden?"

"Siz bir üçlüydünüz ve o seks oyuncağınızdı öyle değil mi?

"Saçma! Nerden çıkardın bunu? Daymın çocuk özlemini karşılıyor o kız ve hoş tutuluyor o kadar. Hayal gücün çok geniş, çok edepsiz senaryolar yazmışşın." Gülmeye başladı. "Yamansın gerçekten..."

"Olmayacak şey mi?"

"Değil ama figür yanlış. O iskelet yerine sırım gibi bir oğlan yeğlenir her zaman ve çok kolaydır bulmak."

"Niye şimdi bir kadını, beni yeğliyorsun öyleyse?"

"Hiçbir zaman kendimi sınırlamadım ben. İnsan biseksüeldir."

Kendisi dışında hiçbir şeyi ciddiye almıyor, diye düşündü Melike. Baştan beri beni sevmemeye, harcamaya hazırdı. Şimdi de rüşvet olarak bedenini sunmaktan başka bir şey yapmıyor. Kendini yeniden bilinmeyen bir şeyin, bir kumpasın içinde hissetti. Olsun, sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Her şey çok güzeldi şu an.

Her neyi istiyorsan al, dağıt, at, savur, yaşa gitsin, diye düşündü. Anlam bulmayı umduğun hiçbir yerde öyle bir şey yok çünkü. Var sandığın zaman bile asla sana göre olmayacak ya da hızla kaybolacak. Geleceği düşünme, çünkü bu dünyanın dibi cehennem, mürekkep karası bir gece...

17

Eylem, bir erkek dergisinde yayımlanmış artistik, yarı çıplak fotoğraflarına bakıyordu hayretle. Nasıl oluyordu da sıradan birini bu kadar güzel gösterebiliyorlardı? Fotoğrafları Sezgin'in reklam ajansıyla iş yapan bir kadın fotoğrafçı çekmişti. Yumuşak, anlayışlı bir kadındı, birlikte çalışırken hiç zorlan mamışlardı. Ayrıca kadın Eylem'in isteğine uyarak yüzünü daha çok gölgede bırakmış, yer yer tek bir öğeyi, -dudaklar, gözler, boyun- öne almakla yetinmişti. Bu daha da gizemli bir hava veriyordu ona. Doğrusu resimlerde öylesine masum, ama aynı zamanda seksi ve muhteşem bir güzellik vardı ki kendisiyle hiçbir bağlantısı yokmuş gibiydiler.

Yoktu zaten. Yokluğunun görüntüsüydü bunlar. Biçimsel soyutlamaya uğratmış, bir fetiş nesnesine dönüştürmüşlerdi bedenini.

"Yükseliyorsun," demişti Jale. "Güzel şeyler olacak çünkü sen başkasın."

"Nasü bir başkalıkmış bu?"

"Kimseye benzemiyorsun. Ölçülerin çok uyumlu ve iyi resim veriyorsun. Ayrıca doğal ve akıllısın. Bu fotoğraflar fiyatını daha da artıracak güzelim. Karaborsaya düşebilirsin. Ha, bak bu sabah bir reklam şirketinden aradılar, bisküvi tanıtımında oynatmak istiyorlar seni. Aysevim Hanım'ın da ilgisini çektin sonunda."

Butiğin üst katındaki büroda, Eylem'le görüşmek isteyen Aysevim'i bekliyorlardı. Aşağı inip askılardan birkaç giysi beğenip seçtiler. Ona neyin yakışıp neyin yakışmayacağını biliyordu Jale. Giyim zevkim gelişiyor, diye düşündü Eylem. Üstüne bir kalite, gurur dolu bir uzaklık sinmişti. Son on günde bir iş adamıyla üç kez birlikte olmuştu. İki kez, akşam yemeği yiyip garsoniyerine gitmişler, bir kez de sabahı bir gece kulübünde bulmuşlardı.

Adam, kırk beş yaşlarında, kilolu, tasasız, zevk düşkünü biriydi ama sevimliydi. Büyük bir iştahla konuşma, tartışma hevesi gösteriyordu. Eylem'in şiir yazdığını öğrendiğinde çok ilgilenmiş, ille görmek istemişti yazdıklarını. İlk yemek yedikleri geceyse sürekli hayatın anlam ya da anlamsızlığından, paranın hayatı güzelleştirmeye kendi başına yeterli olup olmadığından söz etmişlerdi. İkinci buluşmada açık yüreklilikle, on beş yıllık evliliğine son verdiğini, sevgiyle cinsel açlığı birbirinden ayırdığını, karısıyla heyecan duyamadığı için hayatında her zaman başka kadınlar olduğunu anlatmıştı Eylem'e. Zevkleri çeşitlendirmek, yeni tatlar denemek gerekiyordu hayatın boşluğuna bir nebze renk katmak için ama bu yeterli değildi kuşkusuz. Nedense bu aralar kendini parçalanmış, tükenmiş, yalnız hissetmekteydi.

Bara gittikleri gecede çok eğlenmişti. Epey dans etmişler, çok ama çok gülmüşlerdi. Cüssesine göre çok hareketli bir adamdı. İlginç şeyler de konuşmuşlardı üstelik, siyasetten söz açıldığında. "İktidar mafyaya göz yumar çünkü onu kendisi yaratır, " demişti örneğin. Devletin gücü her şeye yetmiyordu ve yasalar ihtiyaçlara asla cevap veremiyordu. Önemli olan oluşumları kabullenme ve çekip çevirme becerisiydi.

Neşeli uyanıklığı, tutarlı konuşmaları, zekice sorulan ve özellikle kendisine yönelttiği sempati yüklü bakış ve iltifatlarıla çok şaşırtıcı biriydi. Eylem kendini bir kadm olarak sahip olduklarından daha fazlasına sahipmiş hissediyordu onun yanında. Bir süs bebeği, fahişe değil, akıllı, olgun, deneyimli, en önemlisi onurlu bir kadın olduğuna yeniden inanıyordu nerdeyse. Bu ortamda ne kadar olunabilirse tabii.

Bir hafta sonu birlikte Paris'e gitmeyi önermişti son buluşmada. Sevinerek kabul etmişti bu öneriyi Eylem. Şimdiye kadar yurt dışına hiç çıkmamıştı, heyecan verici bir yolculuk olacaktı. Bir kadının böylesine güçlü, dengeli bir adamın yanında kendini güvende ve içi rahat hissetmesi güzeldi. Hele onu büsbütün korumasına alırsa sorunları büyük ölçüde bitecekti.

Koyu renk pantolon takımıyla bir iş kadını havasında Aysevim geldi. Masasma oturup kahve söyledi. Güzel ama soğuk, itici, hatta ürkütücü diye düşündü Eylem. Günün birinde, işine gelmediğinde onun tarafından boğazlanabilirmiş gibi bir korku duydu.

"Bak canım, şu an ajansımızın en gözde kızlarından birisin," dedi Aysevim. "Önün açık."

Eylem onu dikkatle dinleyerek bekledi.

"Bizimle iki yıllık sözleşmen var, biliyorsun. Ama ajansın asıl hederi herkesi mutlu etmek. Bu arada, biz kızlarımıza herhangi biriyle duygusal ilişkiye girmekten kaçınmalarını öneriyoruz."

"Biliyorum, haklısınız," dedi Eylem.

"Hem acı çekerler, hem de işe yoğunlaşamazlar. Ayağının dibinde dolaşacak, sana çelme takacak birine ne gerek var, öyle değil mi? Kaç kız tepetaklak gitti böyle bir busen."

"Merak etmeyin."

"Evet. Yalnız biraz farklı bir durum var şimdi ortada. Harun Beyle birkaç kez çıkmışsın galiba, sana bayılmış, açıkçası kafayı takmış. Kendisi benim çok değerli bir dostumdur. Dün dergideki resimlerini görünce kıskançlıktan deliye dönmüş. Artık kıskançlık mı, yoksa değerin mi arttı gözünde bilemem. Tekelci bir havaya girdi. Kaliteli, bonkör, hoş bir adamdır. Paris'e götürecekmiş seni, gitmeyi kabul etmişsin."

"Evet, ücretini ödeyecektir herhalde."

"Para sözü geçmesin, onu ben halledeceğim. Oldu mu canım? Şimdi... Yarın öğleyin araba gönderip aldıracak seni. Bir tek onunla olmanı isteyebilir. Ne diyorsun?"

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Kararı sen vermelisin. Birlikte yaşamayı önerebilir. Haa, bilemezsin, kısa ya da uzun sürebilir. Bu sana, size bağlı. Bence kaybın olmaz. Daha derli toplu bir hayatın olur. Cömert davranacaktır. Akıllı olursan geleceğini kurtarırsın."

"Sözleşmem ne olacak?"

"Bunu hallederiz. Harun Bey'le hukukumuz var, sorun olmaz. Birbirimizi kollarız. Kiminin parası, kiminin dostluğu. İnsanın insana ihtiyacı var. Onu memnun etmen hoşuma gider."

"Eğlenceli, hoş biri. Gayret ederim."

Eylem, Nişantaşı'nda dolaşıp alışveriş yaptıktan sonra akşamüzerine doğru eve döndü. Volkan'm verdiği ayıyı masanm üstüne koymuştu. Zavallının dökük, dokunaklı bir hali vardı. Sahibi de aynı durumda olabilirdi. Birlikte oldukları o geceden beri görmemişti onu. Sabah eve döner dönmez, telefonlarını ve internet bağlantısını kapatmış, daha sonra da sim kartını değiştirmişti. Volkan'm evini, yaptığı işi öğrenmemesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

O geceyi hatırladığında hâlâ heyecanlanıyordu. Hem ödül hem cezaydı Volkan'la olmak. Hem hiç tatmadığı bir mutluluk hem de her an sızlayan bir yara. Kendisi onunla ilgili hemen her şeyi biliyordu. Genç adam açık bir kitap gibiydi önünde, ama Eylem'in son altı ayı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve asla bilmemeliydi. Bu durum öylesine yakın olmuş iki insan arasındaki dengeyi, karşılıklılık ilkesini bozan bir durumdu ve Eylem bu dayanıksız, bir vuruşta yıkılacak yapıyı koruyamayacağını biliyordu.

Bu yüzden kaçmıştı. Çaresizliğin acısını her zaman içinde taşıyacaktı. Volkan'm kendini aldatılmış, yan yolda bırakılıp terk edilmiş hissettiğine kuşku yoktu. Uzun zaman, o gecenin sözcük ve imgelerini, duygu ve eylemlerini durmadan bir araya getirip sonra tek tek çözerek bir sonuca varmaya çabalamış, başarısızlık duygusuyla inanmazlık, sanrıyla gerçek arasında gidip gelmişti herhalde, kendisi gibi.

Abartıyordu biraz. Bir süre üzülmüş sonra yeni birini bulmuş olmalıydı. Kısa, çok kısa sürmüştü gerçeklik aşaması çünkü. Öte yandan Eylem'i içtenliğine inandırmayı başarmıştı. Etiyle kanry. la hissetmişti bunu. O kısacık gecede öylesine bir ait olma duygusu yaşanmıştı ve sevişmeleri öylesine rüzgârın diline yakındı ki yalnızca cinsellikle yetinemeyecekleri anlaşılmıştı. Bir daha dönmemek üzere Volkan'dan ayrılmasının temelinde yatan asıl duygu buydu.

Hayatımın en güzel gecesiydi, diye yazmak istemişti ona bıraktığı notta. Sonra caymıştı. Onun, sevişmelerinin göz yaşlarına dönüşen kederini anlayabildiğinden emin değildi. Yazıştıkları süreçte Volkan'ı ulaşılamaz, ancak uzaktan uzağa sevilip arzulanabilir biri olarak kabul etmişti. Temel ayrıntılardan yoksun sevimli bir fantezi, uygun bir ruhsal doyum motifiydi.

Sonra genç adamın sıcacık ağırlığı altında derinlere dalarak, yanarak, öpücüklere boğularak yön değiştirmişti. Hem ateşli bir âşık hem de savunmasız bir çocuk gibi göğsüne kapanarak uyumuş, uçucu sevinci korkuya, acıya dönüşmüştü.

Bir süre özlem çekmişti. Bazen koşup her şeyi anlatmak, bağışlanma dileyip kollarına sığınmak, ölene kadar onun yanında kalmak isteği duyduğu bile olmuştu. Ancak bağışlanmanın başlangıçta kolay olsa bile uzun vadede tiksintiyi gidermeye yetmeyeceğini, geçmişin ürkütücü bir hayalet gibi aralarında dolaşmayı sürdüreceğini seziyordu. Hayatını bir lütuf, sonsuz bir kefaret gibi yaşayan biri nasıl paylaşabilirdi onu bir başkasıyla?

Yapılacak bir şey yoktu. Hayattaki pek çok güzel şey gibi bu sevgi de baştan esirgenmişti ondan. Volkan'a birkaç mektup yazmış ama gönderecek kadar beğenmemişti. Uçmak için kanadı, konuşmak

için sesi olmayan birinin kullandığı sözcüklerin boşluğa düşmesi kaçınılmazdı. .

Harun da, Volkan gibi para işiyle uğraşıyordu ama ondan çok daha önemli ve büyük işler yapıyordu anladığı kadarıyla. Aysevim'in tavrı netti, hoşuna gitmişti. Olasılıkla şu anda Eylem'in sırtından kazandığından daha fazlasmı kazanacaktı bu ilişkiden. Belki de para değil, bambaşka yardımlarla ödenecekti bedeli. Onunla konuştuktan sonra sevinmiş hatta coşkuya kapılmıştı. Beklediği, umduğu buydu ve şans yüzüne gülmüştü bu kez. Bir kişiye hizmet verecek, karşılığını bol bol alacaktı. Adamı sevmek zorunda değildi, hoş tutacak, gönlünü yapacaktı o kadar.

Geçmişinden gocunmayacak güçlü, sürekli bir erkek, yaşamında eksik olan iradeyi verebilir, hayata ilişkin yepyeni şeyler öğretebilirdi ona. Ayrıca belli bir çevreye girme, kendini garantiye alma fırsatı da sunacaktı bu ilişki kendisine. Bağışların bolluğuna rağmen yıkıma da uğrayabilirdi ama korkmuyordu. Bütün sıradan bayağılık ve iğrençlikler, bütün bayat taşkınlıklar paranın sihirli elleriyle canlanıp soyluluk ve ihtişama dönüşüyordu nasıl olsa.

İyimser olmalıyım, diye düşündü, yeni aldığı çamaşırları yatağın üstüne yayarken. Ne kadar güzeldiler! Köpüksü, şahane, akü çeliciydiler. Kendisi de güzeldi, baştan çıkarıcı, tazeydi. Bütün bu pahalı şeylere layıktı. Şu an mutluydu, arzulanabilir durumdaydı. Geleceği, geldiği zaman düşünmek daha mantıklıydı.

Görkemli alışveriş merkezleri, pahalı giysilerin sergilendiği vitrinler, mis gibi kokan parfümeri mağazaları geldi gözünün önüne. Markaların çekici ağırlığı, rüya gibi ayakkabılar, şallar, tüller. Göz farlan, rujlar... Hepsi insanın unutması gerekenlerin yerini alsın diye vardılar sonuçta.

Her şeyin anlam, boyut ve nitelik değiştirdiği bir dünyada insanın hep aynı kalması olanaksızdı. Kendisi de değişmişti bu yüzden. Bütün eski kaygılarını ve aptallıklarım bırakıp bilincini, yanılsamalar toplamından ibaret bir karşı saldırı hamlesine dönüştürmeliydi artık.

18

Mayıs sonuna yakışan, martı kanadı gibi beyaz, hafif ^^*vO* esintili bir cumartesi günüydü. Boğaz, iki kıyı arasında masmavi bir atlas gibi uzanıyor, tepelerde, yeşilin bin bir tonuna bürünmüş ağaçların soylu güzelliği gökyüzünün pamuksu bulutlarla beneklenmiş maviliğine yansıyordu. Dünyanm acımasız, sindirilmesi zor işleyişini hiç umursamayan doğa, kendi bildiğince, her an harikalar sunuyordu insanoğluna.

Volkan, dirilik veren bu görüntüden mutlu, yatak odasındaki boy aynasında kendine baktı. Kışın verdiği kiloların birkaçını geri almıştı ama dert etmiyordu artık. Spor yapıyor, haftada üç kez borsanın havuzunda yüzüyordu. Her bakımdan formundaydı. Okuyor, kendini dinliyor, sinemaya, tiyatroya, konserlere gidiyor, küçük zevklerle insana genişlik ve sevinç veren şeyleri yeniden keşfediyordu. Huzur, düzen ve yerleşiklik. Yaşamından hoşnut oluşunun asıl nedeniyse olgun yaşta işini bırakarak kendini şaşırtacak kadar ilkeli davranabilmiş oluşuydu. Bu bir kapris ya da yazgı değil, ciddi ama gönüllü seçimdi ve hayattan zevk almasını sağlıyordu.

O akşam, Yasemin'le birlikte Harun'un evine yemeğe gideceklerdi. Harun'un, işe geri dönmesi için yeniden öneride bulunacağım, hatta ısrar edeceğini biliyordu. Şirketten ayrıldığından beri sık sık arıyor, ilgisini eksik etmiyordu. Önce kulüpte buluşmayı önermiş, Volkan, evlenmeyi düşündüğü bir sevgilisi olduğunu, birlikte gelip gelemeyeceklerini sorunca da eve Çağırmıştı. Kendisinin de yeni sayılacak bir ilişkisi vardı ve bayanlarla evde olmak daha uygundu. Dört kişi, baş başa, özel bir yemek yiyeceklerdi.

Geçen hafta da yılbaşı partisinden beri görmediği Selda'nın Nişantaşı'nda açtığı galerinin ve ilk sergisinin kokteyline gitmişlerdi. Harun'un tanınmış bir oyuncuyla sarmaş dolaş magazincilere yakalanmasından sonra Selda boşanma davası açmış, konu sosyete sayfalarına düştükten sonra da hızla, fazla çirkinlik yaşanmadan boşanmışlardı.

Kendi sorunları yüzünden Harun'un ne yapıp ettiğiyle ilgilenmiyordu o sıra. Eylem'in birdenbire ortadan kaybolduğu, yerle gök arasmda gezindiği günlerdi. Boşanma aşamasında Harun'la bir kez kulüpte buluşmuşlar, eski patronu aralıksız Selda'mn boşanma karşılığı istediği ev, araba, para gibi şeylerden söz ettiği için fazlasıyla bunalmıştı. Öyle sinirliydi ki bir ara kül tablasını kapıp adamın kafasına vurmamak için güç tutmuştu kendini. Dünya kadar paran var, ver kadına gitsin, ikiniz de rahat edin, değil mi!

Vermişti ister istemez. Haydan gelen huya gidiyordu sonuçta.

Selda, boşandıktan sonra kendini bulmuş, biraz kilo alıp güzelleşmişti. Yaptığı resimler için aynı şeyi söylemekse çok güçtü. Tümüyle acemi, kötü kopya ve taslaklardan ileri geçemeyen kirlenmiş sıvışık renklerin hâkim olduğu kişiliksiz çalışmalardı hepsi. Sergide, ders aldığı ressam da vardı ve bu köylü kökenli, sınıf atlamaya çalışan iriyan züppeyle Selda arasmda epey samimi bir ilişki olduğu apaçık görülüyordu.

Selda, öteden beri bunaltıcı bir ilgi göstermişti Volkan'a aslında. Biraz çaresiz, ihtiyaç duyduğu iyi kalpli erkek özleminden doğan hastalıklı bir eğilimdi bu. Kadıncağız düştüğü yerde çırpmırken uçan kuştan medet ummuştu. Volkan, ona karşı sevecen, ağabeyce bir tavır almış olduğunu düşünerek neşe dolu bir huzur duydu. Patronunun karısına pas verecek değildi elbette, hem değmezdi hem de ilke olarak evli kadınlardan uzak durmaya oldum olası özen gösterirdi.

Mutfağa gidip otomata kahve koydu. Aralık kapıdan içeri dolan bahar havasım kokladı. Kendini bütün ağırlıklardan kurtulmuş, özgür hissediyordu.

Yalnızca bedenseldi artık Eylem'le ilgili anılan. Onunla bir tek gece geçirmişti ve o gece, ruhuyla bedeni arasında kurulan köprüyü, elle tutulur uyumu sonsuza kadar unutamayacağı biçimde hissetmişti.

Kızın birdenbire ortadan kayboluşunun kendisinde yarattığı şaşkınlık ve kederi hatırladı. Onu bulma çabası öyle tutkulu bir inattı ki günlerce, gecelerce yas içinde yaşamıştı. Eylem'e ulaşamamak gerçeklik duygusunu paramparça ediyor, yaşadıklarını bir fırtınaya benzetiyordu. Aniden kopmuş, esip yıktıktan sonra durulmuş güçlü bir tufana. Bu kargaşada yer yarılmış Eylem de içine düşüp yok olmuştu sanki.

Evli olabileceğini düşünmüştü kayboluşuna neden ararken. Öyle ya da değil. Kendince bir zorunluluğu, güçlü bir nedeni olmalıydı Eylem'in kesinlikle. Bu yüzden kızgınlık ve öfke

duyamamıştı. Ateş harlayarak yanıp akkora, sonra yavaşça karanp kömüre, küle dönüşmüştü. Eylem ona kin duymadan unutmayı da öğretmişti böylece.

Neyse ki bu yıkımla ansızın büyümüşçesine kısa zamanda kendini toplamıştı. Bir süredir Yaseminle birlikteydi. Dengeli, aklı başında, pek güzel olmasa da hayat doluydu genç kadm. Az önce sevişmişler, gülüşerek birbirleriyle oynamışlardı. Her an kendinden ne beklendiğini anlayabilen, erkeğini mutlu etmeyi bilen bir kadındı Yasemin. Duştaydı şimdi, su sesi geliyordu banyodan.

Televizyonun müzik kanalım açtı. Mozart çalıyordu, insan hayatin mutluluk ve mutsuzluk olarak sunduğu her şeye açık olmalı, tümünü doyasıya yaşamalıydı. Direnebilmenin çaresi yiğitlik ve özveriydi.

Yasemin'in hazırlanması uzun süreceğe benziyordu ama vakit vardı. Güneş yeni batıyordu. Deniz çivit mavisi gökyüzünün altmda altın renkli pırıltılarla Marmara'ya doğru akmaktaydı. Sahil boyu, kiraz tadmda ve rengindeymiş gibi göründü gözüne. Ağaçlar, tenteler, her şey yenilenmişti. Bu yaz yalnız olmayacaktı, şimdiden gezi planlan yapıyorlardı Yasemin'le.

Sonbaharı, kışı hatırladı. Nasıl da umutsuz, boşlukta, tükenmiş bir haldeydi o sıralar. Neden o kadar kıvranıp sızlandığım anlayamıyordu şimdi. Kaygıları soğumuş, uzaklaşmıştı. Bunalımdaydım, diye düşündü. Bir şeyi elinden alınmış duygusuyla yaşadığı için rastlantılara bel bağlamış, bu yüzden de yıkıntılar altında kalmıştı. Hoş, Melike de Eylem de güzel, çekici kadınlardı. Hüsranla biten serüvenler saymıyordu onları ve asla pişmanlık duymuyordu. Özellikle Eylem, hayatından bir akşam güneşi gibi güzel görüntüler ve anılar bırakarak geçip gitmişti. Bir de safran sarısı atkı kalmıştı. *Safran sarı*. Eylem'e seslenmek üzere kendine rumuz seçerken fazla düşünmemişti rengin anlamını nedense ama sonradan bilinçaltını sık sık yoklamıştı. Duygusal bir seçimdi daha çok. Yumuşak, tatlı bir aydınlık dileği vardı bu sözcükte. Sarmm keskin ışığından daha olgun bir imge ve tını. O zamanki gerçeğinin sisi içinden şimdi bulunduğu yere baktı. Gelecek insanın asla aklına getiremediği durumlarla dolu olabiliyordu.

Hâlâ dinleniyor, ne yapacağını iyi planlamak istiyordu. Ne olursa olsun Harun'un hiçbir önerisini kabul etmeyecekti. Sanatla, kültürle ilgili bir işe yatırım yapmaktan yanaydı. Yasemin özel bir üniversitede öğretim üyesiydi ve alanı işletmeydi. Belli bir kesime hizmet verecek, kapalı devre çahşacak özel bir turizm şirketi kurmayı öneriyordu. Değişik projeler oluşturuyorlardı birlikte.

Ne büyük şanstı şu kıza rastlaması! Eylem'in kayboluşunun ardından, kendini toplar toplamaz Afrika'ya gitme isteği yeniden depreşmiş, hızla kendini yollara atmış ve böylece hayatında yepyeni bir kapı açmıştı.

Yasemin'le aym gezgin ve safari grubundaydılar. Kaldıkları özel kamp doğanın içinde, olağanüstü ilginç, lüks ve romantik bir yerdi. Yasemin'se sıcakkanlı, konuşkan, arkadaş canlısı bir kadındı. Sanat, felsefe, ilahiyat, her konuda konuşabiliyorlardı. Karadenizli, varlıklı bir ailenin kızıydı ve doğaya âşıktı. Söylediğine göre çocukluğu takaların üstünde geçmişti. Üniversiteyi İngiltere'de okumuş, Amerika'da işletme konusunda yüksek lisans yapmıştı. Volkan onun şirinliğini sevmişti. Özgürlüğünü sağlam bir temele oturtmuş olması, alçakgönüllülüğü hoşuna gitmişti. Delidolu bir tutku, inşam kalp çarpıntılarına sürükleyen bir aşk değildi bu. Olmayacaktı da ve aslına bakılırsa olmasına hiç gerek yoktu. Geçiciydi aşk, yıkıcıydı. Buluşma, birleşme anları alev alev yanıyor ve sonra geriye kapkara, soğuk bir yangın yeri kalıyordu.

Yasemin'le arkadaşlıkları doyurucuydu. Otuzunu geçmiş bu kadının yaşama bağlılığıysa olağanüstüydü. Çocuk istiyordu, bir, iki, mümkünse üç çocuk. Volkan bazen onun düpedüz çirkin bir kadm olduğunu düşünüyordu ama bunun hiç önemi yoktu. Dünyanın saldırısına uğramış bir adam olarak gelenekselin akıntısına kapılma isteği büyüyordu içinde ve kendini koca, baba, dede olarak görmeyi yadırgamıyordu. Aile ocağının sıcaklığını, sadakatin tekdüze sevinçlerini, babalığın yorucu nazlarını özlüyordu hatta. İrice burnu, çukurda gözleri, balıketi kısa boyu ve hafif çarpık, yaramaz çocuk bacaklarıyla güzel sayılmazdı Yasemin belki ama bal rengi kısa saçları, düz kaşlarına düşen kâkülleri ve birbiri üstüne hafifçe binmiş sağlam dişleriyle tatlı, becerikli, kusursuz bir anne adayıydı. Ruh savrukluğundan, gizli kapaklı duygulardan, kadınları felce uğratan ruhsal travma ve yara izlerinden eser yoktu onda. Güvenilir, açık bir liman gibiydi. Bir insanı güzel yapan şeylerdi bunlar. Üstelik cinsel hayatları da uyumluydu.

Onunla birlikte olmak, onu sevmek çok kolaydı.

Eylem, çocuksu bir keder, bir görünüm, resim, bir duygu kıvılcımı olarak geçiyordu belleğinden bazen. Unutmayı öğrenmiş olması onu unuttuğu anlamına gelmiyordu. Unutamazdı, çünkü tam havalandığı anda feci bir biçimde yere çakıldığı bir uçma rüyasıydı o.

Önemli bir kazaydı elbette. Ağır yaralanmıştı. Hafif bir acıyla sarsıldı. Eylem'i gördüğü bütün rüyalar yarım kalıyordu.

Yarası tamamen kapanmamıştı demek, sadece sargı bezlerinden kurtulmuştu.

Yeniydi daha. Biliyordu, geçecekti, izi kalsa da. Tıpkı ötekiler gibi.

Gerçekte, zaman bütün kadınlarını birbirine benzetmişti. Tek tek ayıramıyordu yüzlerini, bacaklarını, dillerini ve kucaklarını. Bir yük, hatırı sayılır belirsiz bir çıkarımlar toplamı kalmıştı onlarla yaşadıklarından. Geçmişin loşluğuna gömülmüş, anlaşılmaz, bilinmez hale gelmiş gizemli, yanıltıcı ve yararsız bazı kişisel pişmanlıklar ve paramparça anılar...

İçeri girdi. Yasemin, bornozla yatağın kıyısına oturmuş ayaklarını kuruluyordu. Şirindi, kesinlikle. Ortaköy'de güzel bir evi vardı ama bahar geleli hafta sonları birlikte olmayı yeğliyorlardı. Onun varlığına duyduğu ihtiyaç tükenmişlik gibi geliyordu Volkan'a bazen, sıkıldığı, eski haline dönmeyi özlediği bile oluyordu bazen. Çok uzun süre yalnız yaşamış olmasından ileri gelen bir duyguydu bu kuşkusuz ve ne olursa olsun tutarsız bir yalnızlığı yaşamak istemiyordu artık. Sevişmeler, hafif sevinçler yalnızlığı bozmaya her zaman ve tam anlamıyla yeterli olmasalar bile.

"E, bayan, ne zaman hazır olacaksınız?"

"Saçımı ıslatmadım, uzun sürmez. Birazdan giyineceğim. Aaa, at o sigarayı elinden çabuk!"

"Üç gündür ilk sigaram... Üstelik kapı baca da açık."

"Ya senin ciğerlerin? Onların bacası var mı? Sigara içmek yok Volkan, hiç yok, tamam mı aşkım."

"Söz veremem."

"Sigarah adam istemiyorum ama ben."

"Çok sıkıcısın sevgilim..."

Akşamın dokuzuna doğru Harun'un evindeydiler. Yeşillikler arasındaki pembe beyaz boyalı villa frambuazlı pasta gibi görünüyordu. Akşam havası hafifçe nemli, serindi, pencerelerin yumuşak aydınlığı bahçeye sıcacık dökülüyordu.

Görkemli, mermer ve yaldız ışıltılanyla dolu holde soluklandılar, sonra siyahlar giymiş yaşlıca bir görevli -bir uşak- salona aldı onları. Evde hiçbir değişiklik yoktu. Aynı gösterişçi zenginlik, aynı mobilya ve tablolar, ışıklar. Kâbusa dönüşen eski bir rüya akşamının uçuk, solgun renkleri canlandı Volkan'ın gözünün önünde. Selda birkaç valizle çekip gitmişti anlaşılan. Kemerburgaz'da bir villa vermişti Harun ona. Oğlan da anasıyla birlikteydi.

Yemek masası, salonun terasa açılan bölümüne hazırlanmıştı, çiçeklerle, mumlarla, hâkim beyaz ve az koyu yeşil uyumları içinde. Kapılar açıktı ve bahçeden yeni biçilmiş çimlerin nefis kokusu geliyordu. Yasemin verev kesimli, asimetrik etekli koyu kahve şık bir elbise giymiş, boynuna bir sıra inci takmışü. Hoş görünüyordu. Sevgiyle baktı ona Volkan, gülümsedi.

Harun hızlı, coşkulu vay'larla içeri girdi, spor giyinmişti ve birkaç kilo vermiş görünüyordu. Yasemin'i yeterince güzel bulmamış gibi, bir an gözlerinde kuşkulu bir şaşkınlıkla baktı onlara, sonra kızın elini sıkıp Volkan'ı kucakladı.

Harun'un omzunun üstünden dipteki kapıdan giren kadını gördü Volkan, kendini çabucak geri çekti, donakaldı. Kadın, başım kaldırıp bir an baktı ona, ürkeklikle kaçırdı gözlerini sonra.

İnanmak zordu ama oydu, Eylem!

Volkan ürperdi. Saldırıya uğramış, dizleri boşalmış gibi sendeledi. Kendini kötü bir şakaya kurban gitmiş hissetti. Zihninde tuhaf olasılıklara dair bölük pörçük ışıklar çakıyordu. Onunla yeniden karşılaşmayı çok başka yerlerde ve biçimde hayal etmişti. Bu kadar çabuk, kolay ve sıradanı ise hiç aklına gelmemişti.

İşte Harun, sevgilisini onlarla tanıştırıyordu. Konuksever, candan bir ev sahibi olarak güzel sözler söylüyor, bu küçük akşam eğlencesine zemin hazırlıyordu. Volkan, Eylem'in cansız elini sıktı. Sorgulayan bakışlarına ise karşılık alamadı. Ait olmadığı, yabancı, bambaşka bir dünyanın havası vardı üstünde. Tanımadığı bir kadındı sanki, aynı Eylem değildi. Orada oluşunun anlamına uygun bir var olma durumunda değildi en azından. Sonra, Yasemin'in elini sıkarken saklandığı yerde yakalanmış bir çocuk gibi gülümsedi birden. Zoraki, biraz örtük ama dostça bir gülüştü bu.

"Nasılsınız efendim?"

Volkan onun soğukkanlılığına şaşkınlıkla baktı. Hareketleri, doğallığı göstermelik değildi. Farkında olmadan ağırbaşlı bir zarafet sergiliyordu. Yüzüyse anlamsız, çizgisiz bir maskeydi. Bu ânın güçlüğünü aşabilmek için ifadesini dondurmak gereği duymuştu sanki.

Yakası göğsünü derin bir V dekolteyle açık bırakan önü pul işli safran sarısı kolsuz bir bluzla, daracık bir siyah pantolon giymişti. Ayağında yüksek, incecik topuklu zarif ayakkabılar, boynunda göz alıcı, iri bir tek taş kolye vardı. Saçları, asil bir ense topuzu yapılmıştı. Bu güzellik, zarafet ve mağrur hanımefendilik tavrı dayanılmazdı.

Harun, ne içeceklerini soruyordu.

Oturdular, birer içki aldılar. Volkan, Eylem'e -Mutena diye tanıtmıştı onu Harun- bakmamaya, heyecanım gizlemeye çalışarak Harun'la konuşmaya verdi kendini. Yasemin'se bütün şirinliği ve sıcaklığıyla bir şeyler anlatmaya girişmişti Eylem'e hemen. Volkan sabırlı bir bekleyiş içinde kulak verdi bu gereksiz gevezeliğe. Eylem'in uzun yanıtlar almayı umduğu kısa sorular sorduğunu fark etti.

Caz müziği iyi seçilmiş, tam kararında açılmıştı. Çiçekler, yansımalar, geçmiş görüntülerle iç içe geçmiş tehlikeli Özlemler. Belleğin yeraltı dehlizlerine karşı şu an bedenin tek yapabileceği geri çekilmek, diye düşündü Volkan. Bütün kalbiyle onunla başka bir yerde, başka bir zamanda karşılaşmış olmayı diledi. Bu geceyi falsosuz bitirmeye gücü yetmeyecekti belki de. Aralarında ancak birkaç adım vardı ama kilometrelerce uzaktılar birbirlerinden. Yine de bir dalgaya kapılmış gibi elinde olmadan ona doğru itildiğini hissediyordu.

Yaşadıkları o büyülü anlara kaydı belleği. Dilsiz bir umarsızlıkla yan yana oldukları bu akşam ne kadar da inanılmaz kılıyordu o geceyi şimdi. Birden yakıcı bir kıskançlık duydu. Gizlenemez bir öfke ve aşağılamayla baktı Harun'a. O gece kollarında ağlayan bu kadın adına iğrendi ondan, gücüne lanet etti.

Yemeğe oturdular. Volkan'ın hareketleri tutuk ve sakardı. Ağzında bir tıkaç varmışçasma güçlükle konuşuyordu. Uzun süre genel konulardan, sanat, iş ve sosyete dedikodularından, yeni açılan gece kulübü ve restoranlardan söz ettiler. Harun neşeli, Eylem'se biraz solgundu. Yanlış bir söz söylemekten, yersiz bir davranışta bulunmaktan ürker gibi Harun'u kolluyor, gereğinden fazla konuşmuyor, daha çok dinliyordu. Üstünde biraz zorlanmış bir *katılma* çabasıyla birlikte topluluğa yeni girmişliğin yabancılığı vardı.

Sohbet güncel politikaya kaydı bir süre sonra. Harun'un salvolanna yanıt vermek zorunda kalan Volkan'a göre her şey gitgide kötüleşiyordu. Ortam gergindi ve ekonomik ve toplumsal koşullarla iç ve dış olumsuz gelişmeler kaygı vericiydi. Harun, şiddetle karşı çıktı onun kötümserliğine. Ekonomi iyiye gidiyordu. Badireyi atlatmak üzereydiler.

Yalnızca yalana değil halkın talihsizliğiyle geçinen bir asalak, bir lafebesi, diye düşündü Volkan öfkeyle. Yasemin, sosyal çalkantıdan korkuyordu. Karın tokluğuna çalışan, açlık sınırında yaşayan

insanların huzursuzluğu artmaktaydı. Gelecek perspektifini kaybetmiş toplum kaygılı ama tepkisiz, kaderine razı olmuş bekliyordu.

"Gelecek tasavvuru öngörü gerektirir. Bu da bilgi ve birikim ister," buyurdu Harun. "Sokak kalabalığından sağduyu ve vizyon bekleyemezsin. Çoğunluk günü yaşar. Önlerine iki-üç torba yiyecek, bir parça sadaka atılınca yatışır, senden yana oluverirler."

"Kendilerini yönetecekleri seçmeyi beceremeyenlerin her Şeyi hak ettiklerini düşünmeden edemiyorum bazen," dedi Yasemin, insafsızca. Çabuk siniyordu ama bulunduğu ortamı, rahatlığı, enerjisi ve konuşkanlığıyla kuşatmada üstüne yoktu. Bu geceyi kurtaran oydu, Volkan neredeyse minnet duyuyordu bu yüzden. Harun da pek hoşlanmıştı Yasemin'den. Keyifliydi. Şakalar yapıyor, fıkralar anlatıyordu.

Dondurmak elma tatlısı geldi. Dondurma topları parlak yeşil nane yapraklarıyla süslenmiş, elmaların üstüne halka şeklinde kırmızı bir sos dökülmüştü. Volkan birden başka bir düzleme kaydığını hissetti. Sanki hem oradaydı hem de değildi. Oradaydı ama aynı zamanda yukardan bir yerden kendine bakmaktaydı. Eylem'e olan tutkusu öyle tuhaf bir sona varmıştı ki duyduğu acıya rağmen gülünç görünüyordu gözüne şimdi.

Harun'u bir kenara çekip Eylem'i nereden, nasıl bulduğunu öğrenmek için ölüyordu. Genç kadının kendisini bırakarak neden Harun gibi bir adamla birlikte olduğunu anlayabilmek mümkün değildi. Yollarının kesiştiği yeri hayal etmeye çalıştıkça hayati bir organını kaybetmiş gibi canı yanıyordu.

Volkan, karşılaşmalarının Eylem'i de fazlasıyla etkilemiş olduğunu görüyordu. Yemeğe kimin geleceğini bilmiyor olamazdı. Buna rağmen kaçınmamıştı onunla karşılaşmaktan. Âşığının, efendisinin kuşkusunu çekmemek için büyük olasılıkla. Volkan'a ne olursa olsun görünmek, başlamadan bitmiş bir aşka son noktayı koymak istemiş de olabilirdi.

Başı dönüyordu. Kalkıp cenaze töreni adımlarıyla salonu geçerek hiçbir açıklama yapmadan, sessizce çıkıp gitmek arzusuyla doldu içi. Yasemin olmasa yapabilirdi bunu ama onu bırakamaz, durumuaçıklayamazdı.

Peki bu Mutena' adı nerden çıkmıştı? Gerçek adı bu muydu Eylem'in? Yoksa yeni durumuna daha uygun olduğu için mi seçilmişti? Birden mutsuz sarhoşluğunun verdiği cesaretle atıldı:

"Az rastlanır bir adınız var," dedi Eylem'e dönerek. "Bildiğim kadanyla seçkin anlamına geliyor, doğru mu?"

"Ailemin verdiği isim bu. Yakınlarım Eylem de derler," dedi genç kadın. "Harun, Mutena'yı seviyor."

"Özenilmiş, özenle yapılmış demek aynı zamanda," diye araya girdi hemen Harun. "Canım benim, ismine ne kadar yakışıyor değil mi?"

Körkütük âşık görünüyordu. Şimdilik. Ne kadar sürecekti ki? Henüz tamamı yazılmamış bir hikâyeydi bu. Başı sonu belli bir serüven olabilmesi için bir zamanlar gelişmiş ama şimdi üstün bir uygarlıktan kalan yarı yanık yarı küflü kalıntılardan başka insan izi barındırmayan bir dünyada değil, uzayda bir yerde geçmesi gerekiyordu. Dünyayı yeniden keşfedecek bir insan soyu ortaya çıkmadan kadınlara ve erkeklere dair bambaşka şeyler kurmak gittikçe imkânsızlaşıyordu.

Volkan, vişne rengi ipek perdelere, pencere pervazlarına, kristal kadehlere, Eylem'in boynundaki iri pırlantaya baktı. Yapılacak bir şey yok, diye düşündü, kendini satmayı içine sindirmişse sorun değil. Harun'un kişiliğini, sayısız kusurunu, ihanetini görecek, öğrenecekti çok geçmeden. Adamın sahip olduğu parıltı gözünü almıştı belki ama altın rengi değersiz pullardan, süslü yansımalardan başka bir şey olmadığını anlayacaktı zamanla. Gizlerini paylaştığı, saklanmış günahlarına ortak olduğu patronunu birazcık tanıyorsa kızı üzüp inciteceği kesindi. Ölmüş gibi üzüntü duydu Eylem için.

"Gerçekten çok hoş bir hanımsınız. Çalışıyor musunuz, bir işiniz var mı?" diye sordu Yasemin, Eylem'e dönerek.

"Ekonomi okudum, bir ara modellik yaptım, sonra bıraktım. Şimdilik çalışmıyorum," dedi Eylem.

"Çalışma hayatı zordur, kadını yıpratır," dedi Harun. "Mutena şair. Çok güzel şiirleri var, onları bir kitapta toplamayı düşünüyoruz."

Arzular, hırslar, kederler bile değişim değeri kazanmış, seçmeli hale gelmişken, Eylem için yedek yaşamım devreye sokmak o kadar da zor olmamıştır, diye geçirdi içinden Volkan. Fondaki hafif müzik kulağına antika, dokunaklı ama madeni geldi birden.

"Bize bir şnrınizi okur musunuz?" dedi Yasemin.

"Sanmıyorum, utanırım," dedi Eylem. Güldü, başını iki yana salladı. Gizli bir yanma dokunulmuş gibi dudakları belli belirsiz kasılıp seğirdi.

"Aaa... lütfen, kırmayın bizi," diye ısrar etti Yasemin.

"Daha sonra, belki..." Başım önüne eğdi. Elindeki kaşığı tabağmdaki elma tatlısına batırdı, sonra birden Volkan'a baktı. Saf, çok saf bir pırıltı vardı gözlerinde. Dudakları hafifçe titriyordu, öpülmek istermiş gibi diri, canlıydılar. Bir an yıkılan umutlarını, ihanete uğramışlığını, terk edilmişliğini unutur gibi oldu Volkan. Onu karanlık, ıssız bir köşeye itip hırsla, öfkeyle öpme isteği duydu.

"Birazdan okuyacak, değil mi sevgilim?" dedi Harun. "Ben de istiyorum ve rica ediyorum."

Volkan, ilk kez bu kadar güçsüz ve şefkatli görüyordu Harun'u. Bir kadın karşısında hiç bu kadar yenik durmamıştı. Eylem'in gizli, sarsılmaz müttefiki olma konumundan dışlanmış, aldatılmış hissetti kendini ansızın. Gecenin, kahkahaların, bütün o baştan çıkarıcı ışıltının içine doğru, aptal! diye haykırmak geldi içinden. Ama bu sözü kime yönelteceğini pek iyi bilmiyordu.

Garsonun getirdiği şampanyayı törensel bir gösterişle patlattı Harun. Şişenin -sözde- batık bir sanayicinin mallarının müzayedesinden alındığını açıkladı. Kırk yıllıktı. Kadehlerini birbirine vurarak bayanlarm ve dostluğun şerefine içtiler.

Harikaydı, gerçekten!

Volkan, Eylem'in kadehi tutan narin eline baktı, belli etme' den süzdü onu yeniden, insanın yüreğini burkacak kadar nahif görünüyordu. Gururlu ve uysal, tutsak ve ürkek. Dindirilrnesi imkânsız bir susuzlukla özledi onun tenini. Bu tatlı yaratığı Harun'un elinden alıp kaçırmak, kollarında uyutmak, onun içinde eriyip bitmek için delice bir dürtü duydu. Sehpayı devirmeyi, Harun'un üstüne atılıp yumruklamayı, yere serdikten sonra da üstünde hırsla tepinmeyi hayal etti. Rezalet çıkarmak istiyordu evet, ah, bu gece yalnız gelmeliydi buraya!

Bu hain nasıl, hangi hilelerle satın almıştı kızı acaba? 'Model' sözünü hatırladı. Giz aydınlanır gibi oluyordu böylece. Parçaları birbirine bağlamaya, bitiştirmeye çalışıyordu şimdi zihni. Gülüşmeler, tabak bardak çınlamaları arasında kopuk kopuk biçimleniyordu olup biten. Yine de çarpılmışlık duygusunu gidermeye yetmiyordu bu kurgu.

"Şimdi bayanlar izin verirseniz siz sohbet ederken biz yan tarafta biraz iş konuşacağız," dedi Harun.

"Keyfinize bakın, biz iyiyiz, Mutena Hanım'ı çok sevdim ben," dedi Yasemin.

İki erkek salonun başka bir bölümüne geçtiler.

"Sevgilimi nasıl buldun," diye sordu Harun, otururlarken.

"Kız için üzüldüm. Çok kırılgan. Yakında bıkar atarsın."

"Yok bu kız sandığın gibi sıradan değil Volkan. Çok akülı, çok kültürlü, başka bir şey."

"Nerden buldun onu?"

"Bir akşam yemeğe çıkardım, her şey çok hızlı gelişti. Böyle bir kadın anyormuşum ben meğer. Ona bir daire tuttum bu yakutlarda. Senin kız da pek akıllı, pek cevval. Nasü oldu?"

"Afrika'da tanıştık. İstanbul'da kıtlık vardı."

"E, oğlum bu işler belli olmuyor. Neyse. Şimdi sana bir önerim var. İsviçre'ye gider misin? Bir-iki yıl için... Büiyorsun Zürih'te bir bağlantı merkezi açtık. Yönetmeni istiyorum."

"İmkânsız."

"Hemen cevap vermek zorunda değilsin."

"Geçmişe dönmek istemiyorum. Başka iş yapmayı deneyeceğim."

"Bak dostum, senin gibi birine gerçekten çok ihtiyacım var. Daha sakin bir hayatın olacak. İstediğin koşullan söyle. Tamamdır."

"İnan, hiç ilgi duymuyorum."

"Çok sertsin arkadaşım. Hemen karar verme, zaman var, düşün biraz."

"Kusura bakma, yapamam."

"Yine de umudumu kesmeyeceğim, iyi düşün, tamam mı?"

Onunla geçirdiği yıllan hatırladı Volkan. Bitmişti. Geçmişle gelecek bir daha buluşmamak üzere birbirlerinden ayrılmışlardı. Tıpkı gerçek zamanda ve hayatta olduğu gibi yok olmamış ama uzaklaşmışlardı. Ayrılığın temel yasasıydı bu. Yıldızlar da sonsuza kadar birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. İnsanların başlangıçta aynı olan kaderleri de verilen kararlar, seçilen yollar, rastlantılar, ters ya da düz akıntılarla sürekli farklı yerlere dökülüyordu. Ama bazı ayrılıklar, insan belleğinde yine de ayrılmazlık olarak kalıyor ve varlığını sürdürüyordu.

Kalkarlarken birden etine bir şey batırılmış gibi fırlayıp terasa çıktı. Midesi bulanıyordu. Derin soluklar alarak karanlığa doğru baktı. Şehir tonlarca bomba atılmış gibi yıkık dökük, yerle bir olmuş göründü gözüne. Lacivert yaz göğündeki iğne ucu gibi gümüş yıldızların, rüyasız, yarınsız, başıboş gezindikleri geldi aklına.

"Neyin var Volkan?" Yasemin'di.

"Biraz başım döndü. Geçer şimdi."

"Çok içtin sevgilim. Bir soda al... Sonra istersen gideriz."

"İyiyim. Bir şeyim yok..."

Harun gelip kolunu omzuna attı. İrkildi Volkan, eğilip kurtardı omzunu. Birlikte içeri döndüler. Ayakta, kaygıyla kendisini izlemekte olan Eylem'e, içine yığdığı enkazı kaldırmak için alacağı önlemleri düşünmeyi bırakarak baktı Volkan, Güzelliğini, inceliğini, nasılsa kavuştuğu kendinden emin, soylu havasını içine çekti, belleğinin en gizli yerine kaydedip üstünü titizlikte örttü.

Harun reddedilmenin burukluğu içindeydi. Birer puro yaktılar. Yasemin başını sertçe çevirip azarlar gibi baktı ama görmezlikten geldi bu bakışı Volkan. Dumandan uzaklaşmak isteyen genç kadın kalktı, karşı duvardaki resme yaklaşıp incelemeye koyuldu.

"Ne kadar güzel tablolarınız var," dedi Harun'a.

"Gel dolaştırayım seni," dedi Harun. "Önce yukarıdakileri göstereyim." Birlikte üst kat merdivenine doğru yürüdüler.

Volkan'ın yüreği hızlandı. Eylem'le yalnız kaldığmdan emin olmak ister gibi sağma soluna kuşkuyla baktı. Yukardan gülüşmeler geliyordu. Baş başaydılar. Bir süre bakıştılar.

"Durumu kabul etmek çok zor benim için Eylem. Benden niye kaçtın?" diye sordu Volkan, yalvarır bir ses tonuyla.

"Sana uygun biri değilim ben. Beni sevemezdin." Başını öne eğdi.

"Kendimi baştan sona, fena halde aldatılmış hissediyorum."

"Hayır. Lütfen böyle düşünme," dedi Eylem. "Benim için de kolay olmadı. Aslmda bu gece karşılaşacağımızı bu sabah öğrendim. Akşamüzeri de sana bir şeyler yazmaya çalıştım ve gönderdim. Eve gidince e-postana bak olur mu..."

"Bunun yeterli olacağını mı sanıyorsun? Uzun zaman seni aradım."

"Kendine yakışan birini bulmuş olmana sevindim."

"Ne yazık ki ben senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Neden Eyiem, neden?"

"Yazdıklarımı okuyunca beni anlayacağından eminim."

"Seçimin beni çok yaraladı."

"Harun'la yakınlığını gerçekten bilmiyordum. Ayrıca her durumda seçme şansımız olmayabilir. Bazen en iyi çözüm için yalnızca rıza göstermek zorunda kalırız."

Hüzün sesini boğdu ve yüzünü dağıttı bir an. Gözlerini Volkan'a dikti sonra. Bomboş, yorgundu bakışları. Sustu Volkan. Bu gece ona görünmek cesaretini gösterebilmiş olan bu kadım geri alabilmeyi, kollarında sıkmayı ne kadar çok istiyordu.

"O gece, çok geç karşılaştığımızı söylemiştim sana Volkan."

"Nedenini açıklayamadm..."

"Bazı şeyleri açıklamak zordur..."

Yasemin ve Harun gülüşerek merdivenden inip geldiler.

"Harika tablolar var," dedi Yasemin, heyecanla. "Müthiş bir koleksiyon."

"Evet, daha önce gördüm/' dedi Volkan. "Yalnız resim değil, daha neler var bilsen. Harun eski eser de toplar."

"Onları başka bir akşam gösteririm, şimdi şiir dinleyelim, ne dersiniz?" diye sordu Harun. Eylem'e baktı.

"Hadi hayatım, seni dinliyoruz... Lütfen Mutena."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Kendimi konuklara şirin görünmeye çalışan bir çocuk gibi hissedeceğim, ökumasam olmaz mı?" diye sordu Eylem, hafifçe kızararak.

"Kırmayın bizi. Çok istiyoruz," dedi Yasemin.

"Safran Sarı adlı bir şiirim var," dedi Eylem. "Yeni yazdığım bitmemiş bir şiir... ama çok ısrar ettiniz."

Harun sehpanın üstündeki abajuru söndürdü. Yüzleri gölgelendi. Volkan cesaret verici bir söz söylemek istedi, yapamadı. Merak ediyordu, çünkü Eylem ona şiirlerinden söz etmiş ama hiçbirini paylaşmamışh. Sustular, beklediler.

Eylem ağır, çekingen ama dokunaklı bir sesle şiirini okumaya başladı:

Akşam kanarken ellerimde

Safran sarısı hüzünlerle

Susuyorum bir mühür gibi

Vedasız ayrılığı konuşmayalım diye

Geç kaldım ben uçmaya

Kanat alıştırırken çalılıkta

Avcının arsız gözleri önünde

Senden önce takıldım ökseye

Aşk âcizdir zaten çoğu zaman

Kısa sürer karşılıklı da olsa

Üstelik kanatsızdır bulutlar

Taşıyamazlar kimseyi omuzlarında

Uzunca bir suskunluk oldu. Harun başmı koltuğun arkasına yaslamışh. Sessizliği Yasemin bozabilirdi ama yapmadı, dalgındı. Eylem yorulmuş gibi arkasına yaslandı. Volkan'ın içindeyse giderek yoğunlaşan ürkütücü bir karıncalanma, beyninde buz gibi bir soğuk, ayaz vardı.

"Böyle bir şey işte..." dedi, Eylem, ağlayacakmış gibi.

"Çok güzel değil mi?" dedi Harun. "Müthiş!" Doğruldu, meydan okuyan bir gülümsemeyle baktı Volkan'a.

"Etkilendim," dedi Yasemin kısaca, hülyalı bir sesle. "Hoş, kırık bir aşk şiiri..."

Harun ışığı yeniden yaktı. Volkan hem arzu hem de şefkatin aynı anda patladığı bir ışık çakımında Eylem'in yüzündeki donuk kederi gördü. Yalnız bunu. Kendisi yoktu. Saklanmıştı. Ulaşılamayacak, kimsenin bilmediği ve erişemeyeceği bir yere. Ete kemiğe bürünmüş sözcüklere, teninin alana, gözlerinin karanlığına ya da geçmişe ait bir acının geleceğine.

"İçki isteyen var mı?" diye sordu Harun, coşkuyla.

Yanıtlayan olmadı. Volkan, kendini boşlukta, bir eksenin çevresinde dönerek yükseliyormuş gibi hissediyordu. Ortalıkta yıldızlardan düşmüş dizelerin dolaştığını görmeyecek kadar sarhoş değildi ama başmm ayaklarından bu kadar uzak olması şaşırtıcıydı. Hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığını, yanlışlık ve düzensizliğin dünya üstünde at koşturduğunu düşündü. Her yanı kadife kaplı, kristal lambalarla aydınlatılmış, ayna gibi cilalı evin içindeki uğultulu sessizliği dinledi, kalbinin kulaklarında vurduğunu duydu.

Terasın açık kapılarından görünen karanlığa doğru baktı. Tam anlamıyla bitkindi. Omurgasından yukarı yürüyen bir sızı duyuyordu. Bir şeyler söylemek istedi, vazgeçti. Boşunaydı. Geçmiş bölük pörçüktü. Şimdi yoktu. Yalnızca gelecek belliydi. Bir dizi sıradan olasılık halinde.

Gece yarısmdan önce kalktılar.

"Bu gece bir tuhaflık vardı üstünde," dedi Yasemin eve dönerlerken, arabada. "Harun canını mı sıktı yoksa mideni mi bozdun? Fazla bir şey yemedin ama çok içtin..."

"Önemli değil, biraz sarhoşum ve uykum var," dedi Volkan. "Hemen yatıp uyumak istiyorum. Seni evine bırakalım mı?"

"İyi olur, yarın erken kalkacağım. "

Volkan elini tutup sıktı onun. Yalnız kalmak istediğini anlamıştı hemen. Seviyordu bu kızı ve seçimi doğruydu. Böyle bir kadına ihtiyaa vardı kesinkes. Hayır, taşıyamazdı Eylem'i. Kanatlan yoktu çünkü.

"Ne zaman evleniyoruz?" diye sordu Yasemin'e, aynı anda gereksiz bir soru oldu, diye düşünerek.

"Temmuzda, öyle konuştuk unuttun mu?" dedi Yasemin, güldü.

"Yarm yeniden konuşalım, tamam mı? Biraz öne çekeriz belki..."

Araba evinin önünde durmuştu. "Tamam," dedi Yasemin inerken.

Volkan, Bebek'e devam etti. Şoförün ensesine bakıyordu. Olup bitenlerin farkındaydı hiç kuşkusuz adamcağız. Birlikte oldukları, o mart gecesi Eylem'i tanımış, şimdi de Harun'un evinde görmüştü, onları kapıdan geçirirken. Ne düşünmüştü acaba? Kurallar bozulmuş, çizgi aşılmıştı. Emektar dostundan özür dilemek geçti içinden. Ben ahlaksız biri değilim, yanlış anlama, demek istedi.

Sarhoştu, evet, saçmalıyordu.

İki yanı taflanlı bahçe yolundan geçerek asansöre girdi. Aynadan sakladı yüzünü. Ne göreceğini biliyordu. Eve girer girmez telaşla bilgisayarına koştu. Sabırsızlıkla bekledi açılmasını. Evet, yeniden yazmıştı Eylem ona.

Sarıbenek, Eylem, Mutena... hangisi? Hiçbiri, hayır, bu kez başka bir adla.

Safran!

Sevgili Volkan;

Sana çaresizlik dolu cümleler yazmayacağım. Şunu bilmeni istiyorum: Ben farklı biri değilim. Farklı olma imkânı bulamamış sıradan bir kadınım. İsteyerek olmasa da, 'gelecek' üzerine yazdığım yazıdan ve seninle yazışmaya başladıktan bir süre sonra utanç verici bir hayat biçimim ya da kolay yolu seçtim. Para yaşamsal bir sorun haline geldiğinde fazla seçim şansın olmuyor.

İstanbul'a geleli sekiz ay oldu. Nasıl değiştiğimi fark ettiğimde geri dönüş olmadığını anladım. Çünkü değişimim, bedenimi başkalarına sunarak kazanmakla değil, bilincimdeki sapmayla ilgiliydi.

Bazen, içimde nasıl başa çıkacağımı bilemediğim büyük, eski ve ağır bir kederin varlığını duyuyorum. Nedeni tümüyle bana ait, kimseye yükleyemem bunu. Ama seninle hiç ilgisi olmadığını da söyleyemem.

Biz insanlar, iş, aile, arkadaş, sevgili ve dünyayla ilişkimizle anlam kazanıyoruz. Bir cümlenin içindeki sözcükler gibi tıpkı. Arkadaşlığın, ilgin beni avuttu. Senin kollarında daha önce hiç hissetmediğim bir özgüvenle uyudum. Seninle olmak büyük bir mutluluktu.

Suç karşısında özrü olmayan yoktur. Ama insan kendi hayatının suçunu taşımak zorundadır ve buna karşı yapılacak bir şey de yoktur...

Seni sevdim ve buna ortak etmekten kaçındım.

Gelecek için kaygılanmıyorum artık. Anlamım kaybetti, ya da benim özlediğim anlamda bir gelecek yok.

Bana verdiğin ayıyı, o çocukluk dostunu saklıyorum, taşıdığı anıyı da her zaman koruyacağım.

Dilerim çok mutlu olursun.

Eylem

Volkan kalbinin bir cendereyle sıkılmakta olduğu hissine kapıldı. Huysuz, mahzun, odadan odaya dolaşarak volta attı birkaç dakika. Sonra evden dışarı fırladı. Bir solukta caddede buldu kendini. Sahil boyunca hızlı adımlarla dimdik, karşıya bakarak, yürümeye başladı. Sanki şehrin çelik kalbine doğru yol almak istiyordu.

Yaz gecesi tatlı, yatıştırıcı, deniz tuzlu, karanlık ve ıssızdı. Uzak, boğuk bir çığlık çalındı kulağına. İrkilerek durdu, suyun kıpırtılı yüzeyine baktı, ilerde, çeyrek ayın solgun ışığının denize döküldüğü yerde, batmakta olan küçük, beyaz bir elin hızla kaybolduğunu gördü. O bölgede tekinsiz bir dalgalanma oldu, ışıklı, titrek sanmsı bir benek yanıp söndü bir an. Sonra kara su yeniden duruldu.

İçi hurkuldu Volkan'ın. Elini suya doğru uzattı, onun adını söyledi.

Bir yerlerden yürek yakan bir keman sesi geliyordu.

Hayat sürüyordu. Yaşamak tek ve tam sayfa bir bilmece değil, içinde sayısız acı ve hikâye barındıran yanardöner bir zardı. İnsanın bakış açısına, seçimlerine ve bilek gücüne göre rengi, şans sayısı durmadan değişen kocaman bir zar.

Elinin tersiyle yüzünü sildi. Ağlıyor muydu yoksa denizin nemi miydi bu ıslaklık?

İnci Aral

Mayıs 2006 - Ocak 2007

Akçay – İstanbul